

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

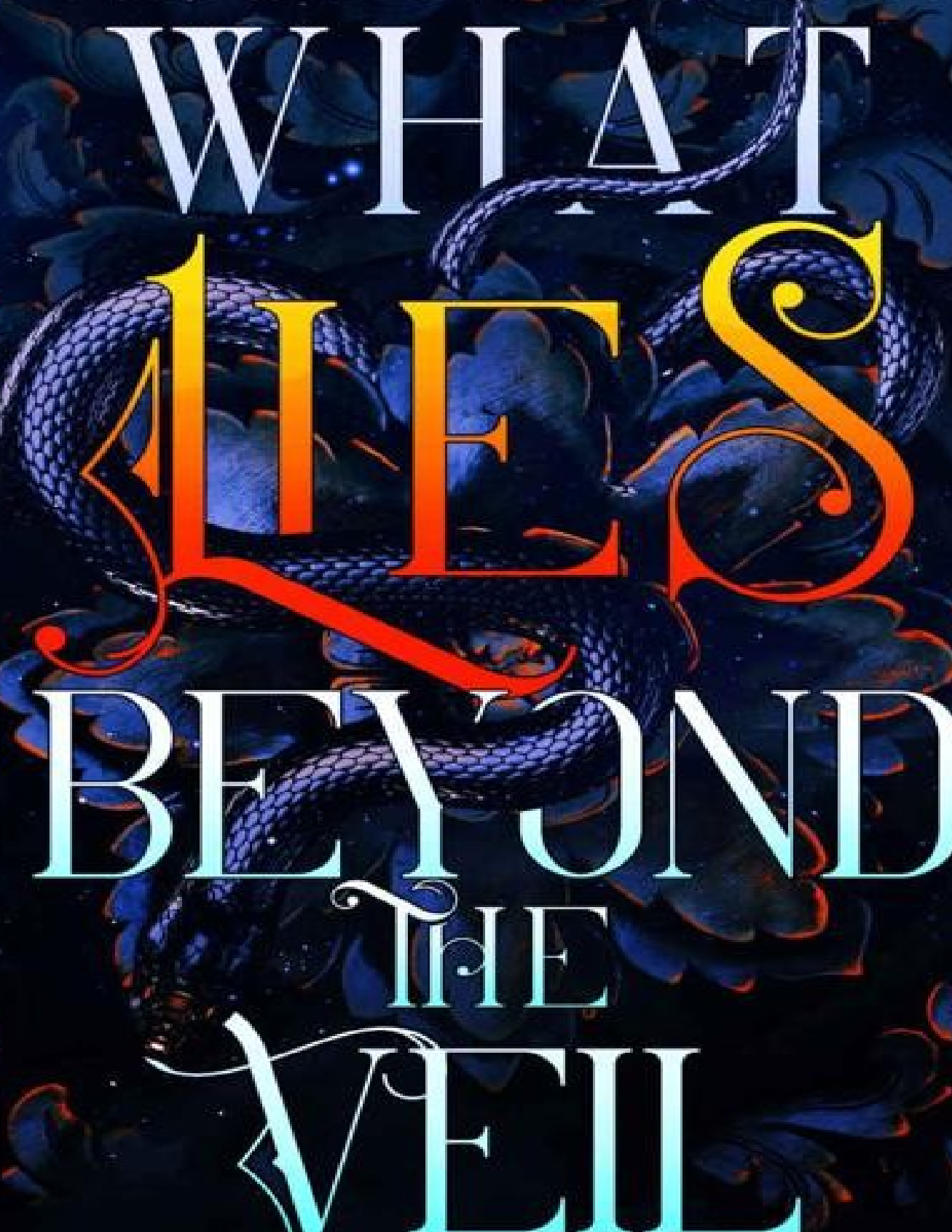
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OF FLESH & BONE BOOK ONE

A blue and purple snake with a yellow underbelly is coiled around the title text. The snake's head is at the bottom left, and its tail is at the top right. The background is dark blue with swirling patterns.

WHAT LIES BEYOND THE VEIL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ADELAIDE FORREST WRITING AS

HARPER L. WOODS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PERDENİN ARKASINDA NE YATIYOR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ETTEN VE KEMİKTEN BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

HARPER L. WOODS
ADELAIDE FORREST

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by Harper L. Woods & Adelaide Forrest

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Adelaide Forrest

Düzenleme: Light Hand Editing

Bölüm Başlıkları ve Sahne Arası Etheric Designs tarafından

çizilmiştir Harita Abigail M Hair tarafından çizilmiştir

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

Karanlıkta özgürlüğü bulanlar için.

OceanofPDF.com

PERDENİN ARKASINDA NE OLDUĞU HAKKINDA

Bir zamanlar onlara Tanrı gibi tapardık.

Yaklaşık 400 yıl boyunca Peçe bizi Alfheimr'ın Fae'lerinden korudu. Onların yokluğunda, hayatlarımız Yeni Tanrıların rehberliğinde çöküş ve günahattan hayatta kalma ve erdeme dönüştü. Tüm hayatımı dünyalarımız arasındaki sınırın yanındaki bahçelere bakarak geçirdim, parıldayan büyüye bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi çekildim.

Sonra da kılıçlarıyla öldük.

Tüm bunlar Peçe'nin parçalandığı gün değişir ve Fae'ler bir kez daha dünyamızın üzerine salınır. Peri büyü, almak istedikleri bizleri işaretliyor ama Nothrek'i koruyan Sis Muhafızları, fae'lerin bizi ele geçirmesine izin vermeden önce hepimizi öldürecek. Bildiğim her şeyden kaçmaktan başka çarem yok, eğer yirmi birinci yaş günümü özgür bir kadın olarak görmek istiyorsam.

Şimdi, kendilerine ait olanı talep edecekler.

Ama onlar beni yakalamadan önce, Caelum beni Vahşi Av'dan kurtarıyor. Fae olarak işaretlenmiş ve kaçarken, benim sadece hayal edebileceğim şekilde savaşıyor. Geçici bir ittifaktan her şeyi tüketen bir tutkuya dönüşen bağımız, fae'ler yaklaştıkça ve kötülük her zamankinden daha yakınımızda pusuda bekledikçe güçleniyor. Hayatım tehlikedeyken, o istemeye cesaret edemeyeceğim her şey ve göze alamayacağım bir dikkat dağıtıcı. Daha büyük bir şey söz konusu olsa bile ondan uzak duramıyorum.

Kalbim.

OceanofPDF.com

TETIKLEYİCİ/İÇERİK UYARILARI

Peçenin Ardında Ne Yatıyor, insan kadınların erkek meslektaşlarına boyun eğdiği ortaçağ tarzı bir dünyada geçiyor. Bu dünya, özellikle toplumsal standartlara ve nasıl yaşayacaklarını belirleyen saflık kültürüne uymayan kadınlar için karanlık ve tehlikeli bir yerdir. Bu nedenle, bazı unsurlar bazı okuyucular için tetikleyici olabilir.

- Dini saflık kültürü
- Sözlü ve fiziksel taciz (erkek başrol değil)
- Bir otorite figürü (erkek başrol DEĞİL) tarafından reşit olmayan bir kişiye yönelik tımar davranışı ve saldırıya ilişkin referanslar
- Ritüelistik Kurban
- İntihar düşüncesi ve fikri
- Grafik şiddet
- Grafik cinsel içerik

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Terimler Sözlüğü
Tanrılar ve Fae Hiyerarşisi

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm
20 Bölüm 21
Bölüm 22 Bölüm
23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm
26 Bölüm 27
Bölüm 28 Bölüm
29 Bölüm 30
Bölüm 31 Bölüm
32 Bölüm 33
Bölüm 34 Bölüm
35 Bölüm 36

Bölüm 37 Bölüm

38

Teşekkür

Ayrıca Adelaide Forrest

OceanofPDF.com

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

Alfheimr: Fae diyarı.

Calfalls: Fae ve insanlar arasındaki savaşta yok edilmeden önce bir zamanlar Ölüler Tanrısı'na adanmış olan Harabe Şehir.

Baş Rahip/Rahibe: Baba ve Anne ile iletişim kurduğunu iddia eden ve onların mesajlarını ileten en üst düzey Rahip ve Rahibeler.

Ineburn Şehri: İnsan diyarının başkenti, pırıl pırıl bir altın şehir.

Mistfell: Peçe'nin kenarında, Alfheimr'a en yakın olan köy. Peçe geçişi engellemediğinde diyarlar arasında erişim noktası olarak hizmet eder.

Sis Muhafızları: Tek amacı Peçe'yi zarar görmekten korumak ve düşmesi halinde Fae'lerle savaşmak olan ayrı bir ordu.

Yeni Tanrılar: Baba ve Anne. Eski Tanrıların gerçekten Fae olduğu gerçeğini keşfettikten sonra insanlar tarafından tapınılmaya başlanmıştır. Baba ve Anne, on üç yaşam döngüsünün sonundaki gerçek ölümden sonra bir ruhun Valhalla'ya mı, Folkvangr'a mı yoksa Helheim'a mı gideceğine karar verir.

Nothrek: İnsan diyarı.

Eski Tanrılar: Eski Tanrılar, Sidhe olarak bilinen Fae ırkının en güçlüleridir. Bunlar genellikle İlkelerin çocuklarıdır.

Rahip/Rahibeler: Yeni Tanrıların ve onların isteklerinin (Baba ve Anne) hizmetinde Tapınağa liderlik eden erkek ve kadınlar.

İlkeller: Tüm yaratılıştaki ilk varlıklar. Doğaları gereği bir insan formuna sahip değildirler, ancak çeşitli nedenlerle bir insan formu almayı seçebilirler ve sadece temsil ettikleri şeyin kişileştirilmesidirler.

Direnif, The: Hollow Dağları'nın tünellerinde (ve Nothrek'in başka yerlerinde) yaşayan, Krallığın kurallarına direnen ve hayatlarını istedikleri gibi yaşayan gizli bir topluluk. Ayrıca Fae'lere karşı direnirler ve Kraliyet ya da Sis Muhafızlarından kaçan Fae İşaretlilere ve diğer mültecilere koruma sağlarlar.

Kraliyet Muhafızları: Nothrek Kralı adına çalışan ve Krallığın barışçıl kalmasını ve onun isteklerine uymasını sağlayan ordu.

Sidhe: İlk nesillerden *olmayan* ve Eski Tanrılardan daha az güçlü olan insan benzeri Fae'ler. Büyüleri vardır, ancak eski meslektaşlarından çok daha sınırlıdır.

Peçe: Nothrek'in insan diyarını Alfheimr'ın Fae diyarından ayıran büyü sınırdır.

Viniculum: İşaretli Fae'nin fiziksel sembolü. Elden omuza/göğse uzanan, Fae'nin ana sahasının renginde dönen mürekkep.

Vahşi Av: Gölge Divanı'ndan bir grup hayalet benzeyen Fae, İşaretlenmiş Fae'leri Alfheimr'daki eşlerine geri götürmek ve Fae'lere düşman sayılabilecek herkesi avlamakla görevlidir.

Cadılar: Elementler ve gök cisimleriyle ilgili güçlere sahip ölümsüz varlıklar; yani Gölge Cadılar, Ay Cadıları, Doğa Cadıları, Su Cadıları, vb.

OceanofPDF.com

TANRILARIN VE FAE'LERİN HİYERARŞİSİ

OceanofPDF.com

PRİMORDİALLER

Khaos: Tüm yaratılıştan önce var olan Boşluğun İlkeli.

Ilta: Gecenin İlkeli Edrus:

Karanlığın İlkeli Zain:

Gökyüzünün İlkeli

Diell: Günün Primordial'ı

Ubel: Tartarus hapisanesinden sorumlu İlkeli Bryn:

Doğanın İlkeli

Oshun: Denizin İlkeliği Gerwyn:

Aşkın İlkeliği

Aerwynna: Deniz Yaratıklarının İlkeli

Fırtına: Fırtınaların İlkeli

Peri: Dağların İlkeli Sauda:

Zehirlerin İlkeli Anke:

Zorlamanın İlkeli Marat: Işığın

İlkeli Eylam: Zamanın İlkeli

Kaderler: Kaderin İlkeliği Ahimoth:

Yaklaşan Kıyametin İlkeli

Eski Tanrılar:

Aderyn: Hasat Tanrıçası ve Sonbahar Sarayının Kraliçesi.

Alastor: Kış Sarayı'nın Kralı ve ölümünden önce Twyla'nın kocası.

Caldris: Ölülerin Tanrısı.

Jonab: Değişen Mevsimlerin Tanrısı. Birinci Fae Savaşı sırasında öldürüldü.

Kahlo: Canavarların Tanrısı ve Sonbahar Sarayının Kralı.
Mab: Gölge Sarayının Kraliçesi. Genelde Hava ve Karanlığın Kraliçesi olarak bilinir. Rheaghan'ın (Yaz Sarayı Kralı) kız kardeşi.
Rheaghan: Güneş Tanrısı ve Yaz Sarayı Kralı. Seelie'nin Gerçek Kralı.
Sephtis: Yeraltı Dünyası Tanrısı ve Gölge Sarayının Kralı. Shena: Bitkisel Yaşam Tanrıçası ve Bahar Sarayı Kraliçesi.
Tiam: Gençlik Tanrısı ve Bahar Sarayının Kralı.
Twyla: Ay Tanrıçası ve Kış Sarayı Kraliçesi. Unseelie'nin haklı kraliçesi.

Vahşi Av Sidhe

OceanofPDF.com

T Kuzey'in buz gibi rüzgârı sınırın kenarındaki bahçelerin arasından geçerek parıldayan Peçe'ye doğru esiyordu.

dünyanın bittiği yerde. Esintiyle kıvrılıp dalgalanan ince, beyaz bariyer, sonbaharın ışıltılı güneşinde kaybolana kadar göz alabildiğine uzanıyordu.

Donmuş, ağrıyan parmaklarımla yüzümdeki bir tutam saçı fırçalarken kan derimin üzerinde kayıyor ve şakağımdaki deriyi kapladığı yerdeki kaygan, yapışkan hissi görmezden gelmeye çalışıyordum. Alacakaranlık meyvesi çalısına bir kez daha uzanıp yuvarlak, deniz salyangozu rengindeki meyveyi kavrayıp dikenli dalların arasından dikkatlice manevra yaparak diğer kolumdan sarkan sepete yerleştirirken elim titredi. Haftalardır her gün aynı kambur pozisyonda durmaktan ağrıyan sırtımı rahatlatmak için bedenimi kaydırarak, dalların arasından tek bir tanesi avucumu dolduracak kadar büyük olan meyvelerin ayırt edici renklerini aradım.

"Daha hızlı, Barlowe," diye tersledi Kraliyet Muhafızlarından biri, hasadı denetlemek için etrafta dolaşırken. Kral'ın Bahçeleri'nde yetişen ve Lord Byron'ın sert kış mevsimi boyunca Saray'ı beslemek için başkent Ineburn City'ye gönderdiği yiyecekler konusunda asla çok dikkatli olunamazdı. Bu arada, yıl boyunca Mistfell'de kalan bizler, sadece yetersiz kişisel bahçelerimizle acı çekmeye ve açlığa terk edildik.

Kırbacının şaklamasını beklerken irkilerek elimi çalıya doğru ittiğimde sarsıldım. Dikenler avucumun kenarlarını yakaladı, yırttı

Sonunda parmaklarımı meyvenin yumuşak etine doladığım ana kadar parmak uçlarımdaki deriyi inceledim.

Geri çektim, nazikçe sepete bıraktım ve kanımın yakut renginin açık mor meyveyi boyayışına bakarak yüzümü buruşturdum. Lord Byron beni kucağına oturtup yedirmeden önce onları kendim yıkamamı isterdi, sanki ilgisine ve bana yasak olan bu yiyeceğe minnettar olmalıymışım gibi.

Elimi kaplayan ince beyaz yara izleri, güneş ışığını yakaladığında araknenin ağı gibi parlıyordu, her yıl güneşin altında çalışmaktan bronzlaşmış tenime göre çok solgundu. Lord Byron'ın hoşuna gitmeyen alacakaranlık meyveleriyle ilgilenerek çok fazla hasat geçirmiştım. Bitkinin koparmaya çalışanlara verdiği acı nedeniyle bir lezzet olarak kabul edilen mahsulleri toplamak için çok fazla yaz geçirmiştım. Yılsonu hasadının son günü her zaman en zoruydu ama aynı zamanda Saray'ın refahı için de en önemlisiydi ve bizi ateşe yaklaşan pervaneler gibi Peçe'nin kenarına çekiyordu.

Bahçeyi denetleyen ve Peçe'yi koruyan seçkin Sis Muhafızları birliğiyle birlikte çalışan Kraliyet Muhafızları tarafından oraya götürülen kardeşim ve benim gibi insanların başka seçeneği yoktu. İlk dondan önce saraya dönmek isteyen Kraliyet Muhafızlarının gazabına uğrama riskini göze alamayarak, her gün uzun ve zorlu saatler boyunca çoğunlukla sessizce çalışırdık.

Kimse onları Mistfell köyünden kaçmak, bizi *onlardan* ayıran büyüü sınırdan uzaklaşmak için acele ettikleri için suçlayamazdı.

Alfheimr'ın Fae'leri.

Aklı başında olan herkes Peçe'ye ve temsil ettiği şeye bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordu. Bizi ötedeki kâbuslardan korumak için en büyük fedakârlığı yapan kadim cadıların büyüünden yapılmış olan bu perde, rüzgârda uçuşan en ince kumaşlar gibiydi ve içinde hapsolmuş binlerce yıldızın ışığıyla parılıyordu. Bir şekilde şeffaf olan ama yine de şeffaf olmayan ötedeki suların buğusu bize bu dünyada yalnız olduğumuz yanılsamasını veriyordu.

Hiç yalnız olmadığımız zamanlarda bile. Hiç yalnız kalmadığımız zamanlarda bile.

Peçe'den ve onun ötesindeki Fae'lerden korkmamıza rağmen, Faerie topraklarının bizi buraya geri çeken bir parçası vardı, Doğanın İlkelinin büyüü toprağın içinden uzanıyordu. Bazılarımızı, yılın yarısından fazlasında kar yağın ve kış mevsiminin yaşandığı bu cehennem çukuru köyde yaşamaya zorladı.

dünyayı, gün ışığına hasret olanlar için hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir karanlığa gömdü.

Mistfell'in Peçe'ye en yakın bahçeleri her yıl en gür, en bereketli mahsulleri verirdi; avucum kadar büyük meyveler ve bütün bir aileyi doyuracak kadar büyük sebzeler. Peçe'ye yakınlığı ve Peri'nin lanetli büyüünü göze almamızın nedeni buydu.

Ülkedeki en zengin topraktı. Alfheimr'ın yaşamı Peçe'nin altındaki toprakta akıyor ve bizimkine öyle bir karışıyordu ki, insan aleminin ekinleri asla onunla kıyaslanamazdı. Alfheimr'da minnettar olduğumuz tek varlık Doğanın Ezeli'ydi, çünkü toprağı ve suyu alıp ilk insanları yaratmış, ortaya çıkan kil formuna hayat üflemişti. Fae'lere karşı bizim şampiyonumuz olmuştu, ancak onun bile sonunda bize serseri evcil hayvanlar gibi davrandığı söyleniyordu.

Peçe titredi ve homurdandı, gök gürültüsü ve şimşekler içinden geçti, sık sık olduğu gibi hiçbir açıklama olmadan, sanki büyüünün kendisi fırtınalardan yapılmış gibi. Yine de gökyüzünden değil, saf, öngörülemmez, vahşi büyüden yapılmıştı. İçinden parlayan ışık parçaları muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerdi ve bariyerin ay ışığı gibi parlamasına neden oluyordu.

Kral'ın Bahçesi'nde çalışmaya zorlanan insanlar Mistfell ve komşu köylerin en yoksullarıydı; Lord Byron için en harcanabilir olanlardı. Kral'a kış için en sevdiği mahsulleri tedarik etmek için emeğimize ihtiyacı vardı, ancak bu, her birimize atadığı işlerde favoriler oynayamayacağı anlamına gelmiyordu.

Kardeşim ve ben bu şekilde bahçelerin arka tarafındaki alacakaranlık meyvelerini toplamakla görevlendirilmiştik. Çalılıklar Peçe'den ve oraya demirlemiş büyüden en uzakta ve Mistfell Malikânesi'ne en yakın yerdeydi; böylece köyün Lordu istediğı zaman kütüphanesinin balkonundan beni izleyebiliyordu. En fakir ailelerden biriydik, Peçe'ye karşı çalışıyor olması gereken, bariyerin ötesine ulaşmaya çalışan yaygın büyüden muzdarip insanlardık. Annemiz yanıımızda olmalıydı, başaramadığı yıpratıcı işleri yapmalıydı. Benimle geçirdiğı zorlu hamilelik ve doğumdan sonra neredeyse sakat kalması ve işin kendisinin onu muhtemelen öldürecek olması önemli değildi.

Görev görevdir, ölümden bile.

Bunun yerine, malikanenin içinde çalışarak son kullanma tarihi geçmeden kullanılamayacak ürünlerin korunmasına yardımcı oldu. Ama bu iyiliğın bir bedeli vardı.

O gece, Lord Byron'ın yumuşak, manikürlü elleri beni alacakaranlık meyveleri ve diğer lezzetlerle beslerken, onun sert boyu bana baskı yaparken, bu bedeli ödemeyi düşündüğümde yutkundum.

Benden alamazdı, yasalarımız ve Tanrıların evlenene kadar saflık talebi yüzünden alamazdı. İkimizi de sonsuz acıya mahkum etmeden olmaz.

Ama bu dokunamayacağı anlamına gelmiyordu. Canını yakamayacağı anlamına gelmiyordu.

Bu düşünceyle uzuvlarımda oluşan ürpertiyle mücadele ederken, Sis Muhafızı yoluna devam etti ve nihayet dikkatini benden başka yöne çevirerek başka bir hasatçıya eziyet etmeye başladı. Çok yavaş hareket ettiğim için kırbaçlanmadığım gerçeğinden küçük bir teselli bularak rahat bir nefes aldım. Hasadın son gününde hepimiz yorgunluktan bitap düşmüştük ve bir hafta boyunca yatıp uyumaya hazırдық. Günün sonu yeterince erken gelemezdi.

"Brann," diye tısladım kardeşime nefesimin altında, alacakaranlık meyvelerinden ikisini cebine sokarken. Kral'ın Bahçesi'nden meyveleri çaldığı, aksi takdirde asla tadamayacağı lüksün birkaç ısırtığı için elini riske attığı onca seferden sonra henüz yırtılmadıkları için şanslıydı. "Günün birinde seni yakalayacaklar."

"Rahatla küçük kardeşim," dedi kısık bir kahkahayla, bahçedeki patikalardan geçerken Sis Muhafızları'nın dikkatli gözlerini hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Hasadı tamamlama telaşı içinde kimse iki eksik meyveyi fark etmeyecektir."

"Yine de bu, seni hırsızlık yaparken yakalarlarsa elini tutmalarını engellemeyecek," diye tersledim, pervasızlığına sinirlenmişim. Beni gece yarısı ormanda yürüyüşe çıkma eğilimim yüzünden yargılıyordu ama o birkaç lokma meyve için her şeyi riske atıyordu. Sadece elini kaybetmekle kalmayacak, yıllar boyunca Lord Byron'ın gözüne girebilmek için yaptığım tüm iyilikleri de kaybedecekti. Şahsen benim için büyük bir bedeli olan bir iyilik.

Bedeli ne olursa olsun ya da vücudumun terden sırlıslıklam olduğu ve rüyalarımın girecek anılardan korktuğum için uyuyamadığım gecelerde ne kadar hayal edilemez görünürse görünsün, Peçe'nin kenarında çalışmak çok daha korkunç bir ihtimaldi. Parıldayan perdenin hemen önünde yetişen bitkilerle ilgili söylentiler duymuştum; sizi yeme ihtimalleri neredeyse onları yeme ihtimaliniz kadar yüksekti. Eğer bunlardan kurtulabilerseniz, bir de büyüünün neden olduğu, insanın gençliğini etinden çalan ve onu deri kaplı kemiklerden biraz daha fazlasına indirgeyen bir hastalık vardı.

"Güzel. O zaman sanırım daha sonra seninle paylaşmama gerek kalmayacak, değil mi?" diye sordu kendini beğenmiş bir sırıtışla,

alacakaranlık meyvelerinin bir zamanlar

bir kız olarak favorimdi. Babamın ölümünden sonraki ilk günlerde, Lord Byron beni kütüphanesine çağırıp Rahibe'nin bana özel ders vermesini sağladığında, bu lüks imasına bayılmıştım. Mistfell Lordu'nun tatlılıklarını mahvedip kötü niyetleriyle ekşitmesi olmasaydı, hâlâ en sevdiğim şey olurdu. Tenim soğurken Brann'ın gözleri karardı, çalıya uzanıp elimi başka bir meyveye dolamamı izledi. Elimin arkasındaki deriye bir diken battı, daldan kurtuldu ve ben geri sıçrayıp tısladığımda kendini içime gömdü.

Elimi yavaşça çalıdan çektim, parmaklarımın arasında tuttuğum meyveyi düşürmemeye dikkat ederek, eğer sabırlı olursam sahip olabileceğim hayat hakkında tenime fısıldanan vaatlerin anısını uzaklaştırdım. Keşke aramızdaki ilişkiyi hem imkânsız hem de iğrenç kılan detayları görmezden gelebilseydim.

Karısı, yaşının benim iki katım olması ve beni Baş Rahip'in babamın boğazını kesip hayatını Peçe'ye kurban edişini izlemeye zorlaması gibi.

Şu küçük detaylar.

Elimi gördüğümde irkildim, meyveyi sepete bıraktım ve elimden geldiğince nazikçe yere koydum. Derime gömülü olan diken umduğumdan daha derine inmişti, parmaklarımı açtıkça etim etrafında hareket ediyordu. Dikenin kenarlarından daha fazla kan fışkırdı ve geçici bir parmağımı yaraya dokundurduğumda tenimi lekeledi.

"Gerçekten daha dikkatli olmalısınız Leydi Estrella," dedi arkamdan bir erkek sesi. Kalbime korku çökerken bedenim hareketsiz kaldı ve göz ucuyla Brann'ın yenilenmiş bir enerjiyle dikkatini tekrar alacakaranlık meyvelerine çevirmesini izledim.

Yavaşça döndüm, dizlerim reverans yaparken bakışlarımı saygıyla yere indirdim, kirli, kanlı ellerim yıpranmış bezelye yeşili elbisemin kenarlarını tuttu. "Tüm saygımla, Lordum, ikimiz de biliyoruz ki ben bir Leydi değilim," dedim, tam boyuma yükseldim ama ona hak ettiğine inandığı saygıyı göstermek için gözlerimi kaçırdım.

"Sabır," diye mırıldandı, bana birkaç adım daha yaklaştı ve elimi avuçlarının içine aldı. Dikenin başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırdı ve dudaklarım acı içinde yüzümü buruştururken yavaşça çekip çıkardı.

Bıraktığı deliğin kanla dolmasını izledi, donup kalmıştı, çektiğim acıyı görmekten zevk alıyordu ve bunun ona benimle ilgilenmek için bir neden vereceğini biliyordu.

Bu gecenin ilerleyen saatlerinde kütüphanesinin mahremiyetinde yaralanacaktı. "Bunu sizin için daha sonra temizlememe izin verir misiniz?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Bunu bir soru gibi ifade etmiş olabilirdi ama aslında o gece bana eşlik etmesini talep etmekten başka bir şey değildi. "Özür dilerim Lordum ama hasattan sonra çok yorgun olduğumu itiraf etmeliyim," dedim. Yüzümü inceledi, şüphesiz gözlerimin altındaki halkalardan gerçeği okuyordu.

"Pekâlâ. Yarın o zaman," dedi ve ağzını elimin arkasındaki yaraya değdirmek için öne doğru eğilirken hafifçe gülümsedi. Dudakları kanımla lekelenmişti ki dilini çıkarıp yarayı yalayarak temizledi.

"Yarın," diye kabul ettim, ağzımdan çıktığı anda bu kelimelerden nefret ediyordum. Ona zamanını benimle geçirmek yerine karısının sağlığıyla ilgilenmesini söylemekten başka bir şey istemiyordum ama çenemi kapalı tuttum ve alacakaranlıktaki dut çalılarına geri döndüm.

Çünkü görev önce gelir.

OceanofPDF.com

Tüneşin batışıyla birlikte Peçe'nin ışıltısı da geldi ve onunla birlikte uyuyamadım. Ay ışığında pırıl pırıl parlayarak Nefesim camı buğulandırana kadar küçük, sıkışık yatak odamın penceresine doğru yöneldim. Babamın son sözleri her zaman olduğu gibi kafamın içinde çınlıyor, beni gecenin özgürlüğüne ve bu sefil köyün dışında beni bekleyen şeylerin cazibesine çağırıyordu.

Özgürce uç, Küçük Kuş.

Yırtık pırtık yorganımı omuzlarıma daha sıkı sararak, sonbaharın sonlarına doğru pencerenin kenarlarındaki boşluklardan süzülen havanın soğuşunu kovmaya çalıştım. Babam öldükten sonra, kış gecelerinin en soğuşunun korunağıma girmesini engellemek için acınası bir çabayla, kıştan kalma elbiselerimin eski kumaş parçalarını deliklere tıktırmıştım.

Sonbaharda, bunun yeterli olduğuna kendimi neredeyse ikna edebilirdim. Ama kış gelip çatığında, annem Lord Byron'ın babamı kurban ettikten sonra onun için yaptığı tekerlekli sandalyede uyurken, ben de kardeşime katılıp ateşin önünde yere uzanırdım.

Yatak odam çoğunlukla boştu, yetersiz eşyalarım bir dolaptan daha fazlası olmayan odada çok az yer kaplıyordu. Yatağı babamın elleriyle oyulmuştu; yerdeki tahta ayaklarımın altında her çürüdüğünde ağabeyim tarafından tekrar tekrar yamanıyordu.

Parmaklarımı soğuk, çatlak cama dokundurdum, kolumla temizlediğim dairenin üzerinde sürüklendim, yıl boyunca saymayı umursamadığım kadar çok kez

Yıllar. O titreyen parmaklar nihayet ortadaki mandala dokunduğunda, sadece bir kez omzumun üzerinden bakıp kardeşimin beni yine gizlice kaçarken yakalamak için kapımda belirmediğinden emin oldum.

Sonra çekiştirerek kapıyı açtım, rüzgâr köhne kulübeye girerken neredeyse kapıyı uçuracaktı, öyle ki aniden gelen soğuk hava şoku ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Onları zar zor yakaladım ve kendimi evi uyandırma utancından kurtardım. Örgümden kurtulan siyah saç tutamları yüzümden uçup gitti. Kendimi pencerenin pervazına kaldırdım ve bacaklarımı açtım; ay ışığı çıplak ellerimi öptüğünde tenim karıncalandı.

Gece hapsoldüğüm, gerçek bir yuva olamayacak kadar yıkık dökük bir yapının içinde sıkışıp kaldığım bir ana daha katlanamazdım. Gece gökyüzü adımı çağırdığında ve sonbaharda çamın taze kokusu pencere pervazının diğer tarafından duyularıma dolduğunda değil.

Ormanda yaptığım isyankâr yürüyüşlerimin son derece iyileştirici bir yanı vardı. Henüz seçilmemiş kocalar için kadınları saf ve erdemli tutmaya kararlı yozlaşmış bir toplumun bana koyduğu kısıtlamalara karşı çıkmanın çekici bir yanı vardı. Mistfell'de iyi erkekler çok azdı, normdan ziyade nadirdi. Annemle babamınki gibi bir evlilik, mutluluk ve şefkat dolu bir hayat ummaya cesaret edemiyordum.

Battaniyeyi arkamdaki odanın zeminine bırakarak kendimi çimlerin üzerine bıraktım ve gözlerim alışana kadar karanlıkta el yordamıyla sopamı aradım. Parmaklarımı altımdaki toprağa daldırdım ve hiç yeşermemiş gibi görünen bakımsız toprağın tozunu aldım. Ayağa kalkıp pencere camlarını çekiştirerek kapatırken kuru ve kumlu taneler parmaklarımın arasından kayıp gitti. Dalı altlarındaki pencere pervazındaki boşluğa soktum ve dal diğer tarafa takılana kadar çevirdim, kardeşim kaybolduğumu fark etmeden önce içeri gizlice girmek için geri dönene kadar kapalı tuttum.

Dış duvarları oluşturan ahşap kalaslar ve dal örgü karışımı yıllar süren bakımsızlıktan dolayı eğilmiş ve çatlamıştı, sazdan yapılmış çatının da zaman içinde yağmur sularının sızdığı yerlerin onarılması gerekiyordu. Yapıda sadece iki cam pencere vardı; babam ve erkek kardeşime, varlıklı ailelerden birinin değiştirmesine yardım ettikten sonra hediye edilen kırık ve çatlak pencereler.

Evi arkamda bırakarak, köyümün eteklerinin hemen ötesindeki ağaçlık alana doğru yürüdüm. Uzakta bir şey aya doğru uluyor, beni yıldızların altında yaratıkların dolaştığı ve Mistfell köyü halkının hayatlarından endişe ettiği karanlığa çağırıyordu. Ancak vücudumda atması gereken korku yerine, insanların sokaklarda dolaştığı uyanık saatlerde asla bulamayacağım şeyin hissi vardı.

Özgürlük.

Bu benim dünyamda geçici bir yanılsamaydı, acı gerçeği hafifletmek için kendime tanıdığım bir aldatmacaydı; kendi seçimlerimi yapma ayrıcalığı bana ait değildi. Şu an için hayatım Mistfell Lordu ve asıl amaçlarından saparak onun her istediğini yapan sapkın bir orduya dönüşen seçkin Sis Muhafızları tarafından belirleniyordu. Lord Byron ve Baş Rahip'in Peçe'ye kurban ettiği babamın yokluğunda, kardeşimin fikirleri onlarınkinden sonra geliyor, onun seçimleri hayatımı belirliyordu.

Bir gün, kabul etmek istemediğim kadar yakın bir zamanda, kaderim ve faaliyetlerim kocam tarafından belirlenecekti ve işte o zaman hayatımın gerçek dehşeti başlayacaktı.

Ormanın kenarına geldiğimde bir elimi ilk ağacın kabuğunda gezdirdim, etraftan dolaşıp ağaçların arasına doğru sürüklenirken arkama bakma zahmetine bile girmedim. Karanlık beni hızla yuttu, beni ileriye çağıran ve arzuladığım gecedan korkanlardan farklı olan parçamı çağıran sabit bir kucağa sardı.

Ayaklarımın dibindeki çalılar arasında sürünen küçük yaratıkların sesleri bile beni ormandan kaçmaya zorlayamadı. Yanaklarıma pembe bir leke bırakan soğuk hava bile beni geri dönmeye zorlayamadı.

Benim için önemli olan tek şey etrafımı saran karanlıktı, gecenin köründe Lord Byron'ın adamlarının meraklı gözlerine tahammül etmek zorunda kalmadığım zaman sağlanan mahremiyet, bir kez daha harekete geçebileceğime dair işaretler için beni izliyordu.

Ormanın içine doğru ilerledim ve köyden gitmeye cesaret edebildiğim kadar uzaklaştım. Kaya trolleri genellikle evlerinden fazla uzaklaşmaz, bunun yerine hava koşullarından korunmak için yaşam alanlarına girmeye gönüllü olan avları seçerlerdi ama bu kadarı kıskırtmak ve çok yakınlarda dolaşmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Özgürlük anım, benden üç kat büyük bir canavarın gıdıları arasına hapsolmuş, etim lime lime olmuş ve benden geriye kalanlar yerde kanlar içinde yatarken geçerse hiçbir şey ifade etmeyecekti.

Sis Muhafızları'nın şüphesiz devriye gezeceği patikalardan uzak durdum, sanki eve dönüş yolumu bulmak için her birini ezberleyebilecekmişim gibi parmaklarımı ağaçların üzerinde gezdirdim. Bu yoldan daha önce de gelmiş, sayamayacağım kadar çok kez yolumu aydınlatmak için sadece ay ve yıldızlarla ilerlemiştim.

Uzakta, ağaçların arasından dairesel bir şekilde ilerleyen ve dikkatimi doğrudan ona çeken bir ışık saçılımı parıldadı. Durakladım, takip edildiğime ya da Lord Byron ve Sis Muhafızları'nın ait olmadığı bir yerde dolaşan meraklı bir ev kedisi gibi beni tuzağa düşürmek için beklediklerine dair herhangi bir işaret olup olmadığına dair omzumun üzerinden geriye bakarken duraksadım.

Arkamda zaten gitmiş olduğum ormandan başka bir şey yoktu ve bir an geri dönmeyi düşündükten sonra eğildim ve garip parıltılara yaklaşmak için ilerledim.

Bana, ben küçük bir kızken ailemin anlattığı peri ışıklarını, Peçe'den önceki zamanlarda insan çocuklarını baştan çıkarıp yerlerine Dönüşenler'in geçmesini sağlayan pırıltılı ışıltıları hatırlattılar. O yüzyıllarda, Fae'ler insan aleminde cirit atıyor, istediklerini alıyor ve geri kalanları çürümeye ve hırsızlıklarının sonuçlarına katlanmaya terk ediyorlardı.

İlerideki açıklıkta hareket eden belli belirsiz ışıklara bakmaktan kendimi alamadım. Yeterince yaklaştığımda, bembeyaz giyinmiş insanları görünce nefesim kesildi.

Açıklığın ortasındaki parlak, bej renkli bir kafatası kemiğinin üzerinde tek bir mum duruyordu ve figürler duyulmamak için gizlice mırıldanarak konuşurken bu merkezin etrafında yürüyorlardı. Yaprak dökmeyen bir ağacın dibine çömelip yanağımı sert kabuğa bastırarak ritmik hareketlerini izledim. Merak içimdeki korkuyla savaşıyor, duyacaklarından emin olana kadar kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

Bir daire çizerek yürüdüler, uç uca dizilmiş dallarla çizdikleri sınırın içinde hareket ederken yumuşak bir şekilde ilahi söylüyorlardı. Kafatası bir hedef tahtası gibi merkezde dururken, dış sınır ondan belki bir düzine adım uzaktaydı.

Arada bir, içlerinden biri yüzünü bana doğru çeviriyor, dişlerinin beyazı titrek ışıpta parılıyor, ellerini kaldırıp indiriyorlardı.

Mumlar önlerinde sıkıca tutulmuştu. Gözlerim yerdeki kafatasına ve her şeyin onun etrafında dönmesine engel olamıyordu; hangi insanın kemiklerinin bir tür ritüelde kullanılacak kadar talihsiz olabileceğini merak ediyordum.

Neye tanık olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun Kraliyet tarafından onaylanmış Baba ve Anne'ye tapınmadan başka bir şey olduğuna şüphe yoktu. Kral Birinci Bellham'ın bizi günah ve ahlaksızlık dolu yaşamlara hapseden Eski Tanrılar'dan kurtarıp Yeni Tanrılar'da bulduğumuz erdeme yönlendirmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti.

Cüppeli figürlerden biri yürümeyi bıraktı, vücudu yana dönerek bir kadının kıvrımlarını ortaya çıkardı. Başını bana doğru çevirdi, bakışları o kadar belirgin bir şekilde üzerimdeydi ki fark edildiğime dair hiçbir şüphe bırakmadı. Eski Tanrılara tapınmak Kraliyet tarafından kesinlikle yasaklandığı için düşmanlık ve korku beklerken, bana nazik bir gülümseme hediye etti ve başını yana eğerek iç çekti, koyu renkli örgüsü bir omzunun üzerinden düştü.

Sopalar ve dallarla dostluklarının etrafına çizdikleri çemberin üzerinden geçerek onların düzeninden ayrıldı. O bana doğru ilerlerken çemberin içindeki herkes durakladı, benim bacaklarım ise yapılacak en akıllıca şey olmasına rağmen hareket etmeye isteksiz görünüyordu. Bu insanlar beni canlı bırakmanın çok büyük bir risk taşıdığına karar verirlerse kendi merakım beni öldürtebilirdi; onları Sis Muhafızları'na ihbar etme yeteneğim, sapkınlık suçundan kazığa bağlanıp yakılmalarına neden olabilirdi.

Nefesim ciğerlerimde titredi, neden olduğu hafif sis gece havasına dağılmadan önce yüzümün önünde süzüldü. Bana korkmuş bir hayvanmışım gibi davranarak yavaşça ilerlerken yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadan yaklaştı. Yaklaştıkça, Mistfell'den olmadığına şüphe duymadan anladım ve etrafıma baktığımda, yoldaşları da ona uyuyordu, kıyafetleri iyi durumda, tenleri ve saçları temizdi. Nereden gelmiş olurlarsa olsunlar, evim dediğim bu pis köye ait değillerdi.

"Burada güvendesin," dedi sonunda, sesi aramızdaki havada asılı kalan bir mırıltı gibiydi. Elindeki mumu bir eline geçirdi, diğer eliyle de beni ileriye doğru çekmek için uzandı. "Tanrılar, kendileri ve gelenekleri hakkında bilgi edinmek isteyen herkese kucak açar."

"Babam ve Annem buna asla göz yummazdı," dedim ve o ele bakarken başımı salladım. Bu harekette beni çağıran bir şey vardı,

Parmak uçlarının benimkilere değdiğini hissedene ve hareket edenin o olmadığını anlayana kadar beni ileri doğru çekti.

Soğuk havanın ağaç kabuğuna sürtünen tenime değdiği yanağım acıdı; sol elim ise sağladıkları güvenlik yanılsamasından uzaklaştıkça sert dalların üzerinde sürüklendi. "İçeride tapındıkları, sadece kendilerine söyleneni yapanlara kurtuluş vaat eden bir varlığın önünde diz çökerek merhamet dilenen Tanrılardan bahsetmiyorum." Sesindeki bir şey hüznü ve kederli geliyordu, sanki kendimi bildim bileli boğazıma tıklan inancın alternatiflerini bilmemem ona acı veriyormuş gibi.

"Eski Tanrılara tapınmak yasalara aykırıdır. Eğer sizi yakalarlarsa..." Bilen bakışları benimkileri korkusuzca kavradığında sözümü yarıda kestim.

"Keşfetmenin sonuçlarını biliyoruz ama yine de ibadet etmeyi seçiyoruz. Bazı inançlar hayattan daha büyüktür," dedi ve beni daha sıkı kavrayana kadar elini benimkine doğru kaydırды. Yavaşça çekerek beni ağaçtan -güvenli sığınağımdan- uzaklaştırdı ve açıklığın ortasındaki çembere doğru çekti.

"En azından Mistfell'den ayrıl. Muhafızlar buradan çok uzakta değil," dedim, karşılığında verdiği gülümseme karşısında yüzümü buruşturarak.

"Yine de buradasınız, gecenin bu saatinde dışarıda bulunarak ceza alma riskini göze alıyorsunuz. Sanırım neden bu riski göze almamız gerektiğini herkesten daha iyi anlıyorsunuz. Kim olduğunu bilmenin ve olası sonuçlarına rağmen bunu kabullenmenin güzelliği vardır. Buraya Tanrılara daha yakın olmak, Peçe'den gelen enerjiyi hissetmek için geliyoruz," dedi ve başını Nothrek'i Alfheimr'dan ayıran sınıra doğru salladı. Biz ağaçlardaki boşluklardan izlerken havada dans ederek dönüyordu, parıldayan ışık tehlikelere rağmen beni sürekli ona doğru çağırıyordu.

Söylentilere göre Peçe'nin büyüüne dokunanlar hayatlarını ona teslim ediyor, onu güçlü tutan gücü besliyorlardı. Bizi Alfheimr'ın Fae'lerinden koruyan tek varlığı kurcalamak yasaktı ve insanlığa karşı işlediğimiz suçların en kötüsü olarak görülüyordu. Ancak Peçe'yi korumak ve onu ayakta tutan enerjiyi beslemek adına, Baş Rahip her yıl Peçe'ye vermek üzere bir kişi seçerdi; Peçe'nin sınırında kurban edilecek bir kişi, sonbahar hasadının son gününde kanını toprağa dökerek bir yıl daha güvende olduğu için şükrederdi.

Tıpkı babama yaptıkları gibi.

"Bu yanlış," dedim, yere serdikleri sopalardan oluşan çemberde duraksayarak. Kendimi oradan uzaklaşmaya ikna edemiyordum ama tapındıkları çemberin içine adım atmak bana yanlış geliyordu. Bana dayatılan her şeye, benim için önemli olması gereken ama hiçbir zaman çekici gelmeyen erdemlere ihanet gibi geliyordu.

Bu sadece meraklı bir kızın tesadüfen rastladığı bir şeyi gözlemlemesi olmayacaktı. Bu çizgiyi aşarsam, anlamadığım bir ritüelin aktif bir katılımcısı olacağımı biliyordum. "Hiç deneyimlemediğin bir şeyi yargılamamalısın," dedi kadın, beni izlerken sınırı aşarak. Parmaklarını hâlâ benimkilere dolamış, kenetlenmiş ellerimiz çubukların üzerinde gezinirken o bekliyordu. "Ve şu anda neye inanıyor olursan ol, kendi inancından başka bir inancı deneyimlemenin hiçbir zararı yok. Din değiştirmeden diğer inançları keşfedebilirsin. Sabaha kadar hâlâ bizi dinsiz olarak görüyorsan, gördüklerini Sis Muhafızları'na anlat ve günahlarından arın."

Derin bir nefes çekerek ayağımı kaldırdım ve çekimi daha fazla görmezden gelemeyerek çemberin içine adım attım. Suyun altına dalar gibi, açıklığın dışındaki her şey kaybolmuş gibiydi. Yerden bir mum aldı, kendi mumuyla birlikte yaktı ve çemberin içinde bekleyen bir düzine insan onlara katılmam için yer açarken bana uzattı. "Kimdi o?" Ortadaki kafatasına bakarak sordum.

"Jonab," dedi yerdeki kafatasına bakarak. "Yaşadığı süre boyunca Değişen Mevsimlerin Tanrısı'ydı. Seelie ve Unseelie Sarayları arasındaki Birinci Fae Savaşı sırasında, Mab kardeşi Rheaghan'a karşı savaşırken öldürüldü."

"Onun kafatasına nasıl sahip oldun?" Birinci Fae Savaşı'nın ne kadar uzun zaman önce gerçekleşmiş olabileceğini aklım almıyordu.

"Tıpkı bu geleneklere sahip olduğumuz gibi. Nesiller boyunca sessizce aktarılır ve korunur," dedi ve sonunda bana sırtını dönüp ilerlemeye başladı. Her birimiz arasında sadece bir ya da iki adım olan insan figürlerinden oluşan çember, kafatasının etrafında, sopayla çizilmiş bariyerin hemen içinde yürüdü. Diğerleri de beni takip ederek kafatasının etrafındaki sopalarla çizilmiş daireyi taklit eden patikaya doğru sürüklediler.

Yutkundum, diğerlerinin yaptığı gibi elimdeki mumu kaldırıp indirdim, amacını bilmediğim ama elimde olmadan taklit ettiğim hareketleri kopyaladım. Yasak bir ritüele katıldığım için sonsuza kadar acı çekeceksem, bari kendimi adasaydım. Bu ritüele katılmadığımı biliyordum.

Yeni Tanrıların inançları ve benim için vaatlerinde eksik bir şeyler buldum.

Dakikalar geçti, o çemberin içinde yürüdüğüm puslu saatlere dönüştü. Durmadan çok önce bacaklarım yorulmuştu, rüya gibi bir duruma düşerken dudaklarımdan dökülen yumuşak ilahiler onlarınkiyle uyum içindeydi. Ne kadar zaman geçtiğini gösteren tek şey gökyüzündeki gece değişimiydi, kelimeler ruhuma yazılmış gibiydi, sanki anlamadığım bir şekilde benim bir parçam haline gelmişlerdi.

Ölümden doğuma.

Kıştan Bahara. Hayat

zamanla yenilenir,

kül ve tozdan.

Ayak sesleri sonunda kesildiğinde, önümdeki kadın arkasına döndü, eğildi ve cübbesinin cebinden bir taş çıkardı. Diğerleri de onu takip ederek başka bir çember oluştururken taşı yere koydu. Elindeki mumu taşın üzerine koyduktan sonra diğer cebine uzandı ve aynı şeyi yapmam için bana bir taş uzattı.

"Eğer bir mum geceleyin düşerse, bu o kişinin kışı atlatamayacağına dair bir uyarıdır," dedi ve beni duraklatıp mumu taşın üzerinde mükemmel bir şekilde ortalamaya özen göstermemi sağladı. Fala, kehanete ya da Eski Tanrılara inandığımı bilmiyordum ama kaderi kışkırtmamak için elimden geleni yapacaktım.

Dik durup dış çemberi oluşturan çubukların üzerinden geçerken grubu takip ettiğimde mumumla uğraşırken beni izleyerek kıkırdadı. Açıklığın kenarında toplandılar, yüzlerinde gülümsemelerle yere oturdular.

"Bu düzenli olarak yaptığınız bir şey mi?" Beni onlara katılmaya davet eden yaşlanmayan kadının yanındaki yerimi alarak sordum.

"Yılda bir kez," dedi, kendini zarifçe alçaltarak. "Sadece Samhain'de. Uzun kışı karşıladığımız gün."

"Hasat kutlamalarının sona ermesine daha iki gün var," dedim uzaktaki gökyüzüne bakarak. Sadece iki gün sonra, Baş Rahip'in seçtiği kurbanın boğazını kesmesini izlemek zorunda kalacaktık. Sadece iki gün sonra, soğuk mevsim için işsiz kalacak ve ailemi geçindirmek için köyde rastgele işler bulmam gerekecekti.

"Mistfell Lordu'na göre," dedi adamlardan biri, "Yeni Tanrılara tapanlar Fae'lerle ilgili her şeyden nefret ederler ve

Yüzyıllar önce inadına kutlama yapıyorlardı. Ama hepsi de biliyor ki hasat bugün kutlanmalıydı."

"Fae'lerden nasıl nefret etmezsin? Tarih boyunca yaptıkları onca şeyden sonra?" Şüpheliydim.

"Tarihin galipler tarafından yazıldığı her zaman hatırlanmalıdır. Savaşı kazanmamış olabiliriz, ancak topraklarımız yüzyıllardır Fae'lerden arınmış durumda ve onlara karşı savaşan insanlardan başka hikayelerini aktaracak kimse kalmadı. Sizce Fae'ler bizim hakkımızda ve savaşta oynadığımız rol hakkında ne derlerdi? Eğer kendi bakış açılarını paylaşabilselerdi, bu kadar siyah ve beyaz olacağından şüpheliyim," dedi başka bir kadın.

Çantasını karıştırdı ve yere serdiği kumaştan bir bohça çıkardı. Paketin içinde yoğun bir kek vardı ve onu dilimlere ayırdı.

"Bence Adelphia pastayı yemeden önce açıklamalı. O mumla sonsuza kadar uğraştığını gördükten sonra, bence bunu es geçmek isteyebilirsin," dedi ve beni ilk başta çemberin içine çeken kadına doğru baktı. Adelphia.

Adelphia gülerek, "Pastanın içine yerleştirilmiş nesneler var," diye açıkladı. "Geleneğe göre, eğer bir parça seçer ve o nesnelerden birini bulursanız, bu bir sonraki Samhain'den önce başınıza gelecekleri simgeler."

Pastaya en yakın adamlardan biri öne doğru eğilerek kumaştan bir parça kopardı. Bir parçayı ağzına götürdü, düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra el oyması minik bir bebeği açık avucuna tükürdü. "Tanrı aşkına. Tam da ihtiyacım olan şey. Besleyecek bir boğaz daha."

"Aletini pantolonunun içinde tut o zaman," dedi başka bir adam, sırtına vurarak.

Sarsıldım, kaba sözler karşısında bedenim kaskatı kesildi. Erkeklerin, dindar ve erdemli olması gereken kadınların önünde bu kadar rahat konuşması pek sık rastlanan bir durum değildi. Bir sakin ne olduğunu biliyordum, hatta bir tanesini görmüş ve gecenin köründe dikkatli gözler uykuyla kapalıyken deneyimlemiştim.

Byron ve kütüphanenin mahremiyetindeki fetihleri dışında, düğün gecemde ne beklemem gerektiğini bilmem için öğretmenimle yaptığım özel dersler dışında kimse benim önümde birinden bahsetmemişti. O dersin benim için ne kadar gereksiz bir şekilde geç kaldığından tamamen habersizdi.

Adelphia bir sonraki parçayı aldı ve diğerleri de onu takip etti. Bilinçli bir düşünce olmadan öne doğru eğildim ve pastadan bir parça kaptım.

Mantık beni durduramadan önce kumaş. Adelphia yanımda kıkırdadı, ellerini kırıntılardan arındırmak için çimlere silerken gelecek için kehanetlerden arınmıştı.

Kekin ilk lokmasını ağzıma götürdüm, çiğnerken dilimde vanilya ve tarçın tatları vardı. İçinde hiçbir şey saklı değildi, sadece pastanın kendi tatlılığı vardı ve ben etrafımdakilerin kendi pastalarını çiğnemelerini izliyordum.

İkinci ısırığımı almıştım ki dişime bir şey çarptı ve çıkarmak için elimi ağzıma götürdüm. Yüzük avucumda bronz renginde parlıyordu, tüm hayatım boyunca geleceğini bildiğim pranganın bir işaretiydi.

Nothrek Krallığı'nda evlilikten tek kaçış ölüm ya da fahişelikti. Yine de, avucumdaki net sembol boynuma dolanmış bir ilmik gibi, kendi başına bir ölüm gibi hissettirdi.

"Tebrikler sırayla; anlıyorum?" Adelphia'nın sesi kararsızdı. Yaklaşan nikâhım karşısında yüzümde hiçbir sevinç ifadesi yoktu. Kocamın kim olabileceği hakkında hiçbir bilgimin olmaması önemli değildi.

Sonuçta erkeklerin neredeyse hepsi aynıydı. Siklerini sokacak sıcak bir yer ve tohumlarını ekecek bir kupa arıyorlardı.

"Öyle görünüyor," dedim gülümseyerek ve damarlarımda dolaşan korkuyu silkmeye çalışarak. Her hafta pazarda çalışan ve bir insanın gerçek ölümünden önceki reenkarnasyon döngüsünde kendini on üç hayattan hangisinde bulacağını tahmin eden falcılara hiç inanmamıştım. Bir insanın doğru stantlarda doğru kelimeleri söylediği takdirde satın alabileceği büyümlü eşyalara hiç inanmamıştım.

Her zaman olacağını bildiğim bir şeyi öngördüğü için kehanete inanmaya başlamazdım.

Arkamızdan yumuşak bir gümbürtü geldi, grup omzumun üzerinden çembere bakarken hareketsiz kaldı. Yavaşça döndüm, bakışlarını takip ederek tek bir mumun taşından düştüğü ve sanki görünmeyen bir güç tarafından çimlere değdiği anda söndüğü yere gittim.

Yutkundum, titrek bir nefesle gruba dönmeden önce bir an için yerimi belirledim. Ayağa kalkışımı izlerken aralarındaki sessizlik, Samhain geleneklerine ve getirdikleri basirete olan inançları hakkında çok şey anlatıyordu.

"Eve gitmeliyim," dedim, ağaçların arasından ufukta yeni beliren güneşe bakarak.

Adelphia başını salladı, benimle tartışma zahmetine bile girmedi.
Söyleyecek bir şey kalmamıştı.
Düşen tek mum benimkiydi.

OceanofPDF.com

"Y Bu sabah çok sessizsin," diye sessizce gözlemledi kardeşim, patika boyunca yürürken omzuyla beni dürttü.

o sabah köy merkezine doğru yola çıktı. Yolun iki yanında uzanan yaprak dökmeyen ağaçlar ve meşe ağaçları sıralanmıştı. Darağacının yanından geçip Lord Byron'a karşı işledikleri suçlardan dolayı astıkları son cesetten geriye kalanları görmek için kendimi zorlayamadım, bu yüzden tüm bunların ürkütücülüğünden rahatsız görünmeyen diğer köylülerin aksine uzun yoldan gitmek zorunda kaldık. "Dün gece ormanda yaptığınız yürüyüş sizi rahatlatmadı mı?"

Brann'a doğru baktım ve yüzündeki bıkkın gülümsemeyi görünce içgüdülerime rağmen gülümsedim. Sarı saçları kısa kesilmişti, hasat mevsiminin sıcak güneşi altında çalışmaktan teni altın sarısı olmuştu. Normalde muziplikle dolu olan kahverengi gözleri, itibarımı riske atmaya devam ettiğim için beni cezalandırmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi yüzümde ağırlaştı.

Lord Byron ve Rahibe'yle aldığım dersler beni itaatkâr bir kadın yapmayı başaramadıysa, canımı yakmak istemediği sürece bir fark yaratma şansının çok az olduğunu *bildiğinden*, beni terbiye etmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti.

Bu noktada penceremi çivilememiş olması bir mucizeydi, beni gizlice dışarı çıkarken ya da içeri girerken yakaladığı onca zaman için. Bu sabah eve döndüğümde odamda beni bekliyordu ve güneş arkamda yükselirken sersemlemiş bir halde kendimi pencereye attım.

"İlginç bir geceydi," dedim, ona rastladığım çemberden bahsetmekten kaçınarak. Bizimkinden farklı bir inancı uyguladıkları için başkalarını kınayacağını düşünmesem de, sırf merak uğruna darağacını göze almamı destekleyeceğini sanmıyordum. Özellikle de bir gece önceki ayın bir sonraki Samhain'den önce öleceğimi öngörmüşken.

"Gecenin köründe gizlice dışarı çıkmayı gerçekten bırakmalısın Estrella," dedi annem, omzunun üzerinden bana bakmak için dönerken sesi azarlayıcıydı. Brann tekerlekli sandalyeyi önüne itti, parmakları ahşap tutamakları sıkıca kavıyordu. "Köyün erkekleri seni bulurlarsa ne düşünürler? Hiçbir erkek, namuslu olmadığına inanmak için herhangi bir nedeni olan bir kadınla evlenmek istemez."

"Bu içeride kalmak için bir motivasyon değil. İkimiz de Estrella'nın evlilik fikrini pek umursamadığını biliyoruz," dedi Brann gülerek ve annemizden bir alay ve kıkırdama aldı. Evliliğe ve kadınlara damızlıktan başka bir şey değilmişiz gibi davranılmasına duyduğum nefreti tam olarak desteklemiyordu, ama çoğu kişinin yapacağından şüphelendiğim gibi beni bu yüzden kınamadı da.

Bu yüzden onu daha da çok seviyordum. Evimizin mahremiyetinde olduğum kişi olmama izin verme konusundaki hoşgörüsü, son iki yıldır hayatta kalmamı sağlayan bir şeydi. Reşit olduğumdan beri Tapınak'ta dürtülüp dürtükleniyor, yüzüm defalarca bir o yana bir bu yana çevrilip inceleniyor, bir gün beni itaatkâr bir eş olarak yetiştirmeye çalışan Ana'nın Rahibeleri tarafından davranışlarım dikte ediliyordu.

Haftalık Tapınak ayini varlığımın her zerresiyle korktuğum bir şeydi; gece saatlerinde beni tüketmekle tehdit ediyor, yatağında uykusuz bırakıyordu. O geceler en çok gezindiğim, Rahibelerin onaylamaması için gözlerimin altında derin halkalar oluşturduğum zamanlardı.

Köyün batı tarafına yaklaştığımızda büyük taş bina belirdi ve onu görünce sinirlerim daha da gerildi. Kule yukarı doğru çıkıntı yapıyordu, tepesindeki tek oda Baş Rahip'in Baba'yla görüşmeye gittiği tapınaktı, ancak kare şeklindeki bina iyi inşa edilmiş olsa da göz alıcı hiçbir yanı yoktu. Bir amaca hizmet ediyordu ve bu amaç aşırılıklarla dolu bir yaşam değil, kısıtlamalardı.

Eğer bir gece önceki ayın sağlıklı hissettirdiyse, Rahiplerin ve Rahibelerin evine girmekle ilgili her şey müstehcen hissettirdi.

Tapınağa doğru ilerleyen köylülerin arasına girdik, sanki tapınaktan gerçekten habersizlermiş gibi kendi aralarında mutlu bir şekilde mırıldanıyorlardı.

nefret etmemin sebepleri.

"Bayan Barlowe," diye selamladı Lord Byron, annemi tekerlekli sandalyeyle kapıya kadar götürürken durup onu selamladı. Annem, tekerlekli sandalyesinin parasını kendi cebinden ödeyen ve ona asla umamayacağımız bir çalışma ortamı sağlayan adama gülümsedi.

Temple'a gittiğim birçok gün oldu ve dualarım, kütüphanesinin mahremiyetinde ödediğim bedeli asla öğrenmemesi için yakarışlarla doluydu; onun iyiliğinin gerçek bedelini asla öğrenmemesi için dua ettim.

"Lordum," dedi annem, uzattığı eli kabul etti ve dudaklarını saygıyla yüzüğüne dokundurdu.

Lord Byron dikkatini kendi tarafına çevirdiğinde kardeşim saygıyla başını eğdi ve ben çok iyi uyguladığım reveransımı yaparken göz ucuyla bana baktı. Duruşumu düzgün yapmadığımda öğretmenimin bastonunun tenime vuruşunu hâlâ hissedebiliyordum. Hareketleri ezberledikten yıllar sonra bile, Lord Byron'ın darbe vurulduğunda yüzümün acıyla nasıl buruştuğunu izlediğini hatırlayabiliyordum.

Çenemi ayaklarının dibinde yere doğru eğerek, elinin önümde belireceği anı bekledim, beni yüzüğünü öpmeye zorlamak ve bana herkes ve her şey üzerinde uyguladığı gücü hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacağını biliyordum.

Elini nazikçe kavradım, sayarken dudaklarımı yüzüğüne değdirmek için öne doğru eğildim.

Bir.

Sen uyurken karnını deşmek istiyorum.

İki.

Sen insanlığın en kötüsüsün.

Üç.

Göz ucuyla, görkemli Leydi Jaclen'in bana ters ters baktığını gördüm, çünkü bu alışverişin ne olduğunu anlamıştı: kocasının flört etme versiyonu. Günün birinde beni kendisi öldürecek.

Önünde secde etme işkencesine son verebilmek için emrini beklerken elini usulca bıraktım ve yanına düşmesine izin verdim. Ben pozisyonumu korurken köylüler yanımızdan geçip gitti, Lord Byron ise beni birkaç dakikalık saygı duruşundan daha uzun sürmemesi gereken bu duruşu ne kadar sürdürebileceğimi göstermeye zorladı.

Kaslarım gerilirken bile bedenim seğirmedi. Seğirmek Rabbimi hayal kırıklığına uğratmak, onu hayal kırıklığına uğratmak da acı çekmek demektir.

"Estrella," diye selamladı sonunda, beni bedenimi tüketen acıdan kurtararak. Yavaşça ayağa kalktım, bunun bana ne kadara mal olduğunu ona göstermemek için yüzümü boş bir maske gibi tuttum.

"Lordum," diye mırıldandım. Başımı onun sevdiği şekilde eğerek kirpiklerimin arasından ona bakarken, haykırmak istediğim kelimeleri bastırmak için dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirdim.

Beni yaraladığı kadar onu da yaralamak için yüzüne fırlatmak istediğim kelimeler.

"Leydi Jaclen," dedim onun yanında duran çelimsiz kadını selamlayarak.

O da bana ters ters baktı, kaşları yüzümün yan tarafında ağırlaşmıştı. Geleneklerimizin gerektirdiği şekilde bana elini uzatmadı, beni kendisinden çok aşağıda görüyordu, tenimin onunkine değmesiyle kendini lekelemek istemiyordu.

Mesaj, onlar geçerken etkileşimi gözlemleyen herkes için açıktı. Kocası akşamlarını giderek daha sık benimle geçirmeyi tercih ediyor, sağlığı bozuldukça yatağını tamamen terk ediyor olabilirdim ama mücevherlerle süslü ipek terliklerinin altındaki kirden daha değersizdim. "Görüyorum ki hâlâ kocan yok?" diye sordu, omzumun üzerinden var olmadığını bildiği adamı ararken düşünceli bir şekilde mırıldanarak.

"Hayır leydim," diye onayladım, başımı hafifçe sallayarak. Elimi tutmam için resmi bir açıklama yapılmadan geçen her ay, ailemin zaten düşük olan statüsüne bir darbe daha indiriyordu.

Evlendirmeyi başaramadığınız bir kızın ne yararı vardı?

"Belki yakında bir gün," dedi Lord Byron, baygınlık geçiren karısına kolunu uzatarak. Kadın ona doğru eğildi ve ayakta durmaya çalışırken ağırlığını Lord Byron'ın almasına izin verdi. Geçen her günle birlikte daha da hastalandı. Geçen her günle birlikte köylüler, onu bunca yıldır hangi hastalığın tüketmiş olabileceğini ve sonunda öldükten sonra yerine kimin geçebileceğini fısıldadılar.

Byron varisi olmayan bir Lord'du ve Mistfell'in kadınları, birçoğunun bana zar zor tahammül etmesiyle aynı nedenden dolayı karısının ölümünü bekliyorlardı.

İstemesem de onun iyiliğini kazanmıştım.

Lord ve Leydi Jaclen Tapınağa taşındılar ve beni korkumu kimsenin göremeyeceği en derin köşeme itmek zorunda bıraktılar. O demişti ki

Yıllar boyunca defalarca belirsiz kelimelerle bu kadar çok şey söyledi, ancak karısının öldüğü güne kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bakire sayılmadıkları ve dolayısıyla başka taliplerle evlenmeye uygun oldukları sürece metreslere izin veriyordu. Son bekâret testim beni bir metres ya da Gecenin Leydisi olarak yaşamaya mahkûm etmeliydi ama doktor beni saf bulmuştu. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum ve onun da bildiğinden şüpheleniyordum.

Neden sırrımı sakladığını, neden beni geceleri yaptığım şeylerin ağır sonuçlarından koruduğunu, bedenimin zapt edemediğim bir enerjiyle canlanıp uğuldadığını bilmiyordum. Belki de bekâretimi kaybetmem Lord Byron'ın işine yarayacak olsa da, arkadaşının oğlunu, yakınlaşacak kadar güvendiğim tek çocuğu korumuştum.

Belki de doktor kötü niyetle hareket etmişti. Her iki durumda da gerçeği asla öğrenemeyeceğimi umuyordum.

Kardeşim ve ben eğildik, annemin sandalyesini tekerleklerinden kavradık ve Tapınağın merdiveninden yukarı kaldırdık. İçeriye doğru ilerlerken, annemi kavernöz alanın sağına ve Rahipler ve Rahibeler mabedin ön tarafında beklerken başlarını eğerek soğuk, taş zeminde diz çöken kadın sıralarına doğru yönlendirmeyi devraldım.

Sandalyesini koridorda, diğer kadınların onun için yerde bıraktığı boşluğun yanında durdurarak önüne doğru ilerledim. Her iki elini de avuçlarımın içine alarak, bacakları ağırlığının altında titrerken onu sandalyeden yukarı ve dışarı doğru yönlendirdim. Onu göğsüme sıkıca sararak, tüm vücudumu sandalyesinin etrafında kaydırmak için kullandım, onu yavaşça dizlerinin üzerine indirirken neredeyse gevşek bacaklarını karıştırdım.

Düştüğünde darbeyi hissetmese de, yeterince dikkatli hareket etmediğimde bu çürüklerin izini kalbimde hissettiğimi uzun zaman önce öğrenmiştim. Dizleri altındaki zemine değdiğinde, topuklarının üzerine oturana kadar onu indirdim ve avuçlarını uyluklarının üzerine koyacak şekilde kaldırdı. Onu orada bırakarak sandalyesini mabedin arka tarafına, odanın içinde dolaşan Rahip ve Rahibelerin yoluna çıkmayacağı bir yere götürdüm.

Odanın ön tarafında hizmetkârlardan biri Leydi Jaclen'in de diz çökmesine yardım etti. Herkes Temple için diz çöktü; Baba ve Anne'ye, hatta Mistfell Leydisi'ne bile kendilerini adadılar.

Anneme döndüm ve yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Vücudundaki her şey titriyordu, pozisyonunu korumanın zorluğu yüzündeki gergin çizgilerden anlaşılıyordu. Avuçlarım uyluklarımın üzerinde, yukarı bakacak şekilde durdu ve başım önümdeki zemine bakmak için eğilirken Anneme doğru açıldı.

Odanın diğer ucunda erkekler, Rahibelerin kendileri için elleriyle diktikleri işlemeli minderlerin üzerinde diz çökmüş, Rahip onlarla aramızdaki boşlukta kaybolan alçak ses tonuyla konuşuyordu. Rahibeler kadın sıraları arasında ilerlerken ben taş zeminde etrafındaki alandan daha açık renkte olan bir noktaya bakıp sabitlendim. Geçerken birkaçına dokundular, sert elleriyle duruşlarını düzelttiler.

"Hmm," diye mırıldandı Bernice, bir zamanlar öğretmenim olan sert Baş Rahibe, yanımdan geçerken. Gevşek omuzlarımı ve tembel dirseklerimi uzun zamandır dövdüğünü bildiği için bana dokunmadı ama sadece sesinin düşünceli tınısı bile kalbimin çarpmasına neden oldu. Beni beklemeye şartlandığı omuzlarıma inen darbeden kaçmamak için her şeyimi verdim.

"Anne'ye bakın," dedi uzun boylu, zayıf kadın, odanın önüne doğru yürüdü ve Baba'nın heykelinin yanında duran taştan kadın heykelinin yanındaki yerini aldı. Anne, Baba'nın ayaklarının dibinde diz çökerken başı öne eğikti, avuçlarını gökyüzüne açmış, karısı olarak itaatkârlığı ve sadakati için kendisine bahşedilen hediyeleri kabul ediyordu.

Onun sevgisi. Onun koruması. Onun tohumunu alıp çocuk yaratmak için kullanacaktı.

"Hasat mevsimi yarın sona eriyor," dedi Bernice, toplanan kadın grubuna göz gezdirirken yüzünde bir gülümseme vardı. "Baba dileklerini Baş Rahip'e iletti ve içimizden biri Peçe'nin korunmaya devam etmesi için canını verecek. Geçen yıl Bay Daugherty'nin kurban edilmesinden sonra sıra bizde."

"Evet, Rahibe," diye mırıldandım, sesimin tınısı etrafımdakiler tarafından iyi çalışılmış kelimelerle yankılandı. "Bu bizim için onur olur." Kelimeler boğazımda asit gibi yanıyor, ihanetimin gürültüsüyle yakıyordu.

Bu onur beni babasız, annemi kocasız ve iki çocukla yalnız bırakmıştı. Bu bir onur değil, Yeni Tanrılar adına konuştuğunu iddia edenler tarafından talep edildiği takdirde ölüme gönüllü olarak yürüyeceğimizi kanıtlayan çarpık bir itaat sözüydü.

"Bizler kadınıız. Görevimiz evlerimize, kocalarımıza, oğullarımıza ve kızlarımıza karşıdır, böylece gelecek nesil daha da güçlü olabilir. Şimdi başımızı öne eğiyor ve bizi sadece Anne'nin sağlayabileceği bağışlanmadan uzaklaştıran kötü düşüncelerimiz, günahkâr arzularımız için bağışlanmak üzere dua ediyoruz."

Başımı bir kez daha eğdim ve karşıdaki erkekler ayağa kalkarken taş zemindeki aynı noktayı inceledim. Bernice, Baş Rahip ve Lord Byron'la konuşurken, onlar da kadınlar tarafında ona katıldılar; benim bakışlarım ise kireç taşındaki o hafif lekeden ayrılmayı reddetti.

"Evliler ayrılabilir," dedi Başrahip odanın önünden. Benim yanımda Brann annemin ayağa kalkmasına yardım ederken bir başka adam da sandalyesini getirdi. Ben Tapınak'ın, inancımı yitirmekte olduğum bir Tanrıça için diz çökmekten bile daha az tahammülüm olan kısmını beklerken onu sandalyeye oturtular.

Bu hayat her şey olamazdı. Amaç bu olamazdı.

Evli erkekler ve kadınlar alanı boşalttığıında, bekâr erkekler sıralarımız arasında yürürken ayak sesleri odanın her yerinden duyuluyordu. "Babasının Kopstage Lordu ile yaptığı anlaşmadan sonra Bayan Ead'in bu yıl daha büyük bir çeyizi olacak mı?" diye sordu biri.

"Evet, çeyizi geçen yıldan bu yana iki katına çıktı," diye sevinçle duyurdu Rahip. Fark edilmemeyi umarak kıpırdamadan oturdum. Eski, lekeli giysilerimdeki kir ve pislik çoğu erkeği geri çeviriyordu ve böyle yapmaya devam edeceklerini umabilirdim. Sadece bir köylü başka bir köylüyle evlenmekle ilgilenirdi ve yaklaşan kışla birlikte hiç kimse besleyecek başka bir boğaz bulamazdı.

"Peki ya Bayan Barlowe?" diye sordu başka bir adam, yanıma yaklaşp elini omzuma attı. Parmakları karmakarışık örgümün ucuyla oynadı, bağı çözdü ve saçlarımı omuzlarıma sarkana kadar gevşetti. Kaskatı kesildim, kıpırdamadan durmak için soğukkanlılıkla mücadele ederken alt dudağım seğirdi.

İstemem gereken şey buydu.

Rahip, "Hala verecek bir çeyizi yok," dedi, sesindeki bir şey gergin ve çekingen çıkıyordu. Babasız olduğumu ve Mistfell'in güvenliği adına onu öldürdüklerinde sağladıkları yetersiz tazminatı çoktan harcadığımız gerçeğine atıfta bulunarak, "Durumu göz önüne alındığında bunun değişmesi pek olası değil," diye ekledi.

"Geçen yıl onu istemiştim ama bir sonuç çıkmadı. Çeyiz benim için pek önemli değil ama o kadar güzel diz çöküyor ki, sanırım bunu başka bir yerde yapmasını görmek isterim," dedi yanımdaki adam kıkırdayarak. Dişlerimi yanağıma öyle bir batırdım ki kanın bakırımsı tınısı dilimi kapladı.

"Korkarım Peder'in Bayan Barlowe için planları var," dedi Başrahip, ciğerlerimdeki nefesimi durdurarak. Odanın ön tarafındaki Başrahip'e baktım ve Lord Byron'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi dikkatini yanındaki cüppeli adama çevirdi.

Baston enseme kırıldı ve şiddetiyle beni öne doğru devirdi. Kendimi yakalamak için zar zor zamanım oldu, yanağım tüm ağırlığımla taş zemine çarpmak yerine sadece taş zemine çarptı. Sırtım zonkluyor, boyun eğmiş bir şekilde dururken acı boynumdan aşağı yayılıyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir sonraki darbeyi bekledim ama o darbe hiç gelmedi.

"Yeter, Bernice. Sanırım Bayan Barlowe terbiyesini hatırladı, değil mi canım?" Lord Byron, sesinin balçığı aramızda kayarak sordu.

"Evet Lordum," diye mırıldandım, başımı yana çevirip başımı sallarken yanağım taşa sürtünüyordu. Bernice'in bakışları benimkilerle buluştu, Lord Byron'ın iyiliğini hak etmeyen nankör bir domuz olduğuna inandığı kişiye duyduğu nefret gözlerinde parlıyordu.

Dayaktan sonra onun gezinen ellerini ya da bakımını hak etmediğimi iddia etti. Onun ilgisini ya da babamı kaybettiğim ve bana doğru düzgün bakamayan sakat anneme acıdığı için bana verdiği dersleri hak etmemiştim.

Ellerinin tenimde bıraktığı yaralara bastırırken nasıl bir his verdiğini hiç bilmemek için her şeyden gözümü kırpmadan vazgeçebilirdim, bu yüzden belki de nankör olduğum doğrudu.

Bana çektirdikleri acının her anını geri verene kadar bu şekilde kalacaktım.

Lord Byron ileriye doğru adım atarak kalan kadın sıralarının arasından geçti. Aramızdaki mesafeyi kapattığında potansiyel eşlerine göz atan erkekler yoldan çekildi ve önümde durduğunda ciğerlerimden düzensiz bir nefes aldım. Ayakkabıları görüş alanımı doldurdu, benimkilerin ne kadar yıpranmış ve kirli olduğunu düşündüğümde kahverengi derileri fazlasıyla temiz ve parlaktı.

Gözlerim Brann'a kaydı, kadınlarla birlikte duruyordu, elleri yumruk olmuş ve çenesi gerilmişti. Beni yaklaşan fırtınadan, kılımı bile kıpırdatırsam Bernice'ten göreceğim gazaptan kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi Lord Byron'ın gözleriyle buluşturmak için yukarı kaydırırken kıpırdamadan durdum ve yüzünün üzerinden bir şeyin geçişini izledim. Elini yanından kaldırdı, avuç içi yukarı bakacak şekilde tuttu ve dikkatini Bernice'e çevirdi. Bana bakarak sırttı ve bastonun tahtasını onun açık avucuna yerleştirdi.

"Bayan Barlowe'la birkaç dakika konuşmam gerek," dedi parmaklarını acımın aleti etrafında kıvrarak.

"Ama Lordum, Tapınak hâlâ-" diye araya girdi Rahibe, çevremizdeki insanlar duraklamış, nefeslerini tutmuş, yaşanacak güç mücadelesinde kimin galip geleceğini bekliyorlardı. Başrahip, Baba'nın kendisinin bir uzantısıydı.

"Yaklaşan kutlamaların şerefine Baba, haftalık pazarın tadını çıkarmak için daha fazla zamanınız olsun diye hepinizi Tapınak'tan erken salıyor," dedi Baş Rahip, sözlerle birlikte vücuduma bir ürperti yayıldı.

Yüzümü taşa döndüğümde parmaklarım taşa tutunmak için çabaladı, alnımın altındaki yüzeyin serin baskısı içimde yükselen korkuya karşı beni toprakladı. Uzuvarımdaki titremeyi önlemek için derin nefesler alırken yavaşlayan kalp atışlarıma karşı.

Etrafımdaki kadınların ayağa kalkıp bir an bile tereddüt etmeden bu rahatsız edici sahneden kaçışlarını izlemedim. Beni, adımı bile bilmemesi gereken evli adamla baş başa bıraktılar; Mistfell Lordu'nun çok altında olan alçakgönüllü bir hasatçının yolu buydu.

Yaklaşan acıya, her an sırtıma ya da kalçamın üst kısmına inmesini beklediğim darbeye karşı koydum. Boğazım kapandı, yutkunamadığımda ağzıma tükürük doldu.

Beni bekletti, bana yaptığı işkencenin provasını iyi yapmıştı. Lord Byron, acının kendisinin bana karşı kullandığı araçlardan yalnızca biri olduğunu ve henüz gelmemiş olanın dehşetinin daha da büyük bir işkence olduğunu anladı.

"Diz çök," diye emretti, sesi tenimde kayıyordu; yavaşça dizlerimin üzerine yükselirken sinsi bir tehdit, somut ve kirli. Başımı boyun eğmiş bir şekilde tutarak burnumdaki yanmaya ve

Gözlerimin arkasındaki yaşlar. Bir sonraki talimatı beklerken zaman yavaşlıyor, nefes alışının ritmik sesine daralıyor gibiydi.

Baston boğazımın ön tarafına değdi ve ben irkilme dürtümü bastırmak için yanağımın içini ısırırken sıkıca bastırdı. Sopayı narin derimin üzerinde kaydırđı, çenemin altına taktı ve ben gözlerimi ona dikene kadar kaldırdı. "Dün gece Malikâneye gelmedin ama yine de gözünü bile kırpmamış gibi görünüyorsun. Başka bir yerde arkadaş buldun diye endişelenmeme gerek var mı?" diye sordu, ben yutkunurken kaşlarını çatarak.

İçimdeki her şey ağırlaşmıştı; hasadın yorgunluğu ve kışın yaklaşan zorlukları beni bunaltıyordu. "Elbette hayır, Lordum." Bunu aylar önce bulduğumu, Byron'ın bana eşlik etmek istemediğı zamanlarda etrafta gizlice dolaştığımı ona söylemedim.

Bunu bilmesi benim için felaket olurdu. Saflığım beni onun her şeyimi almasından koruyan tek şeydi. Bir kadına dokunmanın pek çok yolu vardı, sözde bekâretimi çalmadan bana eziyet etmesinin pek çok yolu vardı, ama onun inancı bir parçamın benim olarak kalması anlamına geliyordu.

Bir parçam güvendeydi.

"Sis Muhafızı'nı bilmediğimi mi sanıyorsun? Adı neydi-Loris?" Lord Byron bastonunu havada hassas bir şekilde savurarak sordu.

Bana dokunmadı ama ebedi ruhumun her an derimden fırlayacakmış gibi hissetmeme yetti. Sözleri ve bildiklerini itiraf etmesiyle birleştğinde, baş dönmesi beni tüketirken vücudumun gevşemesine ve çökmesine yetti.

Sopası göğüslerimin hemen altındaki kaburgalarım a çarptı, kendimi dik durmaya zorlarken sıcak bir ateş izi vücudumu hayata döndürdü. Bıraktığı iz, bana batan binlerce iğnenin hissiyle yanıyordu. Üzerimi örtme, acıdan kaçma isteğime güçlölkle karşı koydum.

Sadece geri çekilmenin daha fazla cezaya neden olacağını bilmek beni hareketsiz tuttu.

Söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Gerçeğı bilseydi ilişkimizi ilerleteceğinden o kadar emindim ki, beni fetihlerinden birine daha dönüştürmekte tereddüt etmezdi. "Anlamıyorum," dedim sonunda, kelimelerimin üzerinde tökezleyerek. İçgüdülerim beni özür dilemeye itti, sanki bedenim üzerinde Tanrı vergisi bir hakkı varmış ve bedenim gerçekten bana ait değilmiş gibi.

Bunu bir kenara ittim, anlayış eksikliğime odaklandım. *Nedenine* odaklandım.

Lord Byron bastonu yanımda yere bıraktı, sanki gerçeği bildiğini fark etmemiş olabileceğim aklına gelmemiş gibi başını yana eğdi. Çenemi iki parmağının arasına aldı, dokunuşun samimiyeti sinirlerimi zıplattı.

Tapınakta bana *dokunmak* istemiş olamaz, değil mi?

"Benden sakladığın hiçbir şey yok Estrella," dedi ve çenemi yavaşça bıraktı. Belinden eğilip alını alnıma değene kadar öne doğru eğilirken eli boynumun yan tarafına indi. "Ama kendine ait olmayanı alan erkeklere ne olduğunu unutma. Eğer Sis Muhafızları onun ne yaptığını öğrenirse çok yazık olur."

"Hayır, lütfen. Yapamazsın-"

Lord Byron geri çekildi, kim olduğunu hatırlatmak istercesine bana baktı. Onu durduracak kimse olmadığı için, bir adamı sırf sikini ait olmadığı bir yere soktuğu için ölüme mahkûm edebilirdi ve edecekti de.

Tereddüt ettim, dişlerimi alt dudağıma gömdüm. "Sadece bana ait bir şey istedim. Bir kez olsun benim yapabileceğim bir seçim," diye açıkladım. Tapınakta günahımı itiraf etmek bana en büyük suçmuş gibi geliyordu, pişmanlık duymaya kendimi zorlayamadığım bir şey için özür dilemek gibi; benim için seçtikleri koca her kimse, sonunda sahip olacağı eş konusunda fena halde hayal kırıklığına uğrayacağı anlamına gelirken değil.

"Ne istediğini çok iyi biliyorum. Asi, umursamaz ve çoğu zaman da aptalsın. Evlilik için kendini mahvetmeye ve sıradan bir fahişeye dönüşmeye bu kadar kararlıysan, en azından bunu yapacak kişinin ben olmama izin verebilirdin," diye tersledi, kelimeler fiziksel bir şey gibi tenime çarptı.

"Siz bilirsiniz Lordum," dedim, sesim yüksek perdeden alaycı bir şekilde kıvrılıyordu. Bu, onu birlikte izlediğim, son iki yıl boyunca, içinde yarattığımı söylediği hayal kırıklığı yüzünden sevmeye ihtiyaç duyduğunda yüzüme vurmaya çalıştığı kadınların iyi çalışılmış inlemelerini andırıyordu.

Çünkü ben sınırların dışındaydım ama değildim ve o bunu başından beri biliyordu.

Elinin tersi yanağıma çarptı, ses boş alanda yankılandı. Başım şiddetle yana savruldu, elmacık kemiğim yüzüğün vurduğu yerden zonkluyordu. "Yerini hatırlayacaksın," dedi beni yüzümden tutarak. Başparmağını yüzüme bastırdı.

Dudakları öfkeyle bükülmüş bir şekilde üzerime eğilirken yanağı bir tarafta, parmakları diğer tarafta.

"Evet, Lordum," diye mırıldandım, sesim onun acımasız kavrayışıyla kısıtlanmıştı.

"Bu gece kütüphaneye geleceksin. Konuşmamız gereken şeyler var ve küstahlığın yüzünden sakinleşmem gerek yoksa seni kanayana kadar sopalarım. Nezaketim için bana teşekkür et, Estrella."

"Teşekkür ederim Lordum," dedim, yüzümü aniden bıraktığında yüzüm buruştu. "Bu gece. Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma," diye hatırlattı bana sertçe. Kıyafetlerini düzeltti, herkesin görmesini istediği kişiliğe büründü, dudakları yatıştırıcı ve nazik bir yarı gülümsemeye dönüştü. Onun gerçekte kim olduğunu sadece ben görebiliyordum. Kapılara doğru ilerledi, kapıların gıcırdama sesi mabette yankılanırken, kapıları itti.

onları aç.

İki yıl içinde milyonuncu kez dövülmüş bedenimi soğuk taş zeminden kaldırmak zorunda bırakıldığımda, o gece olacakların çok daha kötü olacağını biliyordum.

OceanofPDF.com

O gece pencereden gizlice çıkmadım, bunun yerine akşamları sık sık yaptığım gibi doğrudan ön kapıdan çıktım.

Lord Byron'ın Mistfell Malikanesi'ndeki özel kütüphanesine çağırılmışım. Ağabeyimden saklayacak bir şeyim yoktu - bu gecelerde uygunsuz davranmam emredilmişken olmazdı. Kalbim boğazımda, her şey değişmeden önce gecenin genellikle sağladığı rahatlığa gömülmeye ve aşinalıkla teselli bulmaya çalıştım.

Lord Byron konuşmamız gerektiğinden bahsetmişti. Bedenimi daha önce yapmadığı şekilde ele geçirme niyetinde olduğunu söylememişi ve eğer böyle bir niyeti olsaydı bunu benden saklamazdı. Gün boyunca bana eziyet etmek, kalbimi mideme indirmek ve beni korkuyla doldurmak isterdi.

Aralarından geçerken dalları yüzümden uzaklaştırdım ve patikayı takip ettim. Sonunda bu yol beni kışlaya ve köy merkezine yakın malikâneye götürecekti. Sis Muhafızları beni malikâneye götürürse gece yürüyüşüm onaylanacak olsa da, alacağım muhtemel acımasız eskortla uğraşmak istemiyordum.

Ağaçlara ve tepemdeki gölgelikten parlayan ayın ışıklarına doğru baktım. Dalların arasından beni inceleyen kehribar rengi gözlerin yarattığı şok, yavaş adımlarımın duraksamasına neden oldu ve beni izleyen vebanın fazla zeki gözlerine bakmak için olduğum yerde donup kaldım.

Gündüz saatlerinde yaygın olan kargalara benzer şekilde, blightlar da Saray'ın büyüünden üretildiği söylenen gece kuşlarıydı.

Gölgelerin kendisi. Karanlıktan doğan bu varlıklar, artık Perde'nin ötesine geçemeyen varlıklar için casusluk yapıyorlardı.

Beni izlerken başını yana eğip, pençelerinin dalı daha iyi kavraması için yer değiştirdikten sonra neredeyse yarı saydam bir göz kapağıyla göz kırpınca yutkundum, bu da gözüme beni hiç terk etmeyen buğulu bir nitelik kattı. Gökyüzüne fırlayarak Sis'in kenarındaki Peçe'ye doğru geri uçtu ve amacına dair söylentilere kanıt sağladı.

Perde'nin herhangi bir yaşam formu tarafından aşılamaz olduğuna inanılsa da, bir casusun diğer taraftaki canavarlara benim hakkımda rapor vereceği düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti. Fae'lerin benim varlığımla en ufak bir şekilde ilgilendiğine inanmak için hiçbir neden yoktu, ama hiçbir şey uğursuz hissin içime yayılmasını engelleyemezdi.

Başımı sallayarak, bir yanım eve dönmek istese de patikada yürümeye devam ettim. Lord Byron ile kaçınılmaz ziyaretimi uzatabilsem de bundan tamamen kaçamayacağımı biliyordum. Gece beni izleyen bir kuş gibi küçük bir karşılaşmaydı ama bazı efsanelerin çocukları korkutmak için fısıltı olarak kalması daha iyiydi.

Babamın deyimiyle, bazı sırların karanlıkta kalması daha iyiydi.

Sağımdaki ağaçların arasından, diyarlar arasındaki bariyerin yanındaki bahçeler, esintiyle salınan parıldayan Peçe tarafından aydınlatılıyordu. Diğer taraftaki Sis, ötesinde ne varsa gizliyor, topraklarımız arasındaki boşluğa gölgeler düşürüyordu.

Peçe'ye doğru hissettiğim çekime karşı sola döndüm, hayatım son zamanlarda çalkantı ve değişimin hakimiyetindeyken çok yakından dolaşarak kaderi kışkırtmamaya kararlıydım. Daha birkaç adım atmıştım ki arkamdan bir kol göğsümü sardı.

Beni göremediğim bir adamın sert, acımasız bedenine geri çekti. Damarlarımdaki adrenalinin ani şokuyla kanım hızlandı. Boynum, bıçağın derime yaptığı soğuk baskıyla acıdı. İçime bir korku dalgası daha yayıldı.

Lord Byron'ın adamlarından herhangi biri, beni bir kez daha gece boyunca gezip dolaşırken bulsa çok kızardı, en azından onun beni çağırdığını öğrenene kadar.

"Geceleri gizlice dolaşman konusunda sana ne söylendi? Seni bir Fae aşığı sanabilirim," dedi adam ve başını eğerek kulağıma usulca bir şeyler mırıldandı. Gevşedim, vücudum rahatlayarak sarktı.

Tanıdık sesi ve beni ihbar etmeyeceğini anladığım an.

İlk baştaki yakalanma korkum geçince, bana öğrettiği gibi hızla sıçradım, ağırlığımı yere verip döndüğüm anda bileğini kavramak için iki elimle uzandım. Kolu benimle birlikte büküldüğünde homurdandı, bir ayağımı dizlerinin arkasına bağlayıp onları altına çökmeye zorladığımda arkasına doğru uzandı.

"Sana bunu öğretirken ne düşünüyordum?" diye sordu, bana bakarken sıcak kahverengi gözlerini yüzümde kısarak. Bakışları yanağımdaki hafif morluğa, Byron'ın daha önceki darbesinden sonra biraz fazla koyulaşan deri lekesine odaklandı ama çenesini sıktı ve görevinin gerektirdiği gibi bunu görmezden geldi.

Gülümsedim, kolunu bıraktım ve hançerini kınına sokmadan önce acısını atmasına izin verdim. Loris'in deri göğüs parçası, hareket ettikçe birbirine çarpan tokalarla yan tarafına sabitlenmişti ve bir kez daha üzerimde yükselene kadar ayağa kalktı. Sırıttı, ince dudakları yukarı doğru eğildi ve yüz hatlarının doğal bir parçası olan sertliğin bir kısmını ortadan kaldırdı.

Bir Sis Muhafızı olarak, nezaket eğitilmiş ve ondan sökülüp alınmıştı. Her ne pahasına olursa olsun Peçe'yi koruma ve Fae'leri onun diğer tarafında tutma ihtiyacıyla hareket eden, amacının bir kölesiydi. Hiçbir şey bu görev kadar önemli olamazdı.

Bu, masum insanların kurban edilmesinde rol almak anlamına gelse bile, her şeyden önce gelirdi.

"Belki de tek olmak hoşuna gidiyor-"

Loris cevabımı yarıda keserek öne doğru eğildi ve dudaklarını aceleyle dudaklarıma yapıştırdı. Kahverengi gözleri bana dokunduğu anda kapandı, sanki bir parçası, birbirimize dönüştüğümüz şeyi küçümseyecek herhangi bir kelime söylemediğimde sakinleşti.

Aşk değildi, ama ikimizin gelebileceği en yakın noktaydı; onun görevinin asla evlenmemesini gerektirdiği ve benimkinin beni buna mahkûm ettiği, bizim için seçilen hayata karşı bir isyandı.

Nazik eller belime dokunmak için kalktı, öpücüğüne karşılık verip sıcaklığına yaslanırken beni kendine çekti. Bunun son öpücüğümüz olacağını biliyordum, Lord Byron'a kaçamağımızı bildiğini itiraf ettikten sonra benimle bir daha hiçbir şey yapmak istemeyecekti.

Beni tatlı tatlı öptü ve bir anlığına da olsa dünyamızdaki bir erkek için değerli olabileceğime inandırdı. Özel bir şey olabilirdim, eğer

Sadece bir kişiye bile. Uzaklaştığında, ağır gözlerle ve dudaklarını küçümseyici bir şekilde bükerek bana baktı. "Geceleri ormanda olmaman gerektiğini biliyorsun," diye mırıldandı, koyu renkli, dalgalı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yeşil gözlerimi kendi gözleriyle esir aldı.

"Geceleri burayı seviyorum," diye karşılık verdim, geri çekildim ve meydan okurcasına çenemi kaldırdım. İtirafımı geciktirmek için harcadığım her an, ihmal ederek yalan söylemek gibi geliyordu.

"Bu saatte sadece Gecenin Kadınları dışarıda olur. Bir mağara canavarı seni bulup yemese bile, kutlama için Mistfell'i ziyaret eden gezginlerden birinin seni onlardan biri sanmasını ister misin?" Loris beni tekrar göğsüne çekip ağzımın kenarıyla alay ederek sordu. Teslim olma isteği içimi kapladı ama iki elimi göğsüne götürerek bu isteği geri ittim.

"O zaman beni senin kollarında görmeleri çok kötü bir fikir olur, değil mi?" Sakarca bir gülümsemeyle sordum, topuklarımdın üzerinde döndüm ve malikâneye doğru ilerlemeye devam ettim.

Resmi bir ustam olduğu güne kadar, geceleri sahiplenilmeyecektim.

"Estrella, bekle!" Loris seslendi, aceleyle arkamdan yaklaştı ve Bileğimi. Kendinden emin gülümsemesi yüzünü kaplarken beni tekrar göğsüne çekti. "Sadece senin için endişelendiğimi biliyorsun." Beni tekrar öptü, bu seferki daha derindi ve hayır diyemeyeceğimi bildiği tek bir tutku anının sıcaklığını taşıyordu.

"Artık endişelenmen gereken kişi ben değilim," dedim iç çekerek ve ikimizin de gelmekte olduğunu bildiğimiz şeyin sert hatırlatmasını mırıldandım. Sadece o, muhtemelen çoktan geldiğini bilmiyordu. "Lord Byron bizi biliyor."

Loris geri çekildi, bana bakarken kaşları çatıldı. "Ne?"

"Görünüşe göre bir süredir biliyormuş," diye itiraf ettim, omuzlarımı silktim ve durum hakkında hissetmediğim bir rahatlık taklidi yaptım. Yaptığım şey yüzünden Lord Byron'ın başına gelebilecekleri düşündükçe içimden bir şeyler geri çekiliyordu.

"Ama saflıktan yoksun olman seni evliliğe uygun kılmaz. Neden seni Hanımlarla çalışmaya göndermedi ya da Komutan'a ne yaptığımı söylemedi? Ana'nın doktrinini ihlal ettiğimiz halde sırrımızı saklaması hiç mantıklı değil," dedi ve elini kaldırarak şaşkınlıkla yüzünü ovuşturdu.

"Bir amacı olmadan hiçbir şey yapmaz. Ne olduğunu öğrenmek için yoldayım," diye itiraf ettim, başımı eğip alnımı göğsüne kısaca değdirdim. "Kütüphanesinde bulunmamı istedi, bu yüzden yakında daha fazlasını öğreneceğim. Ama ne söylerse söylesin, artık görüşemeyiz. Bu senin için çok tehlikeli."

"Bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiyse, buna itiraz ediyor gibi görünmüyordu. Seni Anne'nin gözünde mahvettiğim için beni aylar önce astırabilirdi," dedi Loris, bir adım geri çekilirken alay ederek. Sözleri Lord Byron'ın başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeye istekli görüldüğüne dair bir argüman olsa bile, Loris sırrımız ortaya çıktığında benimle ilişki kurmaya devam etmenin tehlikesini fark ederek aramıza gerekli mesafeyi çoktan koymuştu.

"Durmasını istemeseydi bana bildiğini söyleyeceğini sanmıyorum. Sebepleri her ne olursa olsun, artık geçerli olduklarını sanmıyorum." Baş Rahip'in günün erken saatlerinde Tapınak'ta söylediği sözlerden bahsetmedim, ne de Baba'nın benim için planları olduğuna ve bunun yaklaşan kurbanla ne anlama gelebileceğine dair ipucundan söz ettim. Lord Byron'ın benimle ilgili planının çok uzun süre ağırlık taşıma ihtimali zayıf gibi görünüyordu.

Geri çekilip malikâneye doğru döndüğümde Loris gitmeme izin verdi çünkü Lord Byron'ın dile getirilmemiş bile olsa isteklerine karşı gelmek, Mistfell ve Peçe'ye hizmet etmek için ettiği yeminleri ihlal etmek anlamına gelirdi.

Ve görevi her şeyden önce gelirdi.

Ben de ona sırtımı döndüğümde patıkada ters yönde kayboldu; ikimiz de bir gün yapmamız gerekeceğini hep bildiğimiz gibi ayrı yollara gittik. Bunun bu kadar acı vereceğini, kollarına sarıldığım o birkaç dakika boyunca kendime izin verdiğim tüm yanılsamalardan sıyrılacağımı tahmin etmemiştim.

Görevde olmadığı zamanlarda gizlice birlikte vakit geçirmeyi başardığımız her hafta birkaç saatliğine güvenliğim olmuştu. Bana önemliymişim gibi hissettirmişti, bir damızlıktan fazlasıydım ve birlikte olmak için sonuçları göze almaya değebilirdim ama Loris yine de pişmanlık duymadan bana sırtını dönmüştü. Yine de kendisinden bekleneni yapmak için ormana doğru yürüdü.

Hiçbir zaman benim olmamış bir şeyi kaybetmenin verdiği acıyla beklemediğim gözyaşlarımı kırıştıtararak ormandaki ilk yoluma devam ettim. Daha fazla olay çıkmasını önlemek için ağaçların gölgelerine doğru aceleyle ilerledim.

Patıkaya yakın durdum ama Sis Muhafızlarının bulunduğu barakalara yaklaşıırken beni örtmelerine izin verdim.

Arkalarında uzanan Malikâne, adeta bir kale gibi olan heybetli binasıyla Peçe'den korunuyordu. Sağlamlık açısından Ineburn Şehri'nin başkentindeki saraya rakip olduğu söylenirdi. Kışlaların içine girmeme hiç izin verilmemişti. Sis Muhafızları'nın üyesi olmayan hiç kimse girmemişti. Loris, aramızdaki farkları gerçekten hissetmemi engellemek için o duvarlar arasında yaşadığı hayatın ayrıntıları konusunda sessizdi. Ancak diğer muhafızlar Mistfell'de yaygın olan yoksulluğun ve onlar lüks içinde yaşarken çoğumuzun nasıl acı çektiğinin farkında bile değildi.

Sis Muhafızları kendi başlarına bir sınıf olarak kabul edilirdi. Lord Byron'ın yozlaşmasıyla lekelenmemiş ideal bir dünyada, kendi doktrinleri ve hiyerarşileri dışında hiç kimseye veya hiçbir şeye rapor vermemeleri gerekiyordu. Ne Mistfell Lordu'na ne de Nothrek Kralı'na. Kraliyetten ayrı bir varlık olmaları amaçlanmıştı.

Bu nedenle, onlara da kraliyet ailesi gibi davranılması son derece doğaldı. Bu, Krallığı geçilmez Perde'nin diğer tarafındaki yaratıklardan koruyan bir hizmet hayatını seçmenin ödülüydü.

Kaleyi çevreleyen taş duvarlar zamanla kahverengiye boyanmıştı. Her an dışarı fırlamalarını beklediğim devriyelerle aramdaki mesafeyi koruyarak kenarlardan dolaştım. Ahırlardan başlarını çıkaran atlara özlemle baktım. Köydeki en iyi atlar onlarınken, çiftçilerin genellikle ağır işler için yaratılmamış yaşlı atlarla baş etmek zorunda kalması pek de adil görünmüyordu.

Kışla, Peçe'yi köyden ayıran bir bariyer görevi görüyordu; böylece kişi kendini Mistfell'in hangi köşesinde bulursa bulsun, Sis Muhafızları Peçe'ye karşı sessiz bir nöbetçi olarak bekliyordu. Fae'ler Nothrek'e geldiklerinde bahçeler dışında karşılaşacakları ilk şey Muhafızlar olacaktı. Eğer Peçe'yi geçecek olurlarsa, bu, yüzyıllar süren zorunlu ayrılığın onları ölümlü meslektaşlarından uzak tutmasının ardından, kendilerine ait olduğunu düşündükleri insanlara sahip çıkmak için olacaktı.

Ormanın kenarından adım atarak, ağaçların diğer tarafında sallanan parıldayan beyaz Peçe'ye yaklaştım. Dallar ona doğru uzanıyordu, sanki daha iyi bir yaşam ve daha verimli topraklar vaat eden Faerie'nin yaygın büyüüne yeterince yaklaşamıyorlardı.

En iyi niyetime rağmen aynı yolu izledim ve arazinin parıldayan büyüünün içinde kaybolduğu sınırın kenarına doğru ilerledim.

ötesinde uzanan sis. Sağımda bahçeler, arkamdaki ağaçların arasından barakalar ve ağaçların üzerinde yükselirken uzakta parıldayan Malikâne ile Peçe'ye doğru bir fidan gibi sallandım. Okyanus esintisine yakalandığında en hafif kumaşlar gibi dalgalanıyordu, diğer taraftaki bulutlu sis, Peri diyarını görmeyi imkansız kılıyordu. Bazen geceleri o sisin içine bakar ve bana bakan göz kamaştırıcı mavi gözlerin parlayan ışığını gördüğüme yemin ederdim.

Ama bu imkânsızdı ve bazen bunun herkesin ısrar ettiği kadar büyük bir lütuf olup olmadığını merak ediyordum. Kendi boş merakım ve sıkıcı hayatım beni geceleri Peçe'ye, sisin içinde parıldayan yıldızları ve sanki Eski Tanrılar kendilerinden alınana kızmış gibi sınırda dalgalanan şimşek fırtınalarını görmeye itti.

Bir zamanlar taptığımız Eski Tanrıların sonunda Fae'lerin en güçlüleri olduğu ortaya çıkınca, kızgın olmalarının muhtemel olduğunu düşündüm. Gerçek kimlikleri ortaya çıktıktan sonra, ortaya çıkan savaş Nothrek'i ikiye bölmüştü. Bütün şehirler, artık kendilerine tapılmayacağı düşüncesiyle öfkelenen Eski Tanrıların ellerinde harabeye dönmüştü.

Elimi cesaret edebildiğim kadar yaklaştırıp Peçe'nin ötesindeki Sis'e baktığımda, yıldızların parıltısı içimde bir şeylerle yankılandığında üzerime bir hiçlik duygusu yerleşti. Eğer karanlığın sessizliği zihnimdeki kaos için hoş bir erteleme ise, o zaman Peçe'nin diğer tarafında neler olabileceğine dair hastalıklı merakım benim kusurumdu.

Lord Byron arkamda bir yerden, "Görüyorum ki son edep dersimiz her zamanki gibi etkisiz kalmış, Bayan Barlowe," dedi. İrkildim ve merakımı uyandıran büyüye yaklaşmak için uzattığım elimi bıraktım.

Dönerek, kâbuslarıma musallat olan yumuşak sesin sahibiyle yüzleştim. "Lord Byron, açıklayabilirim-"

"Lordum," diye düzeltti, bana koruma sağlayacağını düşündüğüm ağaçların arasından geçerek ilerledi. Onun gibi doğal bir zarafete sahip olmayan ve eğitildikleri için sadece kaba kuvvetle hareket eden bir Sis Muhafızı lejyonu peşinden geliyordu. Düşünmek istemediğim her şeyi, şu anda başımın üzerinde tuttuğu saatin tik taklarını hatırlatıyorlardı.

"Lordum," dedim, başımı eğip gözlerimi ayaklarının dibindeki sararmış çimlere diktim. Bunu, mavi gözlerindeki sahte nezakete ve şüphesiz birçok kızı yatağını hedeflemeleri için kandıran çekici yüz hatlarına tercih ederdim.

Mistfell Lordu'nun eşı olmak hiç de azımsanacak bir başarı değildi - bir karısı olsa bile.

"Buranın benim kütüphanem olmadığından oldukça eminim, Estrella," dedi önümde durduğunda, iki yumuşak parmağını çenemin altına kaydırđı ve bakışlarını kendi bakışlarıyla yakalayana kadar yüzümü eğdi.

"Kütüphane değil," diye onayladım, içimden yüzüne tükürmek geliyordu.

"Mırıldanmak senin gibi zarif bir kadına yakışmaz." Parmaklarını boğazımdan aşağı kaydırđı, köprücük kemiğime bastırđı ve beni dik, asil durana kadar geriye itti, sanki elbisem lekeli ve yırtık değilmiş ve botlarımda çok fazla hasattan delikler yokmuş gibi.

Tek istediğim özgür olmakken o bana baktı ve parlatılacak ve sahip olunacak bir şey gördü.

"Bir daha olmayacak Lordum," dedim, tekrar mırıldanma dürtüsüne direnerek.

"Öyle olmadığından emin ol," diyerek elini bedenimden çekti ve bir adım geri çekildi. "Sana konuşmamız gereken şeyler olduğunu söylediğimde ciddiye aldım."

"Artık ikimiz de buradayız," dedim omzunun üzerinden bakarak. Sis Muhafızlarının varlığı sahte bir teselli olsa bile, onunla yalnız hissetmediğimde yardımcı oluyordu. Cezalarının en kötüsü meraklı gözlerin olmadığı yerlerde gelirdi.

Beni inceledi, geri çekildi ve bana dokunan parmaklarıyla çenesini kavradı. "Loris, Bayan Barlowe'un kütüphaneye giden yolu bulmasına yardımcı olur musun? Tekrar kaybolmasını istemeyiz." Lord Byron, diğer Sis Muhafızı askerlerinin arkasına saklanmaya çalıştığı yerden Loris'e baktı. Loris yutkunurken boğazı düğümlendi, Lord Byron'ın gözleriyle karşılaşınca yaşlı adamın ne yaptığını bildiğini anladı ve başını hızlıca sallayarak bir adım öne çıktı.

"Emredersiniz Lordum," dedi, bazıları arkadaşı olan diğer muhafızlar onu izlerken sesi başka türlü sessiz olan alana taşıyordu. Bana doğru ilerledi, dirseğimi sıkıca kavrayıp beni malikâneye doğru çekerken yüzünde ne bir özür ne de bir ilgi vardı.

Elimden çekip almaya çalıştım. "Kendim yürüyebilirim," diye tersledim, ona ters ters bakarak. Dikkatini bana yöneltme ya da beni bırakma zahmetine girmede, bunun yerine beni uzaktaki malikâneye doğru sürüklerken sabit bir adım attı.

"Belki de bu sana benim yetkili olduğumu hatırlatır, Estrella. Mistfell'de her ne oluyorsa ben izin verdiğim için oluyor. Çünkü bu köyün ve içindeki herkesin sahibi benim," dedi Lord Byron, sözlerinin anlamını aramızda asılı bırakırken Loris'in ve benim arkamda adımlarını hızlandırarak. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm, pelerinini düzeltmesini ve bakışlarımla buluşurken zengin kırmızı kadifeyi omzunun üzerinden fırçalamasını izledim. "Tıpkı sana sahip olduğum gibi."

Loris beni yol boyunca götürürken Mistfell Malikânesi'nin hafif taşları ay ışığında parıldıyordu, ta ki yan taraftaki hizmetkârların girişine yaklaşına kadar. Lord Byron kütüphanesinde bulunmamı her istediğinde ve Baş Rahip'in casuslarından birine haber vermeden eve gizlice girmek zorunda kaldığımda kullandığım girişin aynısıydı. Gecenin Hanımları ön kapıdan girdiler, varlıkları hiç de gizli değildi, o ise sanki kimsenin bilmemesi gereken kirli bir sırmışım gibi beni yan kapıdan içeri soktu.

Loris beni içeri götürürken malikânenin muhafızlarından biri aceleyle kapıyı açtı ve beni koridorlarda hızlıca gezdirdikten sonra bir elini devasa kütüphane kapılarından birinin yaldızlı koluna koyup içeri girmemiz için kapıyı iterek açtı.

Eşikten geçip altınla kaplanmış cilalı taşa adımımızı atar atmaz Loris beni bıraktı ve ben ayağımı toparlamak için tökezlerken yüzünü yere doğru çevirdi. Dirseğimi ovmak için elimi kaldırdım, derimde bir çürük oluşmuştu. Loris göz ucuyla beni izledi, bir anlığına savunmasızlığımı gördüğünde yüzü buruştu.

Bana olan sevgisi ile Mistfell'e olan görevi arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa neyi seçeceğini bilsem bile ihanet aramızda kaldı. Kendimi umursamadığıma ikna etmeye çalıştığımda sadece kendimi kandırmıştım. Acı boğazımı sıktı ve gözlerimi onunkilerden ayırıp çok aşına olduğum odaya bakarken yutkunmak zorunda kaldım.

Lord Byron odaya girerken "Bizi yalnız bırakın," diye bağırdı ve Sis Muhafızlarını bundan sonra olacaklar için huzurumuzdan kovdu. Ardından gelmesi gereken ceza için.

"İtaatsizliğinizi sürdürdüğünüz için size ne yapmamı önerirsiniz, Bayan Barlowe?" diye sordu, kütüphanenin kapıları geri çekilen muhafızların arkasından kapandığı anda, beni her şeyden çok korkmaya başladığım odaya kapatarak. Bu yerden nefret etmeye başlamıştım.

Kendi acımı ve Lord Byron'ın o dört duvar arasında yaptıklarının ahlaksızlığını taşıyordu.

Kitaplar süslü, ahşap raflarda sıralanmıştı. Tavana kadar yığılmış, erişmek için merdivenler gerektiren nesiller boyu bilgi birikimi. Lord Byron'ın kendisinin okumaya nadiren zahmet edebildiği bilgiler; günümüze ve Krallık içindeki gücünü artırmaya odaklanması zamanının çoğunu alıyordu.

Çalışma masası odanın arka köşesinde duruyordu; parşömenler, mürekkep şişesi ve tüy kaleminin yanına dizilmişti. Yüzeye eğilerek, tırnaklarım pürüzsüz, cilalı ahşabın kenarını kavrayarak, anahtarının havayı kesen ıslığını dinlerken, vuruşunun ateşini bekleyerek çok fazla gece geçirdim.

O Ineburn City'de Kral'a mektuplar yazarken ben kaç geceyi bana verdiği metinleri okuyarak, kafamı Anne'nin iffeti ve günahın sonuçlarıyla doldurarak geçirmiştım? Saymayı uzun zaman önce bırakmıştım ve ıssızlık gibi bir şey göğsümü zonklatıyordu.

Masasının üzerindeki sürahiye doğru ilerledi ve sakince kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. Sırtı bana dönükken uzanıp pelerinini çözdü ve masasının yanındaki sandalyenin üzerine örttü. "Kendimi asla kendi cezamı belirlemeye layık görmem Lordum," dedim, başıma gelebilecekleri daha da kötüleştirmemek için dilimi ısırarak.

Bir bardak şarap daha doldurdu ve dönüp bana uzattı. "İç," diye talimat verdi. Bir adım öne çıktım, aramızdaki mesafeyi kapatırken şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. Onunla kütüphanede geçirdiğim tüm geceler boyunca bana hiç şarap ikram etmemişti. "Rahatlamana yardımcı olacak ve bu gece için buna ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Ona göre bu, duyularımı çok fazla köreltecekti ve aramızdaki mesafeyi kapatıp bardağı elinden alırken başım dönüyordu. Aklında bunun gerekli olduğu ne tür bir işkence planlamıştı?

"Eminim sorularınız vardır," dedi ve kollarını göğsünde kavuşturarak masasına yaslanana kadar arkasına yaslandı. Şaraptan ilk yudumumu aldım, acı notalar yüzümü çimdikledi.

Başımı salladım, hiçbirine sesimi çıkarmadım. Sanki oynadığı oyunları anlayabiliyormuşum gibi, bunun nedenlerini sorgulamak için bir davet olduğunu varsaymaktan daha iyisini biliyordum.

"Her zaman çok meraklısın. Otur," dedi ve hemen önündeki sandalyeyi işaret etti. İtaat ettim ve o bardağını doldurup doldurmak için bir tane daha çıkarırken kendimi sandalyeye bıraktım. "Tek bir soru hakkın var, Estrella. Bugünkü davranışından sonra nezaketim bu kadar."

Yutkundum ve sert bakışlarıyla karşılaştığımda şarabımdan bir yudum daha aldım. "Neden beni Gecenin Kadınları'yla birlikte eğitime göndermediniz? Doktor neden benim saf olmadığımı rapor etmedi?" Devam edemeden kendimi tutarak sordum. Aklımdan geçen acil düşünceler dikkat istiyordu ve belki de sorulacak en akıllıca soru Baş Rahip'in Baba adına benim için planları hakkında olabilirdi.

Ama bunu, babamın yıllar önce öldüğü şekilde ölme olasılığını düşünemezdim. Nefes almaya devam etmek, ölüm anım gelene kadar işlevimi sürdürmek istiyorsam bunu yapamazdım.

"Bu iki soruydu," dedi Lord Byron, alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırarak. "Ama cevap ikisi için de aynı." Bunun, küstahlığım yüzünden beni cezalandırmayacağı anlamına geleceğini umarak rahat bir nefes aldım. Cebinden küçük bir şişe çıkardı, bir an düşüncelere daldı, sonra mantarını çıkarıp masanın üzerine koydu. "Sen her zaman güzel bir kızdın." Şişeyi ters çevirerek kehribar rengi sıvıyı üçüncü kadeh şarabın içine boşalttı. Şişeyi bardağa boşaltırken güzelavrat otunun acı tatlı aroması havayı doldurdu ve şarabın rengini bir parça açtı.

"Lordum," diye mırıldandım, bedenim hareketsizleşirken sesim kısıldı. Böyle bir belladonna dozu ölümcül olurdu, sabahın geldiğini asla göremeyeceğimi kesinleştirirdi. Onu masadan kaldırdı, etrafımdan dolaştı ve kütüphane kapısına doğru ilerledi. Kapıları çaldı, bir hizmetçi iterek açana ve tek kelime etmeden şarabı ondan alana kadar bekledi. Byron bana doğru dönüp sandalyemin yanında dururken kadın kütüphaneden çıktı ve kapıları arkasından kapattı.

"Kimsenin şüphelenmemesi için yıllar içinde yavaş yavaş ölmesi gerekiyordu, ama görünüşe göre zamanımız kalmadı," dedi ve ben söylediklerini anlamaya çalışırken parmak uçlarını yanağımda gezdirdi.

Çenemi kapalı tuttum, beni ilgilendirmeyen bir soru sormadım. O zehri kime göndermiş olursa olsun, merakımın hayatım için gerçekten önemli olan şeylerin cevabını almamı engellemesine izin veremezdim.

Bekledi, dilimi ısırduğımda bana sırtarak baktı. "Doktorun seni rapor etmesini engelledim ve seni Gecenin Leydisi olarak eğitime göndermedim çünkü bu çok uzun zamandır üzerinde çalıştığım bir plana engel olacaktı." Uzanıp zehir şişesinin kapağını kapattı ve masasının yanındaki çöp kutusuna attı. "Müdahale etmeseydim her şeyi mahvedecektin."

"Leydi Jaclen-" dedim ve daha soru gelmeden ağzımı kapattım. Isırığının şiddetiyle dilim yandı, ellerim kucağımda tuttuğum yerde titredi.

"Sabah olmadan ölmüş olacak," dedi kocası, bir kez daha masasına yaslanarak. Elini uzattı ve çenemi yakaladı, yüzü benimkinden sadece bir nefes uzakta olana kadar öne eğildi. "Şimdi anlıyor musun, Estrella?"

Başımı salladım, niyetinin dehşeti içimde kök salarken gözlerimi sıkarak kapattım. Bakire olmadığımı asla keşfetmediği sürece kendimi bu tür bir ilgiden hep güvende hissetmişim. Başka bir adam beni bu şekilde ele geçirebilirdi ama ben kendimi en azından ona karşı güvende hissediyordum.

Hiçbir zaman gerçekten güvende olmamıştım.

"Neden devam etmesine izin verdiniz?" Bir sonraki soruyu riske atarak sordum.

Sırıttı, gözlerinde şeytani bir şey gizleniyordu ve bundan sonra gelecek olanın beni dehşete düşüreceğini biliyordum. "Bekaretin benim için hiçbir zaman önemli olmadı, yine de onu almak zevkli olurdu. Bu sadece Baş Rahip'in ayrıcalığıdır. Eğer bir şey varsa, Sis Muhafızınız beni ilk seferinizde ağlamanızı dinleme zahmetinden kurtardı. Artık bu saçmalıklar için endişelenmeme gerek yok, çünkü o seni çoktan içeri soktu. Zamanında bunu kendim de ayarlayabilirdim."

"Ama Baş Rahip Baba'nın benim için planları olduğunu söyledi. Artık bunların hiçbirinin önemli olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıktım, olabileceklerin görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışarak. Bir kez olsun, Peçe'ye kurban edilme fikri hayal edebileceğim en kötü korku değildi. "Eğer ölürsem beni metresin yapamazsın."

"Metresim olman için Jaclen'i öldürmeme gerek yok," dedi ve masasından bir bez aldı. Yanında bir kase su duruyordu ve titreyen ellerimden birini kucağımdan kaldırırken onu sıvıya batırdı. "Karım olabilmen için onun ölmesini istiyorum."

İrkildim, bu sözlerin acısı bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Mistfell'in Leydisi olamazdım. Byron'ın kocam olduğu bir hayata uzun süre dayanamazdım -günlerim ve gecelerim onun istekleri ve arkadaşlığı tarafından domine edilirdi.

"Seni şok ettim. Neden seni buraya getirdiğimi ve okumayı öğrettiğimi düşündün? Neden kendime büyük masraflar ederek sana bir hanımefendinin adabını öğrettiğimi düşündün? Benim fahişemin böyle yeteneklere sahip olmasına gerek yok," dedi ve bezi alacakaranlık meyvelerinin bir gün önce bende açtığı yaralardan birine bastırdı.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim. Aklımda böyle bir ihtimal bile yoktu. Kral'ın uzaktan akrabası olan karısını öldürmek onun için bile düşünülemez bir şeydi.

"Mistfell'in bir varise ihtiyacı var. Yarınki kurbandan önce Jaclen'in ölümünü duyuracağım ve köylülere hak ettikleri varisi vermek için başka bir eş seçtiğimi bildireceğim. Jaclen'in ölüm yatağının yanında otururken Baba'nın birlikteliğimize dair iradesini bana bildirdiğini öğrenecekler. Baş Rahip seni bu ilahi amaçtan alıkoymaya cesaret edemeyecek ve kurban etmek için başka birini seçmesi gerekecek. Bir hafta içinde evlenmiş olacağız-"

"Hayır." Bu kelime aramızda dolaştı, kütüphaneyi sesimin kısık tınısıyla ve yüksek sesle söylemek istemediğim sessiz meydan okumayla doldurdu. Kulaklarım çınlarken, mide bulantısı içimde dönüp duruyordu.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu, bakışları sertleşirken vücudu hareketsizleşti. Rolünün bir parçası olarak bana göstermeye tenezzül ettiği nezaketin tüm izleri kayboldu, gerçek yüzü öfkesiyle ortaya çıktı.

"Hayır," diye tekrarladım, sesim daha güçlü çıkıyordu. Kalbim göğsümdeydi, kuma çizgimi çizirken tenim soğuk terle kayganlaşmıştı. Bazı kaderler ölümden daha kötüydü.

Bu da onlardan biriydi.

"Bunun alternatifinin tıpkı baban gibi boğazının kesilmesi olduğunun farkında mısın?" diye sordu, dudaklarından dökülen kuşkulu kahkaha beni ondan kaçmaya daha da kararlı hale getirdi. Onun onaylamayacağı bir seçim yapmak için.

"İstiyorum." Çenemi kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim, beni şekillendirmeye çalıştığı kadının duruşunu yansıttım.

"Saçmalama," diye alay etti ama bakışlarının ardındaki güvensizlik yerini bilmişliğe bıraktı. Söylediklerimde ciddi olduğumu o da en az benim kadar biliyordu. Ona hayır demeye tamamen niyetliydim.

"Beni hareketsiz tutup babamın boynunu kesip açmalarını izlemeye zorladığımda altı yaşındaydım. Ondan alabildikleri kadar kan aldıktan sonra onu bir ateşte yaktılar ve küllerinin etrafında kutlama yaptılar. Beni bu kütüphaneye ilk davet ettiğinde ve Rahibenin beni düzgün bir şekilde reverans yapana kadar, yeterince dik durana kadar dövmesine izin verdiğinde ve şikayet etmeden emredildiği kadar diz çöktüğümde henüz yedi yaşına bile girmemiştim. Dokunuşunuza ve ilginize tahammül ederek bir ömür geçirdim. Artık yok," dedim, gözyaşlarımın yakıcılığı boğazımı ve burnumu yaktı ve onları tuttum, ona son parçamı vermeyi reddettim.

"Peki ya senin iznine ihtiyacım olmadığına karar verirsem? Tüm bunları sadece senin isteklerine boyun eğmek için mi yaptığımı düşünüyorsun?"

"O zaman Baş Rahip'e ne yaptığınızı söyleyeceğim. Beni hem hayatta tutup hem de susturamazsınız Lordum. İster yarın ister bir yıl sonra olsun, dinleyen herkese karınızı öldürdüğünüzü söyleyeceğim. İkimiz de Mistfell'den çok daha büyük şeyler için çabaladığınızı bilirken, Kral'ın akrabası hakkındaki bu bilgiyle ne yapacağını sanıyorsunuz?" Dişlerimi alt dudağıma geçirerek sordum. Bu içi boş bir tehdit değildi; hayatımın geri kalan her gününü yerine getirmeye çalışacağım bir sözdü.

Kralın ya da Baş Rahibin umursayıp umursamayacağını ya da Jaclen'in herhangi bir gücü olup olmadığını bilmiyordum, ama onu yıllar boyunca yavaş yavaş zehirlemek için yaptığı orijinal plan, belki, sadece belki, suçu için mahkum edileceğini düşündürdü.

Benimle konuşmadan önce ona verdiği ölümcül dozdaki zehirle bu hasar çoktan oluşmuştu. Bana söyleneni yapacağımdan ve istediği kişi olacağımdan o kadar emindi ki, onu reddedeceğimi hiç düşünmemişti.

"Lüks olabilecek bir hayatı boşa harcamak olur. Kocan olarak benimle ailene neler verebileceğini bir düşün. En çılgın hayallerinin bile ötesinde bakılırlar."

"Yaparlardı," diye başımı sallayarak onayladım. Bir zamanlar istediğim her şey buydu, aslında elde etmeyi hiç düşünmediğim bir vaat. Sadece çok yorgundum, yıllardır bizi hayatta tutmak için oynadığım oyunlardan çok yorulmuştum. Brann kendisini ve annemi ben olmadan daha iyi geçindirebilirdi.

İyi olurlar.

"Bu geceyi düşünmek için ayır ve bil ki eğer yaptıklarımı birine anlatırsan, sabah bunun sonuçlarına katlanacak olan sadece sen olmayacaksın.

Yarın öğleden sonraki törene kadar fikrini değiştireceğinden eminim. Geri adım atacağımı düşündüğünde cesur olmak kolay, ama sana söz veriyorum Estrella, sabah bana gelmezsen, küstahlığın yüzünden öleceksin."

"Bacaklarının arasındaki o sarkık eti içime sokmana izin vereceğime ölürüm daha iyi," diye tersledim, dişlerimi gösterdim ve hissettiğim tüm nefretin bir kez olsun ortaya çıkmasına izin verdim. Uzun zamandır, hayatımı dikte eden adama itaatkâr rolü oynamaya zorlanmıştım.

Ama artık var olmayan bir şeyi dikte edemezdi.

Elinin tersi elmacık kemiğime çarptı, mühür yüzüğü yanağımı günün erken saatlerinde zaten morarttığı yerden kesti. Yere yığıldığımda karanlık görüş alanımın kenarlarında geziniyordu.

"Çekil gözümün önünden," dedi ve kendimi toparlayıp kütüphane kapısına doğru ilerlememe izin verdi. "Yarın gece bunun bedelini ödeyeceksin, Estrella. İkimiz de fikrini değiştireceğini biliyoruz."

Ellerimi kapıların üzerine koydum, yanağımdaki zonklamaya aldırmadan kapıları iterek açtım. Hizmetkârlar koridorda ilerliyordu, yüzlerinde panik ifadesi vardı. Biri beni iterek kütüphaneye girdi ve Lord Byron'a karısının ölüm haberini verdi.

Sonra ölüm benim adımla söylendi.

Onun kucağına isteyerek adım atardım.

M Yatağımdaki son gecem tavana bakarak geçti. Gecenin her bir saatini ele geçirmiş olan bitkinlik bile kaslarım beni uyumaya zorlayamadı.

Birkaç saat içinde yaşamlar arasındaki Boşluk'ta olacağımı ve koridorun sonunda birlikte ne kadar az zamanımız kaldığını bilmeden uyuyan bir kardeşim ve annem olduğunu bildiğim için dinlenmek beni ele geçirdi. Güneş dışarıda doğdu, hasat geride kaldığı için köy normalden biraz daha geç uyudu. Şenlikler genellikle gece geç saatlere kadar sürer, köylüler yıl boyunca sadece bir kez yaktıkları şenlik ateşlerinin etrafını sararlardı.

Kutlamalar anlamsız ve gereksizdi ama insanları yaptıklarının dehşetinden uzaklaştırıyordu. Bir ruh reenkarnasyon için beklerken ateşte yanan cesetten.

Yatak odamın kapısı açıldı ve ben yavaşça oturur pozisyona geçerken Brann odaya girdi. "Yine dışarıdaydın," dedi, yatağıma yaklaşırken sesi suçlama doluydu.

Normal şartlar altında, Brann'ın Lord Byron'la görüşmemden haberi olmadığı için gizlice kaçtığımı inkar ettiğim an bu olurdu. Lordla yaptığım görüşmeden tam olarak ne çıkacağını bilmeden, kardeşimi gereksiz yere endişelendirmek istememiştim.

Şimdi hiçbir şey söylemediğim için minnettardım, onunla ve annemle son bir gün geçirmek istiyordum. Onlardan saklayabildiğim sürece bilmemeleri daha iyiydi.

Babamla yaptığımız gibi, sabahımızı henüz gerçekleşmemiş bir kaybın yasını tutarak geçirmedi.

Kenarına oturduğunda pütürlü yatağım gıcırdadı, bakışları yanağımda bir gün önce olmayan taze kesiğe düştüğünde kaşları çatıldı. "Bu ne?" diye sordu, parmak uçlarını hafifçe dokunmak için kaldırdığında burun delikleri açıldı.

"Bir şey yok," dedim ve gergin derimi çeken bir gülümsemeyle dokunuştan sıyrıldım.

"Bu hiçbir şey değil, Estrella. Biri sana vurdu mu? Dışarıda mı yakalandın?" diye sordu, mantığı onu otomatik olarak Sis Muhafızları'nın gece vakti Peçe'ye çok yakın bulunanlara vereceği cezaya götürdü.

Hemen darağacına götürülmeyebilirdim ama gezintimin sonucu aynı olacaktı. Yatak tekrar inerken üzerinde kıpırdandım ve bir an için malikânede beni bekleyen yatağın ne kadar yumuşak ve pelüş olduğunu hayal ettim.

Bu düşünce ne kadar cazip olsa da, kafesi benimle birlikte kimin işgal edeceği ihtimali tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Tek istediğim özgür olmaktı ve sonuçta bana sunduğu güzel kafes de bir başka hapisaneydi.

"Önemli değil. Söz veriyorum; her şey yoluna girecek," dedim ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp dramatik bir şekilde gerinerek ayağa kalktım. Ahşap kalaslar ağırlığımın altında eğildi, köhne evimize bulaşan çürümeyle birlikte kırılma tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

Bacaklarımı açarsam onlara daha iyi verebilirim.

Yüzümü buruşturdum. "Estrella," diye azarladı Brann, aramızdaki mesafeyi aşip kolumu hafifçe kavradı. "Ne oldu?" Meraklı bakışları benim hoşuma gitmeyecek kadar dikkatliydi ve ben ona *bir şey* verene kadar meselenin peşini bırakmayacağından şüphe duymama neden oldu.

"Leydi Jaclen öldü," dedim, kelimeleri itiraf ederken dudaklarım büküldü. Kardeşim fedakârlık dışında her şeyi bilebilirdi. Byron'ın benden ne istediğini bilebilirdi, çünkü bu onun boyun eğmekten başka çaresinin olmadığı bir şeydi ve belki de faydasını da görecekti.

Byron beni Jaclen'ı zehirlediği gibi zehirlemediği sürece.

"O-ne?" diye sordu, elini kolumdan çekerek. "Dün gece malikânede miydin? Oraya mı kaçtın?"

"Lord Byron yine kütüphanede bulunmamı istedi," diye itiraf ettim dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirerek. Kitaplarla kaplı o lüks duvarların içinde neler olduğunu ayrıntılarını bilmiyordu, sadece bazen sırtımı ve kalçalarımı kaplayan morluklardan ve çizgilerden asla bahsetmek istemediğimi biliyordu.

O bastırırdı. Cevap vermeyi reddederdim ama ikimiz de parçaları birleştirmek için dahi olmaya gerek olmadığını biliyorduk. Bernice'in Temple'da bastonunu nasıl tercih ettiğini hepimiz görmüştük.

"Sanırım bugün bir cenaze töreni olacak?" Brann bu bilgiyi düşünürken başını sallayarak sordu. Jaclen'in ölüm nedenini sorgulamadı, çoğunun sorgulamayacağını tahmin ettiğim gibi. Yıllardır hastaydı, Byron'ın sağlık durumunun kötüye gittiğine dair aldatmacası ölümünü doğal gösterme amacına hizmet ediyordu.

"Sanırım. Lord Byron ayinlerden sonra benimle evlenme niyetini açıkladı," diye itiraf ettim ve gözlerini sıkarak kapatmasını sağladım.

"İçimde öyle bir his vardı," dedi sonunda. "Yıllar boyunca seninle evlenmek isteyen birkaç talip oldu. Ayrıntıları onay için Lord Byron'a sunduk ama her birini açıklama yapmadan reddetti. Bunun umduğun türden bir hayat olmadığını biliyorum," dedi Brann nazikçe, aramızdaki boşluğa uzanıp elini omzuma koydu. "Ama bu tür bir unvan hiçbirimizin senin için hayal bile edemeyeceği bir şey. Sana bakacak, seni besleyecek ve dinlendirecek. Özellikle de hemen çocuk sahibi olmak istiyorsa." Benden uzaklaşırken yüzü buruştu, önündeki savaşın ne olduğunu çok iyi biliyormuş gibi adım atmaya başladı.

Bazılarına göre Lord Byron'ın bana önerdiği hayat bir rüya gibiydi. Tek yapmam gereken o istediğinde bacaklarımı açmaktı ve köydeki en güzel binada yaşayacaktım. Köylülerin çoğunun yaşadığı aç kalma korkusu olmadan çocuklarımı büyütürken, her ihtiyacımı karşılayacak hizmetçilerim olacaktı.

"Bana bakılmasını istemiyorum. İstediğim gibi gelip gitmek ve yaşamak istiyorum," diye karşı çıktım. Hayattaki temel ihtiyaçlar için istemediğim bir adama boyun eğmek zorunda kalmak yaşamak değildi.

Sadece ölmüyordu.

"Bizim dünyamız böyle işlemiyor, Estrella. Şimdilik burası senin yerin," dedi, ama gözlerindeki nezaket, Estrella'yı sevmediğini gösteriyordu.

statükoyu benden daha çok seviyordu. Benim için özgürlük istiyordu; bunu başarmak için o da en az benim kadar güçsüzdü.

"Peki ya Lord Byron gerçekten de bir varis doğurmaktan aciz biriye ve ben ona bir oğul vermezsem bana ne olacak Brann? Bu beni de güzelavrat otu yüzünden yavaş bir ölümün beklediği anlamına mı geliyor?" Yüzündeki şok olmuş ifadeyle alay ederek sordum.

"Onu zehirlemiş mi?" Brann sordu, boğazındaki gerginliğe karşı yutkunurken boğazı çalışıyordu.

Brann'ın şok olmuş yüz ifadesine sırtımı döndüm, cehaletine bir an daha tahammül edemedim. Lord Byron'ın hayatındaki yerimi tartışmak ailemle son günümü geçirmek istediğim bir şey değildi, hele ki kararımı çoktan vermişken. Yaptıklarından sonra ondan nefret ederek geçirdiğim her an, bu kararımı pekiştirmekten başka bir işe yaramadı.

Uzun bir hayatın geri kalanını dizlerimin üzerinde geçirmektense başım dik bir şekilde ölüme yürürüm.

Annem mutfakta bekliyordu, sandalyesini çoktan masaya çekmiş, üzerinde duran bayat ekmeği dilimlemeye çalışıyordu. "Bana bırak," dedim, bıçağı elinden aldım ve ekmeği hızla dilimledim. Üzerine en sevdiği ev yapımı reçeli sürdüm, ona uzattım ve utanç duyacağı özel bir an geçirmesi için arkamı döndüm.

Kocası öldükten sonra çocukları tarafından bakılmaya hiç alışamamıştı ve geçen her yıl vücudundaki güçsüzlük daha da kötüleşerek bacaklarından üst uzuvlarına yayıldı. Ekmeği ağzına götürüp yavaşça çiğneyerek bir ısırık aldığı anda elleri titriyordu.

"Burada mutlusun, değil mi?" Kutlama için yola çıkmadan önce dışarıdaki leğende yıkamak üzere çıkarmam gereken bulaşık kovaasına bıçağı bırakarak sordum. Yapmak istediğim son şey, onlar yas tutarken onları endişelenecekleri bir işle baş başa bırakmaktı.

Özlemle gülümseyerek, "Elbette öyleyim tatlım. Bana babanı hatırlatan tek yer burası." Bu hatırlatma karşısında içimdeki ateşi bastırdım, mutfağın her yerinde onun hatırasının hayaletini gördüm ve çok geçmeden benim hayalimin de onunkine katılacağını fark ettim. Annem beni hatırlamak için sadece birlikte geçirdiğimiz anlara dair anılarına sahip olacaktı. "Ayrıca, Lord Byron durumuma çok anlayış gösterdi. Başka hiçbir yerde daha iyi muamele görmeyi bekleyemezdim. Neden sordunuz?"

"Sebebi yok," dedim, gözlerim yaşarırken kendimi omuz silkmeye ve ona gülümsemeye zorladım. "Tostunu bitir. Ben bulaşıkları yıkayacağım. Bu akşamki kutlamadan sonra yatağa girdiğimizde uğraşmak isteyeceğimiz son şey bu olacak."

"Bir şeyler yemeyecek misin?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. Bilinen bir şey varsa o da yemeğe olan aşkımdı. Hiçbir zaman yeteri kadar yemek yoktu ve bu nedenle yemek yeme fırsatını asla kaçırmazdım. Ama zaten birkaç saat içinde gitmiş olacaktım. Onların yemeğe benden daha çok ihtiyacı vardı.

"Bugün pek aç değilim," dedim ve Brann koridordan mutfığa adımını attığında ona anlamlı bir bakış attım. Annem, hepimiz için daha iyi bir hayat anlamına geleceğini bildiği için Lord Byron'ın teklifinden memnun olurdu. Kardeşim gibi o da onunla olan ilişkimin tüm ayrıntılarını bilmiyordu.

Kardeşimin aksine, tek başıma yürüyemeyecek kadar küçükken beni Sis Muhafızı refakatçimle malikâneye her gönderdiğinde neden ağladığımı hakkında hiçbir fikri yoktu. Brann ve ben onu yaralarımından korumak için çok çalışmış, iyileşme sürecinin en kötü zamanlarında beni saklamıştık.

Mutfaktan çıktım ve söylediğim gibi bulaşıkları yıkamaya gittim, Brann'ı iştahsızlığım için bahaneler üretmesi için yalnız bıraktım. Her yıl kesilen kurban, kanını akıttıkları her insanda babamın yüzünü görmek midemi bulandırıyor.

Bıçak boğazıma dayandığında ne göreceğim?

T Brann, Anne'nin sandalyesini köyün ortasındaki patika boyunca ittiğinde kutlama tüm hızıyla devam ediyordu. Peçe öbür dünyaya açılan bir kapı gibi parlıyordu.

Benim için öyle olurdu.

Kanım toprağı kirletecek, bedenim köylüler beni cenaze törenine getirene kadar orada çürümeye terk edilecekti. Yürürken bir an için kardeşime gülümsedim, içimdeki her şey ve birlikte geçirdiğimiz gün bir aldatmaca gibi geliyordu. Bir kart oyunuyla kendimizi eğlendirmiştik, üçümüz mutfak masasının etrafında oturuyorduk, Brann ve ben ailemizin hayatta kalmasını sağlamak için her zaman koşuşturmak zorunda kaldığımızda çok nadir görülen bir şekilde.

Köyün sokakları genişti, merkezdeki meydana yaklaştıkça birçok ev ve dükkân arasında toprak yollar uzanıyordu. Merkezde çoğumuzun suyunu çektiğı bir kuyu vardı ve binalar, günlerini geçiren köylülerin yaya trafiğinden dolayı tıkanmış toprak yolların kenarlarından kıvrılarak kuyuyu çevreliyordu. Düzinelerce bina vardı ve hepsi de yerden tasarruf etmek ve kış geldiğinde hava koşullarından korunmak için yan yana düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Yollar köyün ana kısmından uzaklaştıkça evler daha dağınık ve bakımsız hale geliyordu.

Lord Byron köy meydanının ortasında, insanlar karısını kaybettiğı için ona başsağlığı dilerken bekledi. İkimizin de yapmamız gerektiğini bildiğı konuşmayı beklerken gözleri yüzümdeydi. Geri adım atmayacağımı anlaması gerekiyordu.

Vermeye hazırlandığı şey onun istediği şekilde bitmeyecekti. "Hemen döneceğim," dedim ve derin bir nefes almadan önce Brann'ın koluna gülümseyerek dokundum.

Tenim karıncalandı, tüylerim diken diken oldu ve elbisemin kumaşının altından yüzeye çıktı. Tenimi üşüten sonbahar havası değil, aramızdaki mesafeyi geçerken Byron'ın yüzündeki muzaffer ifadeydi.

"Estrella," dedi, dudakları avını tuzağına düşürdüğünden çok emin olan bir adamın kibirli ifadesine bürünmüştü. "Benimle yürü."

"Emredersiniz Lordum," dedim ve uzattığı kolu kabul ettim. Meydana bir sessizlik çöktü, çünkü Mistfell Lordu kolunu bir köylü kadına uzatmamalıydı. Benimle hiç uğraşmamalıydı.

"Fikrini değiştireceğini biliyordum," dedi ve beni bahçelere giden patikaya doğru yönlendirdi. Çok geçmeden, akşamki kutlama ciddiyetle başlamadan önce herkes yıllık kurbana tanıklık etmek için onu takip edecekti.

"Son kararımı vermeden önce bir sorum var," dedim, bakışlarımı gözleriyle buluşmak için kaldırmadan. Kolu şaşkınlıkla seğirdi ve onun yanına yürümek kadar basit bir şeyle onun hayatımdaki yerini kabul ettiğime gerçekten inandığını anladım.

"O zaman sor da bu saçmalığa bir son verelim. Baş Rahip kendi duyurusunu yapmadan önce ben kendi duyurumu yapmalıyım," dedi Lord Byron, sesi tüm sabırsızlığıyla doluydu. Bana bir seçenek sunma zahmetine bile girmiş olması, işlediği suçun haberi Ineburn Şehri'ne ulaşırda Kral'ın ne yapacağından gerçekten korktuğu anlamına geliyordu. Beni o kadar aşağı görüyordu ki, onun beni incittiği gibi ben de onu incitemezdim.

Erkekler önemsiz gördükleri kadınları her zaman küçümsemişlerdir.

"Neden beni seçtin?" Sonunda bakışlarımı onunkilere çevirerek sordum. Çenemi eğik tuttum, kirpiklerimin arasından ona bakarak görmeyi tercih ettiği görüntüyü sunmaya çalıştım. "İkimiz de tercih edebileceğin çok daha güzel kadınlar olduğunu biliyoruz, peki neden?"

Çenesi sıkıştı, sorumu düşünürken gözleri kısa bir an için daraldı. "Babanın öldüğü güne kadar senin varlığından bile haberim yoktu. Çocukların çoğu ebeveynleri seçildiğinde sessiz kalır, ama sen öyle değilsin Estrella. O kadar yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağladın ki, eminim seni Hollow Dağları'nda duymuşlardır."

"Ölen babam için ağladığımı için mi beni seçtiniz?" Boğazımda yükselen mide bulantısını bastırmak için yutkunarak sordum.

"Bir Lordun tek oğlu olarak yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmalısın. Eğer sana karşı sert davrandığımı düşünüyorsan, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun demektir.

Çocukken ben olmak nasıl bir şeydi," diye karşılık verdi, boş yolda yürürken gözleri uzaklara bakıyordu. "Babam öldüğünde onun için yas tutmadım. Senin bu kadar açık bir şekilde acı çektiğini görmek - vefatından sonra aylarca her hafta Tapınak'ta ağlaman ve Baş Rahip'e bakmaya bile dayanamaman - beni ilk başta sana çeken şeydi. O zamanlar ne olduğunu anlamamıştım. Seni kütüphaneme davet ettim çünkü gözlerindeki o hüznü görmek istiyordum ama yıllar geçtikçe ve ben çocuksuz kaldıkça, çocuklarına da böylesine dolu dolu sevmeyi öğretebileceğini fark ettim."

"Beni babamı sevdiğim için seçtin ve çocuklarımıza da seni bu şekilde sevmeyi öğretmemi mi istedin?" Cevabını basitleştirerek ve ona acımamı sağlamak için tasarlanmış saçmalıkları çıkararak sordum.

Yapmazdım, çünkü o kurban olmayı uzun zaman önce bırakmış ve ne kadar acı verdiğini bile bile beni istismar etmeyi seçmişti. Bunu gizlice başkalarına da yapıp yapmadığını ya da daha kötüsü, onu kalıcı hasar vermekten alıkoyacak bir evlilik ihtimali yokken yapıp yapmadığını düşündüğümde adımlarım duraksadı.

"Evet. Seni seçtim çünkü tüm kalbinle seviyorsun ve bunun için insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamıyorsun. Bir baba çocukları için daha fazla ne isteyebilir ki?" diye sordu ve bir anlık kırılganlıkla dönüp bana baktı. "Sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Yüzümü okşamak için elini kaldırdı, lüks bir hayatın yumuşak parmakları şişmiş yanağıma dokunuyordu. O eli tutup itmekten başka bir şey istemedim ama ilk insanlar bahçelerin yanındaki patıkaya akın etmeye başladığında öylece kalmasına izin verdim.

Sessizce yanımızdan geçtiler, hasat sırasında her bitkisini söktüğümüz bahçelerden devrilmiş toprakların üzerine bastılar. Gruplar halinde ön tarafa doğru ilerlediler ve her yıl kurban kesilen yere ciddi ifadelerle yaklaştılar.

Dehşetin ortaya çıkışını izlerken üzüldülerdi, ama sonra sanki hiç var olmamışım gibi kutlama yaparlardı.

"Yapmayacaklar," dedim, kelimeleri sessizce mırıldanarak. Sesim kesildi - olacakların gerçekliği yüzüme bakıyordu. Toplanan kalabalığa doğru baktığımda babamın isteksizce öne doğru sürüklendiğini, çığlıklarımın yankısının ve boğazımdaki yanmanın hafızamda bana saldırdığını gördüm.

"Estrella," diye azarladı, ben bir adım geri çekilirken yüzünü tam bir inançsızlık kaplamıştı.

"Çocuklarınız sizi asla benim babamı sevdiğim gibi sevmeyecekti. Nedenini biliyor musunuz *Lordum*?" Ona karşı duyduğum nefreti nadir bir dürüstlük anında göstererek sordum. Ateş beni çağırırken onu incitmek için fazla bir şey yapamazdım, ama on yıldan fazla bir süredir uğruna çalıştığı her şeyin motivasyonunu ortadan kaldırabilirdim.

"Neden?" diye sordu, yutkunurken boğazı hareket ediyordu.

Omzunun üzerinden arkamda gizlenen figüre baktı. Döndüğümde beni kimin beklediğini anlamak için bakmama gerek yoktu, bunun yerine Byron'a tüm gücümle baktım. "Çünkü sen asla böyle bir sevgiye layık olamayacaksın."

"Bu seçimi yaptıktan sonra sana müdahale etmeyeceğim. Bunu anlıyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum," dedim basitçe, çenemi daha yukarı kaldırarak ona baktım. Bunu yapmasını beklemiyordum, istemedim bile; hayatta kalmak onun yatağına ve sadist zevklerine bağlıyken olmazdı.

Lord Byron'ın burun delikleri bana bakarken alevlendi ve arkamdaki adama hızlıca başını salladı. Baş Rahip'e döndüm ve yumuşak bakışlarını üzerimde bularak, "Size bilgi verildi mi?" diye sordum.

"Önce veda edebilir miyim?" Omzunun üzerinden annem ve Brann'ın Peçe'ye yaklaştıkları yere baktım. Annemin tekerlekli sandalyesini devasa bahçe yatağındaki yükseltilmiş toprak sıralarının üzerinden geçirdi ve vücudu sarsıldıkça onu ileri doğru itti.

"Elbette," diye cevap verdi Başrahip, ben ondan uzaklaşıp ailemin yanına yürürken sözleri ciddiye. Brann'a yardım ettim, sırtımı Peçe'ye döndüm ve annemin sandalyesini tekerleklerinden tutup parıldayan beyaz sınıra doğru çektim.

Oturup ölümümü izlemek zorunda kalacağı yere doğru. Tek pişmanlığım.

Gülümsedim. Etrafımızdaki insanlar bir sis bulutu içinde kayboldu ve sadece annemin gözleri benimkilere takıldı; geçmişte bu yolculuğu yaptığımız zamanları hatırladığından şüphesiz yüzünü hüznü bir ifade kaplıyordu. Babamın onu kurban edilmesini izlemesi için çektiğini, Brann ve benim gözyaşları içinde onların peşinden gittiğimizi hatırlıyordu.

Sonunda hareket etmeyi bıraktık ve en iyi yerlerden birine yerleştik. Kalabalığın arka tarafındaydı ve bunun

onları detayların en kötüsünden korur.

Önünde çömelip titreyen ellerini ellerime aldım ve üstlerine bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum," dedim usulca, boğazımdaki yanmaya rağmen gülümseyerek. Tehdit eden gözyaşlarımı geri ittim ve son bir kez yüz hatlarını ezberledim.

Bana bakarken kaşları çatıldı ve elini tuttuğum yerden çekerek yanağıma usulca dokundu. "Ben de seni seviyorum kızım. Yakında her şey bitecek," dedi, gözlerimdeki hüznün her yıl bu günde hissettiğim eziyetten kaynaklandığını varsayarak.

Ayağa kalktım ve Brann'ı kucaklamak için sandalyesinin kenarından dolandım. Onu çok sıkı sıktım, kollarının beni sardığı anın tadını çıkardım. "Estrella, neler oluyor?" diye sordu, yüzüme bakmak için geri çekildi.

"Birbirinize iyi bakın," dedim ona anlamlı anlamlı bakarak.

Başrahip'in sesi, söyleyeceklerini yarıda kesti ve herkes sessizliğe gömülürken bir kırbaç şaklaması gibi bahçeye yayıldı. "Seçilenler lütfen bir adım öne çıkabilir mi?"

Brann'ın kucağından çekildim, yavaşça döndüm ve derin bir nefes aldım. Önümdeki Peçe'ye bakarken, gözlerim Baş Rahip'in elinde tuttuğu tören hançeriyle beklediği yere takıldı. Bu, on dört yıl önce babamın boğazındaki eti parçalayan bıçakla aynıydı.

Lord Byron'ın Baş Rahip'in yanında beklediği yere doğru bir bakış attım, yüzü kapalı ve ifadesi sakindi. Soğukkanlı yüzünde hayal kırıklığına dair hiçbir şey görünmüyordu; sadece elleri iki yanında kenetlenmişti.

Bir nefes daha aldım ve ölüme doğru ilk adımımı attım.

"Estrella," dedi Brann, hareketlerimi anlamaya başladığında sesi garip bir şekilde sakindi. Bir adım daha attığımda köylülerin gözleri bana odaklandı ve fısıldaşmalar başladı. Bir aile soyunun iki neslinin Baba tarafından seçilmesi duyulmamış bir şeydi. Üçüncü adımı atarken kardeşim "Estrella!" diye tekrarlardı.

Toplanan insanların arasından geçerek onların ayrılmasına ve Peçe'ye yaklaşmam için bana doğrudan bir yol açmalarına izin verdim. Kimse kurbanın önüne geçmek istemiyordu. Kimse dikkatleri üzerine çekme riskini almak istemiyordu.

"Hayır! Bebeğim olmaz!" diye haykırdı annem arkamdan. Sesi titriyordu, ben gözlerimi sıkarken sözleri de tıpkı elleri gibi titriyordu

kapattım ve ilerlemeye devam ettim. Bu hiçbirimizin beni bekleyen kader değildi ama etrafımı saran kalabalığın sisli ayrıntıları arasında ilerlerken babamın bana söylediği son sözler kulaklarımda çınladı.

Özgürce uç, Küçük Kuş.

Hiç kaçmadım. Varlığının her parçasıyla nefret ettiği hayattan asla kaçamamıştım ama içimde bir şey özgürlüğün hemen ötesinde beklediğini hissediyordu.

Annem arkamda hıçkıra hıçkıra ağlarken ben Başrahip'in önüne geçip başımı öne eğdim. Feryatları bahçelerde yankılanıyor, her biri kalbime çarpıyordu.

"Diz çök," dedi Baş Rahip, beni ileriye doğru yönlendirirken emir ikimiz arasında mırıldanıyordu. Peçe tam önümde, dokunabileceğim kadar yakınımda sallanıyordu ve bir an için ona dokunmak için uzandığımı hayal ettim.

Bunu yaparsam ne olacağını merak ettim, sonra parmaklarımın sanki zorlanmış gibi ileri doğru uzanışını izledim. Perde mükemmel bir uyum içinde bana doğru sallanırken, ondan yayılan büyü tenime değdi ve parmaklarımın üzerinden kaydı. Baş Rahip elini omzumun üst kısmına bastırarak beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Perdenin kendisine dokunamadan bu hareket elimi tenimi kaplayan büyüden uzaklaştırdı ve neredeyse tanıdığım sıcaklığı benden koparıp aldı.

Soğuk, acı yarı gerçeklerden başka bir şeyle dolu bir dünyada, Peçe sıcak bir kucak gibi beni çağırıyor, ne pahasına olursa olsun korunacağım bir yere davet ediyordu.

Dizlerim altımdaki kumlu toprağa çarparken ellerim kalçalarıma düştü, avuçlarım gökyüzüne bakarken başımı kaldırıp Baş Rahip'in gözlerine baktım. Hemen yanımda duruyordu, bedeni öldüğümde Peçe'nin içine düşmemi engelleyebilecek kadar yakındı ama kanımın onu değil toprağı lekelemesi için yoldan çekilmişti.

"Fedakârlığın için sana teşekkür ederiz, Mistfell'li Estrella Barlowe. Bir sonraki varoluşunda Anne'nin kollarına sarılmış olarak huzur bulabilirsin." Elini başımın arkasındaki saçlara daldırdı ve beni istediği açığa çekmek için saç tellerini sıkıca kavradı. Hançerin ucu boğazımın yan tarafına bastırdı, kanın sıcaklığı tenimden aşağı süzülürken etime saplandı. "Şimdi gözlerini kapat, çocuğum."

Gözlerini gözlerime dikmiş, emredileni yapmamı istiyordu. O anda anladım ki, boğazımı keserken gözlerimdeki hayatın solmasını izlemek istemiyordu; Baba'nın isteğini yerine getirmekten zevk almıyordu.

Gözlerimi kapattım. Kulaklarımı dolduran çınlama, annemin boğuk çığlıklarını ve Brann'ın onu teselli etmeye çalışırken çıkardığı sesi bastırıyordu. Yüzüme vuran serin okyanus esintisine rağmen vücudum sıcaklıkla doldu, soğuk bir kış gecesinde sıcak bir ocağın bastırması gibi, bir kitaba sarıldığımda pencerenin dışında parıldayan yıldızlar gibi.

Hissettiğim ilk memnuniyet anıydı, acının olmadığı ilk andı. Artık acı çekmek istemiyordum. Olacaklardan korkmak istemiyordum.

Baş Rahip'in bıçağını derime daha derinden sapladığını ve yana doğru sürüklemeye başladığını hissederek nefes aldım. Ani bir farkındalık rahatlığımı bozdu, ortada kimse olmamasına rağmen bir kapının diğer tarafına vuran biri varmış gibi geldi.

Önümdeki Perdenin diğer tarafından hayvani bir kükreme geldiğinde dünya sarsıldı, kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve ensem karıncalandı.

Gözlerimi açtığımda, siyah bir çizginin Peçe'nin dokusu boyunca dalgalanışını izledim. "Bunu gördün mü?" Lord Byron bir adım öne çıkıp aramızdaki mesafeyi kapatarak sordu. Dikkatimi tekrar ona yönelttim ve onun görüş hattını takip ederek siyah dalgalanmayı takip eden parlak ışık dalgalanmasının olduğu yere geldim.

Arkamda, Peçe'ye huşu dolu bir dehşetle bakarken herkes topluca dondu kaldı. Sis Muhafızları sınıra yaklaştı, elleri kılıçlarının kabzalarında en kötüsüne hazırlandılar.

"Ne yapacağız?" Lord Byron, sanki diğer taraftan dövülüyormuş gibi titreşen ve zonklayan büyü perdesine bakarak sordu. Yırtılma ve sözsüz öfke sesleri bariyerden geçerken, bizim tarafımızda sessizlik hüküm sürüyordu.

Göğsümdeki kalbimin atışıyla eş zamanlı olarak zonklayan bir başka mürekkep karanlığı şoku yayıldı. Nefes alamıyordum, ayağa kalkarken gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyordum. Baş Rahip bir kez daha bana dönerek, "Duvağı güçlendirmemiz gerekiyor," dedi.

Omzuma dokundu ve ilk seferinde başardığımdan çok daha az zarif bir şekilde beni dizlerimin üzerine itti. Öne doğru yayıldım, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, yüzüm parıldayan ve titreşen büyüden sadece bir nefes uzaktaydı. Boğazımdan kan damladı ve sanki ağır çekimdeymiş gibi tanelerin üzerinden süzülerek toprağa düştü.

Sanki dünyanın kendisi kızgınmış gibi yer sarsıldı, sınırın kenarındaki dalgalanan beyazın içinden bir başka siyah dalga geçerken altımda titredi. Baş Rahip bana doğru ilerledi, bıçağı beni gecikmeden öldüreceğini bildiğim bir şekilde boğazıma doğru geliyordu.

Bir elimle uzandım ve tek parmağımı beni çağıran büyüye dokundurdum. Bir elektrik şoku koluma yayıldı, gökyüzü yanıt olarak gürlerken dudaklarımdan acı dolu bir nefes aldım, ses bahçelerin açık alanında yankılandı.

Baş Rahip, karanlığın Peçe'den akıp dünyayı gölgelere boğmasına ve güneşi söndürmesine bakarken donup kaldı. İleriye doğru yayıldı, gökyüzüne sızarak yukarıdaki bulutları kapladı ve dünyamızdaki tüm ışığı gölgede bıraktı. "Ne yaptın sen?" Hepimize öğretilen efsaneleri duymuş olduğu için gözleri dehşetle açılmıştı. Peçenin ardında yatan şeylere dair efsaneler hepimizi şekillendirmiş, kendi haline bırakılması daha iyi olan şeyleri kurcalama hatasına düşersek başımıza neler gelebileceğine dair bir uyarı niteliği taşımıştı.

Geceleri bizi yataklarımızdan çalmaya gelen ve bir daha asla görülemeyecek olan canavarlardan. Fae tarafından işaretlenecek kadar talihsiz olan, sefil bir evcil hayvandan başka bir şey olmayan bir yaşam için seçilen insanlardan.

Yer o kadar şiddetli sarsıldı ki Baş Rahip ve Lord Byron yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Arkamızdaki sınıra en yakın olan insanlar çığlık attılar, döndüler ve Peçe'de çatlaklar oluşup dünyalarımızı ayıran sis içeri süzülürken onlarla güvenlik arasında duran bahçelere doğru koştular.

Siyah çizgiler sisin içinden geçerek ufukta örümcek damarları gibi ilerliyordu. Peçe, sanki cam gibi donmuş gibi aniden rüzgârda savrulmayı bıraktı.

"Kaçın," diye fısıldadı Lord Byron, beceriksizce ayağa kalkarak. İfadesinde panikten başka bir şey yoktu, yüzyıllardır bizi koruyan sihir bozulursa olacakların dehşeti.

Ve sonra Peçe paramparça oldu.

Kırık parçalar sınıra en yakın ekinlerin üzerine yağdı. Saf, seyreltilmemiş güç dalgası tarlayı kırıp geçti. Bir zamanlar Peçe'nin parıldadığı yerde sadece diyarlar arasındaki sis duvarı kalmıştı; diyarlar arasındaki kara ve denizden geçmeye, buradan Alfheimr'a geçmeye veya insanların diyarına girmeye cesaret eden herkese açıktı.

Zaman yavaşladı ve başımı çevirip Lord Byron'la gözlerimi kilitlediğimde bana sonsuzluk gibi gelen bir süre geçti. Önce o düştü, ben mürekkep gibi bir güç patlamasını tenimde hissetmeden önce geriye doğru savruldu. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, derimdeki çatlaklara sızdı ve bir zamanlar benim olan ama şimdi tamamen başka bir şey gibi hissettiğim bu bedende kendini evinde hissettirdi.

Güç beni geriye doğru itmeden önce içime işledi, beni ellerimden ve dizlerimden kaldırdı ve bahçelerde dalgalanan patlamanın gücüyle bedenimi havada döndürdü. Sadece omurgam toprağa çarptığında durdum ve gözlerim yavaşça kararan gökyüzüne baktı, karanlığın dalları güneşin etrafında dolarken.

Gerçekte gece çökmüştü ve elbisemin ve hafif pelerininin arasından görünen çimen yaprakları tenimi gıdıkladığında, kısa bir an için güneşin bir daha doğup doğmayacağını merak ettim.

Ve sonra kör edici bir acıdan başka bir şey hissetmedim.

OceanofPDF.com

M Dizlerimin üzerine çökerken tüm vücudum zonkluyordu, içimde patlayan acıyla nefes nefese kalmıştım, sanki ruhumun ta kendisiydim.

diri diri yakılıp ikiye bölünmek, herkesin görebileceği şekilde açılana kadar derimi yırtmak.

Ailemi kontrol etme kararlılığım, ilerlemek için yeterli motivasyondur. Bir elimi altımdaki toprağa batırdım ve tırnaklarımın altında sıkışana kadar taneleri tırmaladım. Diğer boynumdaki yakıcı acıya gitti ve dokunulduğunda sıcak hissettiren deriyi kapladı. Yanık onu haşlamadan önce elimi çektim, boynum bir atın derisindeki taze bir damga gibi cızırdıyordu.

Ayağa kalkarken döndüm, Brann'ın annemizin üzerine diz çöktüğü yere baktım, sandalyesi paramparça olan Peçe'nin gücüyle geriye doğru devrilmişti. Bakışları benimkilerle buluştu, aramızdaki mesafeyi kapatırken geniş gözleri dehşetle doluydu. Baş Rahip ve Lord Byron henüz ayağa kalkmayı başaramamıştı, ben şaşkınlıkla yanlarından geçerken yerde yatıyorlardı.

Neden başka kimse hareket etmiyordu?

Önünde diz çöküp pelerinimi kavrayıp boynuma doladığımda Brann annemizin sandalyesini dikleştirdi. Parmakları bana değdiğinde tenim yeniden yandı ve acı içinde çılgılık atma, ıstırabımı karanlık gökyüzüne boşaltma isteğime zorlukla karşı koydum, ama yüzünün çizgilerinde yazılı bir şey beni sessiz kalmam konusunda uyardı.

Gözlerim sulanırken derin nefesler aldım, boğazım vücuduma yayılan buz gibi ateşi serbest bırakma ihtiyacıyla kapandı. "Bu

Acıyor," diye fısıldadım, annem bakışlarımı yakaladı, bana bakarken gözleri yaşlarla doldu ve sonra anlamadığım bir anlamla yavaşça Brann'a başını salladı.

Brann dirseğimi tutup ayağa kalkmama yardım ederken, "Sessiz olmalısın," diye mırıldandı. Bahçelerin etrafındaki Sis Muhafızları da nihayet ayağa kalkmış, yerde yatan insanların arasından geçerken kılıçlarını sıkıca kavramışlardı.

Annem ellerimi tuttu, sıktı ve öne doğru eğilerek her birinin arkasına uzun bir öpücük kondurdu. "Onu al ve git," dedi kardeşime, sesi alçalmıştı, alt dudağının titremesine rağmen emrediyordu.

"Ne? Neden biz-" Brann dirseğiyle beni dürtüp ellerimi anneminkilerden ayırınca sustum. Pelerininin kapüşonunu boynumu tamamen örtecek şekilde kaldırdı, saç örgümü omuzlarıma düşüp yüzümün etrafına sarkana kadar tellerini çekiştiren çılgın parmaklarıyla çekti. "Brann," diye mırıldandım, yüzündeki ifadenin aciliyetinde kaybolmuştum.

Onun nesi vardı?

Elimi tuttu ve bizi bahçelerin kenarındaki ormana doğru götürmeye başladı. Annem cesaretlendirmek için başını sallarken, biz uzaklaşırken kimsenin fark edip etmeyeceğini izledik. Bakışlarım aralarında gidip geliyordu, ne olduğunu anlamamıştım.

Nereye gidiyorduk?

Brann durakladı, gözleri alacakaranlık meyvelerinin ön sırasındaki bir şeye takılınca irkildi. Bir Sis Muhafızı, köyümüzün kılıç ustalarından biri olan Rook'un başında durmuş, boynunu tuttuğu noktaya dik dik bakıyordu. Acı yüzünü bir işkence resmine dönüştürmüştü ve ben de vücudumdaki aynı noktaya dokunmak için elimi kaldırdım - Brann'ın eli değdiğinde soğuk bir sıcaklıkla yanan aynı yere.

"Lütfen, yapma!" Rook bağırdı. Muhafız onu duymazdan gelerek kılıcını demircinin göğsüne sapladı ve geri çekmeden önce onu yere yapıştırdı. Köylünün gözleri neredeyse anında gevşedi, son nefesini verirken göğsü titriyordu ve ben ağzımı kapatıp sessiz kalmak için elimi kaldırdım.

Topluluğun sevilen bir üyesiydi. Sis Muhafızlarına, onu öldürmek için kullandıkları kılıçları tedarik etmişti. Onu bu kadar soğukkanlı bir şekilde infaz edebileceklerini hiç düşünmemiştim.

Ama Fae'ler bir kez daha aramızda dolaşabildiğine göre, her şey mümkündü.

"İşaretliydi," dedi ağabeyim dikkatle, gözleri her geçen an daha da kötüleşen yanan etimi gizleyen pelerinime kayd. Sanki bir şey beni yavaş yavaş kesiyor, her zaman orada olması gereken şeyi ortaya çıkarmak için vücudumdaki deriyi yırtıyordu.

Sis Muhafızı, Rook'un elini boynundan çekerek tenindeki kıvrımlı desenleri ilk kez görmemi sağladı. Baharda yeni yetişen çimenlerin renginde parlıyorlardı, büyüyle onu eşi olarak kabul eden Fae'nin İşareti. İstirap dolu uhrevi bir çılgılık yeri yeniden titretti ve bunun ormandaki mağaralardan gelen canavarlardan biri olmadığını anlamam çok uzun sürdü.

Ses, Sis'in diğer tarafındaki bir dışiden geliyordu ve daha yeni bulduğu bir hazinenin kaybını hissediyordu.

Onun gibi bir şey benim için gelecekti.

Elimi pelerinimin içine sokup tenimdeki o soğuk ateşe dokunmak için uzandığımda, ani bir farkındalıkla anlayışım üzerime çöktü.

Oh Tanrım.

Anneme döndüm, sözleri bir zamanlar Peçe'nin bulunduğu açık suyun üzerinden bize doğru uğuldayan rüzgârda kaybolmuştu ama dudakları net bir şekilde kıpırdıyor, aramızdaki mesafeye rağmen anlayabildiğimden emin oluyordu. Brann beni ağaçlara doğru çekerken annem Lord Byron'ı izlemek için dönerek, "Git, çabuk," diye mırıldandı. Dalların arasından parlayan güneş olmadan orman karanlık ve tehditkârdı ve korku göğsümün derinliklerine yerleşmişti. Bizi bekleyen tehlikeleri aydınlatacak ay ve yıldızlar olmadan, bu tür bir karanlıkta ormanda dolaşmaya ben bile cesaret edemezdim.

Onu bırakmak, köye ve yaklaşmakta olan tehlikeye terk etmek istemedim.

"Brann, orman-"

"En azından bu şekilde bir şansın olur," dedi, ormanın kenarındaki alçak dalların altından geçerken adımlarını hızlandırarak. Rook'un başına gelenleri görmüş, boynundaki o işaretin ne anlama geldiğini en belirsiz haliyle anlamış olsam bile, bunun benim için ne anlama geldiğinin gerçekliği ulaşamayacağım bir yerde duruyordu.

O anda önemli olan tek şey hayatta kalmaktı ve uzun süredir hayatımın bir parçası olan, birlikte çalıştığım insanlar

hatırla, şimdi ölmemi isterdi.

Daha birkaç dakika önce beni yatağına alabilmek için infazımı geciktirmeye kararlı olan aynı adam, şimdi sanki hiç var olmamışım, hafızadan ve kayıtlardan silinmişim gibi infaz emrini veren kişi olacaktı. Ölmeye razıydım ama bu şekilde değil.

"Bulun onu!" Lord Byron arkamızdan bağırdı ve Brann ile ben adımlarımızı hızlandırmadan önce hızlıca bakiştık.

Yanımda koşarken yüz hatlarını zar zor seçebiliyordum, gökyüzüne yayılan karanlıkta elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyordum. Acele ederken pelerinin kaydı, boynumdan düştü ve ağaçları dolduran ani beyaz ışık patlaması, tökezlerken irkilerek nefes almamı sağladı.

Peri'nin büyüünün beni ele geçirip geçirmediğine dair tüm şüphelerim o anda yok oldu.

Sol kolumun geri kalanı yandı, boynumdan aşağıya doğru inen bir çizgi parmaklarımı bile alev almış gibi hissettirdi. Bileğimde beliren siyah ve parlak beyaz girdapların yerini, açıklığın ortasında tamamen durduğumda elimin üstünü kaplayan siyah bir aya bırakmasını izledim.

Bacaklarım hareket etmeyi bıraktı. İşaretsiz elimi Brann'dan çekip gözleriyle korkuyla karşılaştığımda beynimi dinlemeyi tamamen bıraktılar. "Estrella, ne yapıyorsun?!"

"Durmuyacaklar," dedim, farkına vardığımda nefesim kesildi. Beni bulana kadar peşimden gelecekler, bana yardım eden herkesi öldürecekler ve beni kendisine eş yapacak olan Fae tarafından alınmamı engellemek için tüm şehirleri yakacaklardı.

Yanımdaki eşiyle daha da güçlenecek olan Fae'den.

"Bununla sonra ilgileniriz. Lütfen," dedi ve bir kez daha elimi tutmak için uzandı. Onunla birlikte koşarak elde edeceğim tek şeyin onu tehlikeye atmak olduğunu şüphesiz biliyordum ve bunun için onun hayatını riske atamazdım.

Kaçmayı başarsak bile. Fae Sis'i geçmese bile, benimle kaçarken nasıl bir hayatı olabilirdi? İkimizden biri ona bakmadan annemizin nasıl bir hayatı olabilirdi?

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Elini elime alarak son bir kez sıktım ve sonra onu öyle sert ittim ki, dar patikanın kenarındaki çalılıklara doğru tökezledi ve büyük eğreltiotu yapraklarının altında kayboldu.

Arkamdan gelen ayak sesleri ayaklarımı gevşetir gibi oldu ve yavaşça dönüp büyümemi izlemiş olan muhafızlarla yüzleşmeme izin verdi. Beni çocukluğumdan beri tanıyan ve hiç tereddüt etmeden kalbime bir bıçak saplayarak bir daha asla yeniden dünyaya gelemeyeceğimi garantileyen gardiyanlarla. Kalbimle birlikte yok edilen ruhumla birlikte benim için başka hayatlar olmayacaktı.

Fae'lerin ne bu dünyada ne de öbür dünyada insan eşlere sahip olmalarına asla izin verilemezdi. Yüzyıllar boyunca kaybolan tüm efsaneler, nedenler ve niçinler arasında tek bir gerçek kalmıştı.

Bir Fae insan eşini kaçırdığında, sonuçları yıkıcı oldu.

Loris bana bakarken "Tanrılar," diye mırıldandı ve sanki içimdeki bir şeyi uyandırmışlar gibi sözlerine karşılık olarak tenimdeki parlayan izlerin nabzının attığını hissettim. "Bu..." diye devam etti ve tenimi işaretleyen şeyden bahsetmeye cesaret edemiyormuş gibi görüldüğünde kalbim karnıma düştü.

Bana sahip olmak isteyen canavardan.

Efsaneleri yeterince bilmiyordum, çünkü sadece muhafızların Fae'ler nihayet Peçe'yi aştıklarında karşılaşabilecekleri şeylerin ayrıntılarını bilmeleri gerekiyordu. Geri kalanımız sadece onların gerekli gördüklerini biliyordu.

Fae Perde'yi bir kez daha geçtiğinde, her şey kaybolacaktı.

"Öldürün onu. Çabuk," dedi en yaşlı muhafızlardan biri, genç ikisinin arkasından gelirken. Loris'in yanındaki onun arkadaşıydı, onu görevde olduğu saatlerde sık sık birlikte gördüğüm biriydi. "Acı çekmesine izin verme," dedi yaşlı adam ve Loris'e dönüp gözlerimiz birleştiğinde gözyaşlarım yanaklarımı lekeledi.

"Loris," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirerek. Çok fazla arkadaşım yoktu, özellikle de Sis Muhafızları içinde, çünkü onlar insanların önemsiz şeylerinin üstünde ve ötesinde görüyorlardı. Ama o güvendiğim birkaç kişiden biriydi - bedenimi almasına izin verecek, ormanda gece yürüyüşlerini bilecek ve doldurmam beklenen rollerden sıyrılıp sadece kendim olduğum o anları paylaşacak kadar.

İhanet kalbimi ikiye bölmekle tehdit ediyordu, amacında haklı olduğunu bilsem bile. Kaçmanın bir anlamı yoktu, çünkü alternatifi ölümden daha kötü bir kaderdi.

Fae'ler tarafından bulunmak.

"Yapamam," dedi başını sallayarak ve amirinin yüzüne dönerek, onu eğiten ve yıllar boyunca ona babalık eden adamın yüzüne bakarak.

"Yapacaksın," diye emretti. "O artık senin tanıdığın kız değil. Artık bir Fae piçinin fahişesinden başka bir şey değil."

Bu sözlerin içimde derinlerde bir yerde yankılandığını hissederek irkildim. Mark'ım isyan etti, sanki kendine has bir öfkesi varmış gibi içimde kıvrandı ve büküldü, ben de onu aşağı ittim. Eğer yaşarsam, bu benim geleceğim olacaktı. Ölüm bir lütuf olacaktı.

Loris bir adım öne çıktı, beni bekleyen kaderden kaçmak için hiçbir hamle yapmadığımda yüzü acıyla buruştu. Brann hareket ettikçe patikanın kenarındaki eğrelti otları hışırdadı ve Loris'in peşinden gelmeye niyetli olduğunu anlayınca ayağa fırladı. Kardeşime bir bakış fırlatarak yaklaşmakta olan şeyin kaçınılmazlığını anlatmaya çalıştım.

"Özür dilerim," dedi Loris ve sesindeki acı, sözlerinin samimi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı bende. Ama görev her şeyden önce gelirdi.

"Ben de," dedim, keşke başka biri olsaydı. Diğer Sis Muhafızlarının hiçbirisiyle bir ilişkim yoktu ve genellikle onların korkunç ve soğuk olduklarını düşünürdüm.

Ama o farklıydı.

Yutkundu, kılıcıyla ileri atıldı ve sanki görevini yerine getirirken izlemeye dayanamıyormuş gibi yana baktı. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırdım ve yaklaşan darbeden ürpererek geri çekildim.

Ama acı hiç gelmedi.

Loris'in kılıcını ellerimin arasında tuttuğu dönen ışık topundan kurtarmaya çalışmasını izlemek için gözlerimi açtım. Ben bir seyirci gibi izlerken, kabzanın üzerinden yukarı doğru tırmanan iplikçikler bileğinin etrafından dolanarak kolundan yukarı çıktı. Ellerimdeki buz gibi öfke o kadar soğuktu ki, göğsümden alevler yayılırken ve ışığın beyaz parmakları Loris'in derisinin altından geçip derisine ulaşırken yakıyordu.

Bir anlık şokla gözleri büyüdü ve sonra sessiz bir çılgınlıkla ağzı açık kaldı. "Estrella," diye soludu ve Brann bana doğru bir adım atarken yüksek sesle hıçkırdım.

"Yapma," diye uyardım onu. İçimden gelen gücü kontrol edemiyordum, iznim olmadan harekete geçen içgüdüsel korumayı durduracak hiçbir şey yoktu. "Dur," diye yalvardım büyüye, beyaz sarmaşıklar Loris'in boynuna doğru süzülüp yüzüne değerken inledim. Kahverengi gözleri doldu

yüzündeki deri çatlıyordu ve gözlerimin önünde yaşlanıyor gibiydi. Ve tek yapabildiğim, vücudundaki tüm yaşam kırıntılarını çekip alırken şok içinde onu izlemektir.

Bedenimi ele geçiren şey beni bir silah olarak kullanırken.

Eski dostumun başı aniden yana döndü, boynunun kırılması sessiz ormanda yankılandı ve vücudu ormanın zeminine yığıldı. Sonbaharın kırılğan yapraklarına dokunduğunda, yerde bir kar yığınının başka bir şey değildi.

Yaşlı muhafız şaşkınlıkla adamlarından biri olan şeye baktı, zihni gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken kaşları çatıldı. Yaptığım şeyi ben bile anlayamadım.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. İçimdeki büyü ne istediğimi umursamıyordu, tek derdi beni hayatta tutmak ve ona hükmeden erkek beni bulana kadar güvenliğini sağlamaktır.

Muhafız saldırdığında, hayatını kurtarmak için ağırlığımı ormanın zeminine verdim ama beyaz sarmaşıklar yine de istediklerini aldılar, boğazına dolanıp sıkıldılar. Kılıcını bırakıp sarmaşıkları tutmaya çalıştı, büyüünün boğucu kucağından kurtulup nefes alabilmek için çaresizce çırpınıyordu. Ben boğuk bir hıçkırık çıkarırken o da kısa süre sonra ayaklarımın dibindeki kar yığınının katıldı. Geriye kalan tek Sis Muhafızı geri çekildi ve beni kontrol altına alan güçten korunmak için aceleyle Mistfell'e geri döndü.

Her şey çok çabuk olmuştu. Bir an oradaydılar, beni olacıklardan kurtarmak için beni öldürmeye hazırıldılar ve sonra sadece... gittiler.

"Gitmeliyiz," dedi Brann ama mesafesini korudu ve elimi tutmadı.

"BEN-BEN-" Göğsümü dolduran boşluğu anlatacak kelimeler bulmaya çalıştım. Yaptığım şey asla affedilemezdi.

"Kımılda!" diye emretti, ormanın içinden gelen keskin sesi beni bulunduğum andan kopardı.

Loris ve diğer muhafızın dönmediğini fark ettiklerinde diğerleri de onları takip edecekti.

Onları da öldürmek istemedim.

E her şey ağrıyordu. Vücudum, bizi tüm dünyamız olan köyden uzaklaştıran her adımda zonkluyordu.

Annemi ona bakacak kimse olmadan geride bırakmak, yanımda yürüyen Brann'a bakarak nasıl kabulleneceğimi anladığım bir şey değildi.

Ona aitti. Zaten ölmüş olmam gerekiyordu.

Saatler geçtikçe, gün ortasında gelen gecenin içinde dolaşırken, Brann'ın eve dönmesini sağlamak için daha da kararlı hale geldim. Fae'ler sisi geçip bir kez daha Nothrek'e geldiklerinde annemizi koruyacak kimse olmayacaktı. İşaretli Fae avında Mistfell'in geri kalanıyla birlikte onu da kesip biçmelerini engelleyecek kimse olmayacaktı.

Ben tek başıma ilerlemeye devam ederken, gidecek hiçbir yer kalmayana kadar koşarken, onu ona bakması için geri göndermek için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

"Geri dönmelisin," diye nefes nefese kaldım. Ciğerlerim soğuktan yanıyor, ormanda koşarken eforla kabarıyordu. Brann yanımda koşuyordu, uzun bacakları benimkilerden daha kolay tempo tutuyordu ve ona yetişmek için her şeyimi ölümcül koşuya vermem gerekiyordu. Acı yan tarafımı yırttı, içimdeki her şey sıkışırken kaslar kramp girdi.

Koşmaya başladığımızdan beri geçen saatler boyunca, Peçe düşerken beni değiştiren büyü'nün etkisinden kurtulmak ya da dinlenmek için bir dakikam bile olmamıştı. Hayatım söz konusuken böyle lükslere ayıracak zamanım yoktu.

Yol karanlığın unutulmaz gölgelerinden başka bir şeye dönüşmediğinde dallar yüzümü yırttı ve hışırdayan yaprakların ayaklarımın altındakiler mi yoksa ormanda bizimle birlikte başka bir şey mi olduğunu anlayamadım.

İçlerinde her tür hayvan yaşıyordu; inlerine kaçtığına şüphe olmayan tavşanlardan, gündüzleri mağaralarda gizlenen kaya trollerine kadar. Onların yeri sarsan ağır ayak sesleri bir hışırtıdan farklı hissedilirdi ama arakneler ve yılanlar karanlıkta hiç görünmeden yanımızdan geçip gidebilirdi.

"Yapamam," dedi Brann ve onu göremesem de inkâr edercesine başını salladığını hissettiğime yemin edebilirim. "Beni dinle, Estrella. Ne olursa olsun, Fae'lerin seni yakalamasına izin veremezsin. Anlıyor musun?"

"Biliyorum," diye hırıldadım, ona ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmıştım. Nasıl o değildi. Hatta veen ufak bit Soluk soluğa, I olur asla anlayamazdı. Brann her zaman köyümüzün en hızlı çocuğu olmuştu. Sis Muhafızlarına katılmaya hiç niyeti olmamasına rağmen en güçlü savaşçılardan biriydi.

Bir şey bana çarptığında aniden alnımda bir acı patladı, beyaz bir parlama görüş alanıma yayıldı. Yana doğru tökezledim ve başımı geriye savuran kalın dala dokunmak için kolumu kaldırdım. Dizlerimin üzerine çökerek saç çizgimdeki kanayan yaraya dokundum ve zifiri karanlıkta göremediğim pelerinin üzerindeki nemi sildim.

"Estrella!" Brann fısıltıyla tısladı ve beni ararken çizmeli ayağı dizime dokundu. "Ayağa kalk."

İyileşip iyileşmediğimi kontrol etme ya da ne olduğunu sorma zahmetine girmedim; sadece bizi takip edecek canavarlarla aramıza mesafe koyma aciliyeti onu ilerletti. "Yapamam," dedim görüşüm karanlık ve gölgelerden oluşan bir girdabın içinde yüzerken.

Soğuk bir rüzgârla ağaçların arasından bir uluma geldi ve içimdeki her şey dehşetle kasıldı. "Vahşi Av geliyor," dedim sesim kısık bir şekilde.

Toynak sesleri gök gürültüsü gibi gökyüzünde yankılandı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve arkamdaki karanlığa baktığımda, az önce içinden geçtiğimiz ağaçları bile göremedim. Etrafımı saran karanlık korkumu daha da artırıyor, bir şeyin bizi izlediğinden emin olmamı sağlıyordu.

Göremediğim bir şey.

"Ayağa kalk," diye tekrarladı Brann. El yordamıyla kolumu tuttu, dirseğimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı.

"Beni bırakmalısın," diye uyardım, ormanda bana yardım ederken dirseğimi çekiştirerek. Adımlarını yavaşlattı, nefesimi toplamam için bana zaman tanıdı ve gökyüzü oniks rengi gökyüzünü yırtan bir renk cümbüşüyle parladığında adımlarını hızlandırdı.

"Seni asla terk etmeyeceğim," dedi, bocalarken bile, bulutların arasında dönüp duran suluboya pastelleriyle lekelenmiş gecenin siyahını izlemek için yüzünü yukarı çevirdi.

Renklerin kıvrılıp bükülmesini izlerken ağzım açık kaldı, insan dünyasına ait olmayan bu olağanüstü güzellik tarafından tüketildim. Gökyüzüne hayretle bakarken oluşan sessizlikte, ciğerlerimin yanması isteksiz bir kabullenişle yatıştır gibi oldu.

Gökyüzünü boyayacak kadar güçlü varlıklardan asla saklanamayacaktım. Gerçek özgürlüğü hiç tatmamıştım, Mistfell'de önüme serilen hayat tarafından o kadar tüketilmiştim ki, daha iç kesimlerde beni neyin beklediğini merak etmeyi hiç düşünmemiştim.

Artık asla yapmam.

Soğuk havayı ciğerlerime çekerek derin bir nefes aldım ve dönüp kardeşimin yüzüne baktım. Suluboya gökyüzünün altında aydınlanan kehribar rengi gözleri, bana bakmak için yüzünü aşağı çevirdiği ana kadar ışığı yansıtıyordu. Yutkundu, bir kuş sürüsü başımızın üzerinden geçip ağaçların arasından süzülürken nefesi ciğerlerine kaçtı, sanki bir ağaca çarpma riski kuyruklarından gelecek tehlikeden çok daha azmış gibi.

Bir çift kehribar rengi göz daha bana baktı: dehşet içinde kaçmayan tek kuş. Gökyüzüne doğru havalanıp gecenin içinde kaybolmadan önce karanlığın içinde ürkütücü gözleri parlıyordu.

"İlerlemeye devam etmeliyiz," dedi Brann, ileriye doğru bastırarak ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek. Adımlarım daha yavaştı ve veda etmem gereken gün için içimi bir korku kapladı. Çünkü gözlerinde gördüğüm duygu, kalbimde zaten bildiğim şeyi doğruluyordu.

İkimiz de ayrılığın kaçınılmaz olduğunu biliyorduk.

Ağaçların arasında bir açıklığa her geldiğimizde altın rengi saçları gökyüzündeki renklerle parlıyordu ve ben ona odaklanmaya çalışıyordum. Yanımdaki gücüne, denemeye devam etmem için beni itmesine ve çekmesine.

Arkamızdan gelen bir çığlık havayı deldi ve onu ürpertti.

"Onlardan asla kaçamayız," dedim, sonunda bunun anlamsız olacağını biliyordum. İnsan topraklarında seyahat etmelerini sağlayacak ne tür bir büyüye sahip olduklarını bilmesek bile, yaya olarak ilerliyorduk. Yorgunduk ve

Bırakın koşmayı, uzun mesafeleri yürümeye bile alışık değildik. Saatler önce yolculuğumuzun başında belirlediğimiz zorlu tempo sürdürülebilir değildi.

Ama öyle olsaydı bile, bu yeterli olmazdı.

Brann başını salladı, ben konuşurken gerçeği kabullenmiş görünüyordu. Ormanda yürümeye devam ettik, ikimiz de herhangi bir gürültünün sonumuz olabileceğini anladığımız için olabildiğince sessiz kaldık.

Sessizce yürüdüğüm sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından gökyüzündeki renkler, dünyanın geri kalan ışığını yutuyormuş gibi görünen yavaş bir siyah dalga içinde kayboldu. Kolumdaki siyah girdaplar bu ürkütücü karanlığa tepki olarak kıvranıyormuş gibi hissederken midem içimde sıkıştı.

"O burada," diye fısıldadım, orman bir kez daha karanlığa gömülürken göremediğim kardeşimi aramak için döndüm.

"Kim?" diye sordu, sesi o kadar kısıktı ki cevabı zaten bildiğini hemen anladım.

Adını bilmiyordum - beni büyü yoluyla sahiplenmeyi düşünen bu yüz­süz Fae.

Ama onu hissediyordum, kanımdaki bir enfeksiyon gibi içimde zonkluyordu. Bu, Vahşi Av'ın Krallık boyunca avlandığı bilgisinden farklıydı; tazıların uluması ve atların toynaklarının sesi havada yankılanıyordu.

Ayaklarının insan diyarına değdiği, Nothrek'in toprağına bastığı anı hissetmiştim. Onu tenimin içinde hissettim, Mark'ım sanki uzanıp onu çağırabilecekmiş gibi kıvranıyordu.

"O," dedim ve Brann tökezlerken yanımdaki varlığı kayboldu. Bir anda yok oldu, gecenin içinde kayboldu, öyle ki onu görerek bulma umudum bile yoktu. "İyi misin?" diye sordum. Kendimi çömelmiş bir halde yere bırakıp etrafı yoklayarak sordum. Ormanın zeminindeki yaprak tabakasının altındaki toprak nemliydi, parmaklarım kardeşimi hissetmek için toprağı karıştırırken toprak zengin ve doyurucuydu.

Bir şey elimin üzerinden kayarak geçti, pürüzsüz ve pullu bir şekilde durmadan yanımdan geçip gitti. Ciyakladım, ağzımı kapatıp sesi bastırmak için kirle kaplı elimi yüzüme götürdüm. "Brann!" Fısıldadım, çömeldiğim yerde döndüm ve umutsuzca onu bulmaya çalıştım. Panik tenimi kapladı, cevabımı bekledim ve sonunda inledi.

"Buradayım ve sanırım saklandığımız yere düştüm." Bir şey bileğime dokundu, elbisemin eteğinin altına uzandı ve onu kavradı. "Benim,"

Brann dedi ki, tutuşundan kurtulmaya çalıştığımda beni sabit tuttu. "Korkuttun-"

"Bana elini ver. İnmene yardım edeyim," dedi ve ben de dediğini yaptım. Üzerinde durduğum çıkıntıdan inmeme yardım etti, kendimi çukura bıraktığımda bir ağaç kökünün nemli çürüğü serbest elime değdi.

Yanına oturup sırtımı toprağa ve arkamdaki köklere yasladığımda boğazımda düğümlenen histerik kıkırdamayı ya da Brann'ın bana bakmaya çalışan kuşkulu gözlerini engelleyemedim. "Göremediğimiz halde saklanıp saklanmadığımızı nasıl anlayacağız?" Nihayet kahkahalarımın sonrasına nefes alabildiğimde sordum.

Homurdandı ve başını omzuma yaslayıp bir o yana bir bu yana salladı. O ısınmak için kollarını omuzlarıma sararken ben de bacaklarımı vücuduma doğru kıvrıp sıkıca sarıldım. Etrafımızı saran soğuk gece havasıyla birlikte, hareket eksikliği donarak ölmeyi çok gerçek bir olasılık haline getiriyordu. Bir ateşe ihtiyacımız vardı ama hiçbir şey ormandaki her türlü yırtıcıyı gecenin karanlığındaki bir alev gibi çekemezdi.

Sabah güneş doğacak mıydı? Yoksa Fae bizi asla kaçamayacağımız ebedi bir karanlığa mı sürüklemişti?

Yorgunluk dayanamayacağım boyutlara ulaştığında gözlerim kapandı. Güneşin tenimdeki hissini özleyerek, canavarların beni gizem ve büyü dolu bir dünyaya götürmekle tehdit etmediği ve hayatımdaki en tehlikeli varlığın beni karısı yapmak isteyen şehvet düşkünü Lord olduğu rüyalar alemine sürüklendim.

Ve uyudum.

M Gözlerimi açtım. Bir elin ağzıma bastırması beni sarsarak uyandırdı ve kâbusumdan kopardı. Tiz bir çılgılık boğazıma doğru tırmanıyor, kurtulmak için pençe atıyordu. Brann kulağıma "Şşt," diye fısıldadı, sesi titriyordu ve ben onun kirle kaplı, çürümüş yaprak ve çürüme kokan eline karşı çılgınca başımı salladım.

Sonunda elini ağızımdan çekti ve ben de kendi elimi ağızımı kapatmak için kaldırdım. Brann'ın beni bu kadar korkuyla uyandırmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama biliyordum

nefesimi boğmak için elimden geleni yaptım. Kendi tenim, cildimi kaplayan kirle birlikte kanın metalik kokusunu taşıırken, düşen yaprakların kırıntıları yaralarımın tozunu alıyordu.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı ve zamanın nasıl geçtiğini ya da artık gerçekten gece olup olmadığını anlamıyordum. Dakikalarca ya da saatlerce uyumuş olabilirdim ama tek bildiğim bunun yeterli olmadığıydı. Bekledim, sessizlik yayılırken ve hiçbir şey olmazken ona neden ödümü kopardığını sormak istiyordum. Sonunda duyduğumda tam da bunu yapmak üzereydim.

Toprağa vuran toynakların gümbürtüsü, zemini kaplayan yeşillik ve atların nallarının hareket ederken vurabileceği sert bir yüzey olmaması nedeniyle boğuklaşıyordu. Ata binen her kimse hızını yavaş ve sabit tutuyordu ve başımızın üstündeki ağaç köklerinin arasından yukarı bakmak için döndüm.

Yüzümün önünde sadece karanlık, sadece gecenin durgunluğu vardı. Gözlerimi kısarken elimi ağzıma daha sıkı bastırarak izledim, bedenimi önümdeki toprağa bastırdım, kendimi küçülttüm ve çürüyen ağaçlara karışan lekeli, cansız elbisem için bir kez olsun minnettar oldum.

İlk defa, fakir olmak ve yeni bir elbise alamamak işime yaradı.

İlk toynak görüldüğü anda nefes almayı bıraktım, sanki kendi ışığını yaratmış ve zifiri karanlıkta parıldıyormuş gibi gümüş rengi parlıyordu. Normal bir attan kolların olması gereken yerde, kemiğin pürüzsüz yüzeyi bir sonraki adımında kalkıp inerken parlak ve cilalıydı. Tüm vücudu kemiklerden oluşuyordu, artık yaşamayan bir hayvanın iskeletiydi.

Yine de gece boyunca adım adım ilerledi ve geçtikten sonra arkasından daha fazlası geldi. Bakışlarımı, onu süren adamın hayali formuna doğru kaldırdım. Parlıyor gibiydi, beyaz ve siyah gölgelerden oluşan kıvrımlı bir kütleydi. Koyu renk saçları omuzlarının hemen arkasına düşüyor, sanki yerçekimine meydan okuyormuş gibi omuzlarından süzülüyordu. Mürekkepli, karanlık havanın içinde kayboldu, dışarıya doğru kanadı ve gölgelerin bir parçası haline geldi.

Gözleri beyaz bir şokla parlıyordu, büyü bir pus onu sardığı için gözlerindeki tüm renk izleri kaybolmuştu. Omuzları genişti ve Mistfell'deki en zengin adamları bile kıskandıracak bir kürk pelerinle kaplıydı. Saçlarının koyu renk buklelerine tüyler örülmüştü ve iskelet atın ağır adımlarının her biriyle birlikte sallanıyordu.

Tüm varlığını oluşturuyormuş gibi görünen gölgelerin girdaplı dallarındaki tek renk, yüzündeki buz mavisi dövmenin şokuydu. Alnının ortasından aşağı doğru uzanıyor, yüzünü ikiye ayırıyor ve parlayan mürekkep ayrılıp elmacık kemiklerinin her biri boyunca kıvrılmadan önce burnunun köprüsü üzerinde kavis yapıyordu.

Görünüşünde katı hiçbir şey olmamasına rağmen, yıkıcıydı. Hiç görmeyi hayal etmediğim bir şekilde Diğer'i hissettiren yarı saydam bir varlıktı.

Yanımızdan geçip gitti, diğer atlılar da kendi iskelet atlarıyla arkasından geliyordu. Her birinin görünüşü farklıydı -farklı saç stilleri, neredeyse bir insana benzeyen farklı bir gölge ve ışık karışımı- ama her birinin yüzünde o parlayan mavi ışaret vardı.

Onların kim olduğunu şüphesiz biliyordum: Efsanelerimizin anlattığı, Fae tarafından ışaretlenenleri ilk avlayacak olan güç.

Vahşi Av.

Dönüp ileriye baktım ve sıranın önündeki adamın dizginleri çekip atını durdurmasını dehşet içinde izledim. Hızla döndü, başı ve omuzları bükülerek sıranın arkasına baktı. O beyaz gözlerin şoku bana doğru yönelmişti, bir an için sanki sadece beni görmekle kalmamış, içimden geçip dönüştüğüm her şeyin özünü de görmüş gibi hissettim. Boynumdaki yanma şiddetlendi, bir uyarının soğuk sıcaklığıyla zonkluyordu.

Sırtımı bir kez daha toprağa yaslamak için dönerek pelerinimi başıma ve boynuma sıkıca sardım ve içimi alev alev yakan duyguyu bastırmayı umdum.

Attan inen bir adamın gümbürtüsü ormanda yankılanıyor, ses etrafımızdaki ağaçlarda yankılanıyordu. Elimi ağzıma daha sıkı bastırdım ve ciğerlerimi dolduran panik nefeslerle savaştım, kalbim göğsüme çarpıyormuş gibi hissederken.

Bunu duyabildiğinden o kadar emindim ki, ayaklarının dibindeki çalıların arasında gezinen yaratığın damarlarımdaki kan akışını hissettiğinden de emindim.

Bekledim, her adım arasındaki nefesleri saydım. Çok fazlaydı, ayağının yere her sürtünüşü arasında çok uzun bir duraklama vardı. Ya avına eziyet etmek istiyordu ya da nerede saklanıyor olabileceğimize gerçekten emin değildi. İkincisini ummaya cesaret edemedim.

Brann'ın hayatı için **i ř b i r l i ğ i m i** sunmaya çoktan hazırdım, elini tutmak için uzandım. Elimin sıcaklığını hissetmek için

Her şey kaybolmadan önce kardeşimin elini bir anlığına daha elime koyduğunda, tenini saran soğukluktan nefret ettim.

Bir adım daha atarak hayalet varlığı daha da yaklaştırdım, ta ki kaçmaya çalıştığım için beni cezalandırmak üzere yeraltı dünyasından gönderilmiş bir hayalet olmadığından emin olana kadar.

Son adım tam başımızın üzerine geldi ve yer onun ağırlığıyla kaydı. Toprak parçaları yağmur gibi yağdı, pelerinim ve saçlarım onlarla dolana kadar bizi gizleyen ağaç köklerinin arasına düştü.

Hiç kıpırdamadan durduk, köklerin arasından uzanıp bizi saklandığımız yerden çıkaracağı anı nefesimizi tutarak bekledik.

Bir nefes çektim, görüntü kafamı doldururken panik ciğerlerimi ele geçirdi. Brann dönüp bana baktı, çok yüksek ses için sessiz bir azarlama gibiydi ama uzaktaki bir tazının uluması mümkün olan en kötü anda çaldığım nefesi örtmüştü.

Rüzgâr, avını bulmuş tazıların sesini taşıyordu ve suçluluk duygusu bedenimi titreyen bir kucağa aldı.

Vahşi Av'ın lideri atına bindiğinde ve tüm grup uzaklara doğru at sürdüğünde, tek hissedebildiğim tazıların kokusunu aldığı kişi ben olmadığım için duyduğum minnettarlıktı. Başka birinin bu kadar şanslı olmadığı anlamına gelse bile, bir gün daha saklanmak için yaşayacağım için.

gözlerimi ışığa açtı. Dünyamızın ebedi karanlığa gömülüp gömülmediğine dair tüm sorularıma rağmen, güneş doğdu Sabah. Ormanı pırıl pırıl bir ışıkla aydınlatan bu ışık, etrafımızdaki gölgeliklerin yaprak dökmeyen iğnelerini parıltıyordu.

Ellerimi kaplayan kir sayesinde gözlerimdeki uykuyu silme isteğine direndim. Av'la neredeyse karşılaştıktan sonra tekrar uykuya dalmak için harcadığım uzun ve zorlu çabadan sonra kendimi çok yorgun hissediyordum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek, ağaç köklerinin altındaki saklanma yerimizden sürünerek çıkarken vücudumu alçakta tuttum. Brann uyurken onu rahatsız etmemeye dikkat ederek küçük açıklıkta ayağa kalktım ve ormana baktım. Bir gece önce hiçbir şey görememiştim ama ayaklarımın altındaki toprağın içinde sürünmüştüm. Brann'ı ararken ellerimi yaprakların altına daldırılmış ve çürüyen yapraklar ve odun çürüğünden başka bir şey bulamamıştım.

Bize sığınma imkânı sunan oyuktan çıktım ve hareket ederken etrafıma dikkatle baktım. Adımlarım beni çayırın ortasına götürdü, altına sığındığımız devrilmiş ağacın gövdesinden büyüyen taze kır çiçeklerine bakarken yavaşça döndüm.

Bir gece önce, gecenin soğuğu ve ufuktaki donla birlikte var olamazlardı ama yine de bir şekilde buradaydılar. Kadife çiçeği ve lavantalarla bezeli yemyeşil bir patika, Vahşi Av'ın yürüdüğü yolu takip ediyordu, yeni çiçekler ilk kez açıyor ve ben izlerken güneşe doğru dönüyorlardı. Tenimdeki sıcaklığı hissetmek için yüzümü yukarı kaldırdım,

Fae'lerin yükselen güneşle birlikte kış tehdidini bir şekilde uzaklaştırdığını fark edince acı acı gülümsedim. Yıl sonu hasadından önceki günlerde çok yakın hissettiren ayaz gitmiş, kar gelmeden önce bir tür barınak ve daha sıcak giysiler bulabileceğim konusunda bana umut vermişti.

Yavaşça döndüm, bakışlarımı Brann'ın uyuyan formuna çevirmeden önce kısa bir süre ormanın güzelliğini seyrettim. Göğsü eşit bir şekilde inip kalkıyordu, ritmik bir şekilde ve dünyada hiçbir şeyi umursamadan bir anlığına endişelerinden uzaklaşarak uyuyordu. Uyandığı anda tüm olanları ve benim için vazgeçtiği her şeyi hatırlayacağını biliyordum.

Bir süre onu izlerken alt dudağım titredi, nefesim ciğerlerimden çıkarken titredi ve önceki gece koştüğümüzü düşündüğüm yöne döndüm.

Uyandığında, yaptığım şey için benden nefret edecekti ama en azından hayatta olacaktı.

Bir ayağımı diğerinin önüne koydum, gelecek imkânsız görüldüğünde yapabileceğim tek şeye odaklandım. Yaşamak, öleceğim güne kadar kaçıp ormanda saklanmaktan çok uzaktayken. Gözyaşlarım pelerinin önünü ıslatırken bile aklımdaki tek düşünce bir sonraki adımdı.

"Tek başına bir gün bile dayanamazsın," dedi arkamdan ve sanki bana sunduğu bir sınavda başarısız olmuşum gibi hoşnutsuz bir kaş çatmayla beni izlediğini görmek için olduğum yerde dönmeme neden oldu. "Birincisi, geldiğimiz yoldan geri dönüyorsun. İkincisi, bir kaya trolü kadar sessizsin."

"Kapa çeneni," dedim, ayağa kalkıp yaklaşırken ciğerlerim gülmekten hırıldıyordu.

Önümde durdu, titreyen kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. Bir iç çektim, rahatlatıcı dokunuşuna gömüldüm ve gözyaşlarımı geri çektim. Bu bir veda gibiydi, sanki kendi başıma devam etmeme izin vermekten başka seçeneğim olmadığını anlamıştı.

Her şey bana karşı yığılmışken ve hayatta kalma ve özgür kalma şansım neredeyse hiç yokken, belki Brann ve annemin Peçe'yi indirerek yeni bir normal görünüm bulabilecekleri bilgisi beni rahatlattı. Fae'lerin onlarla bir ilgisi yoktu ve Av'ın yoluna çıkacak savaşçıların saflarına katılmayacaklardı.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim, ellerimi kaldırıp kollarının üst kısmına doladım.

Beni onaylamak için başını sallayacak kadar geri çekildi. Sadece bir aptal ölümden ya da bilinmeyenden korkmazdı ve düne kadar aşına olduğumuz her şey gitmişti. İşaretlenmemiş insanlar bile asla eskisi gibi olmayacaktı.

Aramızda dolaşan Fae tehdidi varken olmaz.

"Ben de korkuyorum," diye itiraf etti ve bana acı tatlı bir gülümseme verdi. "Ama ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz."

"Brann," diye itiraz ettim, başımı iki yana sallayarak. Beni takip etme isteği en iyi ihtimalle aptalcaydı, en kötü ihtimalle de ölümcül.

"Seni yalnız başına ölüme terk etmeyeceğim. Sakın benden bunu istemeye cüret etme." Yüzü sertti, niyeti oval yüzünün çizgilerinde açıkça görülüyordu. Son bir uyarıyla başını salladı, dağınık saçları bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Belki de beni bulmalarına izin vermeliydim," dedim iç çekerek. Bu sözleri söylerken bile Brann'ın onları reddedeceğinden hiç şüphem yoktu. Aynı zamanda doğrudular, yapılacak en doğru şeydi. "En azından o zaman evde annenle birlikte olurdu."

"Beni dinle, Estrella. Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Ne olursa olsun, Fae'lerin seni Alfheimr'a götürmesine asla izin vermemelisin. Bana söz ver," dedi, sesi yalvarır gibi alçalarak.

Sesindeki sertlik beni duraklattı ve şaşkınlıkla ona baktım. Mistfell'de Fae'leri ve temsil ettikleri her şeyi lanetleyen onca insan arasında Brann onlar hakkında tek bir kelime bile etmemişti. Peçe'ye benim gibi ilgi duymuyordu ve artık Peçe'nin ötesindeki canavarlarla ilgili her şeyden sağlıklı bir şekilde uzak durmakta ısrar ediyordu. "Sen ne-"

"Hiçbir şey kolay değildir ve hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Eğer savaşı kaybedecek gibi görünüyorsan, bitirirsin," dedi ve çizmesinden küçük bir hançer çıkardı. Pelerinininden bir kumaş şeridi yırttı, elbisemin kolunu koluma doğru itti, böylece kılıfı yırtık kumaşla ön kolumun iç kısmına sabitleyebildi. "Bunu başkasının üzerinde kullanarak kaybetme riskini göze alamazsın. Bu senin için."

"Benim için mi?" Kafamı bir türlü toparlayamadığım silahı örtmek için elbisemin kumaşını tekrar aşağı çekerken kaşlarım çatıldı.

Kardeşimin botunda neden bıçak vardı?

"Eğer ben gidersem ve senin için bu yükü kaldıramazsam, bunu yapacak kişi sen olmalısın," dedi ve öne doğru eğilerek alnını benimkine değdirdi.

"Nereden geliyor bu?" Bulanık gözlerle ona bakarak sordum. Boğazını tıkayan duygu benimkiyle eşleşti, dudaklarını kardeşçe bir öpücükle alnıma dokundururken ve eli başımın arkasına dolanırken bakışları ıslandı. Kardeşimin Fae'nin beni almasına izin vermeden önce beni öldürmeye niyetli olduğu bilgisi içimi çelişkili bir korku ve sıcaklık duygusuyla doldurdu.

Lord Byron'ın bana sahip olmasına izin vermeden önce ölmeyi göze almıştım; aynı şey Fae'ler için de söylenebilirdi ama bana gelen erkek bir insanken o böyle bir seçim yapmazdı.

"Seni her şeyden çok seviyorum. Bunu biliyor olmalısın." Bir tepki verip vermeyeceğimi görmek için yüzümü izleyecek kadar geri çekildi ve "İnan ki önemli olmasaydı bunu senden istemezdim. Fae diyarında senin için ışık olmayacak. Sadece hayal bile edemeyeceğin türden karanlık ve azap olacak."

Ona baktım, zihnim o kadar çok soruyla dans ediyordu ki, içlerinde boğulacağımı sandım. Ama şu an için, sadece beni korumak isteyen kardeşime güvenmeyi seçtim. Boğazıma düğümlenen gözyaşlarıma karşı koyarak başımı salladım. Aramızda asılı kalan soruları dile getireceğimi biliyor olmalıydı ama gözlerinde bekleyen cevaplara hazır olduğumdan emin değildim. Yine de sordum, yüzündeki sert ifadeden bunun anlamsız olacağını bilsem bile. "Ne saklıyorsun?"

"Bir gün tüm sorularına cevap vereceğim ama bugün o gün değil." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda başını salladı, gözlerini kapatırken alnı tekrar benimkine düştü. "Bazen cehalet mutluluktur, küçük kardeşim. Sürdüğü sürece tadını çıkar."

Elimi tuttu ve yolumuza devam ederken bana rehberlik etti. Birlikte yürürken aramızdaki çıkmazın bir noktada sona ermek zorunda olduğunu biliyorduk. O an geldiğinde, kılıcın ucunda sadece benim olduğumdan emin olmak için elimden geleni yapacaktım ve Brann dönüştüğüm şeyin sonuçlarından kurtulacaktı.

Fırsatını bulduğumda onu serbest bırakacaktım.

Bana yardım etti ve çayırın çukurundan çıktık, ikimiz daha sonra ormana doğru devam ettik. Tempolu ama sürdürülebilir bir hız belirledik, kaçınılmaz gerçeğin her gün koşmanın asla uzun sürmeyeceği olduğunu biliyorduk.

Brann durakladı ve kolunu yana doğru sallayarak önümde durdu. Göğsüme çarptı ve başını yana eğdiğinde beni hemen durdurdu.

yan. "Bunu duydun mu?" diye sordu, geldiğimiz yerden geriye dönüp bakarak.

Bakışlarını açıklığın diğer tarafındaki ağaçların kenarına kadar takip ettiğimde donakaldım, içimi bir ürperti kapladı. Bir at görüldüğünde zırhın parıldayan gümüş rengi aralarından ışıldıyordu, koruyucu metal yüzünü ve bacaklarını güneşin vurduğu bir fener gibi kaplıyordu. Üzerindeki binicinin yüzünde hiçbir ifade yoktu, neden olduğu dehşetten ya da bizi yakalarsa uygulayacağı şiddetten dolayı suçluluk duymuyordu. Atını ileri doğru tekmeledi, Vahşi Av'ın sadece saatler önce yürüdüğü patıkaya adım attıklarında tüm boyu ortaya çıktı.

Brann bana döndü, konuşurken yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Sözleri, bize doğru koşan atın toynaklarının yere vuruş sesleri arasında kayboldu ama ben yine de mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde okudum ve itaat etmek için döndüm.

"Koş."

OceanofPDF.com

M Çizmelerim yapraklarla kaplı orman zeminine çarpıyor, Brann'ın hızına yetişmeye çalışırken nefesim ciğerlerimden dışarı fırlıyordu.

sabit adımlarla. "Acele et!" Brann arkasından uzanıp elimi tuttu ve beni daha hızlı çekti. Omzumun üzerinden bakarken ayaklarım yaprakların arasında kaydı ve tökezledim.

Peşimizdeki Sis Muhafızı ortalıkta görünmüyordu ama biz kaçarken kovalamaktan vazgeçtiğine inanacak kadar saf değildim.

Brann beni ileri doğru çekerek ağaçların arasından geçirdi ve ben tekrar ayağa kalkmak için mücadele ettim. Göğsüm atan kalbimin gücüyle zonkluyordu, zihnim sadece Brann'a yetişip onu güvende tutmaya odaklanmıştı. Sis Muhafızları bana yardım ettiği için onu kesmekte tereddüt etmeyecekti.

Aniden Brann'a çarptım; kalbim karnıma düştü, onu devirirken bedenim ağırlıksız hissetti. Brann'ın sırtından atlayıp ayağa kalktığımda, iri kestane rengi bir atın ayaklarının dibine yüzüstü yığılmıştı; atın üzerindeki binici bize dik dik bakıyordu.

Kardeşim dizlerinin üzerine çökerken ona son bir kez baktım, atlı yavaşça atından inerken aceleyle dik durmaya çalışıyordu. Kılıcını kınından çıkarırken çıkardığı ses havada çınladı ve bana doğru ilk adımını atarken kılıcını yanında tuttu.

Brann, Sis Muhafızı'yla yüzleşmek için ayağa kalkarken, hızla atan kalbimin yankısıyla botunun yere vurduğunu hissettim, ses sessiz ormanda yankılandı. Silahsızdı, elleri sanki diğer adamın parıldayan demir kılıcına karşı bir şansı varmış gibi iki yanında kenetlenmişti.

Brann'ın hayatı için yalvarma arzusuyla boğazım düğümlendi, ama bu isteğimin kulak ardı edileceğini biliyordum. Daha uzun durdum ve dikkatini masum kardeşimden uzaklaştırmak için Sis Muhafızı'na baktım. "Ne Mist Guard'mışsın sen," diye terslendim, kendim ve Brann için hissettiğim tek şey dehşetken yüzüme alaycı bir ifade vermeye zorladım. "Ormanda bir Fae fahişesini bile doğru düzgün öldüremiyorsun."

Duruşumu korurken dudaklarım büküldü ve Muhafız'ın başının Brann'dan bana doğru dönmesini izledim. Saçlarımı ensemden uzaklaştırdım ve Fae İşareti'nin, güneşin tepemizdeki çam ağaçlarının gölgelikleri arasından parladığı yumuşak ışıklı ormanda parlamasına izin verdim. Hareketlerinde robotik bir şey vardı, koyu renk gözlerini kaldırıp boynumdaki işaretin üzerinde gezdirirken insanlığın tüm görünüşü kaybolmuştu.

Demir miğferi başının üstünü örtüyor ve elmacık kemiklerine yaslanacak şekilde kıvrılıyor, sadece gözlerinden ağzına kadar olan boşluk görünüyordu. Koyu renk gözleri yüzüne gömülmüştü, teni doğal olmayan bir şekilde solgundu, sanki gün ışığını hiç görmemiş gibiydi. Eğri burnu ve gergin ağzı nezaketten eser bırakmazken, bana odaklandığında burun delikleri hafifçe açılmıştı. Tüm Sis Muhafızlarını tanıdığımı, aramızda yaşadıklarını ve Mistfell'de özgürce dolaştıklarını sanıyordum ama duygularından eser olmayan bu adam benim için bir yabancıydı.

Ama görünüşe göre ona yabancı değildim.

"Estrella Barlowe. İki adamı kara çeviren kız," dedi ve Brann'dan uzaklaşırken kılıcını tutuşunu değiştirdi. Bana doğru adım attı, zırhının onu sardığı ayaklarının ağır düşüşleri metalik bir çınlamayla takırdıyordu. "Ben de seni arıyordum."

Geri çekildim, onu Brann'ın yanından uzaklaştırdım ve tüm dikkatini ona verdim. Brann'a kaçma şansı vererek Sis Muhafızı askerinin beni ormana doğru takip etmesini sağladım. "Bu sayının yakında üçe çıkmayacağını sana düşündüren nedir?" diye sordum.

Beni takip etmesinin, kardeşimi bulmak için geri dönmesinden daha olası olduğunu düşünecek kadar uzaklaştığından emin olduğumda, döndüm ve ağaçların arasından fırladım.

Arkamdan kıkırdadı, sesi havayı tehditle dolduruyordu. Peşimden gelirken metal şingırdadı, vücudundaki onca ağırlıkla olabildiğince hızlı koşuyordu. "Demir bir kılıçla kestiğinde Fae'lere ne olduğuna dair söylentileri hiç duydun mu?" diye seslendi ben aceleyle koşarken.

ondan uzaklaştım, kelimeler derimin üzerinde sürünüyordu. Bir ağacın arkasına saklandım, zikzaklar çizerek onu kuyruğumdan atmaya çalıştım.

Cevap vermedim; ona yerimi belli edebilecek herhangi bir ses çıkarmadım. Omurgam arkamdaki meşe ağacına yaslandı, beklerken ve nereye gitmiş olabileceğini dinlerken nefesim kesildi. Ağacın etrafına bakmak için dikkatlice döndüm, beni kesmek isteyen Sis Muhafızı'ndan hiçbir iz bulamadım.

Bir kez daha ileriye dönerek ağaçları ondan bir iz var mı diye taradım ve hiçbir iz bulamadım, sanki hayal gücümün bir ürünü olarak sırta kadem basmıştı.

Kılıcı kafamı bedenimden ayırmak için havayı keserken bir ıslık sesi duyuldu. Eğildim, kış üstü yere düştüm ve kılıcının ağacı keserken çıkardığı gümbürtü içimde yankılanırken yana doğru kaçmaya çalıştım. "Ölüyorlar. Peki demir kılıcımın sana ne yapacağını düşünüyorsun?"

Ayağa fırladım ve bir kez daha savurduğunda geri sıçradım. Büyü tenimde dalgalanıyor, bana yaptığı her vuruşta Mührümü tüketiyordu. Kendimi tutmaya çalışırken titriyordum, yaşamam ya da ölmem konusunda kararsızdım.

Şimdi bile, ölümümle yüz yüze gelmişken, sondan sonra beni bekleyen Boşluğa gitmeye karar veremiyordum. Bir gün önce, her şeyin bittiğini düşündüğüm anlarda hissettiğim yankılanan huzura teslim olamadım.

İçimde bir şeyler uyanmıştı ve ancak bir bıçağın ucuna bakarken ilk kez yaşamaya aç olduğumu hissettim.

Beni yere sermeyi amaçlayan darbelerinden kaçarken parmaklarım soğuktan yandı. Dakikalar geçtikçe içimde biriken güç, ilk kaçtığımız zamankinden çok daha yavaş geliyordu. Sonunda kışın dondurucu soğuğu parmaklarımı tüketti ve belime sapladığı bıçak darbesinden kurtulmak için yana savrulduğumda parmak uçlarımı beyaza çevirdi. O beyaz parmaklarla yukarı uzandım, uçlarını nazikçe boynundaki çıplak ete dokundurdum.

Kar tanelerine benzeyen beyaz lekeler teninin üzerinde dans ediyordu; desenler, rüzgârın yakaladığı bir tarladaki en hafif kar gibi dönüyor ve kıvrılıyordu. Onları izledim, boynundan gözlerine doğru dans ederken bir an için büyüledim.

Boğazımın ön tarafına ve rahibin bıraktığı kesiğe ağır bir şey bastırdı, vücudum ağırlaştığını hissederken arkaya doğru kapandı. Tenindeki beyaz girdaplar dans etmeyi bıraktı, gözden kayboldu.

tamamen rahatlamış bir nefes çekti. Nefes alma ihtiyacıyla ciğerlerim sıkışarak hırıldadım. Vücudumda enerji kalmamıştı, dizlerim bükülürken ve ayakta kalmak için savaşıırken beni dik tutacak hiçbir şey kalmamıştı. "Sen zeki küçük bir kaltaksın," dedi, boğazımın önünü kavrayan elini derime daha sıkı bastırarak zayıf bedenimi ayakta tutmaya yardım etti. Oradaki metal beni yaktı, nefes almak için savaşıırken tenimi alev alev yaktı. "Ama benim demirim büyüğü azaltırken savaşacak kadar zeki değilsin."

Kılıcını kaldırıp ucunu elbiseme dokundururken boynumu acımasızca kavradı. En üstteki düğmeyi keserek kumaşı ayırdı, böylece kalbimin üzerindeki deriyi görebildi. "Bu kadar erken bitirmek neredeyse utanç verici," diye mırıldandı, karanlık gözleri benimkilere bakana kadar öne eğildi. "Mücadele eden kadınları severim."

"O zaman tasmayı çıkar ve benimle bir erkek gibi dövüş," diye tısladım, etime batan bıçağının baskısını, sadece o küçük kesik yüzünden beni tüketen yanmayı düşünmeye çalışarak.

Başını yana eğdi ve bıçağının etrafında yanmaya başlayan deriyi inceledi. "Ne-"

Ben boğazına ve Brann'ın hâlâ sahip olduğunu bilmediğim hançerine bakarken o kendi kanıyla boğuluyordu. Hançeri çekip çıkardı ve gökyüzüne kırmızı bir şok gönderdi. Sis Muhafızı önümde dizlerinin üzerine çökmüş, nefes almak için çırpınırken bana bakıyordu.

Brann hançerini adamın paltosuna sildi, beni hızla inceledi ve bir adım öne çıktı. Yakamın arkasındaki kopçayla boğuştu ve onu saçlarımın perdesi altından çekip çıkardı. Çözülür çözülmez rahat bir nefes aldım ve zincirlendiğimden beri ilk tam nefesimi aldım.

"Neredeyse utanç verici," dedim, karanlık ve nefret dolu bir şey beni tüketirken kaşlarımı çatarak ölmekte olan Sis Muhafızına baktım. İçimdeki bu karanlık, beni öldürecek olan adamın kendi kanında boğulduğunu görmekten keyif alarak acı çekmeme neden oldu. "Savaşabilen bir adamı çok severim."

T İşte yine üzerimde kan vardı. Derimdeki kırmızı lekelere ve içimdeki canavara hızla alışmaya başlamıştım. düşündüğüm kadar dehşete düşmemiştim. Loris'i öldürdüğümde kendimi suçlu hissetmişim, kontrolü ele geçiren ve hayatını sonlandıran büyüü durdurmaktan başka bir şey istememişim. Komutanı öldürdüğüm için bile kötü hissetmişim.

Ama ormandaki bu Sis Muhafızı beni bitiremeden onu bitirdiği için kardeşimle sadece gurur duydum. Beni demir tasma ile bir köpek gibi zincire vurmuş ve kendi sözlerine göre kendimi savunamaz hale getirmişti.

Güneş ufukta kaybolmaya başladığında, büyüü bir müdahale olmadan gelen doğal gecede ormanda ilerledim. Karanlıkta tökezleyerek geçirdiğimiz sahte geceden daha az kapsayıcıydı, gökyüzündeki yıldızların ipucu şimdi yolumuzu aydınlatıyordu.

Botlarımın ete battığı topuklarımdaki kabarcıklar, ayaklarımı terden sırlıslam eden yün çoraplarıma kanarken ayaklarım zonkluyordu. Kış için giyinmişim ama hava Fae büyüüyle ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Havada baharın taze kokusu vardı; sadece bir gün önce çok çabuk gelmesinden korktuğumuz dona rağmen, etrafımızdaki bitkiler canlılıkla canlanmıştı.

Açlık ve susuzluk karnıma kramplar sokuyor, bir gün daha aç ve susuz devam etmeyi düşünmeyi imkânsız hale getiriyordu. Ormandan geçerken çalılardan aşırığımız meyveler sadece bir yere kadar dayanabiliyordu.

Uzun bir süre sonra, sanki temasın baskısı onu uzaklaştırabilecekmış gibi, elimi homurdanan gövdemin üzerine dokundurdum.

"Bak," dedi Brann, ilerideki bir ışığı işaret ederek. Ağaçların arasındaki boşluklardan meşale ışıklarının parıltısını seçebiliyordum.

Kısa süreli umut ışıkları, insanların arasında bulunmanın benim için imkânsız olduğu gerçeğiyle çabucak söndü. Yiyecek ya da içecek alacak paramız yoktu ve satabileceğimiz değerli hiçbir şeyimiz de yoktu.

Bana iyice bakan herkes benden kurtulmaya çalışacaktı ve bu düşünce içimde kısa süreli, göz kırpan bir merak uyandırdı. Ölmeden önce beni sahiplenene erkeğin öfkesini kükrediğini duyacak mıydım? Yoksa bu sadece ben bu dünyadan çoktan gittiğimde mi gelecekti ve zaten onu duyamayacak mıydım?

"Yiyeceğe ihtiyacımız var," dedi Brann, elimi tutup beni ormanın kenarına doğru çekerek. Meşale ışıklarının sönmesini ve sonra da sönmesini izledik, insanlar gece için evlerine yerleşiyorlardı. Onları suçlayamazdım. Vahşi Av karanlıkta at sürerken ben de dışarıda olmak istemiyordum.

"Burada bekle," dedi ve küçük köye doğru ilerlerken bana sert bir bakış attı. Sokaklar boş olduğu için kimse onu fark etmedi, en azından o gözden kaybolana kadar ben görmedim. Beklerken birkaç uzun dakika geçti, ormana doğru devam etmeyi ve onu geride bırakmayı düşündüm. Bunun için çok daha iyi olacaktı ve ben zaten onun hayatını birden fazla kez tehlikeye atmıştım.

Ama haklıydı; yiyecek ve suya ihtiyacımız vardı ve talihsiz gerçek şuydu ki, biri boynumu görürse mahvolurdum. Dikkatleri üzerime çekmeden köylerde onun gibi hareket edemezdim.

Tekrar görüş alanına girdiğinde bir parmağını dudaklarına götürdü ve beni takip etmem için elini salladı. Kirli pelerinimi başımın üzerine çektim, henüz görmediğim İşaret'i sakladım ve ormandaki açıklığa adım attım.

Her adımda bacaklarıma tırmanan acıya rağmen hızla ilerleyerek köyün kenarından dolaştık. Brann beni açıklığın arka tarafına sıkışmış boş bir ahıra götürdü, kapıyı içeri girmemize yetecek kadar geniş bir aralıktan çekerek açtı.

Sol taraftaki ahırda tek bir at durmuş, yüksek sesle samanını çiğniyordu ama geri kalanı boş görünüyordu. "Birkaç bina aşağıda küçük bir barın önünden geçtik. Bakalım sabah biraz iş yapmamız karşılığında bize yiyecek bulabilecek miyim?"

"Sabah burada olamayız," diye itiraz ettim. "Beni görürlerse-"

"Kimsenin seni görmesine gerek yok. Güneş doğana kadar ormanın içinde sıkışmış olacaksın." Bana son bir kez başını salladı ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gitti.

Boşlukta döndüm, etrafıma bakıp ne yapacağıma karar vermeye çalışırken parmaklarımı oynattım. Hareket etmemek yanlış geliyordu, sanki bedenim nefes almaya devam etmek istiyorsa yürümeye devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Vücudumun bildiklerini görmezden gelerek, ahır koridorunun kenarındaki saman yığınının üzerine çöktüm ve ayaklarımdaki ağırlığı bir memnuniyet iniltisiyle hafiflettim. Botlarımın içinde zonkluyorlardı, şişmişlerdi ama hızlı bir kaçış yapmam gerekirse diye onları çıkarmaya cesaret edemedim.

Başımı geriye atarak tavanı destekleyen kirişlere baktım. Altımdaki saman sıcaktı, omuzlarıma sardığım pelerin yüzünden neredeyse fazla sıcaktı. Ama Fae İşareti'ni gizleyen tek şey buydu.

"Seni korkutmamak için gerçekten çok çabalıyorum," dedi derin, eğlenen bir ses ve ben korkuyla kaskatı kesildim. "Tavana bakarak bunu oldukça zorlaştırdın."

Yavaşça doğruldum, korkum artarken pelerinimi boynumda sıkıca tutuyordum. Sadece hızlı ve aceleci hareketlerin başkaları tarafından fark edilme olasılığını artıracaklarını bilmek beni kaçmaktan alıkoymuştu.

Konuşan adamın önünde uzanan sert ve kirli eller devasa görünüyordu, nasırlarla çatlamış ve sadece çok çalışmanın başarabileceği şekilde yıpranmıştı.

Kalbim boğazıma düğümlenirken bir ürpertiye bastırdım, bir elimi samana koydum ve kendimi ayağa kaldırdım, alacakaranlık dut çalılarını sayesinde zaten yaralı olan ellerime batan her bir sapın karıncalanmasını görmezden geldim. Kısa kül sarısı saçlarının çevrelediği nefes kesici yakışıklı yüzünden fırlayan kara gözleriyle bana baktı. Ağzını yatıştırıcı bir gülümsemeyle kıvrırken alt dudağı kalın ve gürdü ve gövdesi uzundu, omuzları yanıma yaklaşmasını istemediğimi bilecek kadar genişti.

Nefesim kesildi.

Uzun vücudu, beni yakaladığında kaçma şansımın olmayacağı türden kaslarla doluydu. "Bela istemiyorum," dedim buz gibi bir korkunun vücudumda yarattığı etkiyi yutkunarak geçirterek.

"Sorun değil," diye başını sallayarak onayladı. Gözlerimi yüzünde gezdirdim, benden neredeyse bir karış daha uzun görüldüğü için ahırın diğer tarafında bile kendimi küçük hissediyordum. Kapıya doğru bakarken dudaklarımı büzdüm.

Geldiğimiz yere. Bu tek çıkıştı ve yabancı, her şeyi takip ediyor gibi görünen karanlık gözleriyle bakışlarımın izlediği yolu takip etti.

"Buna gerek yok Küçüğüm," dedi, sesinin derin kıkırtısı havada yankılanıyordu. Göğsüme çarptı, gözlerimi tekrar ona ve o yoğun, çok karanlık bakışına çekti. "Söz veriyorum seni incitmek gibi bir niyetim yok."

Elini pelerininin cebine attı ve ben de karşımda benim sonumu getirecek yırtıcı bir zarafet sergileyen bir adam varken mantıklı olan tek şeyi yaptım.

Döndüm ve ahırın yan tarafındaki kapıya doğru koşmaya başladım.

"Kahretsin," diye homurdandı adam, pelerinine uzandığı şeyi bırakıp beni kovalamaya başladı. Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi hızla kapattı ve ben daha ahırın kapısına yaklaşmadan bana yaklaştı. Yardım için bağırıamazdım, bunu yapmak insanların beni keşfetmesi anlamına gelirken ve potansiyel serpinti, kalbe bir kılıç almak veya istemeden masum insanlarla dolu bütün bir köyü katletmek anlamına gelebilirdi.

Güçlü bir kol belime dolandı ve diğer eli ağzımı kapatırken beni bir erkek bedenine doğru çekti. Yüzüme değen teni mevsimin ilk ayazının kokusunu taşıyordu, sanki bir bahçedeki bitkileri biraz daha korumak için buzları temizliyordu. "Şşşt," diye mırıldandı usulca, nefesinin nane kokusu yanağımı okşuyordu.

Beni ayaklarımdan kolayca kaldırırken, vücudumu bir yandan diğer yana çevirip bacaklarımı çılgınca tekmeleyerek onun pençesinde çırpındım. Beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi ahırın içine doğru taşıırken eli kaydı ve parmaklarının uçları dudaklarımın kenarına değdi.

Çenemdeki tüm güçle ısırdım, kanın bakırımsı tatlı tadı ağzıma dolduğunda bile vazgeçmedim. Normal biri olsa bağırır ya da en azından dişlerimin mengene gibi kavradığı uzantısını bırakmamı sağlamaya çalışırdı ama o sadece kulağıma kıkırdadı ve beni dinlenmeyi düşündüğüm saman yığınının geri sürükledi.

"Dikkatli ol, aşkım. Bu hoşuma gidebilir."

Tenine karşı mırıldandım, ısırığının etini daha da parçalamasını umursamadan parmağını kurtardığında yüzüm buruştu. Dişlerim birbirine kenetlendi, darbenin titreşimi çenemden yayılıyordu. "Beni yere bırak!" Öfkeyle seslendim, sesim boş ahırda yankılanıyordu.

Bana anlamadığım tehdide karşı savaşmaktan başka seçenek bırakmayarak merhamet etmedi. Ölmemi istemiyordu, en azından henüz, ama aynı zamanda serbest kalmama da izin vermiyordu. Yaşadığım dünyada, özellikle de Fae'ler serbestken, bilinmeyen korkulacak bir şeydi.

Kafamı geriye doğru savurdum ve burnunu kırmayı hedefledim. Şimşek hızında reflekslerle hareket etti ve güzel yüzünü parçalayacak olan darbeden kıl payı kurtuldu. Bunu yaparken, bana olan tutuşu sonunda kaymam için yeterince gevşedi.

Döndüm, damarlarımda dolaşan adrenalinle hareket ettim ve kemerindeki kınından hançeri kaptım. Loris'in bana öğrettiği şekilde ellerimde döndürdüm ve sevgilimin ölümünden dolayı hissettiğim suçluluk duygusunu görmezden gelerek, bıçağının keskin kenarını boynuna bastıran hamleye doğru eğildim.

Şaşkınlıkla bana göz kırptı, yüz hatları karardı ama tehditten uzaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı. Ben nefes nefese kalıp yükselen paniğimle savaşmaya çalışırken, o bakışlarımı sabit tuttu, vücudu hareketsizdi ve nefes alıp verışı sabitti.

Neden korkmuyordu?

Yaklaştı ve bıçağın ucunu boğazından aşağı küçük kırmızı damlacıklar akana kadar derisine bastırdı. Ben kanını akıtırken sırtı, geri adım atmayıp duruşumu koruduğumda o kibirli bakışını tam bir sırtışı dönüşürdü. "Çok acımasızsın, değil mi?" diye sordu dilini mükemmel alt dişlerinin üstünde gezdirerek.

"Sadece bana dokunmaya hakkı olduğunu düşünen saldırgan erkekler söz konusu olduğunda," diye tersledim ve boğazına dayadığım bıçağa daha da yaslandım.

"Yeterince makul," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, o kadar hızlı hareket ediyordu ki ne olduğunu takip edecek zamanım olmadı. Elini kaldırdı ve dirseğimi iterek hançerin boğazından geçip ince bir kesik bırakmasını sağladı. Hançer boğazından çıkar çıkmaz, bir profesyonelin hızı ve zarafetiyle beni etkisiz hale getirdi, bıçağı elimden alıp kendi eline geçirdi ve ayaklarımızın dibindeki ahşap zemine fırlattı.

Yer değiştirerek beni kollarının arasına aldı ve ayaklarımdan kaldırdı. Beni yavaşça, sırtımın bir kez daha saman yığınının çarpmasına yetecek kadar uzağı fırlattı. Samanlar arpmanın etkisiyle kabararak yüzümü ve saçlarımı *her yere* bulaşan kaşındırıcı iğne benzeri saplarla doldurdu.

Gözleri boynuma kaydı ve bakışlarını, çatışmamızda pelerininin kaymasıyla ortaya çıkan o yanan parçamda hissettiğimde hissettiğim amansız paniği geri yuttum. Kare şeklindeki çenesi gerildi, Mühür'e bakarken dişleri kenetlendi ve bakışlarını ilkel bir şey doldurdu. "Benimle güvendesin," dedi ve uzanıp kapüşonunun yakasını kavradı. Başlığı yana doğru çekerek altın rengi tenindeki siyah ve beyaz renklerin girdaplı karışımını ortaya çıkardı.

"Sen Fae İşaretlisin," dedim, saçımdaki ve yüzümdeki samanları temizleyip doğrulduğumda gözlerimi tasarımdan alamıyordum. Bir kez daha pelerininin cebine uzandı, mumlu kumaştan bir matara çıkardı ve bana uzattı.

"İçmen gerek. O dudakların susuzken çok daha güzel olduğundan şüpheleniyorum." Bir adım daha yaklaştı ve matarayı dikkatle uzattı. İhtiyatla elinden aldım, küçük ağzına dikkatle baktım ve içindekileri kokladım. Sonunda dudaklarıma götürerek ilk su damlasını ağzıma döktüm ve taze tadı karşısında inledim.

Cebine sıkıştırılmış olmasına rağmen berrak su serin geldi. Açgözlülükle yutkundum ve suyunun tamamını almamak için kendimi hazır olmadan durmaya zorladım. "Hepsini," diye emretti, mataranın dibine dokundu ve tamamını yutmaktan başka seçeneğim kalmasın diye yukarı kaldırdı.

İşim bittiğinde, ahırın kenarına ve bir eyer rafının arkasına sıkışmış görmediğim su pompasına doğru ilerledi, kabı hemen doldurdu ve saklamak için cebine geri koydu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerim dişlerimi parmağına batırdığım noktaya kaydı. Yüzümü buruşturarak elbisemin kolunu ağzımın kenarına sildim. Kan ve kir bulaşmış bezelye yeşili kumaş ne kadar berbat göründüğümü ima ediyordu.

Ormanda geçirdiğim gece görünüşüme pek de iyi gelmemişti, eğer pislik bir işaretse.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, yanıma oturdu ve ellerimi avuçlarının içine aldı. Yer değiştirdim, ne istediğini anlamaya çalışırken dikkatli gözlerle onu izledim.

Yakından bakıldığında, yüz hatlarının acımasız güzelliği karşı konulmazdı. Mistfell'in oğlanlarına ve erkeklerine hiç benzemiyordu ve pelerininini çözüp yana attığında, omuzlarının ne kadar geniş olduğunu ilk gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Tuniğinin dikişleri

vücutuna uyum sağladı, pantolonu kalçalarına kadar daraldı ve hasırın üzerinde dönerek bana baktı.

Eline su döktü, boynuma doğru kaldırdı ve Baş Rahip'ten kalan yarayı temizledi. Bunu bitirdiğinde ellerimden birini yana doğru uzattı ve pelerinimi yolumdan çekip elbisemin kolunu kolumdan yukarı itti. Matarasını bir kez daha çıkarıp elime yavaşça su döktü, ta ki kan ve kir yıkandıkça kendimi biraz daha insan gibi hissetmeye başlayıp Mistfell'den ayrıldığımızdan beri biriken pislik katmanlarının altındaki tenimi ortaya çıkarana kadar.

Elimin temizliğinden memnun kaldığında, ters çevirip ince kesikleri ve üzerini kaplayan beyaz yara izlerini dikkatle inceledi. "Ne oldu?" diye sordu, yaralara daha yakından bakmak için uzvu kaldırdı. Yumuşak, pelüş dudakları sırtıma dokundu, ağzının güçlü aşk tanrısı yayı, bir gülümsemenin en ufak ipucuna doğru kıvrılırken vurgulandı.

"Alacakaranlık meyveleri," dedim, dudaklarının hissi garip, karıncalı bir uyuşuklukla içime yayılırken yutkundum. Diğer elimi eline aldı, işlemi yavaşça tekrarladı ve enfeksiyonu önleyecek kadar temiz olduklarından emin olmak için başparmaklarını yaraların üzerinde gezdirdi.

"Sen bir hasatçısın," dedi ve elindeki suyun bir kısmını kendi eline sıçratarırken başını salladı. Kocaman avucu yavaşça yüzüme doğru geldi, panikleyip dokunuştan geri çekilmemi bekledi. Teni tenime değdiği anda, bu dürtüyü anlamasam da ona doğru eğildim.

Nasırlarını çevreleyen deri şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezinirken, avuç içi yanağımı kavradığında benden hırıltılı bir nefes aldım. Islak elleriyle yüzümü temizlemeye koyuldu, yavaşça ve onun yapabileceğini düşünemeyeceğim bir nezaketle hareket ediyordu. Bana dokunmasına ve benim için bir yabancından başka bir şey olmadığı halde benimle önemliymişim gibi ilgilenmesine nasıl izin verdiğimi merak ederek bakmaktan kendimi alamadım

"Çok daha iyi," dedi bitirdiğinde, boğazını temizledi ve elini yavaşça çekti.

"Seni ısırduğım için özür dilerim," dedim, belki de durumu yanlış yorumladığımı kabul ederek.

"Bunun her gün söylediğin bir şey olmadığına eminim," dedi düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek.

Gülümsedim ve tüm bunların gülünçlüğüne kıkırdadım. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem."

"Beni yaraladıktan sonra en azından adını söyleyebilirsin. İnsanlara beni kimin yendiğini sorduklarında söyleyecek bir şeyim olmalı ve üzülenek söylüyorum ki 'Küçük Olan' dediğim bir hasatçıya sahip çıkmak beni korkutucu yapmıyor. Ne de olsa korumam gereken bir itibarım var," diye alay ederek elini dizimin üstüne koydu.

Bu, Lord Byron'ın beni alacakaranlık meyveleriyle besledikten sonra birden fazla kez yaptığı bir hareketti, ama onun dokunuşu şehvet uyandırırken, bu yabancı sadece elini orada dinlendirdi. Bu bana dokunmak için acınası bir girişim değildi, aksine bunun için uygun bir yerdı.

"Benim adımın bu konuda daha iyi olacağını sana düşündüren nedir?" Saman yığınının sırtımı yaslayıp yanına uzanarak sordum. Değişimin ne zaman gerçekleştiğinden emin değildim ama kısa etkileşimin bir noktasında, onun bana gerçekten zarar vermek istemediğini fark etmişim.

En azından hemen değil.

"Bu kadar güçlü ısırabilen ve beni kendi hançerimle kesebilen bir kadının buna eşlik edecek korkunç bir ismi olmalı," dedi omuzlarını silkerek ve yanıma uzandı. Eli benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, vücudunun farkındalığı içimde yaşayan bir şey gibiydi. Parmakları serçe parmağı benimkine değene kadar kaydı ve kısa bir süre için aynı gerilim akımını onun da hissedip hissetmediğini merak ettim.

Belki de ikimiz de Fae tarafından işaretlendiğimiz ve içimizdeki büyü bizi sevmeye çağırdığı içindi. Ama nedeni ne olursa olsun, başını benimkine doğru çevirirken bedenlerimiz arasındaki küçük teması kesmek için acele etmiyor gibiydi.

Ben de aynı şeyi yaptım, ona baktım ve koyu renk gözlerinin oniks gibi nasıl parladığını, irislerindeki donuk parıltıyı inceledim. Gözleri dudaklarıma kaydığında nefesim kesildi ve kısa bir süre için beni öpüp öpemeyeceğini merak ettim.

"Adın, Küçük Olan," diye tekrarlardı, onu incelerken yanaklarımla utançla kızarmasına neden oldu.

"Estrella," dedim, dudakları bir gülümsemeye dönüştüğünde hissettiğim gariplikten sıyrıldım.

"Estrella," diye mırıldanarak tekrarlardı, bu isim kulağa en iyi şekilde pis geliyordu. "Bir yıldız bir biçerdöverden çok daha korkutucudur."

"Sanırım öyle," diye kabul ettim, keşke gökyüzünde yanan tek bir yıldızın bile gücüne sahip olsaydım. Bunun yerine, kaçıp saklanan, kardeşimi yanıma alarak onu tehlikeye atan bir korkak oldum. "Artık biliyorsun

Kim olduğumu. Masum, dinlenen kadınlara gizlice yaklaşmayı ve onları korkutmayı seven bir adama ne demeliyim?"

"Caelum, Kúçúđüm. Benim adım Caelum."

OceanofPDF.com

“ Sanırım seninle tanıştığımıza memnun oldum, İşaretli Caelum," dedim serçe parmağı bir kez daha elime değerken. O yapmadı Kıpır kıpır bir tipe benziyordu, dokunduğumuz tek yer dışında vücudu benimkinin yanında doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

Tenin benimkine değmesi içindeki bir şeyi, gerçekten ait olduğum bir yer bulup bulamayacağımı merak ettiğim bir yeri rahatlattı. Caelum bir yabancı olabilirdi. Birbirini bir daha asla göremeyecek, gecenin içinden geçen iki gemi olabilirdik. Ama o da benim gibi işaretlenmiş bir Fae'ydi, bu da belki, sadece belki, bizim gibi başkalarının da orada bir yerlerde olduğuna dair bir işaretti. Saklanarak bir hayata hazırlanıyorduk.

Yüzünün hatlarını inceledim, bana dokunmak için kullandığı serçe parmağını kaplayan nasırlara rağmen cildinin güneşten yıpranmış gibi görünmediğini fark ettim. Açık havada çalışmaktan ve doğa koşullarına maruz kalmaktan kaynaklanan kırışıklıklar taşımıyordu. Cildi doğal bir altın bronzuyla parlıyordu, ama beklediğim çiller ve güneş lekeleri hiçbir yerde bulunmuyordu.

Bir kılıç ustası olabilir mi? Omuzlarının üzerinden görünen kılıçların kabzaları kesinlikle bu düşüncüyü destekliyordu: Sis Muhafızları ya da Kraliyet Muhafızları dışında sadece son derece zengin ya da yetenekli kişilerin alabileceği silahlar. Kıyafetleri iyi yapılmış ve çoğunlukla temizdi, benimkilerde görülen yıpranma izlerinden yoksundu.

"O zevk bana ait, Yıldız Estrella," dedi, dudakları şakacı bir gülümsemenin ipucuna dönüştü. Kelimeyi mırıldanır gibi söyleme şekli

"zevk" tenimi kapladı ve o anda düşünmeye hakkım olmayan her türlü uygunsuz şeyi ima etti.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam olsa bile.

Ahırın kapısı çatırdayarak açıldı ve içgüdüsel olarak doğruldum, düşüncelerimin gittiği yönden dolayı suçluluk duyarak elimi Caelum'dan çektim. Yanaklarım pembeleşirken Caelum kıkırdadı, Brann'ın yüzü aralık kapıdan içeri girerken yanıma oturdu.

Kaşları çatılırken vücudu da onu izledi, bariz endişesini gizlemeye çalışırken dudakları büzüldü. "Sorun değil," dedim, ayağa kalkıp Caelum'dan uzaklaştım ve kardeşime doğru ilerledim. Ahırın kapısını hafif aralık bırakmıştı, böylece benim yargımın doğru olmadığına karar vermesi durumunda kolayca kaçabilecekti.

Onu pek suçlayamazdım. Caelum gibi bir adam mantıklı düşünmeyi zorlaştırıyor, cazibesıyla tüm kaçış düşüncelerimi çabucak etkisiz hale getiriyordu.

"Bana tam olarak neyin iyi olduğunu açıklar mısın?" Brann pelerinimi yana ittiğimde görünen boynumu işaret etti. Kumaşı bir kez daha örtmek için kaldırdığımda sanki kendi akli varmış ve bir kez daha gizlenmekten nefret ediyormuş gibi titreşiyor gibiydi.

"Caelum da benim gibi," dedim Caelum'a bakmak için geri dönerek. Daha önce şakacı bir şekilde parlayan kara gözleri Brann'a dik dik bakarken sertleşmiş taş gibiydi ve sanki içinde gizlenen güç kardeşimi bir tehdit olarak görüyormuş gibi etrafındaki hava gergindi.

Yutkundum ve barışı korumak için bir yol bulmaya çalıştım. Medeni olmamız için çok iyi arkadaş olmalarına gerek yoktu ve ben de benim gibi yaşayan ilk insana veda etmeye hazır değildim. "Bu benim kardeşim Brann."

Caelum yutkundu, ağır pelerinine uzanıp onu yana doğru çekerek izi ortaya çıkarana kadar çenesini sıktı. İkisi birbirlerine şaşkınlıkla baktılar ve ben de kenardan onları izleyerek yaşadıkları erkeklik anını atlatmalarını bekledim.

"Kardeşi mi?" Caelum bana bakarak sordu. Durdu, dikkatle yüzümü inceledi ve sonunda dikkatini Brann'a çevirip yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Onunla birlikte kaçman ne kadar alışılmadık."

"Onu Fae'lerin ve Sis Muhafızları'nın merhametine tek başına bırakacak değildim," diye tersledi Brann. Sonunda dikkatini Caelum'un boynundaki işarete verdi ve bakışlarını Caelum'un boynundaki birbirine dolanmış işarete dikerek dikkatle inceledi.

Gözlerini tekrar Caelum'un kilere dikmeden önce siyah ve beyaz. Brann açık baktı.

Sadece yemek yemek ve ahırın görece güvenliğinde ve sırtımda samanın sıcaklığıyla uyumak istiyordum.

Brann öne doğru uzanıp elimi tutarak, "Gidiyoruz," dedi.

"Dışarısı karanlık," diye itiraz ettim. "Bu saatte başka bir yerde sığınak bulamayız ve saklanacak başka bir yer bulacak kadar şanslı olup olmayacağımızı sadece Tanrı bilir. Sabaha kadar beklemeliyiz."

Caelum boğazını temizledi ve döndüğümde vücudunun kıpırdamadan durduğunu gördüm. Bakışları bana ya da Brann'a değil, kardeşimin elimi sıkıca kavradığı noktaya çevrilmişti. "Birlikte hareket etmemizin gerçekten akıllıca olacağını düşünüyorum." Kelimeler dişlerini gıcırdatarak çıkıyordu, sanki çenelerini o kadar sıkıkmıştı ki tek bir çene haline gelmişlerdi.

"Nedenmiş o? Görülemeyeceğin yerlere girmek için beni kullanabilmek için mi?" Brann gözlerini diğer adama dikerek sordu.

"Evet," diye kabul etti Caelum, Brann'ın ne kadar yararlı olacağını inkâr etme zahmetine bile girmeden. "Birbirimize yardım edebiliriz. Yanılmıyorsam ikinizin de üzerinde silah görmüyorum. Herhangi bir koruma olmadan devam etmek akıllıca olmaz."

"Fae'ler onu çalmaya gelirse kılıcın bize ne faydası olacak?" Brann sordu. "Henüz kendini savunmak zorunda kalmadığını varsayıyorum, çünkü eğer kalsaydın, boynundaki İşaret'in bunu senin için fazlasıyla yapabileceğini bilirdin," diye karşı çıktı Brann, bir an gururla sırtarak durakladı. "Ya da en azından onunki öyle."

Caelum'un dikkati bana kaydı, Brann'ın sözlerine verdiğim tepkiyi incelerken gözleri yüzümde kısıldı. Utanç yanaklarımı ısıttı, Mühür'ün yaptıklarını hatırlamak gözlerimi yere çevirmeme neden oldu. "Biri seni öldürmeye mi çalıştı?" diye sordu, dudakları öfkeyle incelmışti.

Başımı salladım. "Kaçtığımızda köyümde bulunan Sis Muhafızlarından ikisi. Onları öldürmek istememiştin," diye mırıldandım, ahırın zeminindeki toprağı eşeleyerek.

Caelum beni şaşırtarak, "Tabii ki yapmadın," dedi. Boğazını temizlediğinde gözleri sempatik ve yumuşaktı. "*Vinculum* sadece yaşamı korumak için son çare olarak kullanılır."

"*Vinculum mu?*" Yaklaşmasını izleyerek sordum. Aramızdaki mesafeyi her nasılsa sonsuza dek sürecekmış gibi görünen yavaş adımlarla kapattı.

ve bir anda, çok hızlı bir şekilde gerçekleşti. Yabancı adam önümde durup bir elini boynumdaki işarete doğru kaldırdığında Brann'ın eli benimkinde sıkılaştı.

Uyandı, avucunu tenime dayadığı parmaklarındaki boşluklardan parlayan dönen ışıkla parladı. "Fae İşareti," diye açıkladı, koyu renk gözleri bedenimden yayılan beyaz ışıkla aydınlanmıştı. Brann ona dokunduğunda yanan Mühür, benim gibi bir başkasının dokunuşuyla canlanıyordu.

"Nasıl oluyor da bu işaret hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?" Brann elimi çekiştirerek beni Caelum'dan uzaklaştırdı ve Caelum'un elini bıraktı. Tenime değen temiz havanın şoku çok sıcak hissettirdi, sanki onun teni benimkinin üzerindeyken aşırı ısınıp alev alacakmışım gibi.

"Babam bizim tarihlerimizin hayranıydı. Kütüphanesinde sakladığı yasak metinleri incelemek için çok zaman harcadı," diye yanıtladı Caelum ve Brann beni kapıya doğru çekmeye devam ederken bile başımı salladım. Eğer babası yasak kitaplara sahip olma riskini gerçekten göze almışsa, aşırı korumacı ağabeyim ne düşünürse düşünsün, onun bu tür şeyler hakkındaki bilgisi anlamlıydı. "Aptal olma ufaklık. Birlikte çok daha güvendeyiz."

Brann beni çekiştirirken bakışlarını tutarak durakladım. "Gidelim Estrella," diye uyardı, sesi çocukken kullandığı o derin komuta dönüşmüştü ve ben olmamam gereken bir yerde yakalanmıştım.

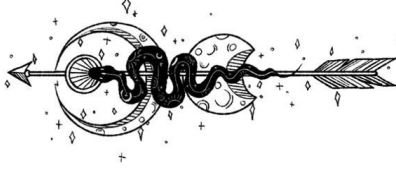
Bu başımı belaya soktuğum ilk olay değildi, hatta onuncu olay bile değildi. Ormanda dolaşma ihtiyacım yüzünden Lord Byron'ın kütüphanesinde birçok kez cezalandırılmıştım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, dişlerimi alt dudağıma gömdüm ve Brann'ı takip etmek için döndüm.

"*Estrella*," diye uyardı Caelum ve kapı arkamdan kapanınca sesi kesildi. Brann beni ormana götürdü ve Caelum'un beni uyarmış olduğu şeyi yapmış olduğumu ve gecenin karanlığında dışarı çıkmanın gerçekten de çok aptalca olacağını hissetmeme rağmen beni güvenli bir yere götürmesine izin verdim.

Midemdeki ukuru görmezden geldim, benim için her şeyi riske atan kardeşimi takip ettim.

Aile önce gelirdi.

”

ne kadar aptalca davrandığına inanamıyorum. Ona işaretini gösterirken aklından ne geçiyordu?" Brann birkaç dakika sonra biz

ormanın içinden geçtik. Hızımız yavaştı, tepemizdeki yoğun ağaç örtüsü nedeniyle yıldızlar yolumuzu ancak bu kadar aydınlatabiliyordu. Yapraklar renk değişimini tamamlamamıştı, yaklaşan kışın serinliğine doğru bir kez daha değişen havada hayatta kalmak için son çabalarıyla dallara yapışmışlardı.

Düşüklerinde, geceleri daha fazla ışığa sahip olacaktık ama bizi kovalayan şeylerden saklanmak için daha az siperimiz de olacaktı.

Ayrıldığımız anda geri dönmek istemiştım. Ahırın barınağı, samanın sıcaklığı ve benim gibi başka bir insanın varlığı beni geride bıraktığımız köye doğru geri çekti. "Gitmek aptallıktı. Bizimle seyahat etmesine izin vermenin ne zararı olabilirdi ki? Nöbet tutacak ve bir savaşta yardım edecek bir kişi daha olurdu," diye karşı çıktım. Buraya kadar sadece sınırlı sayıda kişiyle karşılaşacak kadar şanslıydık ama bir grup Sis Muhafızı bizi bulursa ve yanlarında enerjimin her zerresini alıyor gibi görünen demir tasmalardan biri varsa, hiç şansımız olmazdı.

"O da beslenecek bir boğaz daha olurdu," diye tersledi Brann, başka bir insanın hayatına gösterdiği ilgisizlikle beni şok etti. Tanıdığım şefkatli ve nazik ağabeyin tüm izleri o anda kaybolmuş, yüz hatları öfkesiyle daha da keskinleşmişti.

"Brann," diye mırıldandım başımı sallayarak. Herkesin düşmanım olduğu bir dünyada yaşamak istemiyordum. Herkesin bir tehdit ya da kendimi kurtarmak için yapmam gereken bir fedakârlık olduğu bir dünyada yaşamak istemiyordum. "Geri dönmeliyiz," dedim, geldiğimiz yola bakarak. Brann'ın yardımı olmadan ahıra giden yolu tek başıma bulamazdım ve bacaklarım yön değiştirmek için kıpırdasa bile bu bilgi beni denemekten alıkoydu.

"Onu tanı mıyorsun. İş o noktaya gelse ve kaçması gerekse ne yapardı sence? Hayatını kurtarmak için bizi feda ederdi, Estrella. Benden başka kimseye güvenemezsin, anlıyor musun?" Brann elimi tutup bana bakarak sordu. "Bazı şeyler var

bilmediğın şeyler. Asla bilmen gerekmeyen şeyler..." diye devam etti ve gecenin karanlığında uzaklara bakarken başını kaldırdı.

"Ne oldu Brann?" Görüş alanını takip ederek sordum. Hiçbir şey göremiyor, bana sessiz olmamı söyleyen sesinden başka bir şey duyamıyordum. Bir süre sessizce durduk, ağaçların arasından karanlığı izledik ve sonunda onu yerinde donduran şeyin ne olduğunu duydum.

Toynak vuruşları.

Rüzgârda tazıların ulumaları.

Rüzgârla birlikte kalbime çarptılar ve Brann'la bir kez daha bakıştıktan sonra beni ileriye doğru ittiler. Geceleri dışarıda dolaşmak gibi saçma bir fikri olduğu için karanlıkta uzun süre tökezlemiş, yeni bir saklanma yeri aramıştık.

Her şey bundan daha iyiydi.

Koşarken sırtımdan aşağı ter damladı ve yanlarımda pompalanan ellerime kadar damladı. Pelerinim bir dala takıldı ve onun gücüyle başımı geriye doğru yırttı. Onu kurtarmak için savaştım, boğazımdaki kavramaya karşı mücadele ettim. "Bırak onu!" Brann emretti ve ben de titreyen parmaklarımla boğazımdaki bağı çözmek için uzandım.

Vücudum ağrıyordu. Her şey acıyordu ve o kadar yorgundum ki hareketsiz durup beni almalarına izin vermeyi düşündüm. Vücudumda dolaşan büyüünün beni Vahşi Av'ın kendisinden koruyacağına dair bir yanılsama içinde değildim - hele ki bir Fae'den geliyorsa.

El yordamıyla üç nefes aldım. Hızlı bir şekilde nefes alıp verdim, vücudumu kırmakla tehdit eden eforla öksürürken ses diğer her şeyi bastırdı, ancak serbest kaldığımda Brann'a döndüm ve onun yanına koştum. Büyük bir ağaç kökünün üzerinden atlayıp neredeyse yüzüstü düşüyordum, nefesim kısa ve çaresiz nefesler halinde geliyordu, "Lanet olası ahırda kalmalıydık!" diye homurdandım. Ona ters ters baktığımda özür dileyen bakışları benimkilerle buluştu ve vücudunun sınırlarını zorlarken başını salladı.

Ahırdan ayrıldıktan hemen sonra yediğimiz tek şey aramızda paylaştığımız bir somun ekmektir ve vücudundaki sıvı eksikliği vücudunun sarkmasına neden olmuştu. Caelum'un matarasındaki suyu içecek kadar şanslı değildi. Başka koşullar altında beni de yanında sürüklemesi gerekecekken, ben onun yanında yürümeye devam ettim.

"Brann!" Nefes nefese kaldım ve kolunu tutup onu durdurmak için uzandım. Ağaçların arasından gördüğüm şey, bizi kovalayan şeyden daha kesin bir ölümdü. O

Yanımda durdu, ayağı uçurumun kenarından sadece birkaç adım ötedeydi. Aşağıdaki kanal o kadar derindi ki, gökyüzünde parıldayan ayla bile simsiyah görünüyordu. Bu düşüşten sağ çıkmak imkânsızdı. Bir bedeni uzuvları ve kanı parçalanmış bir karmaşaya dönüştürebilirdi.

Göğsümden üç nefes daha hırıltıyla çıktı.

Brann'a dehşet dolu bir bakış attım ve arkama bakmak için döndüm. Toynak sesleri giderek artıyor, arkamızdaki ormanda yankılanıyordu, ta ki bize yaklaştıklarından emin olana kadar.

Kardeşim kolunu benimkinden kurtardı ve titrek bir nefesle gözlerini hızla kırıştırdı. Parmaklarımızı birleştirmek için ellerimizi kaydırırken parmakları benimkilere sürtündü. Sanki ağır çekimdeymiş gibi bana doğru döndü, gözleri hüznünlüydü ve ay ışığında parlıyordu. "Birlikte," diye mırıldandı usulca.

Başımı ne kadar sert salladığım kafatasımı zonklattı. "Hayır. Kaç." Çözüm olarak önerdiği şeyi kabul etmeyi reddederek başımı sola doğru eğdim ve kendimi dikkat dağıtıcı olarak sunarsam sahip olacağını bildiğim açıklığa yöneldim.

Eve dönebilirdi. Anlamsızca ölmek yerine annemize bakabilirdi.

Brann elimi daha sıkı kavradı ve başını sallarken yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sana sahip *olamaz. Birlikte,*" diye tekrarladı, çenesini başımın üstüne koymak için eğildi. Arka planda Vahşi Av yaklaşıyordu. İskelet atların sert nefeslerini neredeyse ensemden hissedebiliyordum. "Bir."

Gözlerimi sıkarak kapattım, sözcükler boğazımda düğümlendi. "İki," dedim kalbimi göğsümde sıkıştıran hıçkırığı tutarak. Korku beni tüketmişti. Bilinmeyen korkusu.

Ölüm anından önce gelebilecek acı korkusu nihayet huzur getirdi.

"Üç," dedi Brann ve ben birlikte, uçurumun kenarına doğru son birkaç adım atarken. Her adımda bacaklarım titriyor, ayağım uçurumun kenarını iterken kalbim göğsümde duruyordu. Soğuk hava elbisemin eteklerinden yukarı fırladı ve bir an için bacaklarımın etrafında dans etti. O kısacık birkaç saniye boyunca etrafımdaki her şey ağırlıksızdı, ölümün karanlığının içeri girip beni bütünüyle yutmasını beklerken arafta asılı kalmıştım.

Yine de uçarken Brann'ın eli benimkini sıktı.

Ve sonra düştük.

Dehşetim doruğa ulaşırken boğazımdan bir çığlık koptu, ruhumun derinliklerinden kopup geldi. Ölmek istemiyordum ama ölümden daha iyiydi.

bir hapishanede sonsuza kadar. Bu seçimi zaten bir kez yapmıştım.

Karnımın üzerinde bir şey geziniyor, o sonsuz askıya alma anlarında odağımı çekiyordu. Brann'ın bakışları karnımda gördüğü şeye sert bir şekilde odaklanmıştı ve son bir kez gözlerimle buluştuğunda gördüğüm tek şey suçlu bir özür ve teslimiyetti.

Her şeye rağmen beni yalnız bırakacağını o anda o da en az benim kadar biliyordu.

"Hayır!" Avazım çıktığı kadar bağırdım, ses tiz ve bir şekilde *başkaydı*. Belimin etrafındaki gölgeler katılaşıırken bedenim aniden durdu. Vücudumda bir şey çatladı ve bir an boyunca gevşek bir şekilde asılı kalırken keskin bir acı gövdemden yayıldı.

Brann düşmeye devam ederken omzum patladı ve aşağıdaki kıyıya çarpan dalgaların sesinin üzerinde yankılandı. Diğer elimle onun elini kavrayarak daha sıkı tuttum ve omzum yerinden çıkmanın acısıyla zonklayıp yanımda gevşek bir şekilde asılı dururken onu bırakmayı reddettim.

Kaçma girişimimiz yüzünden terden kayganlaşmış parmakları benimkilerin arasından geçti ve altımda asılı kaldı, gözleri benimkilerde ve yalvarıyordu. "Bırak beni, Estrella," diye fısıldadı, elimi bırakarak. Acıyla başımı salladım, kafamın arkasında bunun anlamsız olduğundan şüphelenmeme rağmen ona yapıştım.

Belimdeki katı gölgeler geri çekildi ve özgürlük için acınası çabamda kıvranırken beni uçurumun tepesine doğru geri çekti. İkimiz de ölmüş olmalıydık.

Tepeye tırmanırken güçlü bir el elbisemin arkasını kavradı ve beni ormanın zeminine yatırana kadar son mesafeye kadar çekti. Brann'ın bedeni benimkinin üzerine düştü, ben ciğerlerime hava girmesi için zorlarken üzerime yayıldı. Belimdeki mürekkepli gölgeler geri çekildi ve elbisemin kumaşı üzerinde kaymaya başladı. Tüm vücudum acıyla zonklarken hırıltılı nefesler beni sarstı. Sağ kolum yanımda gevşek bir şekilde asılı duruyordu; onu hareket ettirme düşüncesi bile uyarı ile ağrmasına neden oluyordu.

Brann yavaşça hareket etti, elini elbisemin kolunun altından geçirdi ve oraya bağladığı hançeri aldı. Bir adamın hayaletimsi hayaleti tepemde dikilmiş, Brann'ın bedeninin altında yüzümü buruşturma şeklime bakıyor ve onun yavaş, temkinli hareketlerle silahlanmaya çalıştığından habersizdi.

Fae İşareti hareketsizdi, beni korumasını beklediğim titreşen büyüden hiçbiri kendini göstermiyordu. Bunun devam eden bir sonuç olup olmadığı

ya da Mühür'den akan büyü'nün Fae'lere karşı işe yarayıp yaramadığını asla bilemeyeceğimden şüpheleniyordum.

Beni uçurumdan geri çeken varlık Brann'ı pelerininin arkasından yakaladı, beni ve yaralarımı iyice görebilmek için gövdesini üzerimden kaldırdı. Şeffaf görünmesine rağmen bedeni cismaniydi ve kardeşimi kavramak için çok az çaba sarf etti. Vahşi Av'ın üyesi Brann'ı aniden bırakıp kılıcına uzanırken gümüş hançer gecenin içinde parlıyordu.

Brann düştüğünde kendini tuttu, üzerime eğilirken bir elini başımın yanına koydu. Bana bakarken gözleri ıslaktı, dudakları aşağıya doğru dönerken zaman durmuş gibiydi. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve kolunu hızla kaldırdı.

Hançer havayı yararak göğsüme doğru inerken parıldıyordu. Şok içinde gözümü kırıştıtararak ağabeyime baktım, yapmak istediği şeyin farkına vardığımda tepki veremeyecek kadar geç kalmıştım. Hançer düşerken tek yapabildiğim onun acı içindeki yüzüne bakmaktı.

Göğsümden sadece bir nefes uzaktaydı ki olduğu yerde dondu kaldı, gümüş bir kılıcın ucu karnından çıkarken vücudu öne doğru sarsıldı.

Vahşi Av'ın üyesi bıçağı çekip çıkarırken, Brann'ın bedenini benimkinden ayırırken nefes nefese kaldı ve yere bakarak bıçağa baktı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarından kan damlayan kardeşime ulaşmak için mücadele ettim. Bir şeyler mırıldandı, Fae onu pelerininin önünden tutup uçurumun kenarına sürüklerken ses bir çağılıya dönüştü.

Çıkık omzumla peşinden sürünmeye çalışırken bir kez çırpındı, Vahşi Av'ın üyesi onu yerden kaldırıp uçurumun kenarına fırlatırken bir çığlık koptu. "Hayır!" Çığlık attım ve onu takip etmek için ileri atıldım. Bir an sonra, aşağıda bir sıçrama oldu, kenardan bakarken ses içimi delip geçti.

Vücudunu göremiyordum, aşağıdaki tuzlu suyun karanlık derinliklerinden başka bir şey göremiyordum. Brann'ın tekrar yüzeye çıkıp hayata tutunduğunu gösteren ikinci bir sıçrama olmadı.

Fae üzerimde durdu, bir kolunu göğsümün ön tarafına doladı ve beni geriye doğru çekti. Kırık bedenimi ağaçlardan herhangi birine çarpmadan beni uçurumun yüzünden olabildiğince uzağa çekti. "O yaralı," dedi ve ürkütücü beyaz gözlerini tepede bekleyen figüre çevirdi

Atını. Bu, o gece ormanda gördüğüm erkekti; sıkılmış bir ifadeyle bana bakarken yüzündeki mürekkep mavi mavi parlıyordu.

Yanımdaki erkek uzandı, çeneme dokundu ve Fae İşaretime iyice bakabilmek için başımı yana çevirdi. Vahşi Av'ın diğer üyelerinden oluşan bir kalabalık ağaçların arasından geçerek havayı yırtan bir avuç yaratığın peşine takıldı.

Hırıltılar kulaklarımı doldurdu, içlerindeki tehdit kalbimi hızlandırdı. Ağızlarından siyah bir sıvı sızıyor, bileğim kalınlığındaki dişlerinden yapışkan bir sıvı damlıyordu. Yere değmeden gölgelerin içinde kayboldu, sanki cızırdayarak yok oldu. Eğer derileri kemiklerinin üzerinde kalsaydı ve çürümüş şeritler halinde erimemiş olsalardı köpek olabilirlerdi. İskeletleri, sızan kırmızı etin içindeki boşluklardan görünüyordu, yaşam ve ölümün parçalanmış bir karmaşasıydı. Pençeleri toprağa batıyordu, pençeleri için çok büyüktü ve ön tarafa doğru kıvrılmıştı. Parlayan beyaz gözleri daha insansı olan efendileriyle eşleşiyordu, duruşları liderin emriyle saldırmaya hazırdı.

Vahşi Av'ın gözleri üzerine düştüğünde Fae İşaretim ısındı, sanki yakındaki ölümsüz varlıkları tanımış, onlara sesleniyor ve karanlıkta bir işaret gibi parlıyordu. Öldürmek üzere olduğu zamanki gibi bir his değildi, ama içime yerleşmeye çalışan derin bir memnuniyetti. Sanki kendi aklı varmış ve beni yatıştırmak, artık her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyormuş gibi. Uçurumun yamacında bize katılan avcı grubunun içinde biri inanamayarak güldü. "Vay canına," dedi lider atının üstünden, bana daha iyi bakabilmek için atını yaklaştırarak.

Diğer Fae erkeği çenemi bıraktı ve ellerini omzuma koydu. Aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan omzumu yuvasına geri soktu, ben şaşkınlıkla çılgılık atarken keskin bir acı vücuduma yayıldı. Acının ardından içime bir uyuşukluk çöktü, bedenim yaşadığım şokun ağırlığıyla ağırlaştı.

Kardeşim gitmişti ve ben çürüyen canavarlar ve katil, hayalet adamlarla dolu bir dünyada yaşamaya devam ediyordum.

Önemli olan tek şey kardeşimdi. Önemli olan tek şey intikam almak ve ondan geriye kalanları bulmaktı.

Erkek uzun, gri saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve belimdeki sabit elleriyle beni yerden kaldırmak için hareket etti. Çılgılık attım, onu kasıklarımın yakalayana kadar bacaklarımı tekmeledim, memnun bir şekilde sırttım.

Vahşi Av'ın hayaletlerinin de iyi hedeflenmiş bir tekmeyle insanlar kadar zayıfladığını keşfetti.

Diğer Avcı homurdanarak sendelerken bana bakan lider, beni atının ön tarafına kaldırabilmek için daha iyi kavramaya çalıştı. Atından aşağı atladı, ağır çizmeleri yere çarparak önüme düştü. "İyi o zaman. Eğer uslu duramıyorsan, benimle geleceksin Beasty," dedi ve beni arkadaşının elinden almak için uzandı. Kıçım altımdaki toprağa çarpma kadar kendimi olabildiğince ağırlaştırarak yere çöktüm. Toprağı avuçlayarak, beni korumasına gerçekten ihtiyacım varken sessiz kaldığı için Fae İşaretimin büyüüne lanet ettim.

Toprağı liderin suratına fırlattım, taneler gözüne çarptığında gözleri aniden kapanınca memnuniyetle sııttım. Onları temizlemek için uzandı ve ben de sağlam kolumu vücudumun altına almak için çabaladım. Ayaklarımı bir kez daha altıma alırken kaburgalarım ağrıyordu, geriye doğru ittim ve diğer erkek beni kavramaya çalışırken umutsuzca ayakta durmaya çalıştım.

"Bu," dedi lider, beyaz gözleri parlarken ve yüzündeki son kiri silerken durakladı. "Pek hoş değildi."

"Bugün hiç iyi değilim," diye tükürdüm, kendimi geriye doğru çekip vücudumu uçurumun yüzüne doğru eğmeye çalışarak. Benimle hedefim arasına girdi ve sessiz bir azarlamayla başını salladı. Karanlıkta ormanın zemininde el yordamıyla silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım.

Brann'ın beni öldürmeye çalıştıktan sonra düşürmüş olabileceği hançeri arıyordum. Düşüncesi bile kalbimi acıtıyordu ama parıldayan gümüşten eser yoktu.

Bulabildiğim en iyi şey, benim bile çıplak ellerimle ikiye ayırabileceğim bir ağaç dalıydı ama yine de sessiz bir tehditle onu kaldırdım. Dudaklarımda bir uyarı belirdi; savaşıarak aşağı inmeye ve elimde kalan her şeyi vermeye hazırdım. Kaybetmeye mahkum olduğum bir savaş olması umurunda değildi.

Onlara acımı hissettirirdim.

Bir erkek bedeni aramıza daldı, kılıcını kınından çıkarırken metalin deri üzerindeki sürtünme sesi geceyi yırttı. Ağır silahıyla tek bir darbe indirdi ve Vahşi Av'ın lideri şaşkınlıkla geriye doğru tökezledi. Ani koruyucum bu fırsattan yararlanarak arkasına döndü ve şok içinde yere yığıldığım yere baktı.

Tanıdık siyah gözler bana bakıyordu, parıltılı ve öfkeliydi, kalkmama yardım etmek için elini uzatırken bile. Caelum homurdandı, dudakları tekrar

beyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Sana aptalca bir şey yapmamamı söylemiştim."

OceanofPDF.com

Bir bakışla ayağa fırladım, yanaklarım öfkeyle silerken gözyaşlarımla lekелendi ve ağaç dalımı daha yükseğe kaldırdım. "Sen

kurtarmaya daha erken gelemez miydi?" diye sordum, hissettiğim acı sesimi alçaltıyordu.

Caelum başını yana eğdi, gözleri bedenimin ağrıyan kaburgalarımın üzerinde kamburlaşmasına dikilmişti. "Özür dilerim, *Estrella*. Bir dahaki sefere benden uzaklaştığında seni daha hızlı takip etmeye çalışacağım." Caelum dalga geçer gibi başını salladı ve Av'ın liderinin histeriye kapılmış gibi ona baktığı yere döndü.

İşaretli Fae'lerin genellikle tutsak bir hayatın tehlikesine doğru koşmadıklarını, bunun yerine yapabildikleri kadar uzağa kaçtıklarını hayal etmek zorundaydım. Mürekkepli büyüsünü belime dolayarak düşüp ölmemi engelleyen Avcı, sanki taşaklarını gazabımdan koruyacakmış gibi vücudunun üst kısmını bana doğru eğerek yaklaştı.

Dalımı savurdum, savurduğum daldan kaçmak için geriye doğru eğilmesine rağmen salınımı sürdürdüm. Kıkırdadı, başını iki yana sallayarak bana yaklaştı ve ikinci hamlemden de kurtuldu. Özgürlüğüm için savaşıırken vücudumda dalgalanan adrenaline rağmen, dal herhangi bir hızla hareket etmem için çok ağırdı.

Sağ tarafımda, birbirine çarpan kılıçların sesi gecenin içinde çınılıyordu. Caelum'un kılıçlarıyla bir bütünmüş gibi hareket edişini izlemek için rakibimle göz göze gelme cesaretini göstererek ona baktım. Nerede eğitim almış olursa olsun, hayatı nasıl geçmiş olursa olsun

Vahşı Av'da hiç görmediğim bir zarafetle. Kılıçları havada zarifçe ilerliyordu, vücudunun iriliğine ve omuzlarının genişliğine rağmen neredeyse dans ediyor gibiydi.

Tüm o kas kütlesiyle bir sümüklü böcek gibi hareket etmeliydi - beceriden çok kas gücü. Bunun yerine, sanki kâbuslardan yontulmuş ve günahla işlenmiş gibiydi. Tehlikeli ve güzeldi ve bir kadının kendisi için istemeye hakkı olmayan her şeye sahipti.

O benim özgürlük için tek şansımdı ve aynı anda ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcıydı.

Rakibim Caelum'a aval aval bakma anımı kendi lehine kullandığında dal ellerimden koptu. Tahta derimin altında parçalandı ve Caelum'un dikkatini dövüşünden uzaklaştıran bir nefes almamı sağladı. Bana döndü, bir kılıcı havada dururken yüzü endişeliydi. "Ben iyiyim!" Bağırdım, Avcı'nın beni yakalamak için yaklaşan kollarından kaçınmak için eğildim.

Öne atılarak bıçağı kalçasındaki kılıftan çıkardım ve hızla böğrüne üç kez sapladım. Huntsman inledi, önümde dizlerinin üzerine çöktü, ben de kendiminkinin üzerinde dönerek ayağa fırladım.

"*Tanrılar,*" diye nefes aldı Caelum yanımda, ağrıyan bedenimi düşmüş Fae'den uzaklaştırırken gözleri kısa bir an için yüzüme kaydı. Suçluluk duygusu yoktu. Bıçağı etine sapladığım için içimde kendimi kınama yoktu. Kardeşimi kılıcıyla delik deşik etmeden önce bir an bile tereddüt etmemişken olmazdı.

İkinci Avcı hareketsiz kaldığında, Caelum'u tek başına savaşmaya bıraktığım için pişmanlık duyarak döndüm ve uçurumun yamacına doğru koştum.

Benim adıma araya girmiş, beni yakalanmaktan kurtarmış ama ben de onu terk etmişim. Ormanın kenarında gizlenen avcılar, ben onlara arkamı döndüğümde iskelet halindeki atlarını ileri doğru sürdüler, tazıları harekete geçerken dişlerini şaklattı. Bana doğru koşarken toprağı tekmelediler, pençeleri yere battıkça gölgeler halinde eriyen yoğun tükürükleri ağızlarından damlıyordu.

"*Estrella!*" Caelum bağırdı, Vahşı Av'ın liderini kendisinden uzaklaştırmak için bir ayağını kaldırdı ve ani bir güç patlamasıyla diğer adamı sırt üstü yere serdi. Sesi havada yankılandı, tenimi bir ürperti kaplarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Uçurumun kenarına doğru koşarken tazılar peşime takıldı, uçuruma ulaştığımda o devasa dişler birbirine çarptı ve hançeri yaralı koluma geçirirken kendimi aşağı attım.

Düştüm, vücudum ağırlıksız kaldığında dönmeye başladım ve boğazıma tırmanmaya çalışan çığlığı bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Beni efendilerine geri götürmeden önce kanımın tadına bakma fırsatını kaçırdığım için hırlayan tazılarla yüzleştim.

Caelum'un karanlık gözleri benimkilere takıldı, yüzü şoktan iki büklüm olmuştu, Avcı'yla olan kavgasından tökezleyerek geri çekildi ve bana doğru koştu - uçurumun kenarında onu bekleyen tazılara aldırmadan. Kollarımı ve bacaklarımı çırparak uçurumun aşağısına düştüm.

Uçurumun yüzündeki toprak ve balçıktan çıkan ağaç köklerinden birine tutundum ve omzum ani duruştan dolayı sarsıldı, çaresizlik içinde köke tutunurken kemiklerim zonkluyordu. Zayıf ve neredeyse işe yaramaz olanın aksine, vücudum sallanırken omzum tutundu. Elimin derisi yırtıldı, kökün kabuğu onu sıyrıp attı.

"*Estrella!*" Caelum tekrar kükredi, sesi karanın okyanusa karıştığı boşlukta yankılandı. İçindeki yakarışı duymazdan geldim, ona güvende olduğumu söylemek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü bastırdım.

Acı dolu bir homurtuyla uzanarak hançeri bıraktım ve suya sıçrama sesini dinledim. Daha alçak bir ağaç köküne tutundum ve kendimi duvardan aşağı indirmeye hazırlanırken ayaklarımı koyacak bir yer aradım. Brann orada olmalıydı. Ondan ve düştükten sonra olanlardan bir iz olmalıydı. Onu görmeye ihtiyacım vardı, bedenine gözlerini dikmenin getireceği kapanışa ihtiyacım vardı.

Kil, ayakkabılarımın uçlarını destekleyerek kendimi uçurumdan aşağı acı verici bir yavaşlıkla indirmemi sağlarken, üstümdeki havada çınlayan dövüş sesleri en azından şimdilik Caelum'un iyi olduğu konusunda bana güven veriyordu.

Henüz yakalanmamıştı ama yakalanması an meselesiydi.

Kendimi alçaltmaya devam ederken kollarım ağrıyordu, ayak parmaklarım tüm ağırlığımı uzun süre taşıyabilecek kadar güçlü olmayan uzuvlarımın üzerindeki baskının bir kısmını almak için çırıpınıyordu. Düşüşten sağ kurtulduğuma, en başta kendimi yakalayabilecek güce sahip olduğuma inanamıyordum.

Bu kesinlikle, ne olduğunu bulduktan sonra tam olarak nasıl yukarı çıkacağımı düşünmeden ilk harekete geçtiğim anlardan biriydi.

Kardeşimden geriye kalanlar.

Caelum'un savaşımasına yardım etmek yerine Brann'ı aramayı seçtiğim için garip bir suçluluk duygusunu bastırdım. Kardeşim her zaman bir yabancından önce gelirdi, hatta bir yere ait olmak isteyen yanımı çağıran bir yabancından bile. Kardeşimin cesedini bulmak için uçurumdan aşağı atlamak benim hatamdı.

Ölmüş olamazdı ama bunu öğrenene kadar hayatıma devam edemezdim. Ve eğer Vahşi Av'dan kaçmayı başarıp beni geride bırakırsa, aynı şeyin Caelum'un başına gelmesinden ben sorumlu olamazdım. Onu tehlikeye atacak ben olmadan çok daha iyiydi.

Kendimi uçurumdan aşağıya, kayalık bir çıkıntıya bıraktım, aciliyetim ağırlığımın ani etkisi altında tutunup tutunmayacağını ya da parçalanıp parçalanmayacağını umursamama neden oldu. Kırılmalarını önlemek için öne doğru sallanırken bacaklarım altımda büküldü, sonra ayağa kalktım ve kum ve topraktan aşağıya, aşağıdaki gelgite doğru tökezledim.

Kenarda, buz gibi deniz suyu yıpranmış botlarımın içine girip tabanları buz iğneleriyle doldurana kadar, dizlerimin üzerine tökezlediğimde su beni ele geçirene ve dalgalar başıma çarpana kadar daha da yürüdüm.

Ayağa kalktım, tuzlu sudan çıktım ve elimi yüzüme sürerken saçlarımı geriye savurdum. "*Brann!*" Sağa sola bakarak çılgılık attım. Gece uzağı göremeyecek kadar karanlıktı, su ayaklarımın dibinde siyah bir kuyu gibi duruyordu ama onu kendi gözlerimle görene kadar rahat edemezdim. Cesedini görene ve kardeşimin öldüğünü şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlayana kadar duramazdım.

Arkamdaki dik yamaca bakmak için döndüm, ayaklarımınla yüzeyin altını ararken gözlerimle kıyıda bir ceset aradım. Eğer karaya yüzmeyi başarmışsa, soğuk onu daha fazla hareket edemez hale getirmiş olabilirdi. Ondan hiçbir iz yoktu, bu yüzden öne doğru döndüm ve suya geri dalmaya hazırlandım.

Zaten onunla birlikte ölmem gerekiyordu, o yüzden ölene kadar onu arayacaktım. Affetmeyen eller belimi sardı ve gövdemde bir acı şoku yarattı, sahipleri bizi kıyıya doğru geri götürürken beni ayaklarımından kaldırdı. "*Hayır!*" Çılgılık attım, bacaklarımı karanlığa doğru tekmeledim. ayaklarımızın dibinde. "*Bırakın beni! Onu bulmak zorundayım!*"

"O gitti, Küçüküm," diye mırıldandı Caelum beni geri çekerken kulağıma. "*Sen de öyle olmalısın. O numarayı yaparken aklından ne geçiyordu?*"

Kurtulmak için son bir çabayla kollarını tırmalarken boğazımdan boğuk bir hıçkırık yükseldi. Kendi başıma aşağı inmeyi zar zor başarmıştım, uçurumun dibindeki son tepeden aceleyle inerken kendi ayaklarıma takılıp tökezlemiştim ama Caelum bir şekilde bir kolunu bana dolamış, beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek yukarı çıkmıştı.

"Bırak beni!" Çığlık attım, ses boynundan sekti ve beni kucaklayıp son tepeye kadar taşıdı.

"Sessiz olmalısın," diye tersledi ve Vahşi Av'ın muhtemelen hâlâ bizi beklediği uçurumun tepesine baktı. "Kardeşin gitti. Ona ne kadar yüksek sesle seslenirsen seslen, sana Boşluk'tan cevap vermeyecektir. Hiçbir insan bundan sağ çıkamazdı."

"Yaptım," diye karşı çıktım, suya doğru bakarak.

"Ve artık insan değilsin," dedi sivri bir şekilde, tepeyi aşip gelgit çizgisinin üzerine çıktığımızda boynumdaki İşaret'e buz gibi bir elini dokundurdu ve herhangi bir hareket belirtisi için uçurumu izlerken bizi toprağın üzerine düz bir şekilde yerleştirdi. Vücudunu benimkinin üzerine koydu ve kelimeleri söylerken ağırlığıyla beni sırtımdaki toprağa bastırdı. Bu sözler umudumu yitirmemiş olan yanımda yankılandı. Brann her zaman benden daha güçlü ve çevik olmuştu ama o bile aşağı inecek kadar yetenekli olamazdı, özellikle de karnından bıçaklandıktan sonra. Bedenim Caelum'unünün altında gevşedi; gerçeklik üzerime çökerken tüm mücadelem tükeniyordu.

Kardeşim gitmişti. Aşırı korumacılığıyla beni bir daha asla kızdıramayacaktı. Aptalca davrandığımı düşündüğünde bana asla gülümsemeyecekti ama yine de beni seviyordu.

Asla yaşayamazdı.

Başımı sallarken alt dudağım titredi, alnını benimkine dayayan Caelum'un koyu renk gözlerine baktım. "Özür dilerim, Küçüğüm," diye fısıldadı, gözlerimin kapanmasına izin vermemi izleyerek. Soğuk kemiklerime yerleşirken Brann'ı söz verdiğim gibi ölüme kadar takip etme dürtüsü bilincimin sınırlarını zorluyordu. "Seni ısıtmam gerek."

Caelum üzerimden kalktı, bacaklarım bir koluna dolanana kadar beni kavradı ve diğer kolunu sırtıma doladı. Beni uçurumun dibindeki çıkıntının üzerine taşıdı, attığı her adımda ayak parmağıyla çıkıntıyı dürtüyordu.

Elbisemin bezelye yeşili kumaşına bakarken dişlerim gıcırdadı ve tenime nasıl yapıştığını fark ettiğimde yüzüm buruştu. Caelum

Dikkatinin dağılmasına izin verdi ve rahat bir nefes alana kadar yerde bir şey aradı.

Ne gördüğüne bakmak için başımı çevirdiğimde, ikimiz için yeterince büyük ve yükselen gelgitten korunmamızı sağlayacak kadar yüksek bir mağara bana baktı. Hızlı adımlarla içeri girdi, fark edilmediğimizden emin olmak için uçuşumun tepesine baktı.

Mağaranın izin verdiği kadar geriye sıkıştığımızda, beni nazikçe yere indirdi ve pelerinini çıkardı. Omuzlarıma doladı ve ıslak saçlarımı örtmek için kapüşonunu yukarı çekti, mağara girişinden bulabildiği odun ve yosunları toplarken hiç titremedi.

Cebinden çakmak taşını çıkardı, kıvılcımlar mağarayı aydınlatana kadar hançerini ona vurdu. Daha önce hiç görmediğim bir etkinlikle ateşi yaktı, oduna değip ısı yaymaya başlayınca geri çekildi. Bana geri döndü, arkama geçti ve beni göğsüne doğru çekti.

Alevlere baktım, bize sığınak sağlayan mağaranın toprak duvarları üzerinde dans edişlerini izledim. Caelum bizi yere yatırdı, vücudunu benimkinin arkasına kıvırdı. Kayıtsızca, bedenimdeki uyuşukluk ve kalbimdeki hissizlik dışında, hiç bu şekilde tutulmadığımı fark ettim.

Daha önce hiç bir erkekle yatmamış ve sadece... olmamıştım. Başka bir zamanda, başka bir dünyada, biriyle bu kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlamak -başka birinin kollarında tamamlanmış hissetmek- güzel olabilirdi ama bu dünyada, Brann'ın beni uyardığı her şeye ihanet etmek gibi geliyordu.

Gözlerim arkamda Caelum'un nefesinin ritmik sesiyle kapanana kadar ateşin dansını izleyerek ağladım, kalbi benimkiyle birlikte atıyordu.

T pişen yemeğin kokusu duyularımı gıdıkladı ve beni etrafımı saran karanlıktan başka bir şey olmayan bir rüyanın derinliklerinden çekip çıkardı.

Fae tehdidi, kardeşimin kaybı: tüm bunlar beni hayal edebileceğim en karanlık yere götürdü.

Gözlerimi açtığımda Caelum'un benimle ateş arasında çömeldiği yere geldim. İki elinde birer sopa tutuyordu, ucuna birer balık takmış alevlerin üzerinde kızartıyordu. Esnerken ağzımı kapattım, metalik tattan irkildim ve dişlerimi fırçalamanın bir yolunu bulmayı diledim.

Yer değiştirdim, başımı yastık olarak kullandığım kolumdan kaldırdım ve uzuvlarımdaki acıyı test etmek için kaskatı kesilmiş bedenimi kıpırdattım. Caelum dönüp hareketimi algıladı ve ateşe dönüp balıkları incelemenden önce bana üstünkörü bir bakış attı.

"Birkaç dakika içinde hazır olacak," dedi, sesi midemdeki gurultudan daha yüksekti.

Doğrudum, vücudum ağrımayınca kaşlarım çatıldı. Vahşi Av'dan kaçma girişimim sırasında yaralandığım yerleri hatırlatan belirgin bir gerginlik vardı ama omzum artık acıyla zonklamıyordu. Kaburgalarım her an bağırsaklarımı ezecekmiş gibi hissetmiyordu. Elbisemin kumaşı Brann'ın cesedini bulmak için suyu kazdığım için hâlâ nemliydi ve ateşin bile kovamadığı kendine özgü bir soğukluk veriyordu tenime.

"Nasıl hissediyorsun?" Caelum ateşten uzaklaşmak için manevra yaparak sordu. Yanımdaki koltuğa oturdu, bacakları benimkilere değerken vücudu

sıcaklık uyluklarıma yayıldı.

"Soğuk ama onun dışında iyiyim," diyerek gizli soruyu geçiştirdim. İkimiz de önceki gecenin fiziksel travmasının kardeşimin kaybıyla ve onun ölümüne sebep olduğumu bildiğim için hayatımın sonuna kadar taşıyacağım yaralarla asla kıyaslanamayacağını biliyorduk.

Caelum başını salladı ve o an için beni yalnız bıraktı. Boğazımı yakan gözyaşlarımı yuttum ve Caelum'un balığı ben uyurken toplamış olması gereken kocaman bir yaprağın üzerine bırakmasını izledim. Bir gece önceki kavgadan eser kalmamış, yeni temizlenmiş bir hançer kullanarak balığın başını ve kuyruğunu çıkardı, sonra da omurgasından boşluğa doğru keserek bir fileto çıkardı. Emin ellerle, balıklarla ilgili deneyimlerine dayanan bir kas hafızasıyla hareket ediyordu. "Güvenli mi?" İki parmağının arasına bir parça et alıp ağzıma yaklaştırmasını izleyerek sordum.

"Neden güvenli olmasın ki?" diye sordu, soruya tam olarak inanmamış gibi homurdanarak.

"Mistfell'de balık yememize izin verilmiyordu," diye açıkladım. "Sis Muhafızları, onu tüketirsek Peri büyüsünün bize dokunma riskinin çok yüksek olduğunu söyledi."

Caelum gülümseyerek balığı dudaklarıma dokundurdu. Karnımın guruldamasıyla gülümsemesi daha karanlık bir şeye dönüştü. "Artık pek önemi olduğunu sanmıyorum," dedi, gözleri benim gibi bir başkasının ilgisine karşılık olarak nabız gibi atan İşaret'e kaydđ. "Ye, Estrella," diye homurdandı, bu emir karnımda bir şeyleri sıktı.

Ağzımı açtım, balık parçasını dilimin üzerine koymasına izin verdim ve parmakları geri çekilmeden önce ona sürtündü, benim için başka bir ısırık toplarken çiğnememe izin verdi. Alışılmadık tat dilime değdiğinde burnumu kırıştırdım. Caelum kıkırdayarak, "Alışmak biraz zaman alacaktır," dedi.

Ağzıma bir lokma daha attığında çiğnemeye ara verdim, balığı yuttum ve elimi kaldırdım. "Senin de yemen gerek."

"Seni besledikten sonra yapacağım. Ne kadar hızlı yersen, o kadar çabuk yerim," dedi, ağzıma bakarken gülümseyerek. En az direnç gösteren yolu seçerek, hoşuma gittiğinden emin olmasam da, hayatım boyunca nasıl gelirse gelsin yemek yemek için eğitilmiş olsam da tekrar açtım. Aklımın bir köşesinde, bir parçam kendi kendimi besleyebileceğime itiraz etmek istiyordu ama hızlı bir

Onun pırıl pırıl temiz ellerine kıyasla benim ellerimi kaplayan çamur ve pisliğe bakınca bu imkansız hale geldi.

Çamurun altında derimi boyayan kırmızı renk belirgindi, bıçakladığım Avcı'nın kanı. Caelum'un bakışları benimkileri takip etti ve eğlenen bir sırtışıla kanın üzerine indi. "Sanırım pek çok insan Vahşi Av'ın bir üyesini bıçakladığını iddia edemez, Küçüğüm," dedi ve benimki bitene kadar balıktan daha fazla ısırık aldı. Brann'ın bir gece önce getirdiği ekmek ve yürürken topladığımız bir avuç böğürtlen dışında yediğim tek yiyecek buydu.

Hiç balık tutmamıştım ve avlanmak bir kadın için yasaktı. Karnımı doyuracak hiçbir becerim yoktu. Hayatta kalmama yardımcı olabilecek hiçbir şey. İlgilenmem gereken hiçbir ürün yokken hasatçı olarak becerilerimin ne değeri vardı? Krallıktaki yabancı bitkiler Mistfell'deki bahçelerde yetişenlerden çok farklıydı ve evimden uzaklaştığım her adım bilmediğim bitkilere maruz kalmak anlamına geliyordu.

Ama en azından bir Fae erkeğini en ufak bir pişmanlık hissetmeden bıçaklayabilirdim. Bu işe yarar.

"Sanmıyorum," diye kabul ettim, ikinci balığı hazırlarken ve bana bir lokma daha uzatırken onu izledim. Başımı sallayarak memnun olan karnıma dokundum ve ona yemesini söyledim.

Öyle de yaptı, geride sadece leşler kalana kadar hızlı ve düzgün bir şekilde yedi. Suçluluk duygum zihnimin arkasını tırmalıyor, uzak durmam için beni uyardığı adamla balık yemem değil, kardeşimle birlikte ölmem gerektiğini hatırlatıyordu. Ama kaybımın ardından, beni tüketmekle tehdit eden kederimle, kendi başıma ayakta duracak kadar güçlü değildim ve asla olacağımdan da emin değildim. Hiç görmediğim bir krallıkta gezinme ve hem insanlardan hem de Fae'lerden kaçma düşüncesi artık beni korkutuyordu. İyi ya da kötü, yanımda biri varken daha kolay görünüyordu.

"Mağaranın hemen altında bir gelgit havuzu var," dedi Caelum akıcı bir zarafetle ayağa kalkarak. Elini uzattı ve yerde büzülmüş bir şekilde oturduğum yerden bana baktı. "Hadi seni temizleyelim."

Elini bana doğru uzatmış, uzanıp almamı beklerken kiri pası umursamıyordu, gözlerinin ardında dans eden bir şey vardı. Gözlerindeki meydan okuma bende kendi başıma ayağa kalkma, teklif ettiği yardımı görmezden gelme ve bunu tek başıma yapabileceğimi kanıtlama isteği uyandırdı.

Bunun yerine elimi onun elinin içine koydum ve ihtiyacım olduğunu kabul etmek en gururlu yanıma acı verse de yardımını kabul ettim. Talihsiz gerçek şuydu ki, artık kendi başıma devam edebileceğimi düşünmüyordum. Beni itecek biri olmadan, mağarada uzanıp ölümün gelmesini bekleyebilirmişim gibi hissediyordum.

Caelum diğer eliyle uzanıp omuzlarıma örttüğü pelerinini düzeltti. Başlığı hâlâ nemli olan saçlarımı örtecek şekilde yukarı çekti ve ön taraftaki tokayı sıktı. Kumaşın toprak yeşili uçurumun üstündeki doğal manzaraya karışıyordu.

Pantolonu siyahtı, gömleği koyu griydi ve kül sarısı saçları bir fener gibi parlamasaydı geceleri ona iyi hizmet edecekti. "Üşüyeceksin," dedim, umutsuzca ihtiyaç duyduğum ısıyı sağlasa bile omuzlarıma yerleşen pelerini protesto ettim.

"Soğuğu oldukça severim aslında. Bakalım bir sonraki köyde sana sıcak tutacak bir giysi bulabilecek miyiz?" dedi ve beni mağaradan çıkarırken elimi sıkıca kavradı. Mağaranın bizi koruduğu küçük çıkıntının altındaki kayalığın dibindeki gelgit havuzuna doğru beni yönlendirirken, sabahın erken saatlerinin loş ışığı girişten içeri girerek yolu aydınlattı.

Önce Caelum aşağı indi ve kaygan kayalardan geçmek için elimi bıraktı. Ben de onu takip etmek için elbisemi ellerimin arasına aldım ve ayaklarımın nereye düştüğünü görebilmek için kaldırdım.

Caelum aşağı indiğinde uzun kollarını yukarı kaldırarak ellerini belime koydu. Beni yerden kaldırarak durduğu yere doğru indirdi, böylece vücudum onunkinin önünden aşağıya doğru kaydı. Ayaklarımın onun önünde yere değdiği ana kadar beni manevra ettirirken her sert kas çıkıntısını hissettim.

Bir süre ona baktım, bana bakarken gözlerindeki derin parıltıda kayboldum. Yokuşun kayalık tabanına vuran gelgit sonunda dikkatimi başka yöne çekti ve otomatik olarak kardeşimden herhangi bir iz bulmak için kıyıyı taradım.

Bulunacak bir şey yoktu ve Caelum elimi tutup beni gelgit havuzuna götürürken arayışından habersiz görünüyordu. Çömelirken elbisemi kaldırdım, kumaşı ayaklarımdaki çamur ve kum karışımıyla daha da lekelenmesin diye bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

Ellerimi buz gibi suya daldırdığımda, bir gece önce tüm vücudumun suya batmış olduğunu fark ettiğimde bir anlık şok yaşadım. İçimde

Brann'ı bulma umutsuzluğuyla ne kadar üşüdüğümü hissetmemiş, donarak ölmeye ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim.

Caelum, "Bunu aklından bile geçirme, Ufaklık," diye emrederek dikkatimi tekrar ona çekti. Kanalin yüzeyine ve sisin ona dokunma şekline baktığımı fark ettim. "Bu çok tehlikeli. Zaten bir yerde çok fazla zaman geçirdik. Vahşi Av'la bir kez daha karşılaşmak istemiyorsak hareket etmeliyiz."

Ellerimdeki kanı temizledim ve işim biter bitmez Caelum elimden tutup beni uçurumun kenarındaki küçük yokuştan yukarı çıkardı. "Bu arada aşağı inmeyi nasıl başardın?" diye sordu, doğruca uçurumun yüzüne doğru ilerleyerek. Gözlerini dikmiş, kuşkusuz yukarı tırmanmanın en iyi yolunu bulmak için dik duvarı tarıyordu.

"Atladım," diye cevap verdim, bana baktığında yüzündeki şaşkın ifadeyle karşılaştım. Beni uçurumun kenarından geçerken ve düşmeye başlarken izlediğinde bariz olanı söylemek gibi gelmişti; gözden kaybolduğumda yüz ifadesindeki şoku görmüştüm.

"Atladın mı? Aklını mı kaçırdın sen? Peşinden geldiğimde göremediğim bir iniş yolu bulduğunu sanmıştım."

"Duvara tırmandım. Öylece düşüp ölmedim, gerçi ilk planım buydu," dedim ve çenesini sıkıtiğinde omuzlarımı silktim.

"Yani sen aklını kaçırmışsın," dedi, sanki Tanrılar onu yol arkadaşı olarak pervasız bir kadınla uğraşmak zorunda kalmaktan kurtaracakmış gibi gözlerini gökyüzüne doğru yuvarlayarak.

"Büyük olasılıkla, evet," diye terslendim, uzanıp beni yakaladığında dokunuşundan silkindim. Beni kendine doğru çekerek göğsünü omurgama bastırdı ve ellerini elbisemin kolundan geçirerek avuç içleriyle çıplak tenimi örttü.

Onları taştaki bir çentik olan bir noktaya yönlendirdi, parmak uçlarımla üzerine uzanırken parmaklarımı onun etrafında kıvırdım. "Pekâlâ o zaman, ufaklık. Bakalım tekrar ayağa kalkmayı başarabilecek misin yoksa seni taşımak zorunda mı kalacağım?" Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde, ağzının bir sırtıyla büküldüğünü gördüm.

Kulaklarımdaki bir gümbürtü beni neredeyse elimdeki görevden uzaklaştırdı ve yüzündeki kibirli ifadeyi silip atma ihtiyacıyla seğirmeme neden oldu. "Peki," diye homurdandım ve elimi koyduğu yeri bıraktım. Eğildim, elbisemin kumaşını ellerimde topladım ve dizlerimin etrafında döndürdüm.

Soğuk hava bacaklarıma değerek çıplak tenimin üzerinde dans etti ve kendime rağmen ürperdim. Yıpranmış, parçalanmış kumaşı bir düğüm haline getirdim, tam hareket kabiliyetine sahip olabilmek için uyluklarımdan sarkmasına izin verdim.

"Elbiseme bakarsan bir sabah gözlerin olmadan uyandığını görebilirsin," dedim ve elimi bana daha önce gösterdiği çentiğe doğru kaldırırken gözlerimi ona diktim. Diğer elimle uzandım, kendimi yukarı çekmek için tüm enerjimi harcarken elimi koyacak bir yer aradım.

Ayaklarım, ağırlığımın bir kısmını alacak bir yer arayarak tutunmak için mücadele etti. Aşağı inmek daha kolay olmuştu; adrenalin ve çaresizlikle o kadar dolmuştum ki *hiçbir şey* beni uzak tutamazdı.

Kayayı kavrarken parmaklarım titriyordu, her seferinde bir adım, her seferinde bir adım atıyordum. Caelum ben uçurumun yarısına gelene kadar bekledi ve aşağıya dönüp ona baktı, ben aşağıya bakarken gözlerim bulantıyla doldu.

Gecenin bir yarısı, o düşüşün ne kadar uzak olduğunu hafife almak çok kolaydı. Brann'ın hayatta kalabileceğine kendimi ikna etmek çok kolaydı. Ama gün ışığında, aşağıdaki kuma ya da suya düşmesinin vücudundaki her kemiği kıracağını biliyordum.

Önce o bıçaklanmamış olsa bile.

Caelum yanımdaki duvara tırmandı, imkansız gibi görünen bir çeviklikle benden çok daha hızlı hareket ediyordu. Kolları ve bacakları benimkilerden çok daha uzundu, bu da her değerli hareketinde daha fazla yer kaplamasını sağlıyordu.

Yanımda durakladı, elimi tutmak için verdiğim mücadeleye baktı. Yüzümü öne eğdim, derin bir nefes alırken taşın soğğunun alnıma değmesine izin verdim. "Seni hâlâ taşıyabilirim."

"Siktir git," diye tersledim ve ona ters ters bakmak için döndüm. Birinin beni bu dik setten yukarı taşıması düşüncesi gülünçtü ama yanımda kolaylıkla ilerlerken yüzünde hiç şüphe yoktu. Benimle kaldı, ihtiyacım olduğunda rehberlik etti ama bunun dışında bana dokunmadı, sadece kendime bile olsa tamamen nefes kaybı olmadığımı kanıtlamam gerektiğinde.

Bir anlık dürtüyle atladığım ve anlamsız olduğu ortaya çıkan uçurumdan bedenimi yukarı itme çabası ciğerlerimi şişirdi. Zirveye ulaştığımızda, kendimi yere atıp onu öpmek istiyordum.

Tepede yere tutundum, kollarım efordan titrerken kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Caelum yanımda tırmandı, kendini çıkıntının üzerine çekti ve tutmam için elini uzattı. Benimkini onunkine koyarken homurdandım, bu zayıflık anından nefret ediyordum ama yine de yardımı kabul ettim. O anda, bir dahaki sefere uykuya dalmaya çalıştığımda beni rahatsız edeceğini bilsem bile, geçici bir düşüncenin ötesini umursamayacak kadar yorgundum.

Caelum uçuşumun tepesindeki açıklıkta eli kılıcında dönüp dururken nefes almaya çalışarak yere yayıldım. Bir gece önce Brann ve beni uçuşumdan aşağı gönderen Vahşi Av'dan hiçbir iz yoktu; daha fazla İşaretli Fae ararken iz bırakmadan gitmişlerdi.

"Vahşi Av'dan nasıl kaçtın?" diye sordum. Bir gece önceki itiş kakışın izleri topraktaki çizme izlerinde, ormanın kenarındaki yırtık otlarda ve bozulmuş yapraklarda ve açıklığın her tarafındaki toynak izlerinde görülebiliyordu.

Yerdeki kan lekelerinde.

Caelum durakladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bana karşı savaşı kazanmaktan çok sana ulaşmakla ilgileniyorlardı. Sen uçuşuma yuvarlandıktan sonra atlarına binip uçuşumdan aşağı inmek için başka bir yol bulmaya çalıştılar," dedi ve bana üstünkörü bir bakış atarken bakışları daha da yoğunlaştı. "Söyle bakalım, Küçük Olan. Seni bu kadar özel yapan ne?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken düşüncelerim dondu, sözlerini kafamda evirip çevirdim. Vahşi Av, tıpkı Mistfell'deki Sis Muhafızları gibi Mührümle ilgileniyor gibiydi. "Bilmiyorum," diye mırıldandım, boğazımdaki kurulukla birlikte ağzım kumla dolmuş gibiydi.

Avlanmak yeterince kötüydü, Vahşi Av'ın toplaması gereken kitlelerden sadece biri olduğuma inanmak. Seçilmiş olma fikri akıl almazdı.

Başımı hafifçe salladım, sorulara devam etmesini bekliyordum ama ona cevap veremeyeceğimi anlamış gibi başını sallamakla yetindi. Onu terk ederken neden benim peşimden gelmeyi seçtikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey, onlarla asla tek başıma savaşamayacağımdı. İlk seferinde pek başarılı olamamıştım ama Caelum kendi başının çaresine bakmıştı. Eğer vazgeçmemiş olsalardı sonunda kaybedecekti ama zamanı geldiğinde savaşmama yardım edecek birine ihtiyacım olacaktı.

Ona, onun bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacım vardı. İçimdeki suçluluk duygusu, tıpkı Brann'ı öldürdüğüm gibi onu da öldürtebileceğimi bilmemin bir yankısıydı. "Şimdi ne yapacağız?" Uçurumun dibinde ona takındığım tavır karşısında kendimi garip hissederek sordum. Beni kurtarmaya geldiği için daha minnettar olmalıydım ama ondaki bir şey fevriliğimi ortaya çıkarmıştı.

"Birbirimizden ayrılmayacağız. İç kısımlara, Kovuklara doğru ilerleyelim. Onları takip edebildiğimiz kadar takip edeceğiz ve sonunda Rochpar'daki Dağlar'a ulaşacağız," diye açıkladı.

"Orası Krallığın diğer tarafında," diye itiraz ettim, böyle bir yolculuğun yürüyerek kaç hafta süreceğini düşünmemeye çalışarak.

"Mesele de bu zaten. Fae'lerle aramıza ne kadar mesafe koyarsak, bu ikimiz için de o kadar iyi olur," dedi, bunları söylerken sesi kederliydi. "Ama önce ikimizin de kuru giysilere ihtiyacı var."

"Tamam," dedim, kafamın içinde bu uçurumdan canlı çıkmamam gerektiğine dair dırdırcı sesle savaşıyor. Brann'ın sözleri hafızamda çınılıyordu, Fae'lerin beni asla almaması konusundaki ısrarcılığı. O kadar çaresizdi ki beni kendisi öldürmeye çalışmış, neredeyse kalbime bir hançer saplayacaktı.

Keşke daha fazla zamanımız olsaydı, Peçe'nin ardında beni neyin beklediği hakkında bildiklerini anlatması için daha fazla şansı olsaydı.

"Söz ver bana, Estrella," dedi Caelum bana yaklaşarak. O karanlık, ışıltılı gözler dikkatle bana baktı, alnı alnıma değene kadar vücudu üzerimde öne doğru eğildi ve memnuniyetle iç çekti.

"Neye söz vereyim?" Onun yanında hissettiğim gerginliği yutkunarak sordum. Onunla ilgili bir şey beni geriyordu, sanki düşüncelerimi duyabiliyordu ve onunla gitmekle doğru seçimi yaptığımdan şüphe ettiğim anları biliyordu.

"Bana birlikte kalacağımıza söz ver. Her şey yoluna girecek ve yerleşecek güvenli bir yer bulacağız. Ama bunu birlikte yapmalıyız; anlıyor musun?" diye sordu, sesinde Brann'ın sesinde hissettiğim aynı zorlama vardı.

Başımı salladım, kaderimi üç küçük kelimeyle mühürlerken, etkilerini tamamen anlayamadım. "Yemin ederim."

■ Caelum ormanda yol gösterirken arkasından takip etti, nasıl yürüyeceğini bilen bir adamın sakin güveniyle yürüyordu. Her şeyin aynı görüldüğü bir yerde gezinmek. Bir gece önce geldiğimiz yöne, her şeyi değiştiren ve bizi her nefeste pişmanlık duyduğum bir yola sürükleyen ahırın bulunduğu köye doğru gidiyor olabileceğimizden şüpheleniyordum.

Arada sırada Caelum araya girip sohbet başlatmaya çalışıyordu ama sanırım benden tek kelimelik cevaplar almaktan sıkılmıştı. Ormanın ortasında uzanıp sonsuza kadar uyuyabileceğimi düşünen bir adamın temkinliliğiyle beni inceledi ve zayıf anlarımda tam da bunu yapmak istediğimi hissettim.

"Vazgeçmeni istemezdi," dedi sonunda, ikimizin de bildiği şeyin beni sessiz tuttuğunu kabul ederek. Kederim beni tüketmişti, Brann'ın ölümünden sorumlu olduğumu bilmek omuzlarıma ağır bir yük gibi çökmüştü.

"Kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledim, Brann'ın hançeri kaldırıp kalbime saplamaya hazırlanırken duyduğu pişmanlık gözümün önüne geldi. Caelum'un müdahale etmeden önce uçurumda ne gördüğünü bilmiyordum, Brann'ın hayatıma kastetmesinin aramızda ortak bir bilgi olup olmadığını da bilmiyordum ama ben bile kardeşimin benden sır sakladığını anlamıştım.

"Biliyorum ki bir kız kardeşim olacak kadar şanslı olsaydım, onu *her şeyimle* korurdum. Bu, onun hayatına devam edebilmesi için kendi hayatımı kaybetmek anlamına gelse bile. Şimdi bırakamazsın, hele ki o hayatını onun için vermişken.

Sen," dedi Caelum, sert sözlerine rağmen sesi yumuşaktı. Sanki onları yumuşak bir şeyle yumuşatması gerektiğini, kırılma noktamın hemen ulaşamayacağım bir yerde belirlediğini biliyor gibiydi.

"Peki onun istediği benim ölmemse ben ne yapacağım?" Daha iyi düşünemedim sordum. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum, aptallığım için kendimi azarlarken gözlerimi sıkarak kapattım.

Eğer Caelum'a ihtiyacım varsa, bende temelde bir sorun olma ihtimalini arttırmak muhtemelen yapabileceğim en aptalca seçimdi.

"Ne?" Caelum sordu, adımları tamamen dururken sesi neredeyse sessizleşmişti. Elleri iki yanında kenetlenip çözüldü, o kara gözler bana dik dik bakarken çenesi gerildi. "Senin ölmeni istedi de ne demek?"

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm, ondan ve onun göz kamaştırıcı yoğunluğundan uzaklaşarak sadece bir dakika önce yürüdüğümüz yöne doğru devam ettim. "Ölüm, kaçırılmaya tercih edilirdi. Tüm söylemek istediğim buydu." Gerçekten bu kadar basit olabilecek bir şeyi daha fazla anlamamasını umarak, neredeyse itirafımı geçiştirdim.

"Bana yalan söyleme, Estrella," dedi, kolumu kavradı ve beni bir kez daha onunla yüzleşmem için döndürdü. Alanımı işgal etti, karnı göğsüme o kadar yakındı ki derin bir nefes bizi birbirimize değmeye zorlayacaktı. Gözlerinde alev alev yanan nefret olmasaydı, bu an bana samimi gelebilirdi. "Senden duymaya tahammül edemeyeceğim tek şey bu. Eğer sırlarını saklamak istiyorsan, tamam. Sakla ama en azından gözlerimin içine bakıp o güzel ağzını çirkin yalanlarla kirletme saygısını göster."

"Peki," diye homurdandım ve o tek kelimeyi söyler söylemez ağzımı kapattım. Eğer yalan söylememi istemiyorsa, o zaman yalan söylemeyecektim. Lanet olası sırlarımı kendime saklardım.

Caelum kıkırdadı, yüzündeki öfke göğsünden gelen tuhaf bir gümbürtüyle kayboldu. "Oh, Küçük Olan. Senin her parçanı yavaşça çözmekten zevk alacağım," diye mırıldandı, nasırlı ellerinden birini kaldırıp yüzümden bir tutam saçı geriye doğru taradı. Parmağı yanağımın üzerinden çeneme doğru kıvrılırken teni benimkine hafifçe dokundu ve beni bırakmadan önce bir anlığına çenemi kavramak için durdu.

"Az önce sırlarımı saklayabileceğimi söyledin," dedim, gülümsemesi üzerimde gezinirken sesim çatallaştı. Sesi en büyük günahı, beni sarıp sarmalıyordu.

kelimeler sanki şehvetli bir vaatmiş gibi.

"İstersen deneyebilirsin," dedi ve beni tuttuğu kolumu bırakıp tek parmağını elbisemin kolunda gezdirdi. Hançerimin daha önce durduğu yerle aynı noktaydı, tenime bastırılmış ve kendimi öldürmek için kullanmamı bekliyordu.

Brann beni zahmetten kurtarmış, onu çekip çıkarmış ve yükümü kendisi almaya çalışmıştı.

"Ama sanırım ikimiz de kafanın içine girmeme izin vermenin an meselesi olduğunu biliyoruz. Eğer ikimiz de tamamen dürüst olursak," diye mırıldandı, bakışları benimkileri yakıyordu. "Ben zaten oradayım."

"Yeni tanıştığın birine karşı böyle bir varsayımda bulunmak çok cesurca," dedim ve kolumu onun elinden çekip yoluma devam ettim. Elleri omuzlarıma indi ve rotamızdan sapmamam için vücudumu doğru yöne çevirdi. Yanıma geldi, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş ve mahremiyetimi parça parça işgal etmekte ısrar etmemiş gibi yürüyordu.

"Belki, ya da belki sadece gerçektir. Eğer teselli olacaksa, sen de zaten benimkinin içindesin, Küçüğüm. Gözlerimi her kapattığımda, sanki kan ve şiddet içinde doğmuşsun gibi yanan gözlerinle boğazıma bir bıçak dayadığını görüyorum," dedi ve hemen babamdan duyduğum korkunç hikayelerden yola çıkarak benim doğumumdan bahsetti.

Annemin beni doğurmaya çalışırken neredeyse öldüğünü.

Caelum elimi tuttu, teninin serinliği içimi ürpertirken beni yan tarafa, ağaçların daha yakın olduğu ve daha iyi koruma sağladığı boşluğa doğru yönlendirdi. Brann ve benim bir gece önce terk ettiğimiz köy önümde belirliyordu, ahırın yapısı hem bir alay hem de o zamandan beri kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu.

"Hadi sana daha sıcak bir şeyler bulalım," dedi, eğildi ve köyün kenarından dolanırken beni de peşinden sürükledi. İnsanlar evlerin arasından geçen yolda dolanıyordu, yakınlarda gizlice dolaştığımızdan habersizdiler. Brann'ın ertesi sabah yardım karşılığında yiyecek aramak için gittiği birahanenin önünden geçtik, onun yaşlarında bir adam kirli pencerelerden içeri koşturunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Burada kal."

Dediğini yaptım, öne doğru eğilmesini ve vücudunu küçültmesini izledim. Olabildiğince alçaldı, köyün eteklerindeki evlerden birine ve yünlü bir elbisenin asılı olduğu çamaşır ipine yaklaştı. O

abucak çıkardı ve ben rahat bir nefes alırken fark edilmeden ağaçların arasına geri döndü. İkimizin de ihtiyacı olan son şey hırsızlık yaparak dikkat çekmekti ve Fae İşaretlerimizle görülemeyeceğimiz için geleceğimizde bundan çok fazla olacağından şüpheleniyordum.

Yanıma döndü, köyün dış mahallelerinde dolaşmaya devam ederken elbiseyi kolunun üzerine sardı. "Ben hiç pelerin görmedim."

"Çoğu insan onları yeni giymeye başladı. Henüz o kadar kirlendiklerini sanmıyorum," dedim, omuz silkerek, bir tane bulamayacağımı düşünmek bana acı verse de. Caelum'unkileri sonsuza dek giyemezdim ve beni örtecek bir pelerinin bile olmadığı bir kışa dayanamazdım.

Köye ilk geldiğimiz yere geri döndüğümüzde, ahır bir kez daha bana eziyet ederken, Caelum teslimiyet dolu bir iç çekti. "Bir sonraki köye bakarız," diye kabul etti.

Kaybettiğim ince pelerini bile özliyordum ve köye geri dönerken ona rastlayacağımızı umuyordum. Hatta bir parçam, onu kaybettiğim ağaçların olduğu yerden geçtiğimize bile emindi ama ortada hiçbir şey yoktu.

Sanki rüzgârda savrulan küller gibi uçup gitmişti.

Köyü geçip kayalıkların aksi yönüne doğru ilerlerken elbiseyi taşıdı. Birkaç dakika boyunca neredeyse sessizlik içinde yürüdük, pelerini omuzlarımda ağırlaşmıştı. Hâlâ iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyordum, elbisem soğuk ve hafif nemliydi ve yakında onu geri vermem gerekeceğini bilmek de pek yardımcı olmuyordu.

"Git ve üstünü değiştir," dedi, köyden yeterince uzaklaşıp tökezlenme riskimiz azaldığında durdu. Yutkundum, pelerini açmak için titreyen parmaklarımı uzatmamı izlerken karanlık gözlerine baktım.

Yana döndüm, yere değmesin diye ormanda devrilmiş bir kütüğün üzerine örttüm. "Sakıncası var mı?" Elbisemin bağcıklarını çözerken onun hâlâ beni izlediğini fark edince sordum.

"Pek sayılmaz," dedi, parmaklarımın hareket etmemesini izlerken sırtarak. Yanağımın içini ısırđım ve vermek istediğim sert cevabı bastırdım.

"Senin önünde kıyafetlerimi çıkarmayacağım," dedim, onun çileden çıkarıcı, kibirli ifadesini görmezden gelmeye çalışarak.

"Sana söz veriyorum, daha önce çıplak bir kadın gördüm, Küçüğüm. Kendimi kontrol edebilirim," dedi kaşlarını kaldırarak. Çubuğu kaptım

Elinden elbisesini aldı, dönüp oflaya puflaya ağaçların daha kalın kısımlarına doğru yürüdü.

"Sana söz veriyorum, umurumda değil!" Omzumun üzerinden seslendim, bulabildiğim en büyük ağaç gövdesinin arkasına saklandım.

Bezelye yeşili elbisemi yere bırakıp yeni, koyu kahverengi elbisemi başımın üzerinden geçirirken, sinir bozucu kahkahası ormanda yankılandı ve etrafımı sardı.

Dick.

O Üstümü değiştirip vücudumu Caelum'un meraklı gözlerinden başarıyla sakladıktan sonra, sonsuz gibi görünen yolda ilerlemeye devam ettik.

Ormanda. Saatler monoton bir bulanıklık içinde geçti ve tek düşünebildiğim, alacakaranlıkta dut çalılarına bakarak geçirdiğim günlere çok benzediği idi.

Gece ormanın üzerine çöküp beni her seste irkilmeme neden olan karanlıkla yıkadığı anda sıkıldığıma pişman oldum. Bunu her zaman sevmiştim, etrafımı saran mürekkep gibi gölgelerde her zaman rahatlık bulmuştum. Fae'ler dünyamızı ele geçirdiğinde, tutulmada takip edildikten sonra, yanımda kardeşimle hayatım için kaçarken, bir şey artık ev gibi hissettirmiyordu.

Bu, Fae'lerin benden aldığı bir başka şeydi ve bunun için onlardan daha da nefret ediyordum. Eğer geceye ait değilsem, o zaman tam olarak nereye aittim?

Caelum gökyüzüne bakarak, "Gece için durmalıyız," dedi.
Biz.

"Nerede peki?" Etrafta saklanacak bir yer ararken sordum Barınak. Bizi Vahşi Av'dan ya da Sis Muhafızları'ndan saklayabilecek açık bir nokta yoktu; herhangi bir siper görüntüsü sağlayabilecek hiçbir şey yoktu.

"Her zaman uyuyacak bir ahırımız ya da mağaramız olmayacak, Küçüküm. Bu gece yıldızların altında uyumak ve sırayla nöbet tutmak zorunda kalacağız," dedi,

Ağaçların daha sık olduğu ve avcılarının gözlerinden biraz daha korunaklı bir yere taşındı.

"Uyurken bana göz kulak olacağın konusunda sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum, o zarifçe yere düşerken, devasa vücudu ormanın zemininde erirken akışkan görünüyordu.

"Eğer sana zarar vermek isteseydim, bunu yapmak için sen uyuyana kadar beklemek zorunda kalmazdım, yıldızım ve kesinlikle seni Vahşi Av'dan kurtarmakla uğraşmazdım," dedi, dudakları sırtarak kıvrıldı. Bu sözler ve kendi zayıflığının hatırlatılması karşısında yüzümü buruşturdum. En iyi niyetime rağmen bana Küçük Olan demesinden hoşlandığımı itiraf etmek beni utandırdı ama bunu ona asla söylemeyecektim. "Yıldızım" ise içimde şefkate çok benzeyen bir dalga yarattı ve yanaklarımı ısıttı.

Sinirimden onu aşağı ittim.

"Konuşana kadar çok güzelsin," dedim ona tatlı tatlı gülümseyerek. "Bunu mahvetmemeye çalış."

Yanına oturduğumda kıkırdadı, dudaklarını kaplayan sırıtış karşısında yanaklarım kızardı. Beni dikkatle incelerken beyaz dişlerini alt dudağına gömdü, tıpkı avını takip eden bir avcı gibi.

"Bana iltifat ettiğinde neden kızarıyorsun? Yüzümün pembeleşmesi gerekmiyor mu?" diye sordu, elimi çapraz kollarımın arasından kavradı ve sanki ona daha yakın oturmamı istemiş gibi çekiştirdi. Direndim.

"Biri sana sessizken daha güzel olduğunu söylediğinde bunu ancak sen iltifat olarak alırsın," diye alay ederek karşılık verdim, sorusuna cevap vermeyi reddederek. Caelum'un onu güzelden çok daha fazlası olarak bulduğumu, anlamadığım bir şeyin beni ona doğru ittiğini bilmesine gerek yoktu. Hayattan daha büyük görünüyordu. Beni dehşete düşürüyordu ama aynı zamanda beni cezbediyor, içimi sıvı hale getiriyor ve beni oynayabileceği ve istediği şekle sokabileceği birine dönüştürüyordu.

"Daha kötülerini de duydum," dedi omuzlarını silkerek ve bana kaşlarını çatarak. "Sana hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylediğimde ne kadar kızaracağını merak ediyorum." İçimdeki her şey duruldu ve yanaklarımdaki koyu kırmızı lekeyi saklamak için yüzümü ondan başka tarafa çevirdim. Bunun bir yalan ya da abartı ya da her ikisi olduğunu bilsem bile, yüzümün alev alev yanmasına engel olamadım. "Böyle o zaman."

Bu kadar yakışıklı olmak suç olmalı ki, ağzı bana bu kadar kolay işkence ederken beni aklımı kaçırmakla tehdit etti. Kendimi toparladım.

Boğazımı temizleyerek olabildiğince çabuk. "Belki de endişelenmesi gereken sensin, İşaretli Caelum," dedim, o beni izlerken dudaklarımı sakarin bir gülümsemeye dönüştürerek. Elbisem bir bariyer görevi görse de zeminin soğuğu içime sızarken bir ürpertiyle savaştım.

Bu gece bizi sıcak tutacak bir ateşin olamayacağını, ışığı her türlü yırtıcıdan ya da bizi avlayan varlıklardan koruyacak bir saklanma yeri olmadığını sormadan biliyordum. Bizi neyin bulabileceğini düşündükçe ürperiyordum; dişle ölümü, donarak ya da bıçakla ölüme tercih edip etmeyeceğimden emin değildim.

"Ben uyurken beni deşmeyi mi planlıyorsun yıldızım?" diye sordu kendini yere bırakırken. Pelerini hâlâ omuzlarıma sarılıyken bile altındaki soğuk topraktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kollarını başının üzerine doğru uzattı ve botunun altı yere degecek şekilde bir dizini eğerek dirseklerini büktü ve ön kollarını yastık olarak kullandı. "Belki de içinde yanan ve tutuşmayı bekleyen ateşle beni yakarsın?"

"Şimdilik canlı olmana ihtiyacım var ama bu *tüm* uzuvlarının çalışır durumda olmasına ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor. Bir adamın bacaklarının arasındaki değerli etini kesersem nasıl çılgılık atacağını hep merak etmişimdir," dedim burnumu kırıştırarak. Lord Byron'a bunu yapmaktaki tek tereddütüm, getireceği bariz ölüm cezasının yanı sıra, bunun gerçekleşmesi için ona dokunmam gerektiği idi.

Elime geçen her fırsatta bunu pas geçerdim.

"İşte benim kızım," dedi, dudaklarını sadece dikkatleri üzerlerine çekecek bir hareketle büzerek. Tek istediğim öne doğru eğilip dişlerimi o dolgun, baştan çıkarıcı ete geçirmek, bana hiç benzemeyen bir şekilde kanımı akıtmaktı. Geçmişte kendimi koruyabilmek hoşuma gitmişti ama kendimi hiçbir zaman özellikle şiddet yanlısı biri olarak görmemiştim.

Ta ki Fae Mührü kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi alıp beni değiştirene, her geçen saat daha da büyüdüğümü hissettiğim acı ve öfke dolu bir kadına dönüştürene kadar. Caelum'un saçma sapan yorumlarına ve beni sinirlendirme arzusuna aşırı tepki verdiğim anlarda içimde gizlenen karanlık ezici görünüyordu.

Beni zorladı, bana meydan okudu ama öfkemi hak edecek hiçbir şey yapmadı. Hayatımı bile kurtarmıştı. Peki bu aptal yakışıklı adamda beni sürekli onunla kavga etmek istemekle onu öpmek istemek arasında bocalatan şey neydi?

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," dedim ve kendimi onun yanında yere bıraktım. Mesafemi koruyarak bedenlerimizin hiçbir parçasının birbirine değmemesini sağladım. Ne kadar üşüdüğümü göstermeme izin vermiyor, çenemi ele geçirmek isteyen gevezelikle savaşıırken dişlerimi sıkıyordum.

Caelum kıkırdayarak, "Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz," diye karşılık verdi ve vücudunu benimkine doğru çevirdi. İlerledi, altımızdaki çimen, toprak ve ölü, kurumuş yaprakların üzerinde ilerledi. Üzerimizdeki gökyüzünde kalan son çıplak ışık kırıntısına bakarken çıtırdadılar, sesleri içimi gıcıkladı. Kısa bir süre sonra karanlık gökyüzünde sadece ay ve yıldızlar parlayacaktı.

Bileğimin üzerinden bir şey kaydı ve olabildiğince sessiz bir şekilde ciyaklayarak onu ittim. Elime değen bir erkek kolunun eti beni rahatlattı; pulların ya da balçığın olmaması, çok daha tehditkâr bir şeyi çektiğime dair ilk içgüdüme karşı güven vericiydi.

Gerçi Lord Byron'ın kütüphanesinde geçirdiğim bazı geceler, istediğini elde edemeyen bir adamdan daha tehditkâr bir şey olup olmadığını sorgulamama neden olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Kolunu daha sıkı sararak beni göğsüne doğru çekince irkilerek geri çekildim. Bir şekilde sıcaktı, donmuş ellerimi karnına bastırdığımda vücut ısısı içime yayılıyordu.

"Donacaksın," dedi, sanki çok açılmış gibi davranarak. Gölgeler yüzündeki ifadeyi gizliyor, kemik yapısının en zayıf izi dışında görüş alanımdan çıkarıyordu. Üzerime sardığı pelerinini tuttu, boğazımdan çözdü ve diğer kolunu boynumun altından geçirip yastık olarak kullanmam için ikimizi de örtecek şekilde kaydırды. "Biraz uyu ufaklık. İlk nöbeti ben alacağım."

Başımı salladım ve zihnimin bir yabancı bu kadar yakındayken uykuya dalmasına izin vermeyeceğine yemin edebilirdim. Hayatımda hiç kucağa alınmamış, yanımda bir erkekle hiç yatmamıştım. Lord Byron'ın tenimdeki ellerinin tacizleri ve Loris'le yaşadığım aceleci tutku anları arasında fiziksel şefkat açısından deneyimlediğim her şeye rağmen, gerçek bir yakınlık yaşamış mıydım?

Caelum'un nefesinin saçlarımı hışırdatmasından ve ben ona daha da sokulurken ritmik kalp atışlarının usulca yüzüme çarpmasından daha samimi bir şey düşünemiyordum.

Vücudunu kaydırırken sıcaklık için, diye kendimi temin ettim ve gözlerim kapanırken bakışlarını yüzümde hissettim. Dudaklarının yumuşaklığı

Yorgunluğum beni ele geçirdiğinde, alnıma vurdu ve ensemdede bir karıncalanmaya **n e d e n** oldu.

Kesinlikle ısınmak için.

OceanofPDF.com

W Caelum hızlı bir yaban tavşanı kahvaltısı yakaladıktan sonra tekrar yola koyulduk. Ben daha yaban tavşanını yakalamamışken o yakalamayı başarmıştı.

Uyuyordum. Geceleri nöbet tutmak için beni hiç uyandırmamıştı ve bunun nedeni onun da uykuya dalmış olması mıydı, yoksa o uyurken taşaklarını koparabileceğimden korkması mıydı, bilmiyordum.

Gece boyunca deliksiz uyudum, en azından ondan çok sonra uyandım ve Hollow Dağları'na doğru yürüyüşümüze devam ettik.

Caelum'un çamaşır ipinden kaptığı elbise bir beden küçüktü, kumaşı bana tahammül edebileceğimden çok daha sıkı yapıştıyordu ama bunun alternatifi, saymak istemediğim kadar çok deliği olan daha ince, nemli ve çamurlu elbisemi giymeye devam etmekte.

Caelum günün büyük bir kısmında sessiz kalmaya devam etmiş, biz yolculuk ederken benim kederimin içinde boğulmama izin vermişti. Brann uzak durmamı ve kendi yolumuza gitmemizi isterken onunla birlikte olmak ihanet gibi acı veriyordu ama Rochpar Dağları'nın sunabileceği güvenliğe doğru uzun bir yolculuğu tek başıma yapabilecek durumda değildim.

Yolu bilmiyordum. Caelum gibi yön bulmayı bilmiyordum, sadece arada sırada pantolonunun cebinden oymalı bir pusula çıkarıyordu.

Bacaklarım durmaksızın hareket etmekten zonkluyordu, yürümek ve engebeli arazi alışkın olmadığım bir şeydi. Peçe'ye yaptığım gece yarısı yürüyüşleri Caelum'un belirlediği istikrarlı ve amansız tempoyla asla kıyaslanamazdı.

Vadide başka bir çukura geldik, dün gece karanlıkta yolumuza devam etmeye cesaret etseydik canımızı yakacak engebeli bir araziydi. Caelum aşağı atladı, darbeyi absorbe etmek için dizlerini bükerken sabit ayakları üzerine yumuşak bir iniş yaptı.

Ayağa kalktı, ben çıkıntıya yaklaşırken yüzünü bana döndü ve elbisemi baldırlarıma kadar sıyrarak onu takip etmeye hazırlandı. Beni belimden kavradı, ayaklarımdan kaldırdı ve vücudunun ön tarafına doğru çekerek sayısız kez yaptığı gibi beni aşağı indirdi. Ona baktım ve karşı çıkma isteğime direndim. Caelum'un içinde birine bakmaya ihtiyaç duyan bir şey vardı, kendi başımın çaresine bakabileceğimi kanıtlamama izin vermeyen bir beyefendi.

O kadar uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyordum ki, asla kabul etmesem bile bir parçam bir kez olsun bana bakılmasından hoşlanıyordu. Bir uçurumun kenarından atlamış ve ölmeden aşağıya inmeyi başarmıştım; yolumdaki bir çukurla başa çıkabilirdim ve o da bunu biliyordu.

Ayaklarım yere değdiği anda, elbisemin kumaşının belimi sardığı yerden tek bir elini kaldırdı. Pelerini hâlâ omuzlarımdan sarkıyor, beni sıcacık bir kucakla sarıyordu. Tuniğinin yeterince sıcak olması mümkün değildi ama tıpkı vadi tabanındaki damlalarda olduğu gibi, bir şekilde benim rahatlığımı kendi rahatlığına tercih etti. Beni ne kadar tuhaf hissettirse de, dünyamda onun gibi yeterince erkek kalmadığını düşünmeden edemiyordum. Çok fazla insan, başkalarına değer vermenin ne demek olduğunu unutacak kadar insanlara ve mallara sahip olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, temas noktasına bakarken o serin parmakları tenimde kaldı. Kalbim göğsümde çırpındı, onun yanında her zaman hissettiğim gerginlik yüzeye çıktı.

Sessizken, ilgisinin ne kadar güçlü olduğunu unutmak kolaydı. Sessizken, gözlerinde parlayan yoğunluğu ve bakışları benimkine değdiği anda etrafımızda hiçbir şeyin var olmadığını gözden kaçırmak kolaydı.

Fae İşaretim sıcaklıkla vızıldadı, pelerinin altında beni ısıttı ve parmaklarının ne kadar soğuk olduğunu fark ettiğimde bana bir an suçluluk duygusu verdi. Donuyor olmalıydı, ben sıcak kalabileyim diye acı çekiyor olmalıydı.

Buna karşılık olarak Fae İşareti yumuşak bir beyaz renkte parladı, elimi aramızdan kaldırıp pelerinin tokasını kavradığımda rengi beni büyüledi. Diğer eli benimkini kavramak için havaya kalktı ve başını usulca sallayarak

geri verdi. "Senin buna benden daha çok ihtiyacın var," dedi ve eğilip dudaklarını alnıma usulca dokundurdu.

Bu bana bir gece önce uykuya dalmadan önce ondan hissettiğim aynı dudak dokunuşunu hatırlattı. Bu dokunuşta koruyucu bir şey vardı, ki bunu düşünmeye bile başlayamazdım -hele de hayatlarımız pamuk ipliğine bağlıyken ve belirsizlik etrafımızı sarmışken.

Yarın vaat edilmemişti ve bu bazı insanların hayatı dolu dolu yaşamak istemesine neden olsa da, bana sadece Caelum'un her an alınabileceğini hatırlattı. Öldürülebilir ya da ayrılabiliriz ve ben yine yapayalnız kalırdım. Bir şekilde bana ihanet ederse ya da beni terk etmeyi seçerse bu acı daha da kötü olurdu.

Değer verdiğim başka birini kaybetmenin kalp kırıklığına izin veremezdim, bu yüzden ne kadar cazip olursa olsun onunla oraya gitmeyecektim. Çünkü bana dokunmasına izin verdiğim tek erkek beni öldürmeye çalıştığında bir kar yığınının dönüşmüştü. Vajinamın ne yazık ki yasak bölge olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

"Gün sonuna kadar dağlara ulaşmış oluruz," dedi ve elini yanağımdan çekip pelerinini ona geri vermek için zorlamadığımda pelerinini indirdi. "Seyahat ederken üslerine yakın duracağız ve geceleri saklanabileceğimiz mağaralar olacak. Havalarda soğudukça yakacağımız ateşler ısınmamıza yardımcı olacak," diye açıkladı ve elimi avuçlarının içine alarak yolumuza devam etmek üzere geri döndü.

Ayak uydurabilmem için uzun bacakları ona doğal görünenden çok daha yavaş hareket etmek zorundaydı, ama elimi kendi elinin içinde tutup aramızda rahatça sallarken aldırıyor gibi görünüyordu. Sanki hayatlarımız için kaçan iki Fae İşaretli insan değil de alacakaranlık öncesi saatlerde gezintiye çıkmış evli bir çiftmişiz gibi.

"Tamam ama kar yağdığında ne yapacağız?" Üzerimdeki elbiseye ve onun ince pantolonu ile tüneline bakarak sordum. İkimizin de pelerini olsa bile, ağaçların arasından uğuldayan rüzgârla birlikte dondurucu soğukta belimize kadar kara bata çıka yürürken hiçbir işe yaramazdı. Hayatta kalmak istiyorsak dış etkenlerden korunmaya, kat kat battaniyelere ve bir ateşe ihtiyacımız vardı.

"Kar gelmeden önce, mevsimin en kötü zamanlarını beklemek için güvenli bir yer bulacağız. Başka seçeneğimiz olmayacak. Karda bıraktığımız izler Sis Muhafızlarını bize doğru yönlendirecektir," dedi. "Kar yağmadan önce muhtemelen bir haftamız var.

Hava böyle giderse kar konusunda endişelenmemize gerek yok. O zamana kadar sınırla aramıza makul bir mesafe koyabiliriz."

Söylemediği sözler aramızda asılı kaldı, inkar edilemez bir gerçeğin sert bir hatırlatıcısıydı. Birkaç hafta içinde çok şey olabilirdi ve kışı nerede geçireceğimiz konusunda endişelenmeden önce bunları atlatmamız gerekiyordu.

Bütün bir sezon boyunca hiçbir şey yapmadan onunla birlikte bir mağarada saklanma düşüncesi midemi bulandırsa bile. Rahatsız edilmek yok ve birileri bize rastlar mı endişesi yok. Yolda birilerini duyduğumuzda giyinmek için garip bir şekilde debelenmek yok.

Sadece ikimiz.

Caelum'un yürürken dikkatini bana verdiğini fark edince yüzüm kızararak başımı salladım. Sanki düşüncelerimin gittiği yönü sezmiş gibi sırtıttı, sonra bana acıdı, kıkırdarak boğazını temizledi ve dikkatini tekrar ormanda yürüdüğümüz patıkaya çevirdi. "Bana aileden bahset. Sadece sen ve kardeşin miydiniz?" diye sordu, göz ucuyla bana bakarken yüzü ciddi ve sempatikti.

"Benim de annem," dedim. "Ama onu geride bırakmak zorunda kaldık. Doğumum zor oldu ve bacakları artık onu taşıyamıyor, bu yüzden ben İşaretlendikten sonra kaçmamızı söyledi." İçimi çektim, keşke geri dönüp onun güvende olduğundan emin olabilseydim, ama buna cüret edersen varlığım onu yeniden tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı, çünkü Sis Muhafızları Krallığı bir İşaretli Fae'den daha kurtarmak için ailemi bana karşı kullanmaktan çekinmezdi.

Yürürken ayaklarımı sürüyordum, adımlarımın beni ondan ve bildiğim hayattan gittikçe uzaklaştırmasını küçük bir protestoyla yaprakların arasında sürüklüyordum. "Baban mı?" Caelum kaşlarını çatarak sordu.

İlk yanımda ondan hiç söz etmediğime göre, onun söz konusu olduğu yerde mutlu bir son olmadığını biliyor olmalıydı. "Öldü. Küçük bir kızken Peçe'ye kurban edildim," diye cevap verdim ve elim bilinçsizce boğazımda Baş Rahip'in bıçağının dokunduğu yeri hissetmek için kalktı. Yara gitmişti ve artık tamamen insan olmadığımı hatırlatan bu hatırlatmayı yutkunarak geçiştirdim.

"Peçeye kurban edildim," dedi yavaşça, sanki bu fikri ağzında evirip çeviriyor ve bundan ne anlam çıkaracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi. Elimi tutuşunu bir an için sıkılaştırdı, görünüşe göre onu tüketen düşünceyi fırçaladı. "Özür dilerim, ufaklık."

"Çok uzun zaman önceydi," diye cevap verdim, göğsümdeki acı parıltısını görmezden gelerek, sanki zaman hayatımdaki bu kadar önemli birinin kaybını hafifletebilirmiş gibi. Hayaletlerim nereye gidersem gideyim beni takip ediyor, onlar için duyduğum keder, hayatın ne kadar geçici olabileceğini sürekli hatırlatan bir unsur olarak başımın üzerinde asılı duruyordu.

Yine de açılıp aynı kaderi paylaşmak üzere olduğumdan ya da düşmeden önceki anlarda Peçe'nin büyüğü dokusuna dokunduğumdan bahsetmedim.

Benim hatam olamazdı. Yine de kimse ne yaptığımı bilemezdi; parçalanmadan hemen önceki anlarda ona dokunmuştum. Eğer insanların omuzlarına yükleyeceği suçlamalar olmadan yaşamak istiyorsam, hayır.

"Bizim için önemli olan insanların anısı, aradan kaç yıl geçerse geçsin asla kaybolmaz," dedi ve ben göz ucuyla bakışlarını yakalayana kadar durakladı. Bakışlarının ardında tehlikeli bir şey vardı, yol arkadaşım olan bu adam hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi hatırlatan karanlık bir şey. "Onlara olan sevgine sahip çıkmaktan ve onları her gün özlediğini belli etmekten asla çekinme."

Kendime rağmen gülümsedim, o ince hareketi izlerken dudaklarımın kenarlarını yukarı doğru kıvrırdım. "Her gün kimi özölüyorşun? Bir kız arkadaş mı?" Zihinsel olarak kendimi ağzımdan bıçaklayabilmeyi dileyerek sordum.

Onu daha iyi tanımak için sormak istediğim türden bir soru değildi bu, varsa bile o boşluğu doldurmaya çalışmak gibi bir niyetim olmadığı düşünölürse tamamen uygunsuzdu.

Tanrılar. Öldür beni.

"Ben ona kız arkadaşım demezdim. İlişkimiz en iyi ihtimalle karmaşıktı, dürüst olmam gerekirse mesafeliydi. Ama bazı şeyler değışti. Artık onu özlemiyorum," diye itiraf etti. "İlişkiler böyledir. Sürekli gelişir ve değışir. Aile gibi değil."

"Hayır, aile gibi değil," dedim Loris'i düşünerek. Ona arkadaştan öte bir şey diyemesem de, cinsel ilişkimize rağmen, onu kendi tarzımda önemsiyordum.

"Evinde biri var mıydı?" diye sordu, parmakları elimi neredeyse belli belirsiz sıkıyordu. Bunu fark etmemin tek nedeni vücuduna olan takıntımı; hareketlerini ve nüanslarını çok iyi anlıyor gibiydim.

Her şeyin bir amacı vardı.

"Karmaşık bir durum," dedim ve cevaplarımızın ne kadar benzer olduğunu fark ettiğimde kahkaha attım. "Bir arkadaşım vardı, biraz daha fazlasıydı ama

hiçbir yere gidemezdi."

Çenesini sıktı, patıkaya doğru dönüp bana profilini verirken yüzünü kızgınlık kapladı. Çenesinin sertleşmesinden ve öfkesinin havada neredeyse elle tutulur hale gelmesinden zevk aldım. Onunla birlikte oraya gitmeye cesaret edemesem bile, aramızdaki garip çekimi hissedenden tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi. "Neden olmasın?" diye sordu, kelimeler dişlerini sıkarak zorla çıkıyordu.

"Mistfell Lordu benimle ilgilendi," dedim, gökyüzünde ufukta yavaşça ilerleyen güneşe bakarak. Yakında gece çökecekti ve umarım Caelum haklıydı ve o zamana kadar dağların eteklerine varmış olurduk. Eğer kaçınabilirsem bir geceyi daha açıkta geçirmek istemiyordum. "Karısını zehirledi ve onun yerine bizim evlenmemize karar verdi."

Caelum seğirdi, kolu gerildi. Sözlerimden ürkmemiş gibi yürümeye devam etti. "Bunu onun belirlediğini mi söyledin? Bunu kabul ettin mi?" Ses tonundaki yargılama beni hayal kırıklığına uğrattı ve canımı yaktı; Mistfell'deki erkekler ilişkileri yüzünden asla yargılanmazlardı.

Sadece birlikte oldukları kadınlar.

"Tabii ki hayır, ama başka seçeneğim de yoktu," diye tersledim. "O bir Lord ve ben de yeni bir çift bot alamayan bir köylüden başka bir şey değilim. Yaşamak istiyorsam fazla seçeneğim olmadığını açıkça belirtti." Elimi tuttuğu yerden çektim.

Çalınan anımızın samimiyeti yok olduğunda, onunla hiçbir temas kurmak ve tüm erkeklerin yaptıklarını hatırlatmak istemedim. Yargıladılar, aldılar ve kadınları sonuçlarıyla baş başa bıraktılar.

Bunun bir parçası olmak istemedim.

Caelum adımlarını durdurarak, "Bunun sorumlusu senmişsin gibi konuşmak istememiştin," dedi. İlerlemeye devam ettim, kendime olan kızgınlığımla onun yanından hışımla geçip gittim, kısacık bir an için bile olsa onun tüm erkeklerden farklı bir şey olabileceğine inanmama izin verdiğime inanmıyordum. Birkaç hızlı adım attı, bileğimi kavradığı gibi yanıma yerleşti ve beni tekrar yüzüne çevirdi. "Özür dilerim küçüğüm."

"Benim bir adım var," dedim, kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı.

"Farkındayım. Güzel bir isim," dedi, ağzının kenarı eğlenerek yukarı kalktı. İçimde ona yumruk atma isteği uyandı.

Öfkemi ciddiye almadığını bildiğim için boğazımı sıkıyordum.

Tam da bunu yapmak için harekete geçtim, parmaklarımın uçlarını içeri kıvırdım ve eklemlerimi ses kutusuna sapladım. Boştaki eliyle bileğimi yakaladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu acıtabilirdi."

"Siktir git. Öyle olması gerekiyordu," diye hırladım ve kolumu onun amansız kavrayışından geri çektim. Beni bırakmadı, sıkıca tuttu ve kendine yaklaştırmak için kullandı.

Göğüslerim karnına yaslanmıştı, bana sırtırken yüzü benimkinin üzerine eğilmişti. Dolgun dudakları mükemmel, beyaz dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılırken gözleri parılıyordu. "Buna hazır mısın, *Estrella*?" diye mırıldandı adımı o pürüzsüz, derin sesiyle, bir memnuniyet mırıltısı gibi. "Hâlâ istediğin *tam olarak* bu değilmiş gibi davrandığın izlenimine kapılmıştım."

Kızardım, iki elimi göğsüne bastırarak geri çekilmeye çalıştım. Bilerek gülümsemesi ve pembe yanaklarına bakarken gözlerindeki parıltı, mesafeye ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Kaslarının çıkıntılarını kabaran göğsümde hissetmemem gerekiyordu.

"Böyle bir şey olmayacak," dedim ters ters bakarak ve boştaki elimi kaldırarak

Parmaklarının beni kavradığı yeri kurcaladım. Bir şekilde canımı yakmadı ama o isteyene kadar tutuşunu bırakmadı.

"Geceleri uyumana yardımcı olması için kendine ne söylersen söyle, Küçüğüm. Kafam senin düşüncelerininle doluyken ve seni yutarken nefes nefese sesin adımı inletirken oldukça huzurlu uyuyorum," dedi bileğimi kavrayışını gevşeterek. Tökezleyerek geri çekildim, sonunda aramızda umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz boşluğu kazanmıştım.

"İğrençleşme," diye tersledim, pelerinin omuzlarımda düzelttim ve bana bakışları karşısında sertleşen meme uçlarımda doğru çekerek sıkıca kapattım. Göğsüm kabardı, uyarılmışlığım ve aşağılanmışlığım elle tutulur gibi hissediliyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyordu.

"Senin için düpedüz pis olabilirim Estrella ve sen bunun her saniyesine bayılacaksın," diyerek bana doğru birkaç adım attı ve aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattı. Bir elini kaldırdı ve omuzlarımda asılı duran pelerinin kumaşına yaslanmış bir tutam siyah saçla oynadı. Dişlerimi sıkarak elini geri ittim ve yüzünün neşeyle aydınlanmasını izledim. "Bir dahaki sefere Mistfell Lordu gibi bir adam iznin olmadan sana elini sürmeye kalkarsa, onu bıçakla

"dedi, yumuşak parmaklarını çenemin altına dokundurdu ve bakışlarını karşılamak için yüzümü yukarı kaldırdı.

Bu sözlerdeki bir şey bende yankı uyandırdı ve ailem için itaatkâr olma ihtiyacına karşı isyan eden içimdeki parçayı uyandırdı. Bir parçam daha fazlasını istiyordu.

"Buna sen de dahil misin?" Başımı onun dokunuşundan geri çekerek sordum.

"Sana kötü davranmak gibi bir niyetim olsaydı, yapardım. Seni bu şekilde ihlal etmeme gerek yok, Küçüğüm. Yakında kendi isteğınle bana geleceksin," dedi, sesindeki kibir öfkemi daha da artırdı. Elini aramızdan çekti, yanımdan geçip yola devam ederken bedenim onun dokunuşunun yokluğunu hemen hissetti.

"Akşama kadar dağlara ulaşmak istiyorsak acele etmeliyiz," dedi sanki aramızdaki son birkaç dakikanın gerginliğı hiç yaşanmamış gibi rahatça. Birkaç saniye boyunca arkasından bakakaldım, her hareketinde kaslarının nasıl dalgalandığına isteksizce baktım. O benim ölümüm olacaktı.

Önce onu öldürmeseydim.

T Hollow Dağları hayal bile edemeyeceğim kadar büyüktü, biz yol alırken tepeler üzerimizde yükseliyordu.

üssü. Lord Byron'ın kütüphanesinde okuduğum tüm metinler, Rochpar'daki dağlara kıyasla ne kadar küçük olduklarından ve sınırın diğer tarafında var olan efsanevi Faerie dağlarına kıyasla daha da küçük olduklarından bahsediyordu.

Caelum yüzüncü kez tepeyi izlerken bakışlarımı takip etti. Sözüne sadık kalarak hava kararmadan sıradağlara ulaşmıştık, ama şimdi güneş zirvelerin arkasına çekilmiş, ayaklarının dibindeki ormanı ürkütücü bir altın ışıltısıyla yıkıyordu. Peri sınırından bu kadar uzaktayken yapraklar çoktan donla birlikte sarı ve turuncuya dönmüş ve yere düşmeye başlamıştı. Peri'nin büyüü, soğuk sonbahar geceleri boyunca yaşam belirtilerini sürdüremeyecek kadar uzaktaydı.

Ona geleceğimi, yakında bir gün bedenimi kendi isteğimle ona vereceğimi iddia ettiğinden beri benimle sadece laf arasında konuşmuştu. Bir gün kocam olacak bir adamla sonsuza dek mutlu olmak gibi bir düşüncem olmasa da, bir gecelik zevk vaadinden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anlaması mümkün değildi.

Kalbimi ne kadar kendime ait tutmak istesem de, Caelum gibi bir adamın ona izin verirsem içeri girip onu kendine alacağından şüpheleniyordum. Yarına ya da geleceğe dair hiçbir vaadi olmayan böyle bir bağlılık, yaşasak da ölsek de benim için sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanabilirdi. Ben

Onun gibi bir adamın ilk fethinden sonra uzun süre ilgisini sürdüreceğini düşünenecek kadar saftık, tabii bizim gibi başkalarını bulabilirsek.

Bakışlarını bana çevirdiğinde tenimin üzerinde yuvarlanan yoğunluğu -gücü- de böyleydi. Vahşi Av'dan ya da Peçe parçalandığında Peri'nin büyüünden hissettiğim güçle aynı değildi ama yine de onun içinden gelen bir güçtü.

Doğası gereği büyülü bir şey değildi, ama Mühür'den çok önce sahip olduğu bir şey olduğundan şüpheleniyordum. O sadece Caelum'du ve bu onu daha da tehlikeli yapıyordu.

"Bu gece için kamp yapacak bir yer bulmalıyız," diye mırıldandım sonunda, ormanın karanlığında bir gece daha geçirme düşüncesiyle sesimin en ufak bir titremeye sarsılmasından nefret ederek.

"Daha iyi bir fikrim var. Benimle gel," dedi ve aramızdaki boşluğa uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. Temasla birlikte elim zonkladı, dokunduğumuz yerlerden küçük kıvılcımlar geçti ve yumuşak beyaz bir ışıkla parlayana kadar koluma doğru ilerledi. Mark'ım ona ilk kez bu kadar canlı bir tepki vermiş, içimde bir şok etkisi yaratmıştı. Onunkindeki karanlık benimkini yansıtıyordu, onun Markası benimkinden gelen çağırışı tanıdıkça siyahı aydınlatan en zayıf mor ipucu.

Aramızda bir şeyler değişmişti; bir şeyler değişmişti ve ben bunun, sonuçlarına rağmen onu istediğim gerçeğini kabul etmem olabileceğini itiraf etmekten korkuyordum. Şimdi, Mark'ım onun dokunuşuna verdiğim tepkiden besleniyordu.

Beni yanımdaki ağaç sırasına götürdü, kalın dalların hizasında durakladı. Yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle dallardan birini geriye doğru sıyırarak, ben şaşkın bir sessizlik içinde bakarken dar bir patikayı ortaya çıkardı.

"Buranın hâlâ burada olduğuna inanmıyorum. En son Hollows'a gittiğimden beri yıllar geçti," dedi. Patika, dağ eteklerinden birinin kenarından yukarı doğru kıvrılıyor ve gölgeli ağaçların karanlığında kayboluyordu. Beni patikaya doğru çekti, girişi gizleyen dalı serbest bırakarak yerine oturmasını ve bir kez daha gizlenmesini sağladı.

"Burası neresi?" Beni diğer dağ eteklerinden ayrı olarak daha çok bir tepeye benzeyen tepenin en dibine götürürken merakla gözlerimi aydınlatarak sordum. Yolun başladığı yerde, daha kolay idare edilebilir bir eğim yaratmak için kıvrılıyordu, çok dik hale geldiği yerlerde birileri taş basamaklar oymuştu. Yol boyunca daha fazla taş sıralanmıştı.

Tepenin arkasındaki virajı döndüğünde, yüzeyler yaşlılıktan lekelenmiş ve yıllarca ihmal edilmiş gibi görüldüğü için çatlamıştı.

Caelum'un yanımda yürüdüğü patikanın dış tarafında ağaçlar sıralanmıştı, böylece biri tepeye bakacak olursa bizi gözden saklıyorlardı. Sağ tarafımda bir elimi kaldırıp yüzün taşlarının üzerinde gezdirdim. Sanki toprağın kendisi yürüyüş yolunu yapmak için eriyip gitmiş gibi, basamakları sıralayan aynı taş başımı arkaya eğdiğimde görebildiğim kadar yükseğe çıkıyordu.

Yüzler yüzeye oyulmuştu, hafif sivri kulakları ve kemik yapılarında sert düzlemleri olan ruhani varlıklar. Yüz hatlarının daha keskin, karakteristik özelliklerinin daha belirgin olduğunu duymuştum. Bunun ne kadarının taş işçiliği tarafından vurgulandığından ve ne kadarının görünüşlerine uygun olduğundan emin olamadım.

Gördüğüm tek Fae saydamdı ama Vahşi Av'ın üyeleri Alfheimr'da kendilerine has bir türdü. Parmaklarım, yüz hatları özellikle sivri görünen, saçları kar taneleriyle çevrili bir adamın ince dudaklarında gezindi. "Efsanelere göre bunlar Eski Tanrıların yüzleri," dedi Caelum arkamdan yaklaşarak. Kayalıklara döndüğümü fark etmemiştim bile, ellerim adamın ağzından yanındaki kadına kaydı. Kadının saçları her nasılsa yanındakilerden daha hafif görünüyordu, sanki varlığı kayaya işlenmiş gibiydi. "Twyla, Ay Tanrıçası," dedi Caelum, elleri belime doğru kayarken. Elim elbisemin kumaşı boyunca sürükledi ve sonra arkama, sırtımın küçük kısmına götürdü. Kolumun garip açısı beni duraksattı, parmaklarının uçları omurgama baskı yapıyordu ve nefesi yanağımı gıdıklayana kadar eğildiğinde kığımın kabarıklığı hissediliyordu. "Onun Kış Sarayı'nın Kraliçesi olduğu söylenir."

"Fae'ler hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? Babanın kütüphanesinden mi?" Fısıldayarak yan tarafa doğru yürüdüm. Caelum beni sorunsuzca takip etti, vücudu benimkini öyle bir yansıtıyordu ki sanki senkronize hareket ediyor gibiydik. Twyla'nın yanındaki Tanrıça'ya dokundum, parmaklarım güzel yüzünün sert çizgilerine battı. Gözleri boyanmıştı, kayanın kendisi gece kadar karanlıktı ve içinde ışık zerrecikleri vardı.

Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu, sanki oymacı Twyla'nınkine olduğu kadar onunkine de özünü katmamış gibi rengi kayalara karışmıştı.

"Babam onlarla savaşmak için onları tanımamız gerektiğine inanıyordu. Alemin geri kalanı düşmanlarımızın bilgisini yok etmeye çalışırken, o bunları topladı. *Üzerinde çalıştı.* Bana onları öğretti," diye cevap verdi,

Konuşurken dudakları tenime değiyordu. Günün erken saatlerindeki sözleri, onu bir gün bedenime kabul edeceğimi bildiğine dair alaycı sözleri zihnimde ağır bir şekilde oturuyordu.

Böyle bir şey olamazdı ama yine de bana dokunduğu yerde tüylerimin diken diken olduğunu fark etmemek mümkün değildi.

"Kim o?" Boğazımı temizleyerek sordum, elimdeki konuya odaklanmaya kararlıyım. Babasının öğretileri, alışkanlıktan olsa gerek, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla ilgimi çekiyordu. Fae'lere olan merakım kınanmıştı, Peçe'ye olan ilgim ise bir Lord'un koruması olmasaydı asılmama yetecek kadar fazlaydı.

Bizi avlayan yaratıklar hakkında bilgi sahibi olmak, bundan daha faydalı bir şey olabilir mi?

"Hava ve Karanlığın Kraliçesi," dedi, sesindeki bir şey beni omzumun üzerinden ona bakmaya zorladı. "Mab Gölgele Sarayı'nın Kraliçesi." Yüzü sertti, nefes kesici kadın suretine bakarken sert çizgilerle belirlenmişti.

"Çok güzel," dedim, onu incelerken kalbim sıkışıyor. Tehdit, yüzünün keskin hatlarına sinmiş, karanlık gözlerinden bana bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Kitaplara göre," dedi ve beni yana, Eski Tanrıların yanına doğru itti. Güneş arkamızda batmaya devam ediyor, biz Mab'ın yanındaki erkeğin yanından geçerken kayalıklara ürkütücü bir parlaklık yayıyordu. "O dünyanın gelmiş geçmiş en büyük kötüsü."

"Bunun genel olarak Fae'ler olduğunu sanıyordum," diye takıldım ona gülümseyerek ve ruh halini hafifletmeye çalıştım. Beni tutuşu sertleşmişti, en ufak bir acı vermiyordu ama sanki beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi daha katıydı.

Bana usulca gülümsedi ve biz yanından geçerken dikkatini bir sonraki Tanrı'ya çevirdi. "Fae'lerin insanlara çok benzediğini hayal ediyorum. Bazıları iyi, bazıları kötü ve çoğu da sadece hayatta kalmaya çalışıyor. Bütün bir türün kötü olabileceğine inanmıyorum. Sen inanıyor musun?" diye sordu, sözleri kulağıma yumuşakça söylenmişti.

Sesinde bir meydan okuma, bana öğretilen her şeye karşı bir tehdit vardı. Fae'ler yeryüzünde yürüyen en büyük kötülüktü ve İşaretlenmiş olanları Fae'lerin diyarında hapis hayatı yaşamaya mahkum ediyorlardı.

Tutsaklıkta özgürlük yoktu, sundukları yaşamda seçim şansı yoktu.

"Babanızın düşmanlarımızla savaşmanın en iyi yolunun onları tanımak olduğunu düşündüğünü söylemişsiniz. Eğer onların kötü olduğuna inanmıyorsanız, o zaman neden-"

"Bazılarının kötü olduğuna inanıyorum. Kitaplarda Mab hakkında anlatılanlar yetişkin bir adama kâbuslar gördürür. Kötülük söylendiği kadar güçlü olduğu sürece, onların diyarında ı ışık asla gerçek anlamda hüküm süremez. Irklarımız arasında barış için hiçbir zaman umut olamaz."

"Sence o olmadan da barış olabilir mi?" Gözlerim önümdeki Tanrı'ya takıldığında bu fikir kafamın içinde dönüp duruyordu. Taştan oyulmuş gözler beni izliyormuş gibiydi, affetmeyen bakışları bana bakıyordu, sanki oymacılar bunu bu yolda yürüyenleri korkutmak için kullanmak istemişlerdi.

"Bence bunun alternatifi birbirimizi yok edeceğimiz başka bir savaş. Barış için bir çözüm olduğunu ummak zorundayım." Son cadılar Peçe'yi yaratmak için canlarını verdiğinden beri ben de öyle yapmak zorundaydım. İkinci kez bu kadar şanslı olamayacaktık.

Yanağı yanağıma değdi, öne doğru eğilirken göğsü sırtıma bastırdı. Sonunda elini bıraktı, sanki üzerime çöken ani soğuşu hissetmiş gibi kollarını karnıma doladı. "Ürkütücü, değil mi?" diye sordu sakallı yanağını yanağıma sürterek. "Ölümler Tanrısı her zaman insanları buradan korkutup kaçıran kişi olmuştur."

İçimdeki her şey dondu. Fae'ler hakkında pek bir şey öğrenmemiş olsam da, Eski Tanrılar orada burada fısıldanıyordu. Ölümler Tanrısı diğerlerinden daha fazla.

Bana bakan taştan Tanrı, Büyük Savaşlar sırasında bütün bir şehri yerle bir eden, kayıtlara geçemeyecek kadar çok insanı öldüren kişiydi. O ölümün habercisiydi, sevdiklerimizin cesetlerini bize karşı kullanmak üzere yeniden canlandırabilen tek Fae'ydi. Eğer bu dünyanın en aşağılık insanı olarak kabul edilebilecek bir şey varsa, onun Mab olduğundan şüpheliydim.

Bu oydu.

Caelum tedirginliğini hissetti ve ellerini yavaşça karnımda gezdirdi, ta ki sadece bir kolu kalçama dolanana kadar. Beni yanına çekti ve Ölümler Tanrısı'na bakarken üzerime çöken ürpertinin ardından, beni geçitten yukarı ve duvardaki yüzlerden uzağı doğru yönlendirirken dokunuşunun beni ısıtmasına izin verdim.

Taş patıkayı sessizce çıktık, kalbim Caelum'un sözleriyle ilgili çelişkilerle doluydu. Bir yanıml bizi avlayan yaratıkların o kadar da kötü olmadığına ve Fae İşaretli olmanın sefil kaderine bir son verip barış olabileceğine inanmayı çok istiyordu.

Boynumuzda kontrol edemediğimiz bir işaret yüzünden hepimizi katletmeye kararlıydırlarsa, insanlar o kadar mükemmel miydi? Cevap istediğim gibi değildi.

"İnsanlar neden İşaretli Fae'leri öldürür?" Sözlerimle birlikte ormanın üzerine bir sessizlik çökerken sordum. Sanki Caelum bir an için nefes almayı unutmuş gibiydi, vücudunu saran gerginlik bana da bulaşıyordu. "Ölmüş ya da kaçırılmış olmamız onlar için ne fark eder? Neden bu bizim seçimimiz değil?"

İçini çekti, yürürken başını aşağı eğdi ve çenesinin başımın tepesine dokunduğunu hissettim. "Çiftleşmek Fae'leri daha da güçlü yapar. *Viniculum* da bu yüzden bizi koruyor. Bir yerlerde bizi arayan bir eş var, bizi kendi eşi olarak sahiplenmek istiyor. Bir eş bağının kurulması bir Fae'nin gücünü artırır. Eğer bir Fae'yi eşinden uzak tutabilirsen, onu durgun tutabilirsin. Güçlerini arttıramazlar ve eğer eşini öldürmeyi başarırırsanız, bazı Fae'ler hayatta kalamaz." Eşlerin Fae'lerini fısıltılarla güçlendirdiğini duymuştum, ama bunların korku yaratmaya yönelik dramatik fısıltılar olduğunu düşünmüştüm.

"Bizimle birlikte mi ölüyorlar?" Çenesini başımdan çekerken ona bakarak sordum.

"Son ölüm olduğunda mı? Bazen," diye yanıtladı. "Bazen deliliğe kapılırlar. Bazen eşlerini bulamadan delirmiş gibi görünürler."

"Hiç başka Fae'lerle eşleştin mi? Yoksa hep insanlar mı?" Onu soru yağmuruna tutarak sordum ve bunun izin vermem gerekenden daha fazla ilgilendiğimi ima etmesini umursamadım bile. İşaretli olmak artık benim gerçekliğim olduğuna göre, geçmişimdeki tüm kurallar hükümsüz ve geçersizdi.

Bilgi benim tek gücümdü.

"Bazen," dedi omuz silkerek. "Oluyor ama bir Fae ile bir insan arasındaki çiftleşme kadar sık değil. Bu, cadıların diyarlar arasındaki dengeyi korumak için yaptıkları lanetin bir sonucuydu. Eminim başka bir Fae ile çiftleşmenin her ikisinin de büyüsü için ne yaptığını hayal edebiliyordur, eğer bir insan ruhu yükseltici görevi görürse. İki Fae'nin çiftleşmesi bundan daha da güçlüdür."

"Çok sınırlı bir ömrü olan bir eşe sahip olmak korkunç olmalı, tabii eğer insana karşı herhangi bir hisleri varsa," dedim, kendisi sonsuza dek genç kalırken benim yaşlanıp solmamı ve ölmemi izleyecek bir erkeğe ait olma düşüncesinden nefret ederek.

"İnsan eşler yaşlanmaz, Estrella. Bağ tamamlandığında, ikisinin yaşam güçleri birleşir. Fae'lerimiz yaşadığı sürece, biz de yaşayacağız."

"Ama Fae'ler ölmez," dedim. *Kalbine demir saplamadığınız ya da kafasını omuzlarından ayırmadığınız sürece, diye eklemedim. Öldürülebilirlerdi ama hastalıklar ve yaşlanma onlara dokunmazdı. Bildiğim kadarıyla Eski Tanrılar en az bin yaşındaydı.*

"Hayır, öyle değil," diye kabul etti ve son merdivenleri de çıkarak tepenin kenarındaki platoya ulaştı. Elim tuttu ve ayaklarım taş sahanlığa düşene kadar dik basamakların sonuncusunu çıkmama yardım etti.

Önümdeki mucize karşısında sonsuza dek yaşamaya dair tüm düşüncelerim bir anda aklımdan uçup gitti.

OceanofPDF.com

"W Bu nedir?" Önümdeki doğal havuza bakarak sordum. Su, tepenin yamacından aşağıya doğru süzülüyor ve Önümüzde buharlı bir havuz vardı. Havuzu çevreleyen kaya duvarlarındaki oymalar aşağıdakilerden farklıydı. İnsanların ve patikadaki yolculuğumuz sırasında gördüğümüz Tanrıların yüzlerinin bir karışımı, buranın bir zamanlar hangi amaca hizmet ettiğine dair çok az şüphe bırakan pozisyonlarda iç içe geçmişti.

"Babamın kitaplarına göre, burası bir zamanlar Fae'ler için kutsalmiş. Eski Tanrılar, bir süreliğine istemedikleri sürece insan formuna sahip olmayan ilk varlıklar olan İlkellerden doğmuşlar. Bu dağ İlkeller Peri ve Marat için kutsaldı," dedi ve kayalardaki oymaların ortasındaki çifti işaret etti. Bir erkek ve dişi Fae kucaklaşmış, kadının bacakları erkeğin kalçalarına dolanmış ve sırtı vecd içinde kıvrılmıştı. "Bir zamanlar sevgiliydiler, tek oğulları Seelie ve Unseelie Sarayları arasındaki ilk Fae savaşlarından birinde öldürülmeden önce. Her yıl onun doğumunu, doğduğu yere gelerek ve onlara katılan Fae ve insanların arasına katılarak kutluyorlardı."

Parmakları boynumun bir tarafındaki saçları süpürdü, nefesi üşümüş tenime karşı ılıktı. Kuşkusuz yakınlığıyla tenimin çakıl taşlarına dönüşmesini izlerken kıkırdadı. "Sanırım nasıl kutladıklarını tahmin edebilirsin."

Boğazımı temizledim, ondan ve her iğrenç olayı detaylandıran taştan tuvalden uzaklaştım. Eski Tanrıların yüzleri bana bakıyordu, birbirleriyle ya da katılmaya gelen insanlarla oynarken zevkten iki büklüm olmuşlardı.

Uhrevi varlıklar hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra beklediğim acıdan hiçbir iz taşımayan, her insanın yüzüne damgalanmış bir hazzı daha önce hiç görmemiştim. "Bu oymalar kaç yıllık?" Ölüler Tanrısı'nın unutulmaz yüzüne bakarak sordum. Kaplıcanın kenarındaki taştan oyulmuş sandalyelerden birine oturmuş, iki insan bacaklarının arasında diz çökmüştü. Saçları çıplak omuzlarını zorlukla sıyrıyor, vücudunun dalgalanan kasları eforla şişiyordu. Ellerinden biri kadının saçlarına gömülmüş, onu çıplak beline doğru çekiyor ve şişmiş sikiinin tamamı ortaya çıkıyordu.

Kutsal Tanrılar.

Erotik görüntüden başımı çevirdim, gözlerim benzer eylemlerde bulunan Tanrıların her birine takıldı. Aynı anda birden fazla insanla birlikte olmaktan hoşlananlar sadece erkek Fae'ler değildi; dişi Fae'ler de aynı anda iki ya da üç insanla grup halinde gösteriliyordu.

"Sanırım Fae'ler tek eşliliğe inanmıyor?" Oymalara sırtımı verirken homurdanarak sordum. Caelum'a dönerek gözlerinin dağın yamacındaki cinsel sanat eserinden aşağı kayışını izledim, bakışlarımla buluştuğunda dudaklarında bir sırıtış vardı.

"Sorun nedir, ufaklık? Hiç aynı anda iki sevgilin olmadı mı?" diye sordu, ben kızarınca dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

"Hayır," diye kestirip attım, onu atlattım ve diz çöktüğüm kaplıcaya doğru ilerledim. Parmaklarımla suyun yüzeyini sıyırdım ve suyun sıcaklığının tenimi sardığını hissettim. "Öyle mi?"

"Sizin yapmadığınız pek çok şeyi yaptığımı düşünüyorum."

"İğrenç," diye homurdandım, kıskançlık beni tüketirken soruyu sorduğuma hemen pişman oldum. Erkekler istediklerini yapmakta özgürdü, ister bir kadınla ister altı kadınla olsun. Aynı şeyi ben yapsaydım, beni Rahipler tarafından arındırılmaya gönderirler ya da Anne'ye karşı işlediğim suçlardan dolayı asarlardı.

Bu Lord Byron'a ve Baş Rahip'in o günkü ruh haline bağlıydı.

Caelum omuz silkerek yanıma geldi. Tuniğini pantolonundan çekip çıkardı ve başının üzerinden yırtarak çıkardı. Havuzun kenarında diz çöktüğümde aklıma hemen Ölüler Tanrısı'nın önünde diz çöken insanlar geldi.

Başımı kaldırıp ona baktım ve onu dikkatle bana bakarken buldum. Yutkunarak birkaç saniye bakışlarını üzerimde tuttum. Saatler gibi gelen saniyeler.

Aramızdaki gerilim gerildi ve daha önceki tahmininin doğruluğu konusunda hiçbir şüphe bırakmadı.

Onun yanında seyahat etmeyi, her gece yanında uyumayı ve beni izlerken gözlerinde gizlenen vaadi asla aramayı nasıl başarabileceğimi bilmiyordum. Orada alevlenen sıcaklık daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu: o kadar güçlü bir arzu ki buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

İri, nasırlı eliyle uzandı, yanağımı kavradı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Ucu içeri battı, teninin tadı ağzımı okşarken dilime süttü.

"Beni ne kadar istemediğini bir kez daha söyle Estrella," dedi, bana bakarken adımını kullanarak. Bu sözlerin küstahlığı içimde bir şeyleri kırdı, mantıklı düşünce geri dönerken arzum kaçtı.

Dişlerimi başparmağına batırdım, acıya tepki olarak seğirdiğinde memnun oldum. Geri çekildiğimde akıcı bir şekilde ayağa kalktım ve başparmağını ağzına götürüp derisinden bir damla kan emerken ona dik dik baktım.

İçimde hâlâ zonklayan arzunun son nabzını görmezden geldim, başparmağını ağzıma alıp emmek için duyduğum garip dürtüyü görmezden geldim. Yüzümdeki ifadeye baktı, bakışlarında karanlık bir şey parlıyordu. "Sen bir pisliksin," dedim oflayıp puflayarak ve saçlarımı ellerimin arasında toplayarak. Ne kadar iğrenç görüldüğümü fark ettiğimde yüzümü buruşturarak saçlarımın kenarlarıyla oynadım.

Banyo yapmayalı kaç gün olmuştu? Saçımı taramayalı? "Neden sikimi ne kadar sevdiğini öğrenmiyoruz, ufaklık?" diye sordu, elleri pantolonunun bağcıklarına gitti. Ben şaşkınlıkla izlerken o düğümleri çözdü, gözlerim parmaklarının bağcıkları birbirinden ayırırkenki yumuşak ve çevik hareketine takıldı.

Botlarını tekmeleyip yana kaydırırken gözlerim tekrar yüzüne kaydı. Bana sırtarak bakıp pantolonunu kalçalarından aşağı indirdiğinde dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkıştı.

Yutkundum, bakmamak için kendimi zor tuttum, hatta öne doğru eğilip ayakkabısını sonuna kadar çıkardığında, kumaşı baldırlarından çekip yün çoraplarını da beraberinde götürdüğünde bile bakmadım. Önümde dimdik durdu ve bir elini başının üstündeki kısa sarı saçlarında gezdirdi. "Seni ısırmaz, Estrella," dedi sırtarak ve bana bir adım daha yaklaştı.

Bana dokunmadı, üzerimde yükselirken aramızda bir nefes tuttu. O kadar yakındı ki çıplak göğsüne, pazusunu saran ve boynunun yan tarafına doğru ilerleyen Fae İşareti'nin kıvrılan çizgilerine baktım.

Aniden durmadan önce köprücük kemiğinin hemen üzerinden sıyrılarak aşağı indi. Anlayabildiğim kadarıyla benimki de aynı şeyi yapıyordu, sanki tamamlanmamış ve son parçanın yazılmasını bekliyormuş gibi. Eğer Caelum'un daha önce söylediklerine inanılacak olursa, bağın tamamlanmasını bekliyordu.

Caelum elimi kavrayıp, Mührün kenarlarının göğsüne doğru kıvrıldığı yere dokunmak için kaldırdığında sarsıldım. Temas anında gözleri kapandı ve içimi bir rahatlık duygusu kaplarken bedenimi bir ürperti sardı.

İşaretine dokunmak, onun sıcaklığının içime aktığını hissetmek, ailemle paylaştığım kulübeden daha çok evim gibi geldi. Tıpkı diğer Fae İşaretlilerin her zaman benim gerçek evim, ait olduğum yer olması gerektiği gibi.

"Çoğu Fae sadece eşlerini bulduktan sonra tek eşlilik uygular," dedi ve yıllar önce sorduğum soruyu cevapladı. Onun yakınlığı dikkatimi dağıtmıştı.

Çıplaklığıyla.

"Ah," dedim, beynim konuşmaya ayak uydurmakta zorlanıyordu, sadece aşağıya bakarsam onun her şeyini göreceğimi biliyordum.

"Babamın söylediğine göre, Fae'ler eşlerini çok sahiplenirlermiş. Biri eşlerine uygunsuz bir şekilde baksa bile öldürdükleri biliniyor," dedi ve pelerini omuzlarımdan çözmek için uzandı. Kumaş arkamda birikti ve kaplıcaı çevreleyen taşın üzerine düştü. Titredim, ağaçların arasından ani bir esinti eserken serin hava tenimi öptü.

Caelum gülümsedi ve öne doğru eğilerek dudaklarını tatlı bir şekilde alnıma dokundurdu. Kolunu benimkine sürtecek şekilde dönerek doğruca kaplıcanın kenarına geldi ve suyun içine doğru inen yamaçtan aşağı yürüdü. Serin vücudu suya değdikçe buhar artıyor, kışındaki kaslar her adımda esniyordu.

Tanrılar.

Yutkundum, kafamın içinde kaotik bir karmaşa halinde patlayan tırnakların etine battığı görüntüleri bastırdım ve

geniş, kaslı fiziğinin getirdiği hisler. Birden bana döndü, çenesi sıkılmıştı, gözleri kısılmıştı ve neredeyse siyah görünecek kadar koyuydu.

Kıçına bakmakla o kadar meşguldüm ki, ön tarafına kıyasla o kısmının görece güvenliğine o kadar takılmışım ki, döndüğünde *her şeyi* görebildim.

Durakladı, su dizlerinin hemen üstüne deşiyor ve boyunun uyluğundan aşağı sarktığı yere çok yakın duruyordu. Dondum kaldım, ağzım şok içinde açık kalırken bedenim bir heykele dönüştü.

"*Tanrılar*," diye mırıldandım, kelimeyi yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde ellerim ağzımı kapatmak için kalktı. Caelum sırttı, beni incelerken başını yana eğdi ve suya batmak için hiçbir hareket yapmadı. Kibrinin kaynağı olması gereken erkekliğini saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Normal şartlar altında, adamın başka bir yerde eksik olan bir şeyi kabadayılıyla fazlasıyla telafi ettiğini söyledim. Caelum'un ki normal koşullar değildi; onun horozu olasılıklar dahilinde olduğunu bile bilmediğim bir şeydi. Sanırım eş bağının büyüğü, çok memnun bir Fae dişisi olacak bir eş seçmişti.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye sordu, sonunda vücudunun alt kısmı suya batana kadar geriye doğru adım attı ve ben de sikine hayran hayran bakmaya devam etme isteğinden kurtuldum.

"Bu bir zevk aletinden çok bir işkence aletine benziyor," dedim kendimi silkeleyip kollarımı belime dolayarak.

Caelum kıkırdadı ve başını yüzeyin altına eğdi. Sudan tekrar çıktığında ellerini saçlarında gezdirdi, göğsünden ve karnındaki kaslardan aşağı damlayan saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Zamanı geldiğinde, hepsini alacaksın ve seni daha sert sikmem için bana yalvaracaksın, Küçüğüm," dedi ve suyun içinde yürüyerek benim durduğum kenara kadar geldi.

Bana baktı, bakışlarında ait olmayan bir şefkat vardı; beni ne kadar kısa süredir tanıdığına uymuyordu. Daha iyi bilmeseydim, onu diz çökmüş insan görüntüleriyle karşılaştırabilirdim.

Bir Tanrı'ya hizmet ederken yüzlerindeki tam ve mutlak tapınmaya.

Uzandı, beni bileğimden yakaladı ve ayağımı yavaşça yerden kaldırdı. Bana dokunduğunda vücudumdan bir şok geçti, arzum o kadar güçlüydü ki daha önce böyle bir şey hissettiğimi sanmıyordum. Ama aynı zamanda

gerçek olmadığını bilmek. Bu Caelum ya da benimle ilgili değil, boyunlarımızda bizi aynı olarak işaretleyen büyüyle ilgiliydi. Herhangi biri olabilirdi, İşaretli Fae'lerden herhangi biri ve benim bedenimin de aynı şekilde tepki vereceğinden şüpheleniyordum.

Başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Böyle bir cazibe yoktu.

Ayakkabımı ve çorabımı çıkarıp botlarının yanına fırlattı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Ulaşamayacağı bir yere gelene kadar tökezleyerek bir adım geri atarak sordum.

"Sanırım seni biraz itmezsem içeri girmeyeceğin çok açık," dedi ve diğer ayağıma uzandı. Tekme attım, çıplak ayağım bileğine çoğu erkeğin canını yakacak sertlikte çarptı.

Caelum benim şiddet gösterime sadece sırttı.

"Hiç içeri girmeyeceğim," dedim, başımı sallarken dudaklarım büküldü.

"Kaçak insanlar için banyolar pek sık bulunmaz ve yakında kaplıca olmayan her şey için hava çok soğuk olacak. Aptallık etme, Estrella. Suya gir," dedi ve bana biraz yer açmak için kenardan geri çekildi.

Suya arzuyla baktım, onun sıcaklığına dalmaktan başka bir şey istemiyordum. Etrafımda uçuşan buhara rağmen, güneş battığından beri sıcaklık düşmüştü. Alt dudağımı ısırđım ve çıplakken ona fazla yaklaşmadan bunu yapmanın bir yolunu düşündüm. Kaynak bir düzine insan için yeterince büyüktü. Asıl soru, onun kendi tarafında kalıp kalmayacağıydı.

"Arkanı dön," diye emrettim, diğer ayakkabımı çıkarmak için bacağımı kaldırdım.

"Bu tam olarak adil değil. Beni gördün," dedi, yüzündeki sırıtma sesine de yansımıştı ama havuzun karşı tarafına doğru yürüdü, dirseklerini kenara dayadı ve vadiye doğru baktı.

Aceleyle elbisemi çıkardım, o arkasını dönmeden önce tamamen suya batmak için acelemle suya sıçradım. Sıcaklık etrafımı sarmış, içime işliyor ve üşüdüğümü fark etmediğim kemiklerimi ısıtıyordu. Vücudumdaki ağrıyan her eklem, sıcaklığın verdiği mutluluk hissiyle neredeyse inliyordu.

Boynuma kadar suya batana kadar kendimi alçalttım, ne görebileceğine dair herhangi bir soruya cevap vermek istemedim. Vücudunda yara izi yoktu, benimkinin asla olamayacağı şekilde kusursuzdu, bana ikimizi hatırlatıyordu

Aynı değildik ve Fae yakında ne olacağımıza karar vermiş olursa olsun, hayatlarımız aynı değildi.

"Tamam," dedim, saçımı ıslatmak için başımı arkaya eğerken iç geçirdim. Suyun içinde ıslanmasına izin vererek, fırça olmadan elimden geldiğince düğümleri çözmeye çalışmak için parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Yardım edeyim," dedi Caelum, başımın arkasındaki bir düğüme ulaşmak için çabalarken bana yaklaşıp.

"Sen ve pantolonundaki basilisk orada kalın, çok teşekkür ederim," dedim, yaklaştığı anda dikkat kesilerek.

Komutu verdiğim anda durdu, yüzü eğlenceyle aydınlandı. "Pantolon giymiyorum."

"İşte sorun da bu. Bağırsaklarımın midemde olmasını seviyorum, ciğerlerime itilmesini değil. O şeyi benden uzak tut," dedim ve kıkırdayarak bana sanki ikinci bir başım çıkmış gibi bakmasını izledim.

"Bunu daha önce hiç duyduğumu söyleyemem. Genellikle kadınlar benden kendilerini Tanrılarla tanıştırmamı isterler" dedi.

"İğrenç." Damarlarımdaki kıskançlık dalgasını geri ittim. "Seni becermem için beni ikna etmeye çalışırken önceki fetihlerinden bahsetmesen olmaz mı? Bu çok kaba."

"Kıskandın mı Küçüğüm?" diye sordu, bir adım daha atarken kaşlarını kaldırarak. "Neden senden önce gelenlerin anılarını silmeme yardım etmiyorsun? İkimiz de onların artık bir önemi olmadığını biliyoruz."

Sözleriyle birlikte gelen kafa karışıklığını görmezden gelerek yutkundum. Bir adım daha attı, artan yakınlığı diğerlerinin neden önemli olmadığından çok daha önemli bir konuydu. "Tanrılara yemin ederim ki bana dokunursan onu koparıp sana yediririm Caelum," dedim bir adım geri çekilerek.

Bir adım daha atarken sırtışı genişledi. "Beni tehdit etmeni bu kadar tahrik edici bulmamam gerekirdi ama yine de her seferinde biraz ürperiyorum." Sanki bu konuda yapılabilecek bir şey yokmuş gibi omuz silkti ve ellerini masumca kaldırarak bana yaklaştı. "Sen hazır olana kadar sana bu şekilde dokunmayacağıma söz verdim. Ciddiydim, Estrella. Vücudun konusunda bana güvenebilirsin."

"Seni tanımıyorum bile," dedim, sırtım havuzun kenarına değiyordu. Aramızdaki mesafeyi kapattı, ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. Bu kadar yakın olduğunu bilmek, varlığının suyun içinden tenime doğru süzüldüğünü hissetmek çıldırtıcıydı.

Kendimi kontrol etmemi zorluyor, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi test ediyordu.

"Biliyorum ve birbirimizi tanımak için dünya kadar vaktimiz var. Şimdilik arkanı dön. Saçını yapmana yardım edeyim. Bir daha ne zaman böyle bir fırsat yakalayacağımızı bilmiyoruz." Sadece başı açıkta kalana kadar kendini suya indirdi ve benimkiyle aynı hizaya getirdi. Parmaklarımı tam olarak çözemediğim hırıltıdan kurtararak iç çektim ve ona sırtımı döndüm. Parmaklarını saçlarımin arasına soktu, dikkatlice çıplak bedenimden uzaklaştırdı, böylece sessizlik içinde çalışırken parmak eklemleri sadece ara sıra tenime değdi.

"Baban şimdi nerede?" Aramızda asılı kalan sessizliği doldurmaya çalışarak sordum.

"Öldü. Birkaç yıl önce."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, bu kederin acısını biliyordum. Paylaştığımız bir ortaklık, aramızdaki bir başka bağ bize hissetmememiz gereken bir anlayış akımı veriyordu.

"Yakın değildik," dedi parmaklarını saçlarımda gezdirirken. Sözleri, onu Fae'lerin yöntemleri ve tarihleri hakkında eğiten adam hakkında söyledikleriyle çelişiyor gibiydi. "Kendini çalışmalarına ve sorumluluklarına adanmıştı. Karısı benim varlığımdan nefret ederdi ve aramızı açmak için elinden geleni yapardı. Çoğu zaman da işe yaradı."

Sustum. "Karısı senin annen değil miydi?" Öz annesinin o küçükken ölmüş olup olmadığını merak ederek sordum. Tek açıklama buydu; bir ilişkinin çocuğu olması ama babası tarafından büyütülmesi alternatifi duyulmamış bir şeydi.

"Hayır. Babam bir partiye katıldığında evli bir kadınla karşılaşmış. Bir şekilde beni babamın büyütmesine karar verilmiş ama karısı bana hiç ısınamamış. Kendi çocukları hiç olmadı, bu yüzden statüm ne olursa olsun tek varis ben oldum."

"Bu korkunç bir şey. Sevgisiz bir evde büyümek..." Benim için her şeyi yapabilecek olan ailemin olmadığı bir hayatı düşünemiyordum. Hem annem hem de babam ve Brann benim için hayatlarını gözlerini kırpmadan verirlerdi.

İçini çekti, nefesi yanağıma değene kadar eğildi. Sözüne sadık kalarak bana dokunmadı, ben yanağıma dokunurken aramızda ince bir su tabakası bıraktı.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Saçlarım ellerinin arasından kaydı, dudaklarım onunkilere o kadar yakın duruyordu ki yanlış bir hareket yapsam dokunacaklardı.

Caelum'un bakışları ağızıma kaydı, delici kara gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce orada kaldı. "Tahmin edebileceğin kadar kötüydü." Kalbimin içinde bir duvar çatlarken sözleri aramızdaki havada asılı kaldı.

Tüm yara izleri görünür değildi.

"Ama bana bir şey öğretti," dedi uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken ve başımın yan tarafındaki karışıklıkları düzeltirken. "Geleceğim nasıl olursa olsun, hiçbir şey beni sevdiğim kadından uzak tutamaz. Ölüm bile beni ondan uzak tutamayacak."

Boğazımı temizledim, aniden sözlerinin yoğunluğundan geri çekilme ihtiyacı duydum. Onu çok az tanıyor olsam bile, bir gün bunu başka biriyle yaşayacağı düşüncesi göğsümü kurşunla doldurdu.

Hak etmediğim bir kalp ağrısıyla.

Tenimi sık sık okşayan o nazik parmaklarıyla başka bir kadına dokunmuş olması benim için ne fark ederdi ki? Kulağına mırıldanırken nefesi başka bir kadının yanağında gezinse? Devasa sikiyle başka bir kadını ikiye ayırsa?

Olmadı. Olamazdı.

"Şanslı bir kadın olacak," dedim elimi saçlarımın arasında gezdirirken. Parmaklarım budanmış, ayak parmaklarım kaplıcanın dibini sıyırdıkça yumuşamıştı.

"Umarım o da böyle düşünüyordur," dedi gülümseyerek omuzlarını silkerek. Sanki aynı nefeste hem inkâr edilmesi hem de tahammül edilmesi imkânsız biri olduğunu biliyormuş gibi.

"Dışarı çıkmalıyım. Sakıncası var mı?" O uzaklaşırken utangaç bir şekilde gülümseyerek sordum. Havuzun ortasında durduğu yerde bana sırtını döndü ve kendimi sudan çıkarıp kaynağın kenarına bırakmamı istedi.

Aniden bastıran serin esinti tenime çarptı, vücudumdaki her şey tepki olarak hareketsiz kaldı. Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde Caelum'un gergin yüzünü bana bakarken buldum. Bakışları benimkinde değildi, onun yerine çıplak bedenime ve sırtımı kalın beyaz çizgilerle kaplayan yara izlerine sabitlenmişti.

Sonunda gözlerini benimkilere diktiğinde, gözlerindeki tehdit ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Bana doğru ilk adımını atarken çenesi sıkılaştı, burun delikleri açıldı. Suyun içinde sinsice ilerlerken yanlarından su akıyordu.

Yakışıklı yüz hatlarına kazınmış saf bir öfke ifadesiyle sıcak pınar. Çırpınarak elbisemi ellerimin arasına aldım ve onunla yüzleşmek için dönerken vücudumu onunla kapladım, yaralarımın görüntüsünü ondan uzaklaştırdım ve durumu bir şekilde etkisiz hale getirebileceğimi ve Caelum'un cildinin kafesinde takırdayan canavarı sakinleştirebileceğimi umdum.

Ellerini kaynağın taş kenarına koydu ve asla ulaşmayı umamayacağım hayvani bir zarafetle çıplak bedenini sudan çıkarıp tam boyuna kadar açtı. Buharın arasından koyu renk gözleri şiddet ve intikam vaadiyle parlıyordu. "Bunlar da ne böyle?" diye homurdandı, sesinde daha karanlık bir şey yankılanıyordu.

Sanki gerçekten yarı canavarmış gibi, bana doğru yürürken öfkesi onu titreştiriyordu. Boynundaki Fae İşareti öfkesiyle birlikte parlıyor, siyah ve beyaz mürekkep girdapları adımlarıyla birlikte titreşiyordu.

Mühür'ün insanlığımızı çalıp çalmadığını, bizi sahiplenen Fae'ler gibi daha vahşi yapıp yapmadığını merak ettim.

"Bir şey yok," dedim yutkunarak ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek. Utanç yanaklarımı ısıtıyor, son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi davranmaktan başka bir şey istememe neden oluyordu. Bir kız olarak itaatsizliğimin sonuçlarını hiç görmemişti.

"Bu hiçbir şey değil." Aramızda kalan mesafeyi geçti, gözleri yırtıcı bir ışıkla parlıyordu. Ben yalvarana kadar bana dokunmayacağına dair verdiği sözü unutup panik içinde ondan uzaklaştım. Elbisemi bedenime sımsıkı sararak, yüzünde dans eden öfkenin içinde kaybolduğunda kendimi onun görüşünden korudum.

Sırtım dağın yamacındaki kaya oymalarına çarptı, Eski Tanrıların taş figürleri omurgama batarken Caelum vücudunu benimkinin ön tarafına doğru bastırdı. Ön kolu başımın üzerinde kıvrıldı, eğilip beni çevrelerken üstümdeki kayaya yaslandı.

"Caelum," diye fısıldadım, mevsimin ilk karının akşam gökyüzünün solan ışığına karşı beyaz benekler halinde arkasına düşmesini izlerken.

"Seni kim incitti lan?" diye hırladı, obsidyen gözlerine bakarken göğsü yüzümün önünde sarsılıyordu. İsteddiği cevabı vermediğimde dişlerini sıkarken yüzünde bir şeyler değişti, daha önce hiç görmediğim bir öfke onu ele geçirdi. "Kim?"

"Zor bir çocuktum," dedim başımı sallayarak ve şimdi bildiğim şeyin, Tanrı'nın beni istediği gibi yetiştirmesinin bir başka yolu olduğunu haklı çıkarmaya çalıştım. "Her zaman başım belaya girerdi. Erkeklerle oynamak yerine

kızlarla dikiş dikmek. Lord Byron bunun beni genç bir hanımefendiye daha uygun davranmaya zorlayacağını düşündü."

"Hâlâ nefes alıyor mu?" Caelum bana bakarken başını hafifçe yana eğerek sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, nefes yolumu kapatmakla tehdit eden korkuya karşı yutkunarak. "Peçe parçalandığında Mistfell'den kaçtım. Hayatta kalmanın tek yolu buydu."

Caelum çenemi iki parmağının arasında kavradı ve başımı yukarı kaldırdı, tutmaya niyetli olduğundan şüphe etmediğim yeminini söylerken ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta olana kadar yüzünü aşağı indirdi. "Uzun sürmeyecek."

Yutkundum, onun öfkesi karşısında herhangi bir yanıt veremedim. Akli başında hiç kimse bir kızı terbiye ettiği için bir Lord'u öldürmekle tehdit etmez.

"Tenindeki her iz için, seni korkuttuğu her an için, akıttığın her gözyaşı için acı çekecek, sonunda ben onun acısına son vermeden önce." Öne doğru eğildi ve dudaklarını ağzımın kenarına değdirdi. Ne tam öpücüktü, ne de tam değildi. İçimdeki her şey kasıldı, anın korkusu dağılırken, o dolgun ağzı üzerimde hissetmek için duyduğum ani arzuyla yer değiştirdim.

Sanki aklımdan neler geçtiğini, işkencecimi öldürme düşüncesinin beni nasıl tahrik ettiğini, karnıma sertçe vurmasının verdiği his kadar biliyormuş gibi aşağıya baktı.

Bana dokunmak için geldiği kadar hızlı bir şekilde geri adım attı, sırtını döndü ve kasları hayal kırıklığıyla gerilirken iki elini saçlarında gezdirdi. Kontrolle. Çünkü henüz ondan bana dokunmasını istememiştim, fark ettim. Sözüne sadık kalmış, bedenimi kendisiyle güvende tutmuştu. Ben ona karşı çıplakken bile, çoğu erkeğin yapacağı gibi özgürce davranmamıştı.

Sırtındaki yara izlerinin yol haritasına gözlerimi kısıtım, benim maruz kaldıklarımın çok daha kötü kırbaçlamaların korkunç izleri. Kalın, kabarık beyaz çizgiler sırtını kaplamıştı, sanki sayamayacağım kadar çok kırbaçlanmış gibi etinin üzerinde çaprazlama ve üst üste biniyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken elbisem yere düştü, unutuldu. Onları daha önce nasıl görmediğimi anlayamıyordum. Gerçekten de onun kığı dikkatimi bu kadar mı dağıtmıştı?

Evet.

Parmak uçlarımla omurgasının ortasındaki yara izlerinden birine dokundum ve bedeninin dokunuşum karşısında hareketsiz kaldığını hissettim. "Bunu sana kim yaptı?" Sesim daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak ve kırık çıkmıştı. Çocukluğunda yaşadığı zorluklardan bahsederken kastettiği şey bu muydu? Kendisinden nefret eden bir kadın tarafından büyütölmek?

"Sana dokunmasına *asla* izin vermeyeceğim biri," diye yemin etti ve dönüp bana baktı. Bana doğru bastırıldığında aramızda kumaş yoktu, beni göğsüne çekerken tenin tene değmesinden başka bir şey hissetmiyordum.

Elleri yara izlerime dokundu, sanki her birini ezberlemesi gerekiyormuş gibi parmakları desenlerin üzerinde gezindi. Sanki yakında bir gün bu bilgiye ihtiyacı olacaktı gibi.

Bir yabancıyla dayanışma anının verdiği rahatlıkla onun kucağına gömüldüm. İkimiz de kör edici acıyı, kanımızın sırtımızdan ve bacaklarımızdan aşağı damladığını hissetmeyi anlıyorduk. Kendi kanımızdan oluşan bir su birikintisinde durmayı, içinde kaymayı ve ayağımızı yere basamadığımızda bileklerimizden asılmayı anlıyorduk.

Kar başladığı kadar çabuk durdu ama yine de ürperdim ve Caelum'dan ayrılıp giyinmek ve uyumak için korunaklı bir yer bulmak zorunda kaldım.

Yüzündeki ifadeyi, benim adıma duyduğu mutlak öfkeyi asla unutmayacağım. Ailem beni severdi ama asla benim için intikam sözü vermemişlerdi. Hiç kimse onun gibi umursamamıştı.

Bu beni korkuttu.

W Taş yüzleri ve basamakları sessizlik içinde geçerek aşağı indik. Aramızdaki gerginliği ve bu gerginliğin Caelum'un öfkesi havada kaynıyordu. Yol aldıkça etrafımızdaki kar daha düzenli yağıyor, ona ayak uydurmak için ıslak çalılarının arasından geçerken ayaklarıma toz bırakıyordu. Karanlık çöktü ve o ormanda ilerlerken beni arkasında tökezler halde bıraktı.

Yürüdükçe kucakladığımız dağlar daha da büyüdü, tepemizdeki gökyüzünde kaybolan devler. Zirveleri göremiyordum, gözümün önünde ağaçlarla kaplı ve davetkâr bir görünümünden kayalık ve sivri bir görünüme bürünen dağların tabanlarından başka bir şey göremiyordum.

"Mağaralara varmak üzereyiz," diye seslendi Caelum önümden, ben yüzümü içimi yırtarcasına esen rüzgâra siper ederken. Pelerininin altında titriyordum, bu soğukta nasıl çalışabildiğini merak ediyordum. "Sana daha sıcak giysiler almalıyız."

Köyleri arkamızda bırakıp dağlarda kalmayı tercih ettiğimiz için bunun pek olası görünmediğini tartışmaya zahmet etmedim. Donarak ölmediğimi varsayarsak, bu yol çok daha güvenliydi.

"Kar yağması için daha çok erken," diye itiraz ettim, başımı kaldırıp ona baktım ve beni kış üstü düşürmekle tehdit eden rüzgâra karşı koydum.

"Fae'ler burada, Küçüğüm. Bildiğini sandığın her şey değişti," dedi ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. Bedenini benimkini korumak için kullandı ve beni karanlığın içinde ileriye doğru yönlendirdi.

Ormanda yürümek için yatak odamdan gizlice çıktığım pek çok gecede olduğu gibi, etrafımızdaki karanlıkta bir şey beni tekrar rahatlatı ve kendi zamanında geri döneceğine dair bana güven verdi. Tutulmanın doğal olmayan karanlığı değildi işlevimi yerine getiremediğim; ay ve yıldızlar tepemizde parlayarak gölgelikteki boşluklardan yolu aydınlatırken değildi.

Karanlık müttefikimiz olsa da, soğuk kıyafetlerime işliyordu ve beni ısıtmak için içeri girdikten sonra şöminenin yanında, oturma odasının zemininde bir gece geçirme vaadi yoktu. Etrafımıza kar yağarken bana ısınmanın başka yollarını gösterecek Loris de yoktu.

Caelum vardı, izin verirsem bana bunların hepsini ve daha fazlasını vereceğini hissettiğim adam, ama içgüdüsel olarak bana dokunursa asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Beceriksiz ellerim ve acil dokunuşlarımla ilgili anılarımı, beni yıkmaya kararlı sert bir dünyada bana tatlı bir şeyler veren bir arkadaşın anısını mahvedecekti. Onu çoktan öldürmüştüm, kalbime bir bıçak saplayıp hayatıma son vermeden önce onu kara dönüştürmüştüm.

Dişlerimi sıktım, muhafızların boynumdaki İşaret'i incelerken yaşadıkları şoku hatırladım. Sadece iki tane daha görmüştüm ve Caelum'unkinin benimkiyle eşleştiği düşünülürse, çok da benzersiz görünmüyorlardı, bu yüzden tepki çok az anlamlıydı.

Caelum paralel gittiğimiz kayalık uçurumun yüzüne doğru yöneldi ve karanlıkta bir şey aradı. "İşte," dedi, elimi tuttu ve onu takip etmem için beni çekti. Yaklaştığımız dar mağara girişi neredeyse onun sığamayacağı kadar küçüktü ve benim göz hizamda açılıyordu.

Beni belimden kavradı ve ben çılgılık atma isteğime karşı koyarken beni yukarı kaldırdı. Çıkıntıyı kavradım, kendimi içeri çektim ve girişin bir tarafına sarıldım, böylece kendini yukarı kaldırıp sorunsuzca içeri girebildi. Kalçasındaki kınından kısa hançerini çıkardı ve tünelden geçip yanımdan geçmek için öne doğru eğilirken ayağa kalktı. Arkasından ayağa kalktım, vücudumun kapalı alanda tam boyuma kadar açılmasına izin verdim. Arkasından yaklaşırken, bir şeyin bize saldırması durumunda ona manevra yapabileceği kadar alan bırakmayı unutmamaya çalıştım.

Bu kadar küçük bir geçitte olması pek mümkün görünmüyordu ama dağların içinde neyle bağlantılı olduğunu kim bilebilirdi ki? Mağara canavarları Hollow Dağları'nda çok gerçek bir endişe kaynağıydı ve karşılaşmak istediğim bir şey değildi. Ben olsam

Ayak uzunluğundaki pençeler beni parçalara ayırırken canlı canlı yenme çilesiyle yüzleşmektense Sis Muhafızları beni ezip geçti.

Küçük tünelde ilerlerken tünel genişledi ve mağara Caelum'un önümde boylu boyunca durabileceği kadar uzadı. Boyunun uzamasıyla birlikte canavarlarla ilgili endişelerim de arttı. Endişelerime aldırmadan tünelden çıktı ve birkaç basamak inerek bir odayı andıran bir mağaraya girdi. Oyalandığım tünelin karşısında, daha geniş bir başka tünel, sanki kendi içinde uğursuz bir varlık gibi tehdit ediyordu. Mağara canavarlarının hücum edebileceği kadar büyük olduğunu düşündüm. Hiç görmemiştim ama bir tanesinin sığmaması için devasa olması gerekirdi.

"Burada bekle," dedi Caelum, benimle birlikte tünele geri çekilerek.

"Bekle, hayır!" İtiraz ettim, onu takip etmek için döndüm.

"Burada kalırsan güvende olursun. Seni sıcak tutacak bir ateş yakmak için birkaç parça odun topluyorum," dedi ve dudaklarını alnıma dokundurarak kısa bir süreliğine uzaklaştı, ben dönüp mağaranın girişine bakana kadar arkasından bakakaldım.

Başımın üzerindeki ayın ve yıldızların ışığı olmadan, tek ışık ipucu arkamdaki tünelden ve tünelin aşağısında, karşı tarafımdaki parlayan kayalardan geliyordu. Bu iki boşluk dışında hiçbir şey göremiyor, mağaranın ağzının uçsuz bucaksız büyüklüğünü gördüğümünden daha fazla hissediyordum.

Aşağıda herhangi bir şey pusuya yatmış, tuzağa düşmemizi bekliyor olabilir. Caelum'un dönmesini nefesimi tutarak beklerken geçen saniyeleri saydım.

Ya beni terk ederse?

Vahşi Av'dan kaçmaya çalışırken tek başıma, tamamen yalnız olma düşüncesine dayanamıyordum. Onsuz hiç şansım yoktu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Caelum?" Tısladım, sesim tüneldeki sessizlikte yankılandı.

"Beni özledin mi yıldızım?" diye sordu, geniş formunun gölgesi nihayet mağaranın girişinde yeniden belirdi. Aceleyle içeri girdi, yanımdan geçerken kollarına odun yığı ve tereddüt etmeden geniş alana indi.

"Ya güvenli değilse?" Küçük kapalı tünelimde kalarak sordum. "Uzun zamandır burada hiçbir şey yoktu," dedi ve tünele doğru ilerledi. İki tünel arasındaki duvar. Odunları yere bıraktı.

Ayaklarının altındaki taşa çarpan parçaların şangırtısı boşlukta yankılanıyordu.

Gürültüyü takip eden dakikalarda hiçbir şey hareket etmedi, ben beklerken hiçbir şey ona çarpmadı ya da onu yemedi.

Botlarım kayaya çarptığında dizlerimi bükerek darbeyi emdim ve yere düştüm. Karanlığın içinden görebilmek için gözlerimi kısarak ona doğru tökezledim, ta ki onu yanımda hissedene kadar. Metalin metale sürtünme sesi odaya yayıldı, ateş yakmaya çalışırken çakmaktaşından çıkan kıvılcımlar tahtada parlıyordu.

"Kuru odunu nereden buldun?" Dışarıdaki karı düşünerek sordum. Bütün bir soğuk mevsimin odunsuz geçeceği düşüncesi içimi ürpertti, bu gece şanslı olsak da gelecek gecelerimizin muhtemelen bu kadar şanslı olmayacağını biliyordum.

"Karın henüz toprağa ya da devrilmiş ağaçlara işlemeye vakti olmadı. En azından bu gece sıcak olacağız," diye yanıtladı kıvılcımlar odunlara takılırken. Işık boşluğu doldurdu ve bana gece boyunca evimiz olarak adlandıracağımız mağaraya ilk bakışımı verdi.

Caelum bu mağara hakkında ne hissetmiş olursa olsun, haklıydı. Hiçbir yaşam belirtisi ya da son zamanlarda içinde herhangi bir şeyin kıpırdadığına dair bir işaret yoktu. Önümüzde mutlu bir şekilde çıtırdayana kadar ateşi besledi, tüneller duman için bir kaçış sağlıyordu.

Bu iş biter bitmez mağaranın duvarına yaslandı ve sıcaklık üşümüş bedenine nüfuz ederken iç çekti. Yanına oturmak için hareket ettim, alevlerin soğğun en kötüsünü kovalamasına izin verdim. Açlık karnımı ağrıtıyordu ama hava sabaha kadar bir şey yapamayacağımız kadar soğuk ve karanlıktı.

Caelum karnımın guruldadığını duydu ve gözlerini kapatırken kıkırdadı. "Sabah ilk iş birkaç tuzak kuracağım ve gün için harekete geçmeden önce biraz kahvaltı yakalayıp yakalayamayacağımıza bakacağım."

"Tamam," diye mırıldandım, daha rahat etmek için vücudunu yeniden ayarlamasını izliyordum.

"Biraz uyu Estrella," diye mırıldandı Caelum, mağaranın zeminine sırt üstü uzanarak. Kollarını başının üzerine atıp ön kollarıyla bir yastık oluşturdu. Yan yattım ve kendi içime büzüldüm, yüzümü mağaranın girişine döndüm, ateşle aramda beni bulabilecek her şey vardı.

Hayatımda beni korkutan pek bir şey olmadı -düşünür düşünmez bunun bir yalan olduğunu anladım. Beni yeterince korkutan pek bir şey yoktu.

Zaten tam olarak istediğim şeyi yapmadığımı da biliyordum. İnatçı olmanın avantajları vardı, botlarımı ayaklarımın altındaki toprağa kazmanın ve tek bir anlık özgürlük için her şeyi riske atmanın avantajları vardı.

Ama hayatta kalmak farklıydı. Benden üç kat büyük bir canavarın kucağında ölmenin görüntüsü, uyuyamayacağım kadar bana işkence ederdi.

"Düşüncelerini buradan duyabiliyorum, Küçüğüm," diye mırıldandı Caelum, ona bakmak için döndüğümde dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Ben iç çekerken o gözlerini yavaşça açıp bana baktı.

"Anlat," dedim, pelerinin içine daha da sokulurken dikkatimi dağıtmak için. "Zihnimin yine seninle ilgili düşüncelerle dolu olduğunu nasıl düşündüğünü duymayı çok isterim." Sözlerimden alaycı bir küçümseme damlıyordu.

"Buraya gel, seni böyle savurgan düşüncelerden uzaklaştırabilirim. Bir elini uzatsan sahip olabileceğin şeyleri neden düşünesin ki?" diye sordu, dudaklarındaki şakacı sırıtış dikkatimi dişlerinin canlı beyazlığına çekti.

"Uyuyor olmamız gerekiyordu," diye karşı çıktım, başımı onun çarpıcı yüz hatlarından mağaranın tavanına doğru çevirerek. O kadar çekici, o kadar gerçekçi olmayan bir yakışıklılığı vardı ki. Mistfell'deki erkeklerin hiçbiri bu kadar mükemmel yüz hatlarına sahip değildi. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu, hafif bronzlaşmış, hatta altın sarısı tenine boyanmış gölgeler gibiydi. Burnu düzdü ve cömert dudaklarının üzerinde mükemmel bir büyüklükteydi. Çenesi kare şeklindeydi ve sık sık takındığı şakacı ifadeye rağmen kaşları güçlü ve sertti.

"Peki neden değiliz?" diye sorarak dikkatimi tekrar ona çekti. Öne doğru eğildi ve ellerimden birini avucunun içinde kavradı. Başparmakları avucumun üzerinde gezinerek hafifçe okşadı. "Konuş benimle."

İçimi çektim, utanç yüzümü ısıtırken başımın taşa çarpmasına izin verdim. O kadar korkusuz, etrafımızdaki tehlikelere karşı o kadar umursamaz görünüyordu ki. "Korkuyorum," diye mırıldandım, gözlerimi kasıtlı olarak ondan uzak tutarak.

"Bir yıldız neden korkabilir ki?" diye sordu, sesindeki alaycı tını bana biraz güven veriyordu. Elimi daha sıkı sıkarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"Son zamanlarda pek çok şeyden korkuyor gibiyim," dedim ve Lord Byron'dan çok ondan korktuğumu düşünerek başımı salladım. Hiç mantıklı değildi ama Byron bedenime dokunabilmişti. Caelum'un yapabildiği gibi içime ulaşıp ruhumla oynayamamıştı.

"Yine de yoluna devam ediyorsun, benim küçük cesur yıldızım. O kadar parlak yanıyorsun ki bazen Vahşi Av'ın seni kilometrelerce öteden hissedeceğinden korkuyorum," dedi ve nefesimin ciğerlerimde düğümlenmesine neden oldu.

"O zaman neden benimle kalıyorsun? Bundan gerçekten korkuyorsan benden mümkün olduğunca uzakta olmak istersin herhalde?" Benim için kendini tehlikeye atmasının olası nedenlerini düşünmeye çalışarak sordum.

Soruyu duymazdan geldi, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken hafifçe gülümsedi. "Neden korkuyorsun?" diye tekrar sordu.

İçimi çektim, aramızdaki anı bir kenara bıraktım ve bunun en iyisi olduğunu biliyordum. "Mağara canavarları," diye cevap verdim ve başımı sallayarak tünelin dağların içindeki ağa doğru kıvrıldığı çatala doğru ilerledim.

Bakışlarımı takip etti, anlamış gibi başını salladı. "Herhangi bir şeyin sana zarar vermesine izin vereceğime gerçekten inanıyor musun? Mağara canavarı, Fae ya da insan, sana ulaşmak için beni geçmeleri gerekecek."

"Benim için neden bu kadar riske girdiğini anlamıyorum. Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun," diye fısıldadım, kelimeler aramızda geziniyordu.

Yüzü değişti, ayırık dudaklarının arasından ağır bir iç çekiş kaçtı. Eli yanağımı kavradı ve dişlerini alt dudağına gömdü. "Seninleyken kendimi o kadar da yalnız hissetmiyorum," diye mırıldandı ve alnını benimkine değdirmek için öne eğildi. Elini boynumdaki işarete götürdü, teninin girdaplı ve kıvranan mürekkebi benimkine değdi ve içimde bir şok etkisi yarattı. "Tüm hayatımı yalnız hissederek geçirdim, etrafım başkalarıyla çevriliyken bile. Bunu bir daha hissetmemek için her şeyi yaparım. Sen ve ben aynıyız." Elini boynumda sıkarak Fae İşareti'nin etrafını sardı. "Bu bizi hiçbirimizin anlamadığı bir şekilde birbirimize bağlıyor. Bu yüzden istediğin kadar korkabilirsin Küçüğüm, ama bunu sonuna kadar kılıçlarımın yanında olacağını bilerek yap."

Aniden geri çekildi, gözlerim yanarken aramızdaki boğucu anı kopardı. Kendini tekrar uykuya bıraktı ve bir iniltiyle bacaklarını gerdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Bir eliyle karnını sıvazlamasını izleyerek sordum.

"Buraya gel," dedi, yüzünde bir kıkırdama belirdi ve bir an önceki ciddiyetinin tüm izleri kayboldu. İyi ruh halinin gerginliği yok etmesine izin vererek oyalanmadım. Caelum gibi adamların savunmasız olmak istemediğinden şüpheleniyordum ve kibrin ve duruşun altını gördüğüm o anlar nadir bulunan, değer verilmesi gereken şeylerdi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve dikkatle pantolonunu inceledim. Aleti hakkındaki düşüncelerimi çoktan belli etmiştim.

"Dışarı fırlayıp seni ısırmayacak, Estrella," diye güldü. "Başını bana yasla ve uyuyana kadar sana bir hikaye anlatayım."

Bu beni duraksattı. Lord Byron'ın malikânesinin özleyeceğim tek yanı kitaplarla dolu kütüphanesi ve içerdikleri hikâyelerdi. İnsanların yaşadığı maceralar. "Ne tür hikâyeler?" Gözlerimi kısarak sordum. "Bu seksle ilgili bir şey mi? Çünkü senin aletini yumruklamaktan çekinmem."

"Estrella, söz veriyorum; bunun bir seks meselesi olduğunu anlayacaksın," dedi yine karnını sıvazlayarak. "Bildiğim en eski hikâye bu." Öne doğru kaydım, kendimi aşağı indirirken sırtımı ona döndüm. Yüzümün yan tarafı gömleğine değdi ve Caelum'la özdeşleştirdiğim o farklı kokuyu derin bir nefesle içime çektim.

Her zaman keklik üzümü gibi kokardı, geceleyin çayıra yağan taze kar gibi. Keskin ve soğuk bir esansı ciğerlerinize çekmek ve sizi içten içe yakmasına izin vermek gibi.

Pelerinini üzerime örttü ve beni sıcaklığıyla sardı. Üşüdüğünü söyleyip itiraz edecek halim yoktu, bunun onu içime çekmemeye çalışmak kadar beyhude bir çaba olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

Bir elini kaldırdı ve usulca mırıldanırken saçlarımın dalgaları arasında hafifçe gezdirdi. "Başlangıçta hiçbir şey yoktu." Saç tellerim parmaklarının arasından düşerken durakladı. Sesi alçaldı, lirik bir tempoyla devam ederken hikâyesinin kelimelerini mırıldandı. Anlattığı hikâyenin çok iyi bildiği bir hikâye olduğuna hiç şüphem yoktu; belki de hayatı boyunca ona bilmemiz gerekmeyen şeyleri öğreten babası tarafından defalarca anlatılmıştı.

"Dünya boş bir boşluktu, ışık, madde ya da gölgelerin olmadığı bir yerdi. Dünya Khaos'tan başka bir şey değildi, ama sonunda yalnız kalmaktan yoruldu ve etrafını saran karanlığı Ilta'yı yaratmak için kullandı. Gecenin Primordial'ine ve onun yarattığı gölgelerde parıldama şekline aşık oldu. Bir araya geldiler ve sonunda bir oğul, Karanlığın İlkeli Edrus'u yarattılar. Ilta ve Edrus yakınlaştılar, Khaos'la hissettiğinden daha yakın oldular ve Ilta oğlu için önceki sevgilisini terk etti," dedi.

"O ne?" İçimde yükselen öfkeyle sordum. Bu bir seks *meselesiydi*.

"Tüm dünyada sadece üç varlık vardı, Estrella. Bugün bildiğimiz aile sınırlarının o zamanlar var olmaması çok mu şaşırtıcı?"

Onlar her şeyi yaratırken mi?" diye sordu, parmağını işaret edercesine burnuma vurarak. "İlta ve Edrus'un birlikte iki çocuğu oldu ve yaratılış yedi nesil Primordial olana ve bildiğimiz dünya oluşana kadar devam etti. Ayaklarımızın altındaki toprağı, gökyüzüne yükselen dağları, Krallığın sınırlarındaki denizi ve etrafımızdaki her şeyi onlar yarattı. Bu İlkellerden, insanlar gerçeğı öğrenene kadar bir zamanlar taptıkları Tanrıların son nesli geldi."

"İlkeller Fae ırkını mı doğurdu?" Gözlerimi açık tutmak için zorlarken esneyerek sordum. "Fae'ler buna mı inanıyor?"

"Öyle. Kendilerince Baba ve Anne'ye inanırlar ama onlara insan ırkıyla aynı şekilde tapmazlar. Fae'ler Baba ve Anne'nin on üçüncü yaşam döngünüz sona erdikten sonra sizi öbür dünyaya götürmek için beklediklerine inanırlar, ancak bu dünyada geçirdikleri süre boyunca yaptıkları seçimlerin ağırlığı tarafından yönetilmezler."

"Orijinal İlkellere ne oldu? Dünyayı gerçekten yaratanlar onlarsa, neden çocuklarına Tanrı olarak tapılmasına izin versinler ki?" Başımı onun kucağına doğru kaydırarak sordum. Sırt üstü uzandım, o üzerime kıvrılıp nazik parmak uçlarını yanağımda gezdirirken ben de ona bakıyordum.

"Tuhaf bir şey," dedi. "Uykuya dalıyor olman gerekiyordu."

"Bana bir hikaye anlatacağını söylediğinde, yasak metinlerden bir şey kastettiğini düşünmemiştim! Yatmadan önce anlatacağın bir masalı kastettiğini sanmıştım. Sen dünyanın yaratılışından bahsederken ben nasıl uyuyabilirim ki?"

"Gelecek için bunu aklımda tutacağım. Onun yerine sana bir seks hikayesi anlatabilirim? Belki Peri ve Marat'ın birlikteliğı ve oğullarının kutlamaları hakkında okuduklarımdan birini? Elimizde daha önce kullandığımız görsel malzeme var ve eminim ki bunu yapabiliriz-"

Başımı kaldırıp karnına gömdüğümde homurdandı ve ateşle yüzleşmek için ondan uzaklaştı. Vücudunun sıcaklığı neredeyse donmak üzere olan kulağımı ısıtırken başımı ondan ayırmaya kıyamadım.

"Sözümü geri alıyorum. Meraklı olmaktan çok acımasızsın. Meraklı bir şey o anları yeniden canlandırmak ve neden bu kadar zevkli olduklarını keşfetmek isterdi."

"Çenenin kaparı mısın yoksa Primordial'ların nereye gittiğini söyler misin?" Onun maskaralıklarından duyduğum rahatsızlığı bir kenara bırakıp inleyerek sordum.

"Kayboldular, Küçüğüm. Kimse nereye gittiklerini ya da onlara ne olduğunu bilmiyor. Sadece bu dünyayı ve içindekileri terk ettiklerini. Bizim Eski Tanrılar olarak bildiğimiz İlkelerin çocukları yönetimi ele geçirdi. Kendilerini hiyerarşinin en tepesine yerleştirdiler ve çöküş ve günah dolu bir hayat yaşadılar," dedi ve ben tüm sağduyuma rağmen ona sokulurken devam etti.

Yaldızlı şehirlerden, kendi onurlarına yaptırdıkları topraklardan ve tapındıkları tapınaklardan bahsetti. Kafamda taştan tapınakların görüntüsüyle uykuya daldım, uykunun sonunda beni ele geçirmesiyle gözlerim kapandı.

OceanofPDF.com

Etrafımı saran sıcaklığa daha da sokuldum, yüzümü gömleğinin bağcıklarının ayrıldığı çıplak tene sürttüm.

Uyuyordum. Derin bir inilti beni öyle bir irkiltti ki, gözlerim şok içinde açıldı ve ne olduğunu anlamaya çalışırken kendimi tamamen hareketsiz tuttum.

Başım Caelum'un kucağında uyuyakalmıştım, öyleyse neden onun göğsüne sokulmuştum? Bedenlerimize baktım, bacağımın onun beline dolandığı yerde elbisemin çıplak baldırımı ortaya çıkaracak şekilde yükseldiğini görünce irkildim. Vücudumun yarısı onun üzerindeydi, sanki ısıyı onun kemiklerinden kendi kemiklerime çekebilecekmişim gibi onunkinin üzerine yayılmıştım. Sırtımda ateşin korları, önümde onun vücut sıcaklığı ve üzerime örttüğü pelerinle, dışarıdaki erken kışın soğuğu geçmişte kalmıştı.

Karnıma sert bir şey bastırdı, kaçmaya çalışan şok olmuş nefesi bastırmak için alt dudağımı ısırırken uzunluğunu tahmin etmek bile imkansız görünüyordu. Parmakları sıkılaştı, kığımın tüm yanağını kavradığı gibi elbisemin kumaşını daha da sıktı. Eli çok büyüktü, tamamen kaplıyordu ve ereksiyonunu karnıma sürtmek için kalçalarını kaydırırken beni vücuduna daha sıkı çekmek için kavramayı kullandı.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım; genellikle gergin ve acımasız ya da şakacı bir kibirle dolu olan çizgiler uykuda gevşemişti. İfadesinde, uyanıkken yansıttığı adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

saat, sadece huzurlu bir ifade, ona bir şekilde... normal olduğu yanılması veriyor.

Daha az korkutucu, daha az istisnai olmanın.

Sinirlerimi yuttum ve aramıza biraz mesafe koymak için başımı yavaşça göğsünden kaldırdım. Uykumun bir noktasında onun üzerine yuvarlanmış olmalıydım ve uyandığında beni bir sülük gibi ona yapışmış halde bulursa küstahlığını hayal edebiliyordum. Bacağımı belinden kaldırdım ve onu rahatsız etmeden vücudumu onunkinden ayırmak için yavaşça geri çektim.

Hareket etti, o kadar yumuşak ve ani bir hareketle beni altına aldı ki sırtım taşa dayanırken gıcırdadım. Ağırlığı beni sardı, koyu renk gözleri aniden açıldığında gölgelerle dans ediyor gibiydi. "Nereye kaçıyorsun yıldızım?" diye sordu, dudakları ağzını yumruklamak istememe neden olan bir sırıtışa dönüşürken eliyle kıcımlı daha kasıtlı bir şekilde sıktı. "Vücudunun benimkine sarıldığını fark etmeyeceğimi mi sandın? Uykunun derinliklerinde bile seni hissetmeyeceğimi mi sandın?"

"Senden öğreniyorum," diye mırıldandım, kalçalarımı oynatarak elini kaldırmaktan başka çaresi kalmayana kadar bedenlerimizin altındaki toprağa sürtmeye çalıştım. Bu hareket beni ona sürttü, bacaklarım beni yuvarladığında kalçalarını aralarına kaydırıldığı yere yayıldı.

"Nefretin böyle hissettiriyorsa, aşkını hissetmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve burnu burnumun ucuna değene kadar öne eğildi. Dudaklarını alnıma değdirene kadar kemerin üzerinde bir yol izleyerek yukarı doğru takip etti. Geri çekildiğinde gözleri ağzıma kaydı.

"Aşk mı?" Diye sordum, o dikkatle dudaklarıma bakarken aramızda boğuk bir ses dolaşıyordu.

"Evet, Küçüğüm. *Aşk*. Elim kıcımda ve sikim kalçalarının arasındayken dostluğunu kazanmayı amaçladığıma inanıyor muydun?" diye sordu, sanki ne demek istediğini kanıtlayabilecekmiş gibi öne doğru gıcırdayarak.

"Arkadaşlar sevişebilir, Caelum. Yaşadığın onca cinsel macerayı düşününce bunun tamamen farkında olduğunu sanırdım," diye tısladım, başımı onunkinden çevirerek. Çok yakındı, yüzü benimkine o kadar yakın duruyordu ki kafamın içinde dönen düşünceleri duyabileceğini düşündüm.

"İşte yine o kıskançlık," diye alay etti, göğsünden bir memnuniyet hırıltısı yükseldi. "Arkadaşlar eski sevgilileri kıskanır mı? Çünkü senin içinde olan herhangi bir erkeğin bağırsaklarını deşmeyeceğime söz veremem."

"Neyse ki buna gerek yok," dedim kaşlarımı çatarak. "O zaten kardan başka bir şey değil."

Caelum durgunlaştı, başını yana eğip bana bakarken yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "İşaretlendikten sonra sana zarar vermeye mi çalıştı?"

"Beni avlamaları ve ezip geçmeleri için gönderdikleri Sis Muhafızlarından biriydi. Sanırım sadakatini kanıtlamak için iyi bir yol."

"Görevini sana tercih etti," dedi Caelum, boynumun çukurundaki hassas deriye sokulana kadar yüzünü öne eğerek. Nefesi izimin üzerinde dolaşırken ılıktı, yakınlığı tanıdık geliyordu. "Tam bir aptaldı."

"Görev her zaman önce gelir," dedim, küçük yaştan beri bana dayatılan sözleri yineleyerek. Görev aileden önce gelir. Aştan önce görev. *Her şeyden önce görev.*

Benimki Mistfell'in bir sonraki Lordunu doğurmaktı. Caelum'a hangi görevin yüklendiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Daha iyi bilmesem, Kraliyet Ordusu için mükemmel bir aday olduğuna yemin edebilirdim.

"Sevgi her zaman önce gelmelidir. Eğer bunu unuttuysak bir bütün olarak kaybolmuşuz demektir. Bir zamanlar insanlar sevdikleri için dünyayı yakıp yıkarlardı," dedi. Karnım onun altında guruldadı ve bu anı bölerken yüzüne bir sırıtma çizdi.

Birinin beni sadece seçmekle kalmayıp, bana sahip olmak için herkese ve her şeye meydan okuyacak kadar tamamen sevmesi bizim dünyamızda imkânsız görünüyordu. Brann beni korumak için her şeyini feda etmişti ama bu bile sanki gizli bir amacı varmış gibi hissettirmişti. Sanki aramızda bilmediğim, bilemeyeceğim, onu beni korumaya iten bir şey varmış gibi.

Çünkü onun için en önemli şey Fae'lerin beni yakalamamasını sağlamaksa, neden en başta Sis Muhafızları'nın beni öldürmesine izin vermedi? Tek garantisi buydu.

"Hadi," dedi Caelum, ağırlığını üzerimden kaldırarak ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatarak. "Sana birkaç tuzağın nasıl kurulacağını öğreteceğim. Biraz bekleriz ve umarım bugün için harekete geçmemiz gerekmeden önce bir şeyler yakalarız."

"Hâlâ Rochpar Dağları'na ulaşmaya mı çalışıyoruz?" En soğuk aylarda yapacağımız yorucu yolculuğu düşünerek sordum. Gerçek kış gelmeden önce oraya ulaşma şansımız yoktu ve ben bunu yapamazken

Düşen Peçe ile aramıza mümkün olduğunca mesafe koymanın avantajımıza olacağını inkâr etsek de, donarak ölmek de hiç cazip değildi.

"Sonunda," dedi ve beni girdiğimiz tünele doğru kaldırdı. Dışarı çıkarken arkamdan takip etti, sabahın ilk ışıklarında havayı çok daha hoş bulmuştu. Rüzgâr dinmiş, kar durmuş ve çoğu erimişti bile. "Ama hava tahmin edilemez olduğu için, sanırım soğuk mevsimi beklemek için bir alternatif bulmamız gerekiyor. Hollow Dağları'nda Fae'lere ve Sis Muhafızlarına karşı bir Direniş olduğuna dair söylentiler var. Onlara rastlama umuduyla ilerlemeye devam edeceğiz."

"Onları nasıl bulacağız?" Fae'lere karşı bir direniş fikri en çılgın hayallerimin bile dışında görünüyordu. Bizim gibi daha fazla insan, kışı başarıyla atlatacak bir yer varsa hayatta kalmak için daha fazla yetenek.

"Yapamazsın," dedi, tünelden aşağı atladı ve beni belimden kavrayıp yapraklarla kaplı zemine indirmek için uzandı. "Seni bulurlar."

M Topuğuna yeterince eziyet edilmişti, uzun zaman önce yarılan ve asıl yaranın etrafında su toplayan deri, yol vermek için ayrılıyordu. Düşündüğümden çok daha derin bir yaraya dönüştü. Adımlarımla irkildim, her adımda daha fazla yırtıldığını hissettim.

Caelum beni incelerken başını hafifçe kaldırdı, bakışlarında tehlike çalkalanıyordu. "Yaralanmışsın," dedi, bana öyle bir baktı ki, yetişkin bir adamın bile solabileceğini düşündüm. "Neden bir şey söylemedin?"

"Bunun için yapılacak bir şey yok. Botlarım olmadan yürüyemiyorum," dedim ayak bileklerimdeki acıyı omuz silkerek. Biri diğerinden daha kötüydü, tenimdeki kanın kaygan hissi beni delirme noktasına getiriyordu.

Her gün sonsuz saatler boyunca yürürken iyi oturan ayakkabılar büyük önem taşıyordu.

"Botların canını mı yakıyor?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Kıyafetlerine şöyle bir göz attığında, alışkın olduğu yüksek kaliteli

Duvak parçalanmadan önceki haline. Sadece tunik ve pantolonundaki iğne işi bile muhtemelen benim bir hasatçı olarak bir yılda göreceğimden daha pahalıya mal olmuştur.

"Evet. Üzerime tam oturmuyorlar, bu yüzden deri ayak bileklerime sürtünüyor, çoraplarımı sıkıyor ve beni kesiyor," diye açıkladım, çenesinin sıkışmasını izlerken.

Elimi tuttu ve beni sarıldığımız alçak dağın eteklerinden uzaklaştırdı, böylece güneş batmaya başladığında bir mağaraya sığınabilecektik. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Hollow Dağları'ndan çok uzakta olmayan bir köy var. Oraya gidip sana yeni çizmeler ve belki de bir pelerin buluruz. Seni yaralayan botlarla yürümeye devam edemezsin," dedi, bana dik dik bakarken sesi azarlar gibiydi.

"Birkaç su toplaması sorunlarımızın en küçüğü," dedim, her ne kadar işlevsel ayakkabılara ve Caelum'u hava koşullarına karşı korumasız bırakmanın ağırlığını taşımayan sıcak bir pelerine itiraz etmeyecek olsam da.

"Bir gecede mi iyileştiler?" diye sordu, beni dikkatle inceleyerek.

"Çoğunlukla," diye itiraf ettim. Her yaralandığımda meydana gelen garip iyileşmeyi dile getirmek istememiştim. Sıyrıklar çabucak geçti; çıkık omzumun acısı saatler içinde geçti. Hiçbir şey uzun sürmedi, ama kabarcıklar her iyileştiğinde, yaraları örten taze bebek derisi ertesi gün yeniden açılıyordu.

"Artık çabuk iyileşeceksin. Sana daha iyi uyan botlar bulabilirsek, ayakların kısa sürede daha iyi olacak. Bu çok önemli Estrella. Acı içindeysen düzgün koşamazsın."

"Kendimizi Sis Muhafızlarına ifşa etmeye degeceğini sanmıyorum." İçimi çektim ama onu takip ettim. Sonra iç çekti, yolculuğunu durdurup arkama uzandı ve bir elini belime koydu. Diğer eli ise bacaklarımın alt tarafına uzandı ve başım omzuna yaslanmış bir şekilde kollarına sarılana kadar onları altımdan çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Yavaşsın çünkü acı çekiyorsun. Seni taşırsam daha hızlı ilerleriz," dedi, sanki kollarının üzerinde temizlenmesi gereken bir kilim gibi serili koca bir insanın ağırlığı yokmuş gibi ileriye doğru adım atarak.

"Hıyarlık etme. Kendim yürüyebilirim."

"Yapabilir misin?" diye mırıldandı, gözlerini gövdemde, bacaklarımda ve benim bile yavaş yavaş kanla dolduğunu bildiğim botlarımda gezdirirken kaşlarını kaldırdı.

"Seni yumruklamak zorunda bırakma beni," diye uyardım, sonunda yumuşayıp beni ayağa kaldırana kadar kıvrandım. Topuklarım hemen itiraz etti ama ileriye doğru ittim ve o yanımdayken daha hızlı yürüdüm.

Kendi başıma yürüyebileceğimi bildiğim halde, bir genç kız gibi ormanda taşınamazdım. Bu kadar küçük bir yaranın beni aciz bırakabileceğini düşünmek beni daha da öfkeliendirirdi.

Sessizce yolumuza devam ettik, ikimiz de bahsettiği köyü bulmak için yürüdüğümüz saatler boyunca kendi hayal kırıklığımızla boğuştuk. Sormak istemedim; geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmanın akıllıca olduğunu düşünmedim. Hayatı ve geçmişi beni ona daha da çok sevdirmeye hizmet ederken değil.

"Baban bir Lord falan mıydı?" İçimdeki merak ateşine engel olamayarak sordum.

"Öyle de denebilir," dedi kaçamak bir ifadeyle, omuzlarını silkerek. Bu, meşru bir çocuk olmamasına rağmen neden hoş görüldüğünü kesinlikle açıklıyordu.

Para birçok şeyi satın alabilirdi. Resmi varis olarak gayrimeşru bir çocuk bile.

Babasının unvanı hakkında daha fazla konuşmak istememesinin işaretlerini okuyarak sustum. Sonunda bir önemi kalmadı.

Bildiğimiz dünyanın artık hiçbir önemi kalmamıştı.

"W Şunu keser misin?" Kolunu belime dolamaya çalışan Caelum'un elini iterek tersledim.

Tekrar

"Hâlâ topallıyorsun," diye itiraz etti, sanki bu beni taşımaya devam etmesini haklı çıkarıyormuş gibi.

"Çok uzak olmadığını söylemiştin," dedim, başımı öne doğru salladım ve yanından geçerken ona ilerlemesini işaret ettim.

Yanıt olarak hırladı; peşimden gelirken sesi göğsünde gümbürdüyordu. Devasa eli başımın tepesine indi ve bedenimi yürümeye başladığımdan daha kuzeye doğru yönlendirmek için kullandı. "Sende bir hidranın yön duygusu var."

"Kör değiller mi?" Baş Rahibe beni Peçe'den uzak durmam için korkutmak istediğinde, kitaplarda gördüğüm Alfheimr'ın dehşeti hakkında uyarıda bulunan resimleri düşünerek sordum. Onu rahat bırakmayı öğrendiğim sürece, Peçe'nin bizi koruması sayesinde görmek zorunda kalmayacağımız tüm yaratıklarla doluydular. Fae'ler yeterince ürkütücüydü, ruhani bedenleri bizimkine çok benziyordu ama önemli olan her yönden farklıydı. Faerie'nin canavarları ve yaratıkları kabuslardan yaratılmış, karanlıktan ve dünyaya getirilen tüm kötü büyülerden şekillendirilmişti. Üç başlı devasa yılanların göz yuvaları bile yoktu.

"Evet. Evet, öyleler," diye kabul etti, yanımda yürürken bana kaşlarını çatarak baktı, ayak uydurabilmem için adımlarını gevşetmişti.

Mağara canavarlarından ne kadar korksam da, hava koşullarına, Vahşi Av'a ve bizi uykumuzda öldürebilecek diğerlerine maruz kalarak uyuma düşüncesi bir şekilde daha da dehşet vericiydi. En azından beni koruyacak Caelum varken, ikimiz bir mağara canavarının gazabından kaçabilirdik.

Ama Vahşi Av'ın iki kez elimizden kaçmasına izin vereceğinden şüpheliydim.

"Keşke bir hidra olsaydım," diye takıldım. "O zaman seni bütün olarak yutabilirdim ve artık bitmek bilmeyen gezinmelerine katlanmak zorunda kalmazdım."

"Yıldızım, beni istediğin zaman bütün olarak yutabilirsin-" Karnına bir tokat attım, vuruş onu durdurduğunda kahkahaya dönüşen homurtusundan zevk aldım.

"İşte bu karıncalanma." Ben ona ters ters bakınca güldü.

"Yumruklanmaktan *hoşlanmamanız* gerektiğinin farkındasınız, değil mi?"

"Vakit geçirmek için daha kötü yollar düşünebilirim," dedi, sanki benim küçük şiddet patlamalarım onu gerçekten ilgilendirmiyormuş gibi omuzlarını silkerek. Birçok erkek beni daha azı için dövürebilecekken, benim şiddet gösterilerime bu kadar kayıtsız kalması beni hem çileden çıkarıyor hem de ilgimi çekiyordu.

"Ağzıma yaklaştırırsan onu ısırp koparabileceğimden endişelenmiyor musun?" Cevapsız bırakmam gereken konuşmaya devam etmek için aramızdaki tehlikeli gerilime cesaret ederek sordum. Bakışları yüzümün yan tarafında ağırlaştı, bakışlarını karşılamak için dönmediğimde dikkati bana sabitlendi. Ayaklarıma, çok büyük botlarımın yerdeki yapraklar ve çalılar arasında nasıl ilerlediğine odaklandım.

"Belki," dedi sonunda, dikkatini önümüzdeki patikaya çevirirken gözleri yüzümden ayrıldı. Uzakta bir bina belirdi, erzak toplamamız gereken köyün ilk binası. "Ama sen bunu yapana kadar mükemmelliğin birkaç dakikasını bilirdim."

Alay ettim, kahkahalar boğazımda düğümlendi ve nefesimi tutmaya çalışırken iki büküm oldum. "Yatağa atmaya çalıştığın kadınlara söylediğin sözlerle inanabiliyor musun? Bunları nasıl bu kadar dürüst bir yüz ifadesiyle söylüyorsun?"

"Ah, yıldızım, durumu yanlış anlamış gibisin. Ben kadınlara replikler söylemem, kulaklarına tatlı sözler fısıldamam ya da onlara tutmaya niyetim olmayan sahte sözler vermem. Yatağıma tamamen kendi istekleriyle ve onlara ne sunacağımı çok iyi bilerek gelirler: bir gecelik eğlence. Romantik sözlerle ya da abartılara gerek yok."

"O zaman ağzımın mükemmelliğine ne diyorsunuz? Dramatik bir yarı

gerçek mi?" Dedim ki, beni patikanın kendisinden uzaklaştırmasına ve

Köyü çevreleyen ormanda gözlem yapabildik.

"Ben buna gerçek derdim," dedi, aniden bana doğru döndü ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Sanırım ikimiz de biliyoruz ki ölmek için dudakların sikime sarılıyken ölmekten daha iyi bir yol olamazdı, Küçüğüm. Daha iyi olabilecek tek şey, o güzel kalçalarının arasında, sen beni almak için çırpınırken içine gömülmem olurdu."

Nefes alamıyordum. Ölümünden, zevkle karışık ölebileceği tüm yollardan bahsettik ama yine de sonun eşiğindeymişim gibi hisseden bendim. Sanki ciğerlerim bir daha asla hava alamayacakmış gibi, ağzından çıkan iğrenç kelimelerle ve bana bakarken karanlık gözlerinin anlayışla parıldamasıyla değil.

"Beni ne kadar istemediğini tekrar söyle yıldızım. Yalan söyleme şeklini çok seviyorum."

"Senden iğreniyorum," diye hırıldadım, kör edici bir gülümseme yüzünü kaplarken az önceki sözleri tekrarladım.

"Hmm," diye mırıldandı, dudaklarını başparmağıyla keşfettiği ağzımın bir kısmına değdirmek için öne doğru eğildi. Ağzımı alıp kendi ağzı haline getirdiğinde nefesim kesildi, ciğerlerim ürperdi. "Kaçınılmaz olanla neden savaşıyorsun? İkimiz de bunun nereye varacağını biliyoruz."

"Daha güzel bir şey bulduğunda benimle kalbi kırık ve terk edilmiş olarak mı?" Diye sordum, kelimeler tekrar düşünmeden ağzımdan kaçtı. Gösterdikleri kırılganlıktan, beni incitebilecek güce sahip olduğunu kabul etmenin zayıflığından nefret ediyordum.

Kimse benim üzerimde böyle bir yetkiye sahip olmayı hak etmiyordu.

"Kadınlardan payıma düşeni gördüm. İnan bana, benim için senden daha güzeli yok. Bu işin bitmesinin tek yolu senin benim olman." dedi ve geri çekilerek anlamlı bir şekilde bana baktı. "Her zaman."

Ona bakarken kekeliyor, ağzımdan çıkan sözcüklerin karmaşası içinde bocalıyordum. Hepsi birbirine karışarak bir tutarsızlık ağına dönüşüyor ve beni dengemi bozmaktan asla vazgeçmeyeceği hissine kapılmama neden oluyordu.

Bir erkeğin bana söyleyeceğini hayal bile edemeyeceğim şeyler söylediğinde kendimi aptal durumuna düşürme korkusu olmadan günümü huzur içinde geçirmeme izin vermeyecek kadar bocaladığımı görmekten hoşlanıyordu.

Bir elini yanağıma dokundurdu ve başparmağını elmacık kemiğimin kavisini süsleyen çillerin üzerinde gezdirdi. Ağzı hâlâ bir nefeslik mesafede duruyordu.

mırıldandığı kelimeler dudaklarının pürüzsüz tenini dudaklarımın birleştiği yere sürüyordu. "Dışarı çık ve benimle oyna, yıldızım. Orada bir yerde olduğunu biliyorum, kimsenin seni göremeyeceğini düşündüğün yerde yanıyorsun. Tüm o ateşi kucakladığında ne kadar parlak parlayacağını hayal et."

Avucu yanağımda ve yüzü benimkine değerken, aramızda soluduğumuz havayı paylaştık. Eli yanağımdan boynumdaki işarete doğru kayarken havada somut bir şey yayılıyor, iç çekiyor gibiydi. Başını benimkine doğru çevirdiğinde elinin arkasındaki daire beyaz bir ışıkla parlıyordu. Dudakları pürüzsüz bir okşayışla benimkilerin üzerinde gezindi; öyle bir süzülüşü ki bu, benimkileri yakaladığı anda onun ciğerlerindeki nefesi de çalıyor gibiydi.

İnledi, yumuşak ve alçak bir ses bizi çevreleyen ormanın sessizliğinde patlak verdi. Boştaki elini belime atıp beni geriye doğru birkaç adım atmaya yönlendirdiğinde, çok da uzakta olmayan köyün varlığı sona ermiş, birilerinin bizi görme ihtimali artık önemsiz hale gelmişti. Bir ağacın omurgama yaptığı sert baskı beni kurduğu tuzağa o kadar çabuk çekti ki, hiçbirini sorgulayacak zamanım olmadı.

Ağzı benimkinin üzerinde bir düşüncenin hayaletiydi, neredeyse oradaydı ama bakışlarımı tutarken ve başını ileri geri kaydırırken tam olarak değil.

Benimle alay ediyor. Benimle alay ediyor.

"Şimdi seni öpeceğim," diye mırıldandı, kelimeler bana sürünüyordu. Bir tehdit gibi hissettim. Bir söz gibi hissettim. İzin vermemem gereken her şey gibi hissettim.

Yine de uzaklaşmadım, bunun olmasını engelleyemedim; o yoğun, karanlık bakış beni olduğum yere sabitlemişken olmazdı. Rüzgarda külden başka bir şeye dönüşmeyecek kadar parlak bir şekilde yanmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

"Çoktan yaptın sanıyordum," diye fısıldadım ve aptallığım için hemen kendime lanet ettim.

Caelum cevap olarak kıkırdadı. "Hayır, Estrella. Daha seni öpmeye başlamadım bile," dedi, daha iyi bir açı yakalamak için başını yana eğerek. Başımı tekrar ağacın gövdesine doğru yönlendirirken ağzını dudaklarıma daha sıkı bastırdı. Ağzıyla dokunduğu yer karıncalandı ve aramızda küçük soğuk parazitler oluştu.

Dudakları yumuşak kaldı, ağzımın her köşesini kendi dudaklarıyla çizirken ve beni nazikçe okşayıp her zayıflığımı bulurken nazik bir keşif yaptı. Benim için ayrıldığında, bilmeye hakkımız olmayan, iyi çalışılmış, senkronize bir dansla onu takip ettim. Birlikte hiç dans etmemiştik, hiç

öpüşmemiştik.

Etrafımızda dalları sarkan yaprak dökmeyen bir ağaç gölgesinin altındaydık ama yine de tanıdık geliyordu. Yıllar sonra eve dönmüş gibiydim ve ciğerlerime verdiği nefes, aldığım ilk gerçek nefesti; saf, buz gibi bir hava.

Bu ağaç gölgesinden çıkan kız asla eskisi gibi olmayacaktı.

Boynumdaki eli ve neredeyse çok sert hissettiren parmaklarıyla başımı geriye yatırmasına izin vererek ona doğru açıldım. İniltisi ağzıma ve boğazıma doldu, dili benimkine dolanırken benden verdiği kadar açgözlülükle içti. İsmim geçmişte kalana ve kollarım boynuna dolanana kadar beni anlamsızca öptü. Elim Mark'ına değdiği anda ağzımın içine doğru soludu ve vücudunu benimkine daha sert bastırdı.

Aramızdaki mesafe, beni ağaçla oluşturduğu kozanın güvenliğine sardığında ve geniş formu üzerime eğildiğinde kayboldu. Kalçalarını karnıma bastırdı, uzunluğu elbisemin içinden tenimi kavuruyor gibi görünüyordu ve beni biraz gerçekliğe geri döndürdü.

Gece çökmeden dağlara geri dönmemiz gerekiyordu.

"Caelum," diye mırıldandım, ağzımı onunkinden ayırarak. Hayal kırıklığını içini çekerek yüzünü boynuma gömdü ve dudaklarını kendisinininkine çok benzeyen Fae İşareti'nin üzerinde gezdirdi. Buz gibi parlıyordu, o kadar soğuktu ki yakıyordu, beyaz ışıltısı teninde parılıyordu. "Özür dilerim," diye ekledim, özür dileme ihtiyacı hissederek. Beni öpmesini ben istememiştim ama buna izin vermemem gerektiğini bildiğim halde onu durdurmamıştım.

Sadece bir öpücükle, zaten bildiğim her şeyi kanıtlamıştı. Bu adam benim sonum olacaktı.

"Senin için sonsuza kadar bekleyebilirim, Küçüğüm. Asla üzölmene gerek yok," dedi ve ağzıma son bir nazik öpücük bırakıp geri çekildi. Kendimi ağaçtan sıyırdım ve o bana yer açarken dikkatimi tekrar köye çevirdim.

Soğuk hava ağzının sıcaklığını silerken dudaklarım yandı, etim öpücüğünden morardı.

Yine de buna değdiğini düşündüm.

T rastladığımız köydeki tapınak, Mistfell'de günlerimi dizlerimin üzerinde geçirdiğim tapınaktan daha küçüktü. Bina hala taştan yapılmıştı ama öbür dünyaya uzanmak için gökyüzüne doğru yükselen bir kule yoktu, sadece yere doğru eğilen tek bir kat vardı. Pencereler düzdü, ışığın camdan içeri süzülmesini sağlayan dört bölmeli pencereler yoktu, ki bu da hediye edilmediği sürece çok pahalıydı.

Henüz tapınağa gitmemiş ya da birkaç dakikalık gecikme için Başrahiplerinin gazabını göze almış olanlara karşı gözümüzü dört açarak köyün kenarından dolaştık ve ağaçlara sarıldık.

Köy sessizdi, herkesin haftalık Tapınak'ta bulunması gerekiyordu, bu da tespit edilmeden malzeme toplamamız için mükemmel bir zamandı. Tecrübelerime dayanarak, Sis Muhafızları'nın bile haftalık kutsal ibadetten uzakta nöbet tutma konusunda ciddi kısıtlamalara sahip olduğunu biliyordum.

Caelum pencereden tapınağa doğru baktı, bakışları Rahibe'nin önünde diz çökmüş tapınanlara takıldı, Rahibe elinde sopasıyla yürüyordu ve onu memnun edecek şekilde eğilmeyenleri terbiye etmeye hazırды.

Caelum "Lanet olası bağnazlar," diye mırıldanarak önümüzde duran manzaraya sırtını döndü. Tapınaktan olabildiğince uzaklaşarak köyün etrafında ilerlemeye başladık.

"Eski Tanrılarla oldukça ilgili görünüyorsun," dedim, ormanın kenarındaki gölgeler arasında ilerlerken gözlerimi kısarak ona baktım. Vücudunu gölgelerin arasından ustalıkla geçiriyor, onları kendine mal ediyor ve kendini onlara o kadar iyi adapte ediyordu ki, yoldan geçen bir köylü olsaydım onu göremeyeceğimden şüpheleniyordum. "Bazıları bunun seni bağınaz yaptığını söyleyebilir."

"En azından Eski Tanrılar can sıkıntısıyla dolu bir yaşamı savunmuyorlardı. Zevk için yaşarlardı, on üç yaşam döngüsünden sonra gelen potansiyel bir kıyamet için değil. İnsanların istedikleri her şeyi yapabilecekleri ve istedikleri her şey olabilecekleri halde neden hayatlarını dizlerinin üzerinde geçirmeyi seçtiklerini asla anlayamayacağım," dedi ve elimi kavrayıp, gölgelerden uzak durma konusunda onun kadar yetenekli olmadığım halde bana ayak uydurmak için beni de yanında sürükledi.

"Bu güzel bir düşünce, ama itaatin alternatifi ölüm olduğunda bu gerçekten bir seçim midir?" Caelum'la birlikte köyün dış mahallelerindeki evlerden birinin avlusuna çıkarak sordum. Çamaşır ipinden ağır bir yün pelerin aldı ve beni evin kapısına doğru çekerken tutmam için kendi p e l e r i n i n i omuzlarıma attı.

"İnanmadığım bir şeye hizmet ederek yaşamaktansa ayaklarımın üzerinde ölmeyi tercih ederim," dedi ve omuzlarını silkerek kulağını kapıya dayadı. Ses gelmeyince mandalı aşağı bastırdı ve yavaşça iterek açtı.

Boş.

Hızla içeri girdi, beni de peşinden sürükledi ve kapıyı arkasından kapattı. Kapının yanında duran birkaç çift ayakkabıyı işaret ederek, "Çizmeler," diye emretti. Benimkini çıkardım, çoraplarımın topuklarını ıslatan ve ayaklarımın tabanını kaplayacak şekilde aşağıya sızan kan lekelerine bakarak irkildim. Caelum yatak odalarından birine doğru ilerlemeye başladığı yerde donup kaldı, bakışları kana takıldı. "Bir daha yaralarını ö n e m s i z göstermeye çalışırsan, istesen de istemesen de seni omzuma atıp taşıyacağım. Anlaşıldı mı, Ufaklık?" diye tersledi ve ben ayaklarımdaki harap çorapları sıyrırken yatak odasına çekildi. Caelum elinde bir çift kadın pantolonu ve bir çift çorapla çıkageldi. "Bunları giy," diye emretti ve ben de pantolonu ondan aldım. Kumaş ağırdı, hiç hissetmediğim kadar sıcaktı.

"Bunlar ne?" Hayatımda hiç pantolon giyen bir kadın görmediğim için sordum.

Elbisemi yukarı kaldırdım, deliklerin her birinden bir bacağımı geçirdim ve sıcak kumaş bacaklarımı sardığı anda memnuniyetle iç geçirdim. "Zengin kadınlar hava soğuk olduğunda elbiselerinin altına giyerler. Bunlara tozluk deniyor," dedi ve iç çamaşırlarım görüldüğünde dikkatini kısa bir süreliğine başka yöne çevirdi. Her şeyi görmüştü ama yine de tayt belime yerleşip kıcımlı örttüğü için mahremiyet anını takdir ettim.

Mutfakta bulduğum bir bezle ayaklarımdaki fazla kanı sildim ve seçtiğim kadın botlarına adım atmadan önce giydiğim yeni, kalın çorapları mahvetmemek için elimden geleni yaptım. Ayağıma tam oturmadılar ama daha öncekilerden çok çok daha iyidiler.

"Bence bir şeye öylesine derinden inanarak yetiştirilmenin gücünü hafife alıyorsun ki, itaatsizliğin ölümden *sonra* getireceği sonuçlardan gerçekten korkuyorsun," dedim, Bernice'in bana hayal kırıklığı yaratmaya devam edersen Anne'nin kollarında beni nelerin beklediğiyle ilgili eziyet ettiği onca zamanı düşünerek.

Acı. Kötü muamele. Sadece kanla ödeyebileceğim intikam. "Yine de şimdi tapınağa gitmeye mecbur görünmüyorsun. Yaşadın Hayatını onların kurallarına göre yaşadın ve bu sana ne kazandırdı?" Caelum sordu, yüzünde öfkeli bir ifadeyle bir gölge belirdi, sonra onu itti. "Senin sadakatini hak etmiyorlar."

"Benim sadaketime sahip değiller. Beni bir Hanımefendiye dönüştürmek için umutsuzca çabalamalarına rağmen asla olmadılar," dedim ve uzattığı eli kabul ettim. Beni dikkatle evden dışarı çıkardı, ormanın kenarına götürdü ve orada sahibinin odun kesmek için kullandığı ağaç kütüğüne saplanmış bir balta buldu. Biz geçerken ağır şeyi çekip çıkardı, baltayı ağaçtan sökerken adımlarına ara bile vermedi.

"Bu yüzden mi bu kadar çabuk kaçtın? Tek parça halinde kaçmak için öyle olmalıydın," dedi Caelum, bir kez daha ağaçların arasına daldığımızda köye doğru bakarak.

"Mistfell'de beni bekleyen tek şey ölümdü diyelim, Peçe düşmeden önce bile," dedim. Kaşları çatıldı, çenesi bir an gerildi ve yüzünü buruşturup arkasını döndü.

"Burada kal," diye emretti, köyün içine doğru geri çekilerek. Bana çoktan sırtını dönmüş olmasına rağmen başımı salladım ve onun dış mahallelerde dolaşıp insanların evlerinin dışından erzak toplamasını izledim.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve güneşin konumunu inceleyerek kendimi Tapınak'ın sona ermesine hazırladım. Yanıma döndüğünde, ben onu göz ucuyla izlerken omuzlarında köyün kenarlarından topladığı erzaklarla dolu bir çanta vardı. Ahırlara ve evlere gizlice girip çıkıyor, ip ve battaniye, daha fazla çakmaktaşı ve fazladan bir matara sokuşturuyordu.

Bulduğu balta, pelerininin altından sırtına geçen kınına bağlanmıştı. İki kılıcı, baltası ve kalçasına bağladığı hançeri arasında müthiş bir figür oluşturuyordu.

Taşıdığı tüm silahların ağır olması gerektiğini bilerek, erzakla doldurduğu çantaya elimi uzattım; çantanın, ihtiyacımız olduğunda onlara ulaşmasını engelleyeceğinden bahsetmiyorum bile.

O günün eninde sonunda geleceğini söylemek güvenli görünüyordu.

"Hey! Hırsız!" diye bağırdı bir kadın sesi, tapınaktan çıkıp pelerininin asılı olduğu boş çamaşır ipine doğru bakarken. Ormana doğru döndü, bizi buldu ve orman yeşili pelerininin omuzlarıma sıkıca sarıldığını gördü.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu, bu sezon için bir tane daha alamama ihtimali olduğunu biliyordum ama başının üzerinde bir çatı vardı. Evinde bir yangın.

Soğuk bir mağara ve kar fırtınaları arasında yürüme sözü aldım.

İnsanlar tapınaktan çıkıp onun bağırılarına katılmaya başlarken Caelum "Koş," diye talimat verdi. Döndüm ve ağaçların arkasına gizlenmiş sıradağlara doğru koşmaya başladım. Caelum'un işe yaramaz yön bulma becerilerini hatırlatması başımın üzerinde asılı dururken doğru yöne gittiğimi ummak zorundaydım.

"Şu tarafa gittiler!" diye bağırdı kadın arkamızdan, ben yapraklarla kaplı çalılırların arasından geçerken. Caelum beni takip ederken konuşmadı, eli arada bir omurgama inip daha hızlı koşmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Acele etmem için. Benimle kalabilmek için hızını yavaşlattığından hiç şüphem yoktu ama onun uzun bacakları mesafeyi benimkilerden çok daha hızlı kat edebiliyordu.

"Daha hızlı," diye ısrar etti ve yönümü değiştirmek için elimi kısa bir süre tuttu. Daha güneye doğru olduğundan şüpheleniyordum.

"Pelerini geri verirsen ceza almazsın!" dedi bir adam arkamızda bir yerde. Çok yakındı, rahat edemeyeceğim kadar yakın. Arkama bakmak için döndüm, riske girdim

onların bizi yakalamasının sonucunu düşündük. Eğer bizi yakalarlarsa, hırsızlıktan dolayı cezalandırılmak endişelerimizin en küçüğü olurdu.

Yollarına çıkan İşaretlileri teslim etmeyen herkese Sis Muhafızlarının ne yapacağını hepimiz biliyorduk. Bizi teslim etmekte tereddüt etmezlerdi. Hem de hayatları tehlikedeysen.

"Estrella!" Caelum arkamdan uyardı, sesi ormanın içinde patladı. Ağır nefes alış verişimin sesini duydum, tam ayağım bir ağaç köküne takılıp öne doğru yuvarlanırken dikkatimi tekrar ona yönelttim.

Bir şekilde benim göremediğimi görmüştü. Caelum beni omuzlarıma dolanan yeni pelerinininden tutmaya çalışırken sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca altımda toprak yoktu. Ben düşerken parmakları kumaşın arasından kayarak tutunmaya çalıştı.

Önce ellerim yere çarptı, vadiyi kaplayan sert dikenleri çiğ çiğ sıyırdı. Ardından gözlerimi korumak için çaresizce sıkarken yanağım kaydı ve sonra vücudumun geri kalanı çarptı. Yana doğru inerek, en dipte durana kadar bir hendeğin içine doğru yuvarlandım. Elim dar bir dereye düştü, buz gibi su tenimi o kadar çabuk yaktı ki elimi geri çektim ve yamaca doğru yuvarlandım.

Caelum tepeden aşağıya doğru hızla koştu, elbiselerini ve derisini parçalayan çalılarının arasından geçerek bana ulaştı. Köylüler yamacın tepesinde durmuş, ben onu izlerken aşağıya bakıyorlardı.

Hiçbiri vadiye inmeye cesaret edemedi, kendi aralarında konuşup bize biraz zaman kazandırdılar. Elim denizin yanındaki kayalara koydum, derimi kaplayan kan ve çizikler Caelum'un benim için bulduğu eldivenler çantasında güvenle saklandığı ve parçalanmadığı için minnettar olmamı sağladı.

Caelum bana ulaşp kollarını belime dolayarak beni yerden kaldırdığında yanaklarım yanıyor ve vücudum zonkluyordu. "İyi misin?" diye sordu, çenesini sıkarken bir an dikkatle yüzümdeki yaraları inceledi. O erimiş bakışlarını, aşağı inmek için yavaş yavaş dikenlere göğüs germeye başlayan köylülere çevirdi.

"Ben iyiyim. Gidelim," dedim başımla dere yoluna doğru işaret ederek. Köylülerden uzaklaşmak için ilk adımımı attım, ağırlığımı verdiğim anda ayak bileğim altıma çöktü.

Caelum düşerken beni yakaladı, eli kılıca doğru seğirirken homurdandı. Öfke anından, köylülerle tek başına savaşılabileceğine dair gerçekçi olmayan inancından kurtulmuş gibiydi. "Bunu giy," dedi ve çantayı bana uzattı. Söylediğini yaptım, kendi yükümü bile taşıyamazken neden bana fazladan ağırlık verdiğini merak ediyordum.

Baltayı çekip önümde tek dizinin üzerine çöktüğü an netlik geldi. "Saçmalama," dedim, yakalanma ihtimalinden dolayı boğazım yanıyordu. "Benim ağırlığımla sen bile onları geçemezsin. Bırak beni."

Döndü ve öyle şiddetli bir bakışla beni olduğum yere mıhladı ki, olduğum yerde büzüşüp kalacağımı sandım. Onunla yakınlaşmanın kaçınılmazlığı konusunda benimle alay ettiğinde hissettiğim aşağılanmadan daha kötüydü.

Her şeyden daha kötüydü.

"Bir daha asla bu sözleri söylediğini duymayayım. Beni anlıyor musun, Estrella?" diye sordu, elimi tutup beni daha yakına çekti. Bir elini boynunun ön tarafına doladı, diğer elini de bana bıraktı. Ellerimi omuzlarına koyar koymaz arkaya uzandı ve beni her iki bacağımın arkasından kavradı. Beni sırtına alarak, bütün bir insan ve erzak paketi gibi hantal bir şeyden beklediğim zorlukların hiçbirini yaşamadan, sorunsuzca ayağa kalktı. Ve silahlar.

Kılıçları çapraz sırt kınlarına sokulmuş, kollarımın arasındaki boşluklara ve bacaklarımı kalçalarının üzerine kaldırdığı yere saplanmıştı. Hafifçe öne doğru eğildi, yerden attığı baltayı kaptı ve hızla ilerledi.

Normalde kendi başıma yürüyebileceğimden daha hızlı yürüyor, beni yerinden oynatmadan ya da daha fazla yaralanma riskine sokmadan olabildiğince acele ediyordu. Derenin üzerinden geçip diğer taraftaki ormana doğru yürürken, çalılıkların üzerinden geçmeye ve vadiden aşağı inmeye çalışan köylülerin sesleri uzaklarda kayboldu.

Tepeye ulaştığında nefes alıp vermesi zorlaşmıştı ama yine de yürümeye devam etti, köylüleri arkamızda bıraktığımıza şüphe kalmayana kadar ilerledi. Ancak o zaman dereye doğru geri döndü ve bizi aramaya devam etmiş olabilecek başıboşlara karşı gözlerini dört açtı. Sonunda, düştüğüm yerden kilometrelerce uzaklaşmış olmalıydık ki, Caelum öne doğru eğilerek beni oturabileceğim bir kütüğün önünde ayağa kaldırdı.

Sırtımdaki çantayı sıyırdı ve eline geçirdiği bir çarşafı çıkardı. O anda aptalca gelmişti ama hançeriyle çarşafı kesip dereye daldırdığında, fazladan bir bezin neden kötü bir fikir olmadığını anladım.

Soğuk kumaşı yüzüme dokundurarak yanağımda hissedebildiğim kesikleri temizledi. "Ne kadar kötü?" Sadece birkaç saat önce bana hayatında gördüğü en güzel kadın olduğumu söylediğini düşününce irkilerek sordum.

"Olmasını istediğimden daha kötü," dedi ve en kötü sıyrıkları temizledi. Yüzümün temizlendiğine kanaat getirdiğinde, bezi bir kez daha akarsuda yıkadı ve ellerimi avuçlarının içine aldı. Avuç içlerim kurumuş kanla kaplıydı, ilk darbenin ağırlığını almışlardı. Pelerininin ve gömleğinin ön tarafına baktığımda, yaralarımın kalan lekelerin giysilerini kapladığını gördüm.

Bezi elime dokundurup kanı temizleyerek altındaki kesikleri incelerken irkildim. Kucağıma koyduğu ilk avucumdaki yaralara baktı ve diğerine geçerek o eli temizleme işlemine başladı. Sıyrıklar öleceğim ya da bir şifacının ciddi müdahalesine ihtiyaç duyacağım kadar korkunç değildi, ama enfeksiyona neden olmak ya da işlevselliği acı verici hale getirmek için fazla bir şey gerekmiyordu.

Kesiklerin en kötüsü parmağımın ucundaydı, Caelum bezi üzerinde gezdirdiğinde zonklayan derin bir delik. Gözlerini kısarak bezi kenara koydu ve tırnaklarını kullanarak derime saplanmış olan diken çıkardı. Diken çıkardığında ciyakladım ve parmağımın ucunda kan birikti.

Öne doğru eğildi, parmağımı ağzına götürdü ve ben şok içinde izlerken yaradaki kanı yaladı. Elime yayılan sıcaklık, karanlık bakışları benimkine indiğinde üşümüş etimi doyurdu. Isı damarlarımdan akıyor, yapmamam gereken her şeyi istememe neden olacak şekilde içimi yakıyor ve beni ağaca sabitlediğinde aletini bana sürme şeklini hatırlatıyordu.

Bakışlarında bir şey kaynadı, parmağımı ağzından yavaşça çekip çıkarırken aramızdaki havayı koyulaştırdı ve kanamayı durdurmak için parmağıma bastıracağı kuru bir kumaş şeridini dişlerini kullanarak kopardı. "Şunu orada tut," diye talimat verdi, sanki parmağımdaki kanı yalamasının beni tahrik ettiğinden haberi yokmuş gibi.

Bende bir sorun vardı.

Ayaklarımın dibinde diz çöktü ve yeni botumu aldı. Bağcıklarını çözdü, çıkardı ve çorabı çekiştirerek indirdi. Ayak bileğimi saran mor şişliği ve bacağımla ayağım arasındaki çıkıntıyı ben bile gördüm.

Caelum başını öne eğerek, "Lanet olası Tanrılar," diye mırıldandı. Çarşafı daha fazla yırttı, çorabı yerine koymadan önce bileğimi dikkatlice sararken şeritler yaptı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, hızımızı önemli ölçüde yavaşlattığımı biliyordum. Caelum'un ayak bileğimin tamamen iyileşmesi için geçecek günler boyunca beni taşımasına imkân yoktu ve ertesi gün yürüyebilirim kendimi şanslı sayacaktım.

"Senin hatan olmayan şeyler için özür dilemeyi bırak. Lanet olası bir uçurumdan aşağı düşmeye niyetin yoktu. Hayatın için kaçıyordun. Onları öldürmeliydim. En azından o zaman yaralanmazdın."

"Bir pelerin yüzünden bütün bir insan grubunu öldüremezsin Caelum," dedim başımı sallayarak.

Dikkatini yüzüme çevirdiğinde gözlerinin gölgesinde bir şey gizleniyordu. "Belki değil ama seni tehlikeye attıkları için bir grup insanı öldürebilirim."

Botumu dikkatlice ayağıma geçirirken yutkundum ve soğuk bir nefes çektim.

"Bu seni korkutuyor mu, Küçüğüm? Seni güvende tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmek?" Ayağa kalktı ve elini uzattı, öyle bir eldi ki bu, ayağa kalkmama yardım etme teklifinden daha fazlasını hissettiriyordu. Sanki elini kabul ettiğimde, onun şiddetini ve yoluna çıkanları öldürme isteğini de kabul etmiş olacaktım.

"Evet," diye itiraf ettim, gerçeği kavrayamıyordum. Caelum'u ona zarar vermek isteyenlerden korumak için öldürebilirdim, ama sadece hayatta kalmak isteyen masum insanları?

Bu benim yapabileceğimi düşündüğüm bir şey değildi.

"Güzel. Belki gelecekte kendinizi gereksiz yere riske atma konusunda dikkatli olursunuz. Güvende kalman herkes için en iyisi. Biri seni benden almaya çalışırsa ne yapacağımı düşünmek bile istemezsin."

Çantayı sırtına bağladı, bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini de sırtımın arkasına yerleştirdi ve beni kollarının beşiğine alarak vadinin çalılık tarafına doğru tırmandı. Düştüğüm yer kadar dik değildi ve kısa süre sonra dağlar sırtın tepesinde belirdi. Onlara ve daha fazla mağara olasılığına doğru ilerledi.

ve umarım seyahat edebilecek kadar iyileşene kadar saklanabileceğim bir yer. Şu anda, kendi başıma hareket edemediğim her saatle birlikte zaman kaybediyorduk.

Onun için bir yük tım ama yine de gece gizlice kaçmayı kendime yediremiyordum.

Beni bir kez daha avladığında ne yapacağını düşünmek beni onun yanında tutmaya yetiyor, kurtarıcımın nasıl olup da sınırları olmayan ve gerçek bir kur yapmanın nasıl işlediğini anlamayan ahlaki açıdan gri bir adam haline geldiğini merak ediyordum.

Birlikte geçirdiğiniz birkaç günün ardından bir kadını korumaya karar vermediniz.

Değ il mi?

OceanofPDF.com

Güneş batarken mağaraların dışında oturuyordu, gökyüzünden kaybolurken gölgeler ufukta dans etmeye başlamıştı. Güneşin mağaralara yaydığı ışık

Caelum çalılıkların arasından ilerlerken dalların ve yaprak dökmeyen iğnelerin oluşturduğu gölgelik ormanın zeminini ürkütücü bir parıltıyla yıkıyordu. Avuçlarını ağaç kökleri ve kütükleri üzerinde gezdirerek yosun ve bileğimdeki şişliğe iyi geleceğini söylediği bir tür yaprak aradı.

Caelum gibi bir adamın lapalar hakkında bilgi sahibi olmasını hiç beklemezdim ve bu bilginin de babasının kütüphanesinden gelip gelmediğini merak ediyordum. Bir mağara girişine gitti; sınırlarımı hemen geren çok daha büyük bir giriş. Çok açık, daha az gizli gibiydi.

Mağara canavarlarının karanlıkta girip çıkmak için kullanabileceği kadar büyük.

Topladığı otları ve yosunları çantasına koyduktan sonra, beni bıraktığı kütükten almaya gelmeden önce onu omzunun üzerinden geçirip sırtına aldı. Tantana yapmadan beni kucağına aldı, baltayı diğer tarafına savururken beni omzunun üzerinden sarkıttı.

"Beni taşımanın daha nazik yolları var," diye tersledim, mağaranın girişinden geçerken kan hücum edip başımı döndürmesin diye başımı yeterince kaldırdım. Yürürken ılık çaldı, omzuna bir kök sebze çuvalı gibi asılmış cesetle tamamen ilgisizdi.

"Bir mağara canavarıyla savaşmam gerekirse seni bu taraftan daha hızlı bırakabilirim," dedi, dağın yamacına oyulmuş mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken adımlarından emin bir şekilde.

"Oh, bu çok daha iyi. Taşların üzerine bırakılma fikrini çok seviyorum," dedim, sırf bu yüzden onunla tartışma ihtiyacı hissederek. Ona bağımlı olmaktan nefret ediyordum. O bana bakmadan hayatta kalmayı bırakın, kendi başıma bile yürüyemediğim gerçeğinden nefret ediyordum.

"Etinin kemiklerinden ayrıldığını görmektense bunu tercih ederim. Ne de olsa çok güzel bir et," dedi ve destekleyici bir şekilde kalçalarımın arkasına sardığı elini kullanarak kıcıma bir şaplak attı.

"Hey!"

"Sessiz ol," diye emretti, kelime mırıldanıyordu. "Dinlemem gerek."

"Uygun," diye homurdandım ama tek kelimelik itirazdan sonra ağzımı kapalı tuttum. Tartışmak onu gafil avlamaya değmezdi. Ben de etimin kemiklerimin üzerinde olmasını seviyordum.

Caelum mağaranın girişinde, bizi soğuktan koruyacak şekilde yana doğru kıvrılana kadar yürüdü. Bir oyuğa geldiğimizde beni dikkatlice yere indirdi ve lapa için gerekli malzemeleri, gece için ateş yakmak üzere topladığı odunlarla birlikte çıkardı.

Bacağımı önüme uzattım, sırtımı mağara duvarına yasladım ve iç geçirdim. O sabahtan beri bir şey yememiştik ve gün için durduğumuzda güneş batmaya başladığında muhtemelen bu normal bir rutin haline gelecek gibi görünüyordu. Belki bileğimin iyileşmesi için geçecek süre bize yiyecek toplamak için biraz zaman tanıyabilirdi, eğer gün boyunca mağaranın dışına çıkmaya cesaret edebilirsek biraz çilek, sebze ya da hasat edecek bir şeyler bulmaya çalışabilirdik.

Sezon için ölmeden önce acele etmeliyiz.

Ateş yakıldıktan sonra Caelum iki taş aldı ve bunları otları öğütmek için kullandı. Küçük bir su sıçraması onları macun haline getirdi. "Ben yapabilirim," dedim, botumu çekip çıkardığında itiraz ettim. Çorabımı sonuna kadar çekiştirerek çıkardı, mataradan aldığı suyla duruladı ve gece boyunca kuruması için ateşin yanına koydu.

Kendi yaramla ilgilenebileceğime dair verdiğim güvenceyi görmezden geldi ve öne doğru kayarak kendi tarafı ateşe bakacak şekilde önüme oturdu. Ayağımı kucağına çekti, nazık parmaklarını morluğun üzerinde gezdirdikten sonra öne ve arkaya doğru bükerek hareketi test etti. Her büküşte bacağında bir acı hissediyordum ama bunun burkulmadan başka bir şey olmadığından emindim.

Kemiği kırmamıştım ya da kalıcı hasar verecek bir şey yapmamıştım.

"Sanırım sabah yürüyebilecek kadar iyi olacaksın," dedi ve parmak uçlarını yarattığı macuna batırırken beni şok etti. "Tuzakları kontrol edeceğiz"

ve yola çıkmadan önce bir şeyler yiyelim."

"Ne demek sabah yürüyebilecek kadar iyi olacağım?" Onunla alay ederek sordum. Şişliğimin bir gecede yok olmasına imkân yoktu.

"Artık tamamen insan değilsin, Küçüğüm. *Viniculum* seni sadece daha güçlü ya da daha çevik yapmıyor, aynı zamanda daha hızlı iyileşmeni de sağlıyor. Çiziklerin şimdiden daha iyi görünüyor. Sabaha kadar geçmiş olacaklar." Bakışlarını ellerime ve daha birkaç saat önce derim parmaklarımdan kopmuş gibi hissettiren kesiklere doğru takip ettim.

Elbette, geriye kalan tek şey hafifçe şişmiş pembe çizgilerdi. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce iyileşmesi günler sürecektir bir şey birkaç saat içinde sihirli bir şekilde gerçekleşmişti.

Macunu ayak bileğimdeki şişliğe dokundurdu ve yaralı eklem boyunca ovdu. Hemen bir karıncalanma yayıldı, öne doğru eğilip macuna dikkatle üflerken cildimde bir serinlik hissi oluştu.

"*Viniculum* sözde beni daha çevik yapıyorsa, neden kendi ayaklarıma takılıp düşmemi engellemiyor?" Yüzüme çevirdiği eğlenen ifadeye ters ters bakarak sordum. Bileğime üflerken dudaklarını büzüştürmesi ve kirpiklerinin arasından bana bakan pırıl pırıl gözleriyle karnımda bir şeyler kasıldı, *başka* yerlere üflerken yüzünde beliren o ifadenin ani görüntüsü beni o anın dışına çıkardı.

Piç sanki o da biliyormuş gibi sırttı.

"Yeni doğmuş bir geyik yavrusunun yeni ayakları üzerinde yürümeyi nasıl öğrenmek zorunda olduğunu biliyor musun?" diye sordu, aramızdaki gerginliğe rağmen dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Nefesim kesildi, şok içinde ona bakıyordum. "Beni daha önce hiç yürümemiş bir şeyle mi kıyasladın?"

"Tam bir metafor değil ama benzer. Vücudunuz eskisinden daha farklı. Daha hızlı hareket ediyorsunuz, engellerle daha çabuk karşılaşıyorsunuz. Reflekslerinizin artık size yetişmesi ve daha verimli çalışması gerekiyor."

"Önce bir hidranın yön duygusuna sahiptim, şimdi de tökezleyen yeni doğmuş bir geyik gibi yürüyorum. Yatağa atmaya çalıştığın kadına nasıl iltifat edeceğini gerçekten iyi biliyorsun, İşaretli Caelum," dedim, inanmayan bir gülümseme ağzımın kenarlarını çekiştirirken başımı sallayarak. Gözlerinde dans eden mizah inkâr edilemezdi, ben ona karşılık verme arzusuyla savaşmaya çalışırken aramızdan bulaşıcı bir şey geçiyordu.

"Bana hangi kısmın doğru olmadığını söyle, ben de memnuniyetle düzelteyim Yıldız Estrella," dedi ve kaşlarını kaldırarak tartışmamı bekledi. Onun yanıldığını kanıtlamaktan başka bir şey istemiyordum ama tek başıma dolaşırken bir an içinde kaybolacağımı yeterince iyi biliyordum ve şişmiş ayak bileğim iki ayağımın üzerinde durabilme yeteneğimi tartışmamı imkânsız kılıyordu. "Sessizlik kesinlikle kulakları sağır ediyor," dedi ve yüzünde tam bir gülümseme belirdi.

"Kapa çenenı. Hepimiz nasıl yol alacağını, dövüşeceğini ve kusursuz yürüyeceğini bilen mükemmel erkekler olamayız," dedim ve pantolonunun hareket ettikçe kıcını ve kalçalarını sarması hakkında bir şey söylemeden önce dilimi ısırdım.

"Sen olduğun gibi mükemmelsin Küçüğüm, beceriksiz bacaklarınla tökezlemen ve korkunç yön duygun da dahil. Gecenin geri kalanını sana kimsenin değıştirmesine asla izin vermeyeceğim tüm yönlerini anlatarak geçirebilirim," dedi ve kelimeleri söylerken sesi alçak bir gürültüye dönüştü. Aramızdaki o gerilim bir kez daha zonkladı, anın tüm kısalığı enerjinin kıvılcımıyla kayboldu. "Ama henüz buna hazır olduğunu sanmıyorum. Bir gün, ağzımla her parçanı keşfederken bunu tenine fısıldayacağım."

"Peki bu iyiliğe karşılık verirsem ne yaparsın?" Sesim soluğum kesilerek sordum. O karanlık gözler gece göğünün en siyahına doğru derinleşirken bir kaplanı yemlemek, bir yırtıcıyla oyun oynamak gibi hissettim.

"Dudakların bana karşı hareket ettiğinde kelimelerin nasıl hissettirdiğini ezberle. Seni altıma alıp içine girmeden önce kendimi mümkün olduğunca uzun süre kontrol edeceğim," dedi, sesi derin ve dikkatle kontrol edilmişti. Sanki sözlerime ve onu konuşmaya dahil etme şeklime rağmen, bunu ne kadar çok *istediğimin* verdiği rahatsızlıkla beni geriye doğru koşturmaktan tek bir yanlış kelime uzakta olduğunu biliyordu.

Boğazımı temizledim, gözlerimi onunkilerden ayırdım ve dikkatimi tekrar bileğime yönelttim, pişman olabileceğim bir şey yapmadan önce aramızdaki anı bozdum.

"Böyle lapa yapmayı nereden öğrendin?" Yakınlığından duyduğum rahatsızlığı bastırmak için sohbet etmeye çalışarak sordum. Elbisemi kaldırdığı ve taytımı bacaklarımdan yukarı ittiği yere doğru eğildi, baldırımı ve kaval kemiğimi yumuşak okşamarla okşadığı noktada oyalandı.

"Babamın kişisel kütüphanesi," dedi, kısa bir süre önce sahip olduğum şüpheleri doğrulayarak. "Orada her türden kitap vardı, çoğu çok yasaktı ve keşfedilirse ölüm cezasına çarptırılmayı hak ediyordu."

"Onu özlüyorsun. Ondan her bahsettiğinde bu belli oluyor," dedim, melankolik notayı ve babasından bahsederken bakışlarını hep yana çevirip gözlerimin içine hiç bakmamasını anladım. Dikkati tekrar yerine geldi, sonunda benim bakışlarımla karşılaştığında dudaklarını hüzünlü bir gülümseme kapladı.

"Onun fikrini özlüyorum. Koşullar farklı olsaydı ne olabileceğimizi özlüyorum," diye itiraf etti.

"Yani üvey annen olmasaydı..." Kelimeleri onun ağzına tıkmak istemediğim için sözümü yarıda kestim. Onunla ilgili verdiği ayrıntılar o kadar azdı, o kadar belirsizdi ki, onu yetiştirmeye yardım eden kadın hakkında gerçekçi bir resim oluşturamadım.

"Zalim mi? Evet, öyle. Eğer o kadar kötü olmasaydı, babamın annemle birlikte olmak için gereken fedakârlıkları yapacağına inanıyorum. Kim bilir o zaman hayatım nasıl olurdu?" diye sordu, bacaklarını önünde uzatacak şekilde ağırlığını değiştirerek.

Yüzünün hatlarına kazınmış hüzünden, sahip olmayı dilediğim şakacı tavırlara sahip bu şaşırtıcı derecede yakışıklı adamın yüzeyinin altında yatan kırılmalardan nefret ediyordum. Derinliği inceydi, daha çok ifadesini değiştirdiği anlarda, gösterilecek bir maske olmadığında, altındaki ham duyguyu ortaya çıkarıyordu. Kendimi aşık olurken görebileceğim yüzünün her ayrıntısını ezberlemek için onu bu kadar dikkatle izlememiş olsaydım, bunu göremeyebilirdim bile.

Yapmasaydım kalbim daha güvende olurdu.

"Bana başka bir hikâye anlatacak mısın?" Boğazımda oluşan yoğun his karşısında yutkunarak sordum. Aramızdaki titreşen çekime teslim olmaktan başka bir şey istemiyordum ve eğer gözlerimle her buluştuğunda kalbimin göğsümde çırpınması olmasaydı, Kraliyet'e ve benden talep ettiği her şeye karşı bir isyan anında bunu yapabilirdim. Bana her elini sürdüğünde midemin gerginlik ve heyecan arasında bir şeyle dalgalanması olmasaydı, sıçrayabilirdim.

Asla benim olamayacak bu adama kolayca aşık olabileceğim gerçeği olmasaydı, çünkü başka birine gitmese bile, zaten hiçbir zaman bana ait olmayacaktı. Fae İşareti onun

Dışarıda bir yerde bir eşi vardı, ölene kadar onu arayacak biri.

Onu bulduğunda ya da beni arayan erkek beni bulduğunda ne olacağını bilmiyordum. Önceki tüm bağılıklar yok mu olacaktı? Bu şekilde mi işliyordu, yoksa diğer her şeyi gölgede bırakan fiziksel bir bağ mıydı? İnsanlar bunu hissediyor muydu, yoksa hiç sevmedikleri biriyle sonsuza dek birlikte mi kalıyorlardı?

Her olasılık Caelum ve benim özgür kalmamız için bir başka nedendi. Bunu kendim için istemiyordum, ama daha da önemlisi, bunu *onun* için istemiyordum.

Başım çok büyük beladaydı.

"Evet, Küçük Bir. Sana başka bir hikâyeye anlatacağım," dedi çantasına uzanıp çaldığı battaniyeyi çıkarırken. Ateşin yanına uzandı ve hemen yanındaki yeri bana bıraktı. Yanındaki yere dokundu ve ben de endişeyle oraya baktım.

Bir gece önce onun kucağında kıvrılıp uyumayı kabul etmemiştim ama o bile bu geceden daha masum hissettirmişti. Beni anlamsızca öptükten sonra, yanına uzandığım anda tam olarak ne olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Ama yanımda yanan ateşe rağmen hava soğuktu ve sadece bir battaniye vardı.

Sinirlerimi onun göremeyeceğini umduğum bir yere iterek benim için bıraktığı boşluğa geçtim ve sırtüstü uzanarak başımı ona doğru çevirdim. O da yan dönerek bana baktı ve altımızdaki topraktan korumak için bir kolunu başımın altına koydu. "Ne tür bir hikâyeye duymak istersin?" diye sordu, diğer elini karnıma doğru uzatarak.

Nefesimi içime çektim, tek yapabildiğim dokunuşa odaklanmakken kelimeleri çıkarmaya zorladım. "Fae'ler ve eşleri hakkında bir şey biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi, yavaşça başını sallarken sesi şaşırmış gibiydi. "Eşler çok uzun zaman önce ortaya çıktı. Fae'ler bitmek bilmeyen savaşlarda kendilerine karşı savaşan cadılar tarafından lanetlendi, ruhları doğduklarında ikiye bölündü ve diğer yarısı tamamen başka bir insana yerleştirildi. Bazıları insandı, diğerleri de Fae'ydi, ancak diğer yarısı olmadan olmanın acı verici bir deneyim olduğu söylenirdi. Yarım bir insan olmak gibi."

"Bu bir hikâyeden çok bir tarih kitabına benziyor," diye takıldım.

"Pekala, Küçük Olan," diye güldü. "Bir zamanlar eşinin ilk hayatına doğması için üç yüz yıldan fazla bekleyen bir Fae vardı. Bu tipik bir durum değildi, yüz yılı aşan her şey en istikrarlı Fae'leri bile kırılma noktalarının ötesine itme eğilimindeydi. Ruhunun yarısı olmadan bir hayat düşünülemeyecek kadar acımasızdı. Ve sonra bir gece, onun yetişkinliğe ulaştığı anı hissetti ve sevinçten a  ladı."

"Ne oldu?" diye sordum. Yüzündeki ciddiyyetten bunun mutlu sonla biten bir hikâye olmadığını sezerek sordum. Gelecekte ona bu uyarıyı yapmam gerekecekti. Tüm romantik hikâyeler hayatlarını birlikte geçirmeleriyle son bulmalıydı.

Hayat zaten yeterince zor ve acımasızdı. İhtiyacım olan son şey, beni kederimden uzaklaştırması gereken masallarımda yalnızlığımı hatırlatmaktı.

"Cadılar ona ula  amasın diye onu adamın görüşünden korudular. Onu bir gizleme büyüsüyle sardılar, yerini gizlediler ve birçok yaşam döngüsü boyunca onu ondan uzak tuttular. Ama b  y   onu kadını hissetmekten korumadı. Her yetişkinliğe ulaştığında onun özüne a  ık olmasını engellemedi. Her öldüğünde hissetmesini engellemedi, bir hayat daha bo  a gittiği için ağlarken hayatı s  n  p gidiyordu. Yüzyıllar boyunca bu böyle sürüp gitti. On üç hayat boyunca, e  ine gerçek   l  m   tattırmadan ve onu sonsuza dek kaybetmeden önce ona ulaşmanın bir yolunu bulmak için bekledi ve savaştı."

"Onu hiç buldu mu?" Boğazımda yanan gözyaşlarımı yutkunarak sordum. İsimsiz Fae erkeği için   z  lmemeliydim. Fırsatını bulsa o insan kadını bildiği her şeyden koparıp alacağını bildiğim için ona kar  şı hiçbir şey hissetmemeliydim.

Bana onlar için bir maldan başka bir şey olmadığımız, arzuları Fae'lerin ihtiyaçlarına kıyasla önemsiz olan bir varlık olduğumuz öğretildiği, ama şimdi tüm o yüzyılları yalnız geçirme d    n  cesi içimi acıtıyordu. Ruhumun diğer yarısının tekrar tekrar öldüğünü hissetmek. Dışarıda bir yerlerde, sözde benim diğer yarım olan bir erkeğin var oldu  ununu düşünmek akıl almazdı; imkansızdı. Diğer yarım bedenimin dışında nasıl var olabilirdi?

"Buldu. Cadıların koruması kırıldığında kız son yaşam d  ng  s  ndeydi ve sonunda onu buldu. Ama ba  ı tamamlamak için onu Peri toprağına geri götürmesi gerekiyordu ki hayatı kendi hayatına ba  lanabilsin. O olmadan,

Ölümlü olarak kalacak ve gerçek ölümü tadacaktı," dedi ve öne doğru eğilerek ağzını benimkine hafifçe değdirdi.

Sertçe geri çekildim, ona karşı hayal kırıklığımı homurdanma isteğime direndim. "Başardılar mı?"

İçini çekti ve aramızdaki boşluğa doğru mırıldandı. "Bilmiyorum. Hikâye asla tamamlanmadı. Alfheimr'da mutlu mesut yaşıyor olabilirler ya da ikisi de gitmiş olabilir. Kadın gerçek ölüme, adam da onu kaybettikten sonra kendisini tüketecek olan deliliğe."

"Sonunu bile bilmediğin bir hikâyeyi bana neden anlatıyorsun?" Elini protesto için karnımdan kaldırarak tersledim.

Kıkırdadı, hemen yerine koydu ve bedenimi ona doğru çevirmek için kullandı. "Çünkü hayat her zaman düzenli değildir. Her zaman istediğimiz cevaplara sahip olamayız ve aşk her zaman güzel değildir," dedi ve ben sesli bir şekilde yutkunurken bakışlarını bana yöneltti. "Dağınık ve acı vericidir ama her zaman buna değer. Her zaman cevaptır yıldızım, sorun değil."

"Sözde eşim olan Fae erkeğini sevmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Geçmişte söylediklerinin tutarsızlığını düşünürken kaşlarım çatıldı. Sadece geçici olabileceğimiz şüphesi için bir tik daha.

Ufukta beliren tehditler olmasaydı, aramızda gelişebilecek olan ilişkinin tabutuna bir çivi daha çakıldı.

"Hayır. *Birini* sevmene izin vermen gerektiğini söylüyorum. Eğer bu senin eşinse, öyle olsun. Ama incinme korkusuyla kendini daha fazlası ihtimaline karşı korumaya alma, çünkü bittiğinde getireceği her acı anına değer," dedi, altın tenli yüzündeki bilmiş ifade neredeyse nefesimi kesiyordu. Sözleri, akşamın erken saatlerinde sahip olduğum düşüncelerin aynısına çok yakındı, içimde derinlerde bildiğim bir şeyin yankısıydı.

"Kader sizi ayırmaya kararlıysa birini sevmenin ne anlamı var?" diye sordum, kelimeler aramızda gezinen belli belirsiz bir fısıltı gibiydi. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve gülümsemeye dönüşmeden önce ağzıyla alt dudağımı kısa bir süre okşadı.

"Çünkü kısa bir süre için bile olsa yalnız kalmak zorunda değiliz. Bizi bulacaklarının garantisi yok. Alfheimr'a geri götürüleceğimizin garantisi yok, ama götürürlerse, hiç yaşamamış ya da kendin için bir seçim yapmamış olarak mı gitmek istersin? Yoksa onlar özgürlüğünü elinden almadan önce, özgürlüğün tadını çıkarmak mı istersin?" diye sordu.

Bana Loris'in kucağında geçirdiğim geceleri hatırlattı, bana yasak olan birkaç dakikalık zevk için ölümü göze almıştım. Bana göre biri değildi ama kalbim için bir tehlike de değildi.

Bu süreçte kalbimi gerçekten riske atabilir miydim? Yoksa hiçbir zaman gerçekten benim olmamış mıydı?

"Çok düşündüğünü hissedebiliyorum," diye mırıldandı, saçlarımın perdesi altındaki eliyle yanağımı kavradı. Eğildi, ağzı bir kez daha benimkinin üzerinde gezindi ve tüm mantıklı düşünceleri kovaladı. Bana doğru yuvarlandı, ağırlığı üzerime yerleşip beni yere sabitlerken beni altına aldı.

Loris'in sık sık yaptığı gibi boğucu hissetmek yerine, tek hissettiğim Caelum'un kucağına sarılmanın verdiği rahatlıktı. Beni öptü, bir elinin elbisemin üzerinden vücuduma doğru kaymasına izin verdi, ta ki beni kalçamın arkasından kavrayana kadar.

Parmakları kıcıma süründüğünde ağzına doğru inledim, bacağıma dışarı çıkarıp beline doladı, böylece içime daha fazla gömülebilecekti. Böylece beni vücuduyla kaplayabilecekti.

Ona yardım ettim, bacaklarımı ona doladım, ta ki ayak bileğimden yukarı fırlayan sancı irkilmeme neden olana dek. Caelum olduğu yerde donup kaldı, ağzını çekti ve sanki kendi başıma nasıl nefes alacağımı yeniden hatırlamam gerekiyormuş gibi beni çaresiz bıraktı.

İçini çekti, yaralı bacağıma yere indirmek için arkasına uzandı ve ön kollarının üzerine kalkıp bana baktı.

"Özür dilerim. İyi olacağım, gerçekten," dedim dişlerimi alt dudağıma geçirerek. Ona durmasını istemediğimi, bana sayısız kez sunduğu tüm zevklere hazır olduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum.

İçimde ortaya çıkardığı zayıflığı dile getirmek ve sevdiğim her şeyi kaybettikten sonra bir şeyler hissetmeye ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumu itiraf etmek kendime ihanet gibi görünüyordu.

Caelum'un varlığı kendimi canlı hissetmemi sağlayan tek şeydi, sanki Brann'la birlikte o uçurumda ölmemiştim.

"Olacaksın, ama dünya kadar vaktimiz var, Küçüküm," dedi ve üzerimden yuvarlanıp bedenimi sürükleyerek beni kendi bedenine sardı. Yaralı ayak bileğimi kalçalarının üzerine yerleştirdi ve sanki bu sakatlık gece beni rahatsız etmesini engelleyecekmiş gibi nazikçe oraya bıraktı.

Gözleri kapandı, bana uyku vaktinin geldiğine dair verdiği tek işaret buydu. Bir daha asla geri dönemeyeceğim şekilde çizgiyi aşmaya çok yaklaşmış olmanın hayal kırıklığı karnımda çırpınıyordu.

Bunu yapmam an meselesiydi. Caelum'la geçirdiğim kısa zamandan bu kadarını anladım.

Asıl soru, her şey bittiğinde benden geriye ne kalacağıydı.

OceanofPDF.com

M Ağırılığım aniden değişti, bedenim mağaranın zeminine öyle sert bir şekilde savruldu ki, rüzgâr kesildikten sonra titreyen bir nefes aldım.

ciğerlerimden boşaldı. "Sakın ona dokunma," diye uyardı Caelum, ben telaşlı bakışlarımı ona doğru fırlatırken sesi kötülük doluydu. Uykunun sisi bir anda kayboldu, olanları anlamaya çalışırken zihnim aniden uyandı.

Bir kılıcın ucu burnumun hemen önünde havada asılı duruyordu; kılıcı tutan adam bacaklarını hafifçe benimkilere dolamıştı. Soğuk mavi bakışlarıyla karşılaştığımda yutkundum ve Caelum'un onu yere yatırmak için savaştan dört adama karşı mücadele ettiği yere doğru baktım.

Kalçasındaki kınından çıkardığı hançeri adamlardan birinin boğazına öyle bir sapladı ki hepsi dondu kaldı. Başımda dikilen adam ilgiyle izledi, başını yana eğerek dikkatini tekrar bana yöneltti ve bıçağın ucunu göğsüme dokundurdu.

Kalbimin hemen üstündeki boşluğa; eğer orayı delerse beni gerçek bir ölüme götürebilecek noktaya.

"Onu öldürebilirsin," diye konuştu adam Caelum'a, omuzlarını silkerek. "Ama ben onu ezip geçmeden önce ona ulaşabileceğini düşünüyor musun?"

Caelum dondu kaldı, diğer adamlardan biri ellerini hançerinin kabzasını kavradığı ellerinin etrafına dolayınca çenesi sıkıca kenetlendi. Hançeri ondan almalarına izin verdi, gözleri ne benimkilerden ne de göğsüme dayadığı uyarı bıçağından ayrılmadı. "Seninle işim bittiğinde, reenkarne olacak hiçbir şey kalmayacak," diye homurdandı Caelum.

Üstümdeki adam kıkırdadı, yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Onu parmağında oynatıyorsun, değil mi güzelim?" diye sordu, bıçağının ucuyla boynumdaki saçları savurarak. Mührüm titreşti ve kendi Fae Mührü'nden mavi bir parıltı çekti. İşareti taşıyan tek kişi oydu, diğer dört adam Caelum'u ihtiyatla izlerken tamamen insandılar.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye mırıldandım, içimi kötü bir şey kaplarken dudaklarımı dişlerimden ayırdım. Kurban olmaktan çok yorulmuştum. Bacaklarının arasında sallanan bir et parçası olduğu için etrafımdaki erkeklerden daha değersizmişim gibi davranılmasından. Bir parmağımı kılıcına dokundurdum ve alaycı bir hareketle düz kenarında gezdirdim. "Onun da işe yarar yanları var."

"Eminim öyledir," diye güldü adam, gözleri o masum parmağa dikilmişti. Bir avucumu bıçağın her iki düz tarafına bastırdım, ayaklarımı ayak bileklerine dolayarak bacaklarının arasından aşağı doğru kaydırırken bıçağı yana doğru salladım ve öne doğru tökezlemesine neden oldum.

Kılıcı başımın üstündeki toprağa saplandı, Caelum'un bağırışı küçük oyukta yankılanırken ben yolumdan dönüp ayağa fırladım. Bileğim küçük bir acı hissetti ama altımda durdu; gece geçen saatler yeni yeteneklerimle iyileşmesi için zaman vermişti.

Botum, önümde eğilen adamın kışına inerek onu daha da öne düşürdü. "Sabahları bir kadını uyandırmanın çok daha nazik yolları var," diye tersledim, başka bir çift el beni saçlarımdan yakaladığında irkildim. İkinci adam başımı geriye doğru çekti, kulaklarıma bakarken boynumu bir o yana bir bu yana çevirdi.

Fae'lerin efsanevi sivri kulaklarını ararken fark ettim.

Başımın üstünden uzandım, onu omuzlarından yakaladım ve kendime doğru çektim, aynı anda kendimi ikiye böldüm ve bacaklarımla ittim. Bir gümbürtüyle önümde yere düştü, kılıcına uzanmadan önce bir an için kolu yanına indi. Bileğine bastım, silahı parmaklarının ucundan almak için yanına çömeldim.

Caelum yüzünde bir sırıtışla onu izliyor, tüm dikkatini onlara vermese bile onu zapt etmeye çalışan kalan üç adamla dikkati dağılmış bir şekilde mücadele ediyordu. Benim için risk oluşturmazaydı hepsinden kaçabileceğinden hiç şüphem yoktu.

En azından bu şekilde kendime bakabilmem iyi bir şeydi.

Saldırganımın kılıcını boğazına dayayarak, "Nefes almak hoşuna gidiyorsa arkadaşımın elini çözeceksin," dedim.

Yüzüme ilk kılıcı dayayan adam yavaşça ayağa kalktı, ellerini barışçıl bir hareketle uzattı, sanki bize zarar verme niyetinde değilmiş gibi. Onu avlayan Fae'nin biz olmadığımızı bildiği için bunu kastettiğine inanıyordum. "Eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Caelum, elini yüzüne sürerek.

Caelum sırtarak, "Sanırım o halletti, gerçekten," diye karşılık verdi. Akıcı bir zarafetle hareket ederek saldırganları gafil avladı ve sadece benim güvenliğim için onlarla savaşmadığına dair şüphelerimi kanıtladı.

Bu, midemin sıkışmasına ya da boğazımda keleklerin uçuşmasına neden olmamalıydı. Güvenliğimin onunkinden önce geldiğini bilmek beni dehşete düşürmeliydi. Bunun yerine, onu öpmek istiyordum ve samimi anlarımızda başlatıcı olmaya hazır olduğumdan emin değildim.

En azından henüz değil.

Her kılıç ya avucunun içinde kalana ya da toprağa savrulana kadar saldırganlarını sorunsuz bir şekilde etkisiz hale getirdi ve adamların ağzı açık bir şekilde ona bakmasına neden oldu.

"Aşkım sizi hadım etmeden önce tam olarak ne yapmayı planladığınızı bana açıklamak ister misiniz?" diye sordu, adamları dikkatle izlerken elindeki kılıçlardan birinin kabzasını tartıyordu.

"Hayatta kalanları arıyoruz. Senin o Fae piçlerinden biri olmadığından emin olmalıyız. Şuradaki Evan büyüünün arkasını nasıl göreceğini biliyor," dedi ve onu bıraktığım yerde, altımdaki toprakta yayılmış yatan adamı işaret etti. Dikkati önce bana sonra Caelum'a kaydı, bizi bir şekilde istilacı hissettiren bir şekilde inceliyordu.

"Fae İşaretleri onu ele vermedi mi?" Konuşan adama ters ters bakarak sordum.

"Sen hiç Fae görmedin, değil mi güzelim? O piçler Mühür ile doğarlar," diye homurdandı.

Fae büyüünün arkasını görebildiğini söylediği arkadaşına baktı, o da sonunda başını salladı ve adamlar rahat bir nefes aldı. Yüzüme kılıç dayayan kişi öne çıktı ve Caelum'a elini uzattı. "Adım Jensen," dedi, Caelum'un sert bakışlarını üzerinde tutarak uzattığı ele alayıcı bir ifadeyle baktı.

"Kendisini yenen kadının elinden önce benimkini seçen bir adamın elini sıkmakla ilgilenmiyorum," dedi Caelum, başını bana doğru sallayarak. Jensen beni geçmişti.

benim bir aletim olsaydı, o bunu yapmazdı. Eşit muamele görmeye layık olduğumu kanıtladıktan sonra bile Caelum'u seçmişti. Caelum odadaki en büyük tehdit olduğunu kanıtlamışken onu tamamen suçlayamazdım.

Ama yine de kimse beni savunmazken Caelum beni savundu.

"Bir kadını küçümsememen gerektiğini biliyorsun, Jensen," diye azarladı kadınısı bir ses, tünelin köşesinden adım atan sahibi. Pelerini etrafını sarmış, kapüşonu başını ve saçlarını örtmek için yukarı çekilmişti. Tünelde bir tür ölümcül zarafetle ilerliyordu, adımları Mistfell'in sadece kadınlıklarına değer veren kadınlarında görmeye alışık olduğumdan daha erkeksiydi.

Pelerininin kapüşonunu yavaşça geriye çekti ve kaşından elmacık kemiğine doğru uzanan bir yara izinin gölgelediği güzel yüzünü ortaya çıkardı. Sarı saçları, pelerininin omzundan aşağıya ve karnına doğru uzanan bir örgü şeklinde sıkıca bağlanmıştı. Boynunun derisinde bir Fae İşareti dönerek yüzüne doğru kıvrılıyordu.

Önüme geçti, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken kendimi savunduğum iki adama doğru baktı. Dikkati Caelum'a kaydı, onu bir süre dikkatle inceledikten sonra omuz silkti. "Sanırım ikinizin dövüşüp dövüşemeyeceğini sormama gerek yok."

"Bariz olanı söyleyerek zaman kaybetmek istemiyorsan, öyle görünmüyor," dedim, uzattığı eline bakarak. Boynundaki mührün yumuşak bir kırmızıyla parlamasını izleyerek kendi elimi onun elinin içine koydum.

"Kılıcın kadar keskin bir dil," dedi kıkırdayarak. "Adın ne senin?"

"Ben Estrella. Bu da Caelum," dedim.

"Direnişe hoş geldin, Estrella. Yaşam tarzımızı dikte etmek isteyen tüm taraflara karşıyız. Bu nedenle, Fae'lerden, monarşiden ya da Sis Muhafızlarından sığınmak isteyen herkese sığınak sunuyoruz. Benim adım Melian ve benimle gelmenizi şiddetle tavsiye ederim. Gözcülerim dün gece bölgede Fae'leri tespit etti. Sizi ilk biz bulduğumuz için şanslıyız," dedi ve başını eğerek dağın derinliklerinden çıktığı tünellere doğru baktı.

"Neden seninle gidelim ki? Yarın yüzümüzde başka bir kılıçla uyanmayacağımıza nasıl güvenebiliriz?" Caelum bana ters ters bakarak sordu. Direniş'in bizi bulacağını ummamız gerektiğini söylemişti ve buldular da.

Önümüzdeki kış hayatta kalmak için neden onlarla birlikte gitmek istemeyelim ki? "Eğer hayvanlar gibi bu mağaralarda saklanmak istiyorsanız, buyurun.

Ama sana kendi başına asla bulamayacağın bir şey sunabilirim," dedi Melian. "Neymiş o?" Caelum kendini göstermeye cüret eden kadına ters ters bakarak sordu

muhtemelen gözünü bile kırpmadan onun bağırsaklarını deşebileceği gerçeğini umursamıyordu.

"Başınızı dinleyebileceğiniz güvenli bir yer. Korkmadan yaşayabileceğin bir yer," diye yanıtladı. "Battaniyeli bir yatak ve karnınızı doyuracak yiyecekler. Bunu aranızda tartışmanız için size birkaç dakika vereceğiz. Bizimle gelmek istediğinize karar vererseniz, hemen köşede olacağız." Arkadaşlarına başıyla selam verdi ve silahlarını yerden kaldırmalarını denetledi.

Ayağımı bileğinden çektiğimde silahsızlandığı adam ayağa kalktı ve ona geri verdiğim kılıcı belli belirsiz bir gülümsemeyle kabul etti. Melian köşeyi dönerken onu takip ettiler ve Caelum ile beni aramızdaki mesafeden birbirimize bakmak zorunda bıraktılar.

"İyi misin?" diye sordu, sanki kendini kontrol etmek ve pusuya düşürüldüğümüzde hissettiği öfkeyi geri püskürtmek için her şeyini harcamış gibi göğsü inip kalkıyordu.

"Ben iyiyim," dedim. İçinde bulunduğumuz durumdan bir çıkış yolu bulup bulamayacağımızı merak ettiğim kısa bir an olsa da, bana zarar vermeyi başaramamışlardı.

Caelum'a zarar verme düşüncesi neredeyse gülünçtü.

"Güzel," dedi ve eğilip onu uykumuzda benden ayırdıklarında yerde bıraktıkları battaniyeyi aldı. Battaniyeyi çantamıza itti, geri kalan eşyalarını da çantaya doldurdu ve sırtına astı. "Hadi gidelim."

Mağaranın girişine doğru ilerledi, Melian ve diğerlerinin tersi yönde ilerliyordu. "Bekle, ne?" Arkasından aceleyle koşup elini tutarak sordum. "Bizi bulacaklarını umduğunu söylemiştin. Eğer bize güvenli bir yer verebileceklerse, bunu kabul etmeliyiz."

"Bu, kalbine kılıç saplamalarından önceydi, Estrella. Onlara güvenemeyiz." İçini çekti ve isyancılara doğru baktı. Hiç şüphesiz onları merak ettiğini biliyordum.

Peçe parçalanmadan önce var olduklarını düşünmek akıl almaz görünüyordu ama o zamandan beri hiçbir şeyi organize edecek zaman olmamıştı.

"Tedbirli oldukları için onları suçlayamazsınız. Öyle olmasalardı şimdiye ölmüş olurlardı. Bize zarar vermediler," dedim, onu gittikleri yere doğru çekiştirerek. Başını salladı ama yüzündeki ifade temkinli ve yırtıktı. Sanki neden uzak durmamız gerektiğine dair gerçek bir mazeret bulamıyormuş gibi tekrar onlara doğru baktı.

"Eğer içimde kötü bir his uyandırırlarsa, gideriz. Soru sormak yok; sana söyleneni yapacaksın, Ufaklık," dedi ve bana ters ters baktı.

"Bana ne yapacağımı söyleyen erkeklerden bıktım artık. Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum," dedim ve elimi çekiştirerek bırakmasını sağlamaya çalıştım. Eğer bir erkeğin oyuncağı ve malı olmaktan başka bir şey olmayacağını düşünüyorsa, gider ve şansımı onsuz denerdim.

Caelum'a karşı hissettiğim şeyin aşk olduğundan şüphelendiğimi fark ettiğimde kalbim duracak gibi olsa da özgürlük aşktan daha önemliydi.

"Size bir şey yapmanızı söylediğimde, bu sizi güvende tutmak istediğim içindir. Sana ne yapacağını söylemek istediğim için değil. Arada fark var, Estrella. Kim olmak istiyorsan olabilirsin, yeter ki bunu yaparken güvende ol," dedi, sesinin tınısı bunu kastettiğini anlamama yetecek kadar alçalmıştı.

"Sanırım senin yanında olmak da bir gereklilik?" Elimi tutup kavrayışını ayarlarken ona ters ters bakarak sordum.

"Bir gereklilikten ziyade şiddetle tavsiye edilir," dedi ve beni Direniş'in kaybolduğu yere doğru yönlendirdi. Melian'ın söylediği gibi köşede bekliyorlardı, yerden meşaleler alıp ceplerinden çıkardıkları çakmak taşlarıyla yakıyorlardı.

Melian dönüp iki yanındaki adamlardan biriyle önden giderken tünellerin derinliklerinden gümbürtüler yükseldi. Kalan üç adamın ısrarı üzerine Caelum ve ben onun peşinden gittik, diğerleri de arkadan geliyordu. Caelum'un rahatsızlığı hissediliyordu, elimi daha sıkı sıkarken aramızda asılı kalmıştı.

"Bu ses de ne?" Gürültü her geçen dakika daha da artarken yüzümü ona dönerek sordum.

"Mağara canavarları," dedi Melian ön taraftan. Elinde bir kılıç tutuyordu, diğerleri de silahlanmıştı. Caelum'un ki onun elinden hiç ayrılmamıştı ve ben de kendi kılıcım olmadan kendimi garip bir şekilde çıplak hissediyordum. Caelum'un kalçasına bağlı kınından hançeri çıkardım ve sıkıca kavradım.

"Bizi bulurlarsa ne olur?" Arkamdaki adamlara bakarak sordum.

Jensen bakışlarımı karşıladı, yüzünü sinsi bir gülümseme kaplamıştı. "Dövüşeceğiz. Korkmuyorsun, değil mi güzelim? Seni korumaktan mutluluk duyuyorum ama Peçe'nin kalkmasıyla birlikte ormanda çok daha korkunç şeyler olduğunu bilmelisin. Mağara canavarları endişelenmen gereken en son şey." Elini omzuma indirdi ve küçümseyerek bu davetsiz misafirliğe bakmama neden oldu.

"Eğer o ele değer veriyorsan hemen çekeceksin," diye homurdandı Caelum, sesi dar tünelde yankılanırken Melian olduğu yerde durup arkasındaki kavgaya baktı.

"Yoksa ne olur, güzel çocuk?" Jensen meydan okurcasına Caelum'a bir kaşını kaldırarak sordu.

"Ya da bileğinden koparır ve sevgimin bir simgesi olarak ona veririm," diye karşılık verdi Caelum, iki adam arasında yükselen tansiyonla birlikte tünel soğumuş gibi görünse de dudakları dişlerinden hafifçe sıyrıldı.

"Bu kadar yeter, Jensen," dedi Melian. "Kuralları biliyorsun. Ona sadece sana izin verirse dokunabilirsin." Biz ilerlemeye devam ettikçe daralan tünelde yürümeye devam etti, böylece sadece ikişer ikişer yürüyebiliyorduk. Meşalelerin nedeni, tünel karanlıklaştıkça, doğal ışığın tüm izleri kaybolana ve sadece ateşin ışığı görmemizi sağlayana kadar hızla ortaya çıktı.

Melian aniden durdu, yanındaki adam ayaklarının dibinde diz çöktü ve yerden bir kaya parçasını kaldırdı. Kayayı yana doğru iterek altındaki toprağa oyulmuş bir deliği ortaya çıkardı. İnsan yapımı bir tünel doğal mağara tüneline dik olarak uzanıyor, adamlardan ilki aşağı atladığında aşağıdaki karanlıkta kayboluyordu.

"Tüneller mi?" Caelum dikkatini Melian'a çevirerek sordu. "Bütün bunları yapacak zamanı nasıl bulabildin?"

"Atalarım Direniş'in ilk üyeleri idi. Onlar yüzyıllar önce Peçe tarafından kurtarılan İşaretlenmiş Fae'lerdi. Fae'lerin bu topraklara geri dönmesinin ve gelecekteki yaşamlarında ya da çocuklarının yaşamlarında onlar için tekrar gelmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorlardı. Peçe yüzlerce yıl önce dikildiğinden beri buradayız, Fae tarafından seçilenlerin inmek için güvenli bir yere ihtiyaç duyacakları güne hazırlanıyoruz," diye açıkladı, adamlarından bir diğerinin aşağıdaki tünele inişini izlerken.

"Fae'lerin İşaretlilerini bir şekilde takip edebildiklerini sanıyordum. Bu doğru değil miydi?" Sanki içine atlayacakmış gibi deliğe doğru adım atarken sordum.

"Yapabilirler," diye kabul etti. "İşte bu yüzden bir cadı tarafından korunan güvenli bir sığınağa sahip olmak daha da önemli. Güvenli sığınaklarımızı gizli tuttuğumuz sürece kimsenin bizi bulmasına gerek kalmaz." Karanlığın içine dalarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve beni takip etmem için seslendi.

Caelum yan gözle Jensen'a ve üst katta kalan diğer adamlara bakarak, "Gidin," diye emretti. Benim güvenliğim konusunda Melian'a onlardan daha çok güvendiği belliydi. Başımı salladım, hançerimi bir kez daha kınına soktum, onunla kendimi bıçaklamayacak kadar koordinasyonuma güvenmiyordum.

Çukura atladım, yere inmeden önce sadece bir anlığına havada düştüm ve şoku absorbe etmek için dizlerimi büküm. Ayak bileğim çarpmanın etkisiyle küçük bir sancı hissetti ama bir gün önceki acıyla kıyaslanamazdı ve doğrulduğumda neredeyse unutulmuştu. Tüneller dağın kayalarına oyulmuştu ve bu da inişimi çok daha zor bir hale getiriyordu.

Caelum sırtıma indi, iyi olduğumdan emin olmak için elini hemen omurgamın üzerine koydu. Elimi tuttu ve diğerlerinin aşağı atlayabilmesi için beni yoldan çekti.

Melian'ın gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize takıldı, bir an için gözlerini küçümsemeye benzer bir şey doldurdu, sonra Caelum konuşunca dikkatini tamamen ona verdi. "Bu tüneller ne kadar uzağa gidiyor?" diye sordu.

Mistfell'den Krallığın diğer tarafındaki Rochpar Dağları'na kadar uzanan anakaraya atıfta bulunarak, "Orta Kanal'ın çoğunu kaplıyorlar," dedi. "Dört Yardımcı Diyar'ın her birinin de kendi tünel ağı var."

"Bu inanılmaz," dedim, sesim bunca zamandır Kraliyet ve Sis Muhafızları'nın burnunun dibinde var olan bu büyüklükteki bir şey karşısında duyduğum hayranlığı yansıtıyordu. Bu insanların muhtemelen Kralların ve Lordların hakkında hiçbir şey bilmedikleri ve kesinlikle kontrol edemedikleri bir yaşam biçimleri, bir tarihleri vardı.

Hayatım toplumsal beklentiler tarafından belirlenmemiş olsaydı, kim olmayı seçerdim?

Melian bize geçitte rehberlik etti, grubumuz sessizlik içinde yürürken ben etrafımdaki duvarlara hayranlıkla bakıyor, sadece bir tüneli kazmanın ve yekpare taşın oymanın ne kadar uzun sürdüğünü hayal ediyordum. Caelum elimi sıkıca kavradı, sanki tüneller beni alıp götürecek ve bizi ayrılmaya zorlayacakmış gibi bana yapıştı.

Sonunda vardığımızda ana mağarada bekleyen insan sayısı için hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Düzinelerce insan vardı. Bazıları iyi donanımlı ve silahlıydı, ancak yüzleri tamamen evlerindeymiş gibi rahat görünüyordu.

Diğerlerinin görünüşü daha kabaydı, sanki yüzeyin üstünde onları bekleyen kaderden daha yeni kaçmışlar gibi dövülmüş ve ezilmiş görünüyorlardı. Herkes Fae İşaretli değildi, bu tünellerde nesillerdir yaşamamanın ürünü olduğunu varsayıyordum.

"Yerleşebilmen için seni kadınların odasına götüreceğim," dedi Melian. "Seni genç kızlarla tanıştırmam."

"Ben de onunla gidiyorum," diye araya girdi Caelum, onu takip etmek için başımı salladığımda elimi bırakmayı reddederek. Yeni bir yerde ondan ayrılmaktan ne kadar nefret etsem de, yeni gelenler olduğumuzu anlamıştım. Onların yaşam tarzında misafirdik.

"Erkekler ve kadınlar ayrı ayrı yatıyor. İstedğin zaman onu görebilirsin," diye açıkladı Melian, bir tür ortak alan olduğunu anladığım ana mağaranın etrafını işaret ederek.

"O zaman gidiyoruz. Ya birlikte kalırız ya da hiç kalmayız," dedi Caelum, bıkkınlık dolu bakışlarını görmezden gelerek.

Melian kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sanırım bu senaryoda kimin kime ihtiyacı olduğunu unuttunuz," dedi. "İhtiyacınız olan güvenli sığınak bende var. Sen ne sunacaksın?"

"Gerekirse bu insanları korumak için Fae'lere karşı durmanıza yardım edebilecek bir savaşçı," dedi ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "İkimiz de biliyoruz ki şu anda sahip olduğun en iyi savaşçı benim. Emrindeki en iyi adamların olmadan tünellere kendin gitmezdin."

Melian içini çekerek başını öne eğdi. "İşaretlendikten sonra romantik bir bağ kurmak aptallık olur," dedi ve uyarısını yaparken dikkatini bana çevirdi.

Çok geç, kardeşim. Bunu zaten biliyordum ve kalbim buna tepki olarak çarptı. "Ama iyi. Genelde özel kişiler için ayrılmış birkaç özel odamız var.

yüksek rütbeli subaylarımız. Siz ikiniz bir işe yarayın, yoksa sıradaki kişiye veririm. Eğer bir geri alma işlemi için size ihtiyacım olursa? Benimlesin," dedi ve koridorlardan birine sapmadan önce bir an Caelum'a ters ters baktı. Koridorun her tarafı oyulmuş kapılarla kaplıydı.

Taşların üzerine battaniyeler örtülmüş, insanların mahremiyetlerini istedikleri anlaşıyordu.

Battaniye sonndan ikinci kapıdan açılmıştı, oda alçak bir ahşap platform üzerine serilmiş bir yatak örtüsü dışında boştu. Melian başını sallayarak, "Sizin için ikinci bir yatak getirtirim," dedi. "Günün geri kalanında buraya alışmaya çalışın ve kendinizi tanıtın. Yarın ikinizi de işe koyacağım."

Açık kapıdan çıkıp kayboldu ve beni Caelum'la giriştiğimi hissettiğim kavgayla baş başa bıraktı.

Günün birinde onu o güzel suratından bıçaklayacaktım.

"Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olduğumu düşünmüyorsun," diye tersledim, kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters baktım. Günler sonra ilk kez pelerinini omuzlarından çıkardı. Tunüğünün lekeli kumaşı göğsünü ve geniş omuzlarını sarıyor, çoğu zaman gizlenen vücudunun genişliğini gözler önüne seriyordu. Pelerinini taş duvardan sarkan bir çiviye astı ve bana doğru bir adım atarak kendi pelerinimi çenemin altından çözdü. Parmakları boğazımın çukuruna değerken, bana dokunduğunda her zaman ortaya çıkan farkındalık hissini bastırdım.

Bedenim hain bir kaltaktı ama ne zaman ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu.

"Elbette kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyorum. Az önce iki adamı kış üstü yere serişini izledim," dedi kıkırdayarak ve pelerinimi onunkinin üstüne asmak için arkasını döndü. Tüneller daha sıcaktı, yer üstündeki soğuk havadan korunuyordu. İçlerinde bir tür ısıtma sistemi olup olmadığını merak ettim, çünkü ortak alanda veya açık oyukların hiçbirinde tek bir ateş bile görmemiştim.

"O zaman neden diğer kadınlarla yatmama izin verilmiyor?" Bize ait olacak küçük oyuğa doğru ilerlerken ters ters bakarak sordum. Odanın arka köşesindeki uyku platformu duvara yaslanmıştı. Melian'ın bize ikinci bir yatak örtüsü getireceğini söylemiş olması beni son derece minnettar kıldı.

Caelum'la yatmak zaten yeterince tehlikeliydi; herhangi bir şekilde kendimize ait bir alanımız olması daha da tehlikeli görünüyordu.

"Biz birbirimize göz kulak oluruz, Estrella. Ne olursa olsun birlikte kalacağımıza söz vermiştin. Şimdiden bu sözünden dönmeye mi çalışıyorsun?"

Bundan daha sadık olmanı umuyordum," dedi, yüzünde acı bir buruşukluk, şok beni ele geçirirken.

"Farklı odalarda uyumak nasıl birlikte olma sözünden dönmek oluyor? Yollarımızı ayırmaktan ve birbirimizi bir daha görmemekten bahsetmiyorum, Caelum," diye itiraz ettim, inanmazlıkla başımı sallayarak. "Sadakat ile bağımlılık arasında fark vardır."

"Benimle sadakat hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi konuşma yıldızım. Benimkinin ne kadar derin olduğunu hayal bile edemezsin," diye uyardı ve bana doğru birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıp karnını göğsüme değdirecek kadar yakınımda durdu. Bana bakarken gözleri parlıyordu, yüz hatlarını keskinleştiren soğuk bir şey vardı.

"Beni yanında bir kafese koyarsan, bacaklarımı onun için açmayı hayatımın amacı haline getirmeye çalışan adamdan daha iyi değilsin demektir. Bundan daha fazlası olmalıyım. Bundan daha fazlasını yapmalıyım Caelum," diye iç geçirdim, bu acımasız sahipleniciliğin altında bir yerlerde var olduğunu bildiğim mantıklı, anlayışlı versiyonuna ulaşabilmeyi umuyordum.

"Sen zaten bundan daha fazlasısın, Estrella," dedi, eliyle yanağımı okşamak için uzanırken sesi yumuşadı. "Seni tanıdığım süre boyunca olağanüstü olmaktan daha azını yaptığın tek bir an bile olmadı."

Başımı yana eğdim, ağzımın köşesi eğlenerek yukarı kalktı. "Vadiden aşağı düştüğümde bile mi?"

"Tamam, o zaman belki de sıra dışı değildin," diye kıkırdadı ve aramızdaki gerilimin bir kısmını serbest bıraktı.

"Gün içinde kendi yoluma gitmemi kabul etmene ihtiyacım var. Burada bir hayat sürüp hiç ayrılmama şansımız yok. Farklı amaçlarımız ve görevlerimiz olacak; ben onların davasına katkıda bulunmak istiyorum. Bizim davamıza," dedim kendimi düzelterek. Henüz Direniş'in bir parçası olmayabilirdim ama korumakla yükümlü oldukları İşaretlilerden biri idim.

Benim gibi Fae'lerden kendi başlarına kaçma şansı olmayan insanlara yardım etmek istedim. Tüm köyleri onlara sırt çevirdiğinde bildikleri ve sevdikleri her şeyi kaybedenlere.

Caelum çenesini sıktı, dudaklarını alnıma değdirmek için öne doğru eğildi, sonra dönüp silahları vücudundan çıkardı. Gece çökmeden önce hâlâ saatler olmasına rağmen onları yatağın yanına bıraktı. "Pekâlâ Küçüğüm, ama benim de bazı şartlarım var." O

Ranzaya uzandığında yanındaki boşluğu okşadı ve bana onu dinlemekten başka pek bir seçenek bırakmadı.

İlişkiler uzlaşmayla ilgiliydi; en azından onun anlattıklarını dinleyebilirdim. Bu düşünce sarsıcıydı, çünkü birlikte seyahatimizin bir noktasında bunu bir ilişki olarak düşünmeye başladığımı fark ettim.

Tanrılara lanet olsun.

Kalbim göğsümde zonklasa da ileriye doğru yürüdüm ve yanındaki koltuğa oturdum. Kalbimi çarptırdığı kadar beni de sinirlendiren bu asabi adama karşı bir şeyler hissetmemeliydim. "Gün bizi hangi göreve götürürse götürsün, gecelerimizi birlikte geçiriyoruz. Eğer birimizin bu tünellerin güvenliği dışında bir yolculuğa çıkması gerekirse, ikimiz de birlikte gideriz. Eğer ölürsek, birlikte ölürüz," dedi ve sözleri odada yankılanarak anlamlı bir his uyandırdı. Sanki kadim cadılar onu duymuş ve güçlerini ödünç vermişler gibi, hava onun yeminini onaylayarak bir anlığına durmuş gibiydi.

"Birlikte," dedim ve sadece bir anlık tereddütle bu şartları kabul ettim. Ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum, kalbimi ele geçirdiği anı tanımlayamıyordum ama artık hayatımı onsuz düşünmek istemiyordum. İstedğim kişi olma özgürlüğüne sahip olduğum sürece, geceleri onun yanında uyuyabilirdim.

Neredeyse hiç zor değildi.

OceanofPDF.com

Caelum özel odamızın, kumaş parçalarından dikilmiş, ışığı ve biraz da sesi engelleyecek kadar kalın perdesini geri çekerek tünellere girdi. Yeni yer ve eğer kalırsak komşularımız olacak yeni insanlarla ilgili belirsizliği koruyarak onu takip ettim. Kadın olmak bana odayı okumam ve etrafımdakilerle birlikte yerimin neresi olduğunu anlamam gerektiğini itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey öğretmişti.

Mistfell'de çoğu zaman kendini evliliğe saklayan ağırbaşlı bir hanımefendi gibi davranmam gerekiyordu, ancak arada sırada kendim olmama izin veren insanlarla arkadaşlık kuruyordum.

Ailemle birlikte. Loris ile.

Kalbim hepsini kaybetmenin acısıyla çarpıyor, annemin Peçe'nin parçalanmasından sonra ortaya çıkmış olması gereken kaosla başa çıkabildiğini ve hayatta kalabildiğini umuyordum. Onu koruyacak kimse kalmamıştı; Brann benimle gelmiş ve bu uğurda ölmüşken olmazdı. Onunla kalması ve büyük olasılıkla Mistfell'e inmiş olan Fae ordusundan saklanmaya çalışması daha iyi olurdu.

"İyi misin?" Caelum başparmağıyla çenemin yan tarafına hafifçe dokunarak sordu. Başımı salladım, ona cevap verecek kelimeleri bulamıyordum. Hayatta kalacaktım ama eski kızımı evde bırakmışım gibi hissetmemek çok zordu.

Kapılardan ve oyuklardan oluşan koridorda ilerlemeye devam ettik, alandaki tek ışık taş koridoru kaplayan meşalelerden geliyordu. Duvarlar üzerime bastırıyordu, bunaltıcı ve mide bulandırıcıydı. Karanlığı her zaman sevmişimdir,

Ama toprağın altında kilitli kalmanın doğal olmayan, sinir bozucu bir yanı vardı.

Nemli havadan derin bir nefes alırken bir elimi pürüzlü yüzeyde gezdirdim. Tünellerin içindeki sıcaklık bir nimetti; pelerinin ihtiyacım olmayacağı için ortak yatak odamızda bırakılmıştı ama onun yerine daha hafif bir elbise ya da tozluklarla eşleştirmek için erkeklerinki gibi bir gömlek istiyordum.

Sonunda Direnişçilerin çoğunun toplandığı ortak alana çıktık. Oda daireseldi ve yeraltı mağarasının bu kısmındaki tavan merkezde bir tepe noktasına doğru kıvrılıyordu. Kaba taş zemin ile yukarıdaki yüksek tavan arasına sıkıştırılmış ahşap direkler destek görevi görüyordu. Burası buraya gelmek için kat ettiğimiz tünellerden ya da Caelum'la paylaştığımız küçük yatak odasından daha az klostrofobikti, başımın üzerindeki boşluk bana nefes almam için alan sağlıyordu.

Etrafıma bakmak için durakladım, üzerlerinde haritalar olan ahşap masaların üzerinde sosyalleşen ve konuşan düzinelerce insanı gözümün önüne getirdim. Caelum ve ben kendimizi tanıtsak mı yoksa birinin bizi fark etmesini mi beklese diyerek tartışırken birbirimize baktık.

Çok uzun sürmedi; masalara ve üzerlerine yayılmış belgelere eğilmiş olan insanların varlıklarındaki yabancılığı hissetmeleri için sadece birkaç dakika geçti. Çoğu daha önce geldiğimizi görmüştü ama yaklaşmak için herhangi bir harekette bulunmamışlardı, sanki ikimizin de burada bulunmaya hevesli olmadığımızı biliyorlardı.

Mekânın ortasına doğru yürürken Caelum'un adımları duraksadı, varlığımızı tam olarak belli ediyor ve birinin yaklaşmasını bekliyordu. Kendimi evimdeymiş gibi hissetmek ve kendimi tanıtmak için fazla kararsızdım, özellikle de Caelum'dan yayılan gerginlik beni germişken.

Dönüp ona baktım, işaret ettiği bakışlarını takip ederek masaların üzerine eğilmiş olanların arka planında gizlenen bir kadına yöneldim. Gözlerinden biri ay ışığı gibi parlıyordu, sarı teninden ışıldıyordu, diğeri ise gece gökyüzü kadar karanlıktı. Saçları uzun dalgalar halinde, yeni yağmış kar gibi omuzlarına dökülüyordu. Kusursuz teni ve kırmızıya boyanmış dudaklarıyla kesinlikle, yürek parçalayacak kadar güzeldi.

Bir elini alnında parlayan aya doğru kaldırdı, karanlıkta uçları olan parmaklarına yumuşak bir parıltı yaydı ve Peçe'nin yıldız ışığı gibi parıldadı.

Gözleri Caelum'a sabitlenmişti ve ona gösterdiği yoğunluğa karşılık veriyordu. Dikkatim onların arasında gidip geliyordu, daha önce hissetmediğim bir şeyin geçtiğini hissediyordum.

Anlıyorum.

Şüphelerim arttı, midem kurşun gibi düştü. *Birbirlerini tanıyorlardı*, içim bir kez daha burkularak fark ettim.

Caelum bana döndü, bir kolunu sırtıma dolayarak dokunmaması gereken yanlarımı yatıştırdı; ona tutunmak için hiçbir şansım olmadığını kabul etmek istemeyen yaralı kız.

Bu yüzden en başından beri onun derimin altına girmesine asla izin vermemeliydim.

Yüzünü karışmış saçlarımın perdesine gömdü, dudakları kulağımın kabuğuna sürtündü. "O bir cadı," diye mırıldandı, sesi diğerlerinin duymasını istemediğini bildiğim kadar alçaktı.

Parlayan işaret, gecenin gölgelerine batırılmış parmaklar, ürkütücü uyumsuz gözler: bunların hepsi onun *Öteki* olmasıyla anlam kazanıyordu. Gözleri bana kaydı, gülümsemeden önce kısa bir süre dudaklarını büzerken beni dikkatle inceledi.

Bizi incelediği kadar hızlı bir şekilde dikkatini tekrar masanın üzerindeki haritalara çevirdi ve sanki bizi içten dışa incelememiş gibi bizi kapattı. "Bu Imelda," dedi bir kadın, önüme çıkarak. Gözlerimi cadıdan ayırıp insan bir kadının nazik, gri gözlü bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Ben de Amalie. Bazılarımıza Fae büyüsünü görmeyi öğretti ama kimse bu konuda bir cadıdan daha iyi olamaz."

"Bir cadı mı?" Caelum onun ne olduğunu anlamamış gibi davranarak sordum. Bilgisinin bize karşı kullanılmayacağından ya da bizi şüpheli göstermeyeceğinden emin olamazdım, ilk tanıştığımızda ben de bunu sorgulamıştım.

Brann, Caelum'un bilgisi karşısında temkinli davranmış ve bu korku yüzünden bizi doğrudan onun ölümüne götürmüştü. Kalbim göğsümde titriyordu; o gece başımı yaslayabileceğim güvenli bir yer vaadiyle, onu kaybetmenin acısı daha kör edici görünüyordu. Ayaklarımı hareket ettirmeye ya da bir sonraki yemeğimin nereden geleceğine odaklanmak zorunda değildim. Hayatımı değiştirecek aynı türden dikkat dağıtıcı unsurlar yoktu.

"Evet. Tünelleri bu şekilde koruyoruz," dedi kadın, açıklaması o çok renkli bakışları bize geri getirdi. "Güçlerini çevrelerindeki doğadan alırlar ve büyüler Fae'ler gibi doğrudan Alfheimr'a bağlı değildir."

"Hepsinin öldüğünü sanıyordum?" Kadim cadıların sonuncusunun, insanları Fae'lerin gazabından korumak amacıyla Peçe'yi yaratmak için nasıl canlarını verdiklerini anlatan hikâyeleri düşünerek sordum.

"Çoğu öyle," dedi Imelda, meraklı bakışlarımı karşılamak için çenesini kaldırarak. Masanın kenarından dolanarak bizi karşılayan kadının yanına geldi. "Ama bazılarımız burada, bazılarımız da Alfheimr'da hayatta, sanırım. Kraliyet, kendi olay anlatısına uyması için Peçe'den sağ kurtulan bizleri öldürmeye çalıştı ama biz hâlâ buradayız."

Bana doğru eğildi, vücuduma bakarken yüzü benimkinden sadece bir nefes uzakta durdu. Ciğerlerine hava çekti, beni koklarken kaşları çatıldı ve başını yana eğdi. "Ölüm seni çağırıyor," dedi, sözleri Samhain'de ormanda önceden söylenenleri yankılıyordu.

Caelum'un eli belimde sıkılaşmış kolu omurgama doğru seğirdiğinde yutkundum. "Bu bir tehdit mi?" diye sordu, sesi uyarırcasına alçalmıştı. Sadece o bir cadıya karşı durabileceğini düşünecek kadar aptal olabilirdi.

Alnındaki işaret ışıkla titreşiyor, onun sözlerinde saklı olan sessiz şiddete cevap veriyordu. "İkinize de zarar vermek istemiyorum. Ölüm onu takip ediyor, sanki çoktan mezara giden yolu yarılamış gibi. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, böyle bir şeyi ilk kez duymuyor." Imelda bize sırtını dönerek ortak alanı terk etti.

Caelum'un bakışları yüzümün yan tarafını yakarken onu görmezden geldim ve bizi karşılama nezaketini gösteren kadına hafifçe gülümsedim. Ormandaki geceden ya da hayatımın sınırlarında gezinip ölümcül bir hata yapmamı beklediğini hissettiğim ölümden bahsetmek istemiyordum.

Bıçağın bir kez daha boğazıma dayanmasını, Fae'nin Peçe'den geçerken ondan esirgediği canı almasını bekliyordum.

"Özür dilerim," dedi kadın gülerek ve kestane rengi saçlarını salladı. "Biraz gergin olabiliyor."

"O da yapabilir," dedim başımı Caelum'un beni bırakmayı reddettiği yere doğru sallayarak.

Bir çocuk kadına doğru koştu, onu bacaklarından yakaladı ve küçük bir kızken kendi ebeveynlerime gösterdiğim tüm şefkatle ona baktı. Biz izlerken çocuğa bakmak için diz çöktü, küçük kız onu bırakmayı reddedince özür dileyerek gülümsedi. Topluluklarında yaşayan çocuklar olduğu gerçeği yüzüme bir gülümseme getirdi, hayatta kalmalarının acı tatlı gerçekliği ve yüzeyin üstündeki sert yaşamdan görece özgürlükleri

Muhtemelen güneşi tenlerinde nadiren hissettikleri gerçeğiyle yumuşatılmıştır.

Jensen aradaki mesafeyi aşarak masanın arkasından çıktı ve önümüze geldi. "Yanlış bir başlangıç yaptık ama acıkmış olmalısınız. Sizi yiyecek bir şeyler almaya götüreyim."

Onu takip etmemizi işaret etti, Caelum ve ben de sessizce öyle yaptık. Karamsar yanımla hiç tanımadığımız insanların verdiği yemeğe güvenip güvenemeyeceğimizi merak ediyordu ama midem yemek fırsatını geri çevirme düşüncelerimi protesto edencesine açlıktan gurulduyordu.

Caelum'la yolculuğa başladığımızdan beri yabani tavşan ve balıktan başka bir şey yememiştik, çünkü onun daha büyük bir şey avlayabileceğinden ya da yakalayabileceğinden şüphe etmesem de, onu kesmek için harcayacağım zaman bu riske değmezdi.

Tünel labirentinden geçerek ve kayanın içine oyulmuş merdivenlerden inerek ortadaki bir odanın etrafında kıvrıldık. "Burası nasıl bu kadar sıcak?" Hâlâ bir ateş ya da soba belirtisi görmemiştim ve bunların boğulma riskine neden olabileceği düşünülürken, şaşırırdım.

"Bu dağlar genel olarak sıcaktır. Etrafındaki tüm kaynaklar kaplıca. Bunun nedenini tam olarak bilmiyoruz ama sıradağların merkezine doğru gittikçe daha da sıcak oluyor. Merkezdeki dağın çekirdeği sizi terletecek kadar sıcaktır," diye yanıtladı Jensen, merdivenin dibinde dururken bir kapıyı iterek açtı.

Yemek kokusu hemen kapıdan içeri yayıldı, bir avuç kadın şöminelerin başında çalışırken mutfakın sıcaklığı boğucu görünüyordu.

"Yemek vaktinden önce buraya gizlice gelme konusunda sana ne demiştim?" diye sordu genç kadınlardan biri, karıştırmakta olduğu tencereden tahta bir kaşık kaldırıp onu azarlarken salladı. Ocağın üzerinde, dumanın yukarı doğru çıkması için kayaya oyulmuş küçük bir oyuk vardı. Serin hava koridordan içeri süzülüyor, böylece içeriden gelen bir esinti temiz hava getirerek mutfakı havalandırıyordu.

"Bu sefer benim için değil Skye. Yemin ederim," dedi Jensen, elimi tutup beni odanın içine doğru çekmek için uzanarak. Caelum'un gözleri bu temas üzerine kısıldı ve Jensen bakışların ne olduğunu anlayınca beni hemen bıraktı. "Az önce yer üstünden geldiler."

"Açlıktan ölüyor olmalısın. Otur, otur," dedi Skye, tezgâhtan iki kâse alıp her birine çorba doldururken telaşla. Onları yerleştirirken

Jensen'a yan taraftaki metal kaşıkları işaret etti ve Caelum ile ben sandalyeleri çekip yavaşça içlerine çökerken o da her birimiz için birer tane aldı. Skye somundan bir dilim ekmek kesip önümüzdeki masaya bırakırken taze pişmiş hamurun kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

Ekmeği burnuma götürdüm, bir süre kokuyu içime çektim, sadece kokunun tadını çıkarıyormuş gibi yapmaya çalıştım ama aynı zamanda aşına olduğum zehirli bitkilerden herhangi birini tespit etmeye çalıştım. Eğer bir Lord kendi karısını yavaşça zehirleyebiliyorsa, tanımadığım insanlardan oluşan bir topluluktan hiçbir şey beklemezdim.

"Gerçekten de yanındaki o hödük adamı zehirleyecek kadar cesur olabileceğimi mi düşünüyorsun?" Skye dikkatimi ona çekerek sordu. Elini kalçasına götürdü, kaşlarını meydan okurcasına bana kaldırırken başını yana eğdi. "Ona bütün somunu yedirmem gerekir, duydun mu beni? Ye."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, Caelum yanımda kıkırdayıp sıcak yahniyi ağzına götürürken ekmeğin ilk ısırığını aldım.

"Bana hödük denmesine alınmam gerektiğini hissediyorum. Ben aptal ya da beceriksiz değilim," dedi ve kadın bıyık altından gülerken onun gülümsemesini kazandı.

"Özür dilerim o zaman. Zeki olamayacak kadar güzelsin. Tahmin etmemeliydim," dedi ve yanakları pembeleşirken güveç tenceresine geri döndü. Yutkundum, ekmek somunu midemde ağır bir yük gibi hissediyordum.

Caelum'la flört mü ediyordu? Daha da önemlisi, o da Caelum'a kur yapıyor muydu?

Belki *de* tek başımıza olmak, etrafımızda bizim gibi başkalarının olmasına tercih *edilirdi*. Etrafta başka kadınlar olmasaydı başıboş dolaşması zor olurdu ama artık vardı... İçimi çektim.

Caelum bir elini kalçama attı, parmak uçları tenimi kaplayan kumaşa batıyordu, sanki beni yatağıma gömüp bir daha çıkmamakla tehdit eden kıskançlığın kıvranışını, zonklayışını hissedebiliyordu.

Bunu ben istememiştim. Onu *istememiştim*. Onun başka bir kadına dokunduğu düşüncesinin içimde depresyona yol açıp beni boğmakla tehdit edecek kadar bağlanmayı kesinlikle istememiştim. Piç kurusu muhtemelen sahte vaatlerle derimin altına işlemişti ve beni bir kenara fırlattığında benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Ye yıldızım," dedi yanıma doğru eğilerek. Ağzı kulağımın hemen üzerinde geziniyor, sözleri arzuladığım yakınlıkla birlikte içime işliyordu.

"Sanırım bu duyduğum en tatlı lakap olmalı," dedi Skye, arkasını dönüp bize bakarak. "Kardeş gibi görünmüyorsunuz. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Kaşığımı ağzıma götürüp bir lokma yerken, Caelum'a bizi tanımlama fırsatı vermek için bunu bir bahane olarak kullanırken Jensen'in gözleri yüzümün kenarında ağırlaşmıştı. Her ne kadar kendi iddiamı ortaya koymak istesem de, aramızda olanlara bir etiket koymasına izin vermek çok daha akıllıca görünüyordu.

"Biz kardeş değiliz. Estrella ve ben birlikteyiz," diye cevap verdi, bu sözler en başta yıpranmasını istemediğim bir yanıma yatıştırdı.

"Ah!" dedi, göz ucuyla Jensen'in bana baktığı yere bakarak. "Biz ilişkilerimizde daha açık olma eğilimindeyiz. Eğer diğer kızların onu gezdiremeyeceklerini bilmelerini istiyorsan, muhtemelen onu sidikle yıkamaya hazır olmalısın," dedi, sesine alaycı bir tını gelmişti.

Bölgemi işaretlemek gibi bir isteğim yoktu. Tamam, vardı ama buna gerek duymak istemiyordum. Kendini sınırların dışında olarak etiketleyeceğine güvenemeyeceğim bir adam benim enerjime değmezdi.

Caelum hemen hemen istediği herkese sahip olabilirdi. İsteddiği şey *olmadığı* sürece onu dolaşmaktan asla alıkoyamazdım. Bunu anlamak bana belli bir ölçüde huzur veriyordu, sonumuzun muhtemelen kaçınılmaz olacağını bilmek bana çarpık bir tatmin veriyordu.

O kadar kıskançtı ki, eğer böyle bir şey olursa beni başka biriyle gördüğünde duyacağı öfkeyi hayal edebiliyordum. Bu durumda ona eziyet etmenin her dakikasından zevk alırdım.

Acı düşüncelerimi dile getirmek yerine, "Bunu aklımda tutacağım," dedim.

"Sorun olmayacak," dedi Caelum, yahnisine gömülürken ikimize de güven vererek. Ekmeğimi et suyuna batırdım, dudaklarıma götürdüm ve bir ısırık aldım. İkisinin tatları ve otları ağzımda bir senfoni yaratmak için birleşti.

Lord Byron'ın geceleri kütüphanesinin mahremiyetinde beni beslediği yiyeceklerin daha çökmüş olduğundan emindim, ama haftalarca açlıktan ölmek üzere ve tatsız, kavrulmuş etten sonra gerçek lezzetin ilk ısırığı gibisi yoktu. "Bu gerçekten çok iyi," dedim ağzımdaki lokmayı yutarken.

Skye parlak bir gülümsemeyle bana döndü. "Terbiyeli biri. Düşünebiliyor musunuz?" Jensen'a attığı sinsi bakış, iltifattan önceki anlarda beni kaba bulmuş olabileceğine dair endişelerimi sildi.

"Bu onun suçu değil. Erkeklerin terbiyeye ihtiyacı yoktur," dedim, göz ucuyla Caelum'a bakmak için yerimde kayarak.

Güveci ağzına götürmeyi bitirdiğinde kaşığını yüksek sesle kâsesine koydu. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Belli ki çoğu zaman insandan çok hayvansın. Aptal olma. Az önce Skye'a bir beynin olduğunu söyledin; şimdi kendini haksız çıkarmanın sırası değil," diye karşı çıktım, yüzündeki alaycı ve inanmaz ifadeye sırtarak.

"Bunu senden duymak çok güzel," dedi. "İlk tanıştığımızda boğazıma bıçak dayadığını hatırlar gibiyim. Bunun yeni gelen birini karşılamının kibar bir yolu olduğunu pek sanmıyorum."

"Bu gece sığınağıma izinsiz girdin," dedim, ekmeğimden bir ısırık daha alıp düşünceli düşünceli çiğneyerek. Eğer istediğim gibi kalsaydık, Brann hâlâ hayatta olur muydu? O ve Caelum bir arada yaşamının bir yolunu bulabilirler miydi?

Yutkundum. Caelum benimle samimi ve dokunaklı olmakta ısrar etseydi olmazdı. Brann onu uyurken hadım ederdi.

"Sanırım ilk ben geldim," dedi ve ekmeğim için bıraktığım kaşığı aldı. Bir kaşık dolusu aldı ve ağzıma götürdü, dudaklarıma değdirdi, ben de ayrılıp beni beslemesine izin verdim. Bu bana yine, kirli ve kanlı ellerle dokunmak zorunda kalmayayım diye bana balık yedirdiği günü hatırlattı.

Bu bana ilk olarak Lord Byron'ın yaşlı parmaklarının bana hiç istemediğim lezzetleri yedirmesini ve bunu bir hediye olarak adlandırmasını hatırlatmalıydı. Ama Caelum'un yapabileceği hiçbir şey, çocukluğumdan beri beni terbiye etmeye çalışan Lord'un yaptıkları kadar sinsi ve iğrenç gelmeyecekti. Bana Baş Rahip'in babamı kurban edişini izleten ve sonra beni yatağına zorla sokmaya çalışan kişi.

Titredim, ağzımda aniden kül gibi bir tat bırakan yahniyi çiğnedim.

Skye ve Jensen izlerken beni beslemeye devam etti, aramızdaki an onların meraklı gözleri için fazla mahremdi. Bu o kadar basit bir şeydi ki - besini ağzıma götürmesine izin vermek ve bana verdiklerini yutmak- ama yüzündeki ışıltılı ifade akıldan çıkmıyordu.

Sanki beni beslemek ona hayvani bir düzeyde cazip geliyormuş gibi, arkamızda belirsizlik ve ölüm riski varken bana bakma ihtiyacı yüzeye çıktı. Kasedeki son et suyunu da kaşıkla sıyırdı.

Dilimin üzerine döktü ve o ağzıma hayranlıkla bakarken sıvıyı yutmama izin verdi.

Skye boğazını temizledi ve Jensen biz o anı yaşarken girdiği trans halinden çıkarken dikkatini tekrar arkasındaki tencereye çevirdi. "Temizlenmek istersen diye sana banyoları göstereyim. Bakalım sana giyecek daha uygun bir şeyler bulabilecek miyiz, Estrella. Elbiseler mağaralarda iyi, ama yüzeye çıkarsanız, tüm kadınların onları atlamasını ve sadece pantolon giymesini öneriyoruz. Onlar daha sıcak ve manevra yapması daha kolay."

Ayağa kalktım ve Jensen'in arkasından giderken Caelum'un elimi tutmasına izin verdim. Küçük bir ilgi belirtisi gösteren bir adam karşısındaki sahipleniciliği gözümünden kaçmamıştı ve bunun içimi ısıtmasına izin verdim. Bunun başka kadınlarla takılmak niyetinde olmadığı anlamına geldiğini ummalıydım, özellikle de artık benim de seçeneklerim olabileceğini bildiğim için.

Mağaraların daha da aşağısına doğru ilerlerken Direniş üyelerinin yanından geçtik. Mağara kompleksi sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu, hava nemlenene kadar kıvrılıp bükülüyordu. "Burada erkeklerden çok daha az kadın var," diye gözlemledim yanından geçtiğimiz her insanı.

Jensen hüzünlü bir gülümsemeyle bana döndü. "Kadınların çoğuna kendilerini koruyabilmeleri öğretilmiyor. Sis Muhafızları onlar için geldiğinde kaçmaları çok daha zor. Çoğu öldürülmeden önce köylerinden dışarı çıkmayı bile başaramadı. Peçe düştüğünden beri sayımıza çok sayıda Fae İşaretli erkek katıldı, ancak bildiğimiz kadarıyla sadece iki kadın Hollows'a ulaşabildi."

"Ama *Viniculum*'un onları koruması gerekirdi, değil mi?" Caelum'a doğru bakarak sordum. Başını salladı ama yüzü üzüntüyle düştü.

"*Viniculum*'un büyüsunü engellemenin yolları var. Peri büyüsu demirin dokunuşuna dayanamaz. Eğer onları bir şekilde demirle yakalamayı başarırlarsa, İşaretliler tamamen savunmasız kalır." Sis Muhafızının boynuma taktığı tasmayı ve onun enerjimi çekerek karlı büyüü işe yaramaz hale getirmesini düşündüm. Boynumda o ağır tasma varken ve beni kurtarmaya yardım edecek bir kardeşim yokken avlanıp öldürüleceğimi düşününce midem dehşetle doldu.

"Sis Muhafızları'nın, zamanı geldiğinde İşaretliler'i tuzığa düşürmenin yollarını ve Fae'lerle savaşmanın başka yollarını bulmak için yüzyılları vardı. Peçe'den önceki savaştan bu yana her şey değişti," diye onayladı Jensen başını sallayarak

üzgün bir şekilde. "Tek umudumuz olabildiğince çok kişiyi buraya getirmek ve en kötüsünü beklemek."

Açık bir kemerden geçerek banyo odası olduğunu bildiğim yere adım attı. Yeraltındaki kaynaktan yükselen buhar, havayı nem ve sıcaklıkla dolduruyordu. Ama banyo odasının en şok edici yanı bu değildi.

Erkekler ve kadınlar suda birlikte yıkandılar. Bazıları kendi işlerine bakıyor ve kendi başlarına kalıyorlardı. Diğerleri çiftleşti. Birkaçı üç ya da daha fazla kişilik gruplar halindeydi.

"Tanrılar," diye mırıldandım, hem Caelum hem de Jensen dönüp kızarmış yüzüme baktıklarında kendime lanet ettim. Caelum'un beni götürdüğü yerdeki taş oyulmuş heykellerden bile daha kötüydü.

Bu insanlar gerçektir. Birlikte hareket ediyor ve kıvranıyorlardı.

Jensen gülerek, "Buna alışacaksın," dedi. "Eminim alışkın olduğun şeylere kıyasla büyük bir şoktur."

"Bu bizim için bir sorun olacak. Başka erkeklerin ona bakması fikri hoşuma gitmiyor. Mahremiyet içinde yıkanabileceğimiz bir yer yok mu?" Caelum sordu.

"Yayların sayısı sınırlıdır. Tercihiniz buysa, daha az kalabalık olacak şekilde zamanlamayı denemeniz gerekecek. Eminim pek çok kişi herkese mahremiyet sağlayabileceğimiz kaynaklarımız olmasını isterdi, ancak bir banyoyu bu kadar çok kişi kullanırken bu mümkün değil."

"Tabii ki hayır," dedim gözlerimi önümdeki manzaradan ayırarak. İnsanların beni çıplak görmesini istemiyordum ama onların yaşam tarzını protesto eden ve sanki onun üstündeymişim gibi davranan o şımarık ve hak sahibi velet de olmayacaktım. Eğer burası benim evim olacaksa, bir an önce buraya uyum sağlamam gerekiyordu.

Caelum, "Estrella, rahat olmadığın bir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Ben alışana kadar boş olma ihtimali daha yüksek olduğunda geliriz. Ben daha çok yılanının çok fazla dikkat çekmesinden endişeleniyorum," dedim ve etkilenmemiş gibi davranarak sinirlerimi bir kenara bıraktım.

Caelum güvensizliğimin ne kadar su yüzüne çıkma tehdidi oluşturduğunu bilse kafayı takardı.

Hamamdaki ve pınarın kenarındaki çıplak kadınlar güzeldi, sağlıklı ve çarpıcı vücutları vardı. Yaralı değillerdi ve çekici olamayacak kadar zayıftılar.

"Bize yolu gösterdiğin için teşekkür ederim," dedim ve dikkatimi hızla Jensen'a çevirdim.

"Melian, Caelum'un sabahın ilk ışıklarında eğitim çalışmaları için avluya gelmesini istedi. Burada işinize yarayabilecek hangi becerilere sahip olabileceğinizi düşünmeniz gerekecek," dedi ve sanki anlamlı bir şey anlatmak istiyormuş gibi dikkatini tekrar banyolara çevirdi.

"Hasatçıydım," dedim, bitkilerle ilgili becerilerimin işe yarayabileceğini biliyordum.

"Bu çok faydalı olacak - sıcak aylar geldiğinde. Şu anda hasat edecek bir şey kalmadı ve toprak ekilemeyecek kadar donmuş durumda. O zamana kadar katkıda bulunabileceğiniz bir şeyler bulmanız gerekecek." Tekrar omzunun üzerinden baktı. "Melian bunu bu kadar erken söylememden hoşlanmayacaktır ama bazı hanımlar kendilerini işe yarar hale getirmek için bedensel zevkleri çok değerli bir yol olarak görüyor. Sayılar eşit olmadığından ve burada kadınlardan çok erkekler bulunduğundan, çoğu insan grubunun dikkate almadığı şeyleri dikkate almak zorundayız. Bir grup erkeğin sikişecek bir şeyleri olmadan kilit altında tutulmasının kimseye faydası yok. Size iyi davranılacaktır."

Caelum, "Çenenen kırmadan önce çenenen kapatsan iyi olur," diye tersledi ve ilk kez kendimi şiddet tehdidine karşı çıkmaya zorlayamadım. Eğer gerçekten istedikleri buysa, kadınların bedenlerini bu şekilde kullanmalarına karşı değildim. Hatta Direniş'in böyle bir hizmete ihtiyaç duymasını bile yadırgamadım.

Ama bu benim de bir Gece Leydisi olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Dövüşebilirim," dedim ve etrafımda dönen konuşmaya kendimi dahil ettim. "Bu konuda.... çok daha yararlı olurum. Gecenin Leydisi olmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Sanırım erkeklerimizin sizden tam olarak ne bekledikleri konusunda size rehberlik etme konusunda çok yetenekli olduklarını göreceksiniz. Sen çok güzelsin. Bu yüzü, muhtemelen dayak yiyeceğin bir dövüşte harcamak utanç verici olur. Bir düşünün. Eğer seçimim acı ve savaş dolu bir hayat ya da zevk ve sevişme dolu bir hayat olsaydı, hangisini seçeceğimi biliyorum."

"Dur," dedim, yüzüm ters ters bakarak. Karşılıklı konuşmalar sırasında Caelum'un kenara çekilmesini takdir etsem de, artık arzularımı belli ettiğim için, beni rahat olmadığım bir şeye zorlama girişimini takdir etmiyordum. Jensen'in bana bakışına bakılırsa, ilk müşterim olmaya niyetli olduğundan hiç şüphem yoktu. "Caelum ve ben tek eşliyiz. Başka erkekleri eğlendirmeyeceğim."

"Seninle işi bittiğinde belki o zaman," dedi asi, topuklarının üzerinde dönüp giderken bir kahkaha attı ve beni yanımda çok sinirli bir arkadaşla bıraktı.

"Bir gün onun kan kaybından ölmesini izlemekten zevk alacağım."

OceanofPDF.com

W Hamamların yakınında oyalanmadık, bunun yerine tünellerde dolaşmayı ve günün geri kalanında neler yapabileceğimizi keşfetmeyi tercih ettik.

gün. Caelum'un gözlerinin her türlü silahla dolu odada memnuniyetle parlamasına neden olan bir cephanelik bulduk. Ertesi gün rapor vermesi gereken eğitim odaları çok uzakta değildi, zaman içinde oydukları tünellerden oluşan labirentin birkaç adım ötesindeydi.

Yine mutfaktan yemek almış, Skye'in masasında görece mahremiyet içinde oturmuş ve diğerlerinin birlikte yemek yediği ortak alandan kaçınmıştık. Direniş'in insanlarıyla oldukça sarsıcı bir şekilde tanıştığım için, bir gün içinde daha fazla yeni yüzle uğraşmaya hazır olduğumu hissettiğimden tam olarak emin değildim.

Küçük yatak odamızın mahremiyeti, ihtiyacım olduğunu yüksek sesle itiraf etmek istemediğim hoş bir erteleme gibi geldi. Günün erken saatlerinde diğer kadınlarla aynı ranzada yatabilmek için verdiğim mücadeleden sonra. Yine de Caelum perdeyi kapattığında memnun bir iç çekişle yataklarımızdan birine uzandım.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Caelum, alçak ahşap platformdaki diğer yatağa geçerek. Onun kollarına sarılarak uyumaya alışmıştım ama vücut ısısına ihtiyaç duymadan bu şekilde uyumayı seçmek daha da samimi hissettiriyordu.

Artık bunu sadece hayatta kalmak için yapıyor olmamızın hiçbir mazereti yoktu, sarmaş dolaş uyumamızın tek nedeni bunu istiyor olmamızdı. Kendime olan hislerimin derinliğinin farkına varmak beni hayrete düşürmüştü.

Onlar büyüdükçe, bu durumda kendimden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Caelum'dan ne bekleyeceğimi bildiğimden oldukça emindim ve bu da işleri kolaylaştırmıyordu.

Yatağının üzerine uzandı, ben ona doğru dönerken kollarını başının üzerine uzattı. Olabildiğince rahat görünüyordu, sanki benim yanımdan başka ait olabileceği bir yer yokmuş gibi. Keşke onun özgüvenine sahip olabilseydim.

"Öyle. Bir yıl boyunca uyumak istiyorum," dedim garip bir kıkırdamayla, yatağın üzerine sırtüstü uzanarak. Kolunu başımın üzerine koymuş, yan tarafındaki boşluğu doldurmam için bana bırakmıştı. Ne kadar yorgun olsam da gözlerim açık kalıp mağaranın çatısına bakıyor, onun varlığının ağırlığını yanımda hissediyordum.

Hayaletlerim odada oyalanıyor, üzerime çökmekle tehdit eden keder dalgalarına biniyorlardı. Peçe parçalandığından beri önceki gecelerde, gece gözlerimi kapattığımda bedenim neredeyse tamamen parçalanmıştı, yorgunluk beni uykuya sürüklüyor, Caelum'un bana anlattığı hikayenin kelimelerini dokuyan sesinin sesi eşlik ediyordu.

Bu gece farklı hissediyordum, iliklerime kadar işleyen yorgunluk beni tek başına dibe çekmeye yetmiyordu. Tek görebildiğim Brann'ın yargılayıcı bakışları, kafamda yankılanan kimseye güvenmemem konusundaki uyarıları ve ölümünden sonra yaptığım seçimlerle onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmemdi.

Caelum düşünceli bir şekilde mırıldandı, ben dudaklarımı bükerken beni izliyordu. "Sana Faerie'nin Seelie ve Unseelie Mahkemeleri hakkında bir şey öğretiler mi?" diye sordu, uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Dikkatimi ona doğru çevirdim. Bakışlarındaki sempati fazla bilgili, boğazımı tıkayan duygularımın fazla farkındaydı.

Brann'ın yargısı çok hızlıydı, çünkü birinin bana gece gökyüzünden ayı sarkıtmışım gibi bakması nasıl yanlış olabilirdi ki?

"Bize Fae'ler hakkında kötü oldukları ve savaşta yol açtıkları yıkım hikâyeleri dışında hiçbir şey öğretmediler," diye cevap verdim. Lord Byron'ın kütüphanesinde bulabileceğim herhangi bir bilgi kırıntısını, yasaklanmış herhangi bir şeyi aramak için birçok akşam geçirmiştım, ama beni buldukları takdirde Alfheimr'a geri sürükleyecek olan varlıklar hakkında bilgimi artıracak hiçbir şey yoktu.

"Alfheimr'ın iki ana mahkemesi vardır: Seelie ve Unseelie Fae. Bunların her birinin kendi hükümdarı ve onların altında bir yönetim sistemi vardır. Seelie

Saray, İlkbahar ve Yaz Saraylarının Fae'lerine sahip çıkarken, Unseelie'nin Sonbahar, Kış ve Gölge Sarayları var," dedi yan tarafına dönerek. Parmakları kolumu örten kumaşın üzerinde gezindi ve aramızdaki bariyere rağmen içime bir ürperti gönderdi.

Obsidyen gözleri dikkatle parlıyor, herhangi bir tepki için yüzümü izliyordu. "Bildiğim kadarıyla, Seelie ve Unseelie Sarayları tarihin büyük bir bölümünde birbirleriyle anlaşmazlık içinde olmuşlardır, ancak çok nadiren doğrudan savaşa girerler. Anlamsız savaflara girmektense hile ve desiselerle birbirlerinin altını oymaya daha yatkınlar. Cadıların Fae'ler üzerine yerleştirdiği lanet, onların yaşama her şeyden çok değer vermelerini sağlamıştır."

"Eş Bağları'nı yaratan lanetle aynı mı?" Fae'lerin ruhlarını başka bir varlıkla paylaşmak için nasıl parçaladıkları hakkındaki hikayesini hatırlayarak sordum.

"İşte o. Kitaplara göre, aynı zamanda Fae'leri eşleriyle birlikte olmadıkları sürece üreyemez hale getirmiş. Nüfusu bodurlaştırdı ve Peçe Fae'lerin çoğunu eşlerinden ayırdı..." İfadenin anlamı aramızda asılı kalırken omuzlarını silkti.

"Hiç çocuk olmadı mı?" Etrafta koşturacak ve ebeveynlerini korkutacak yavruların yokluğunda dünyanın ne kadar sessizleşmiş olabileceğini hayal edemeyerek sordum.

"Eminim bazıları olmuştur. Peçe oluşmadan önce eşleşme bağı tamamlamış olan çiftler ve başka bir Fae ile eşleşmiş olan birkaç kişi var, ancak Fae'lerin yüzyıllar süren bir yaşamı var. Sayıca insanlardan çok daha fazla olabilecek nüfusu kontrol edebilmek için her çiftten sadece iki çocuk sahibi olmak üzere lanetlenmişlerdi."

Dudağımı büktüm, bu bilgiyi ve bunun geleceğim için ne anlama gelebileceğini düşündüm. Benden bekleneneği gerçeği dışında, kendi çocuğumun olmasını hiç düşünmemiştim. Evlenmek istemediğim müstakbel bir koca için yapmak zorunda olduğum bir şey olmasaydı, onları kendim ister miydim? "Bu hiçbirimizin eş bağımız dışında çocuk sahibi olamayacağı anlamına mı geliyor?" Kapımızı kapatan perdeye doğru bakarak sordum. Direniş'in koruması altında çok sayıda İşaretli Fae vardı, işaretleri boyunlarını kıvrırken giysilerinin kumaşından dışarı fırlıyordu. İnsanların sayısı onlardan çok daha fazlaydı ve nüfusu gelişmek için yeterince güçlü tutma yeteneklerinden şüphe duymuyordum, ama bir çocuk istemek ve bundan mahrum bırakılmak acı vericiydi.

"Bağ tamamlanmadığı sürece, insanlar hala diğer insanlarla üreyebilirler," dedi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yani iki Fae İşaretli, bağı asla tamamlamadıkları sürece, çocukları ve aileleriyle birlikte tamamen insani bir varoluş yaşayabilir."

"Fae İşareti'nin kendisi onlara bağlı olduğumuz anlamına gelmiyor mu?" Elimi uzatıp teninde dönen siyah ve beyaz büyüye dokunarak sordum. Karşılık olarak etinin üzerinde dans etti, kıvrıldı ve elimin arkasındaki siyah daireden bir ışık darbesi çekti.

"Bir bakıma Fae'leri İşaretliler'e bağlar, böylece birbirlerini bulabilirler. Ama tören tamamlanana kadar yaşam güçleri birleşmez ve insanlar ebedileşmez," diye açıkladı ve ben esnememi elimle kapatırken öne doğru eğilip dudaklarını alnıma hafifçe dokundurdu.

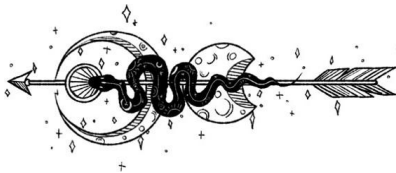
Öne doğru kaydım ve vücudumu göğsüne doğru kıvrıdım. Kolları sırtımı sardığı anda, uykulu bir şekilde "Tören ne?" diye sorduğumda uyku beni altına çekmekle tehdit etti.

"Fae'lerin değerlerini kanıtlayacakları bir görevi tamamlamak ve eşlerinin sonsuza dek değer vereceği bir hediye geri getirmek için üç günleri vardır. Daha sonra Saray'ın büyüleriyle çevrili bir yerde, Peri toprağında sevişirler. Bahar Fae'leri çiçek tarlaları arasında sevişir. Kış Fae'lerinin karla kaplı dağlar ve donmuş şelalelerle çevrili kutsal bir yerleri vardır. Yaz Fae'leri tropik sular ve kumsallarla çevrilidir ve Sonbahar Fae'leri de Hollow Dağları kadar uzun ağaçların tepelerinde seks yaparlar," dedi, ben gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken sesi gittikçe kısıldı ve bir fısıltıya dönüştü.

"Gölge Mahkemesi'nden ne haber?" Tüm ışık izlerini kapatırken sordum.

"Çok daha uğursuz bir şey," diye mırıldandı, parmakları omurgamda sıkılaştı. "Eşlerini bir koyakta avlıyorlar, Faerie'nin tüm canavarları da onu yakaladıklarında bu iddiaya tanıklık ediyor."

Düşüncelerim bir peri canavarının neye benzemesi gerektiğine dair en kötü hayallerle doluydu, keşke onu Sonbahar Sarayı'nda durdursaydım ve ağaç tepelerinde dengede duran insanları hayal ederek uykuya dalsaydım diye düşünerek dalıp gittim.

Sarsılarak uyandım.

Bir elimi göğsüme bastırarak oturur pozisyona geçtim ve çaresizce nefes almak için derin nefesler çektim. nefes alıyordum. Odanın karanlığı her yanıma sarmış, kâbusumun gölgeleri zihnimin ön saflarında yer alıyordu. Ben izlerken Brann'ın bedenini yiyen gölge canavarların ürkütücü görüntüleri gözlerim açıkken bile peşimi bırakmıyordu.

Varlığıyla kendimi rahatlatmayı umarak Caelum'a dokunmak için elimi uzattığımda yatağının boş olduğunu gördüm. Gözlerim karanlığa alışırken yavaşça döndüm, tek ışığın hafifçe aralanmış perdenin dışındaki tünellerdeki meşalelerden geldiği küçük, karanlık mağaraya baktım. Paylaşmamız için ısrar ettiği odada ondan tek bir iz bile yoktu, etraf bomboştu.

Uykuya daldıktan sonra üzerime örttüğü hafif battaniyeyi geri atarken dişlerimi alt dudağıma geçirerek yutkundum. Kâbusum yüzünden terden kayganlaşan vücudum, beni kovalayan canavardan kaçmaya çalıştığımı düşünerek kandırılmıştı.

Yatağının ucuna doğru ilerledim, ayaklarımı altıma aldım ve botlarımın içine soktum. Yavaşça ayağa kalkarak odanın girişindeki perdeye doğru ilerledim. Aralıktan boş koridora bakarken kendimle savaştım.

Tuvalete gitmek için beni terk etseydi kendimi gülünç hissederdim. İçim içimi yerken ve bir şeyler çok ama çok yanılmış gibi hissederken onu bulmak için etrafta dolaşmak, hiçbir şey olmadığı ortaya çıkarsa üzücü olurdu. Yine de perdeyi biraz daha geriye çektim ve tünele adım attım. Duvarı kaplayan meşaleler yolu aydınlatıyordu, onları takip ederek tüm ranza odalarının bir güneş patlaması şeklinde yayıldığı ortak alana geri döndüm

Moda.

Tünel sessizdi. Direniş'teki herkes gece boyunca uyumuştı, botlarımın yumuşak dolgusu kapalı alanda o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki içim ürperdi. Avam kamarasına ulaşmak sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu, fısıldaşan seslerin zayıf sesi sessizce tünelin ağzında durduğum yere doğru sürükleniyordu. Caelum'un sinirli bir şekilde elini alnında gezdirmesini izledim. Elini çekip Imelda'yla konuşurken yan duvara sarılıp kendimi olabildiğince küçülttüm.

Cadı yüzünü buruşturdu, başını sallayarak ona bakarken gözleri kısıldı. Yavaşça uzandı ve adamın elini kısa bir süre için kendi eliyle kavradı.

ona bir şeyler fısıldadı. Sessiz sesinin ötesinde, bana zar zor ulaşan alçak tonlarda, kelimeleri çıkaramadım.

Tek bildiğim, hiç kuşkuya yer bırakmayacak şekilde, bunların benim kulaklarım için tasarlanmamış olduğuydu.

Caelum'un parmakları kısa bir süreliğine onun parmaklarına dolandı, geri çekilip bağlantıyı koparmadan önce kalbimi sararmış gibi görünen nazik bir sıkışma. Bir şeyler fısıldadı, yüzü onda çok sık görmediğim bir şekilde sert ve boyun eğmezdi.

Bir anlığına gördüğüm ve yaralarımı gördüğünde gösterdiği sert bir yanı olduğunu biliyordum ama bunu başkalarına karşı kullandığında bu kadar yoğunlaştığını hiç görmemiştim. Bakışlarının ağırlığı altında solup gitmeme şaşmamalı.

Imelda'dan uzaklaştı, beklediğim tünele doğru geldi, etkileşimi izliyordu. Bakışları üzerime çevrilince adımları durakladı, yüzündeki Imelda'ya gösterdiği kızgınlık geçmeden önce yüz hatlarındaki şokla o yumuşak yürüyüşü bozuldu.

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini yanağıma koymak için uzandı. Zihnimde dolaşan sonuca atlamamak, onunkine dokunan aynı elden ürkmemek için her şeyimi vermem gerekti. "Ne yapıyorsun yıldızım?" diye sordu, sesindeki nezaket bir aldatmaca gibi geliyordu.

Karnıma inen bir yumruk gibi, zaten olacağını bildiğim her şeyi doğruluyordu, Caelum zaten başka kadınlarla sır saklıyordu.

"Bu soruyu belki de benim sormam gerektiğini hissediyorum," dedim, başımı yana eğerek ona bakarken. Boğazım, yaklaşan gözyaşlarının çiğliğiyle ve bulmak istediğim tek şeyin elimden alınmış olduğu hissiyle yandı.

"Tünellerdeki korumayı tartışıyorduk. Buranın senin için güvenli olduğundan emin olmam gerekiyordu," dedi ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi, sanki engellemek için dişlerimi sıkığım gözyaşlarımı ve midemin çukuruna yerleşen korkuyu görebiliyormuş gibi.

"Gecenin bir yarısı mı?" Okşamasından geri çekilerek sordum. Eli yüzümden düştü, sanki dokunuşunu istemediğime inanamıyormuş gibi havada asılı kaldı. Kalbim paramparça olmaya bu kadar yakın hissederken, onun işkencesini arzulamadığımı.

"Kıskançlığın yine kendini gösteriyor, Küçüğüm. Bundan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun," dedi ve sanki yuvarlanan gerginliği dağıtabilecekmiş gibi dudaklarını yukarı kaldırdı.

aramızda alaycı bir şekilde.

"Bu yüzden mi gecenin köründe paylaşmamız için ısrar *ettiğin* odadan gizlice çıktın? Beni böyle hissettirmek için mi?" Kollarımı kendime sararken bir adım geri çekilip aramıza biraz daha mesafe koyarak sordum. Sıcak hava terden sıırılsıklam olmuş tenime fazla serin geldi ve Caelum'un dikkatini çekerek merakla bana baktı.

"Kıskançlığından hoşlanıyor olabileceğimi düşündün mü, çünkü benim seni önemsedığım gibi beni önemsedğini göstermenin tek yolu bu?" diye sordu, sonunda elini yanına bırakarak. "Beni kendininmişim gibi sahiplenmek için hiçbir girişimde bulunmadın. Aslında, sana karşı niyetimi açıkça belirttiğim her fırsatta bunu reddettin. Seni, beni dehşete düşürmesi gereken, her düşüncemi tüketen bir şekilde istiyorum. Seni öyle bir şekilde istiyorum ki, seni incitmeye, sana dokunmaya cüret eden herkesi katledeceğimi biliyorum," dedi ve bir elini saçlarının arasında gezdirmek için durakladı. Bana doğru küçük bir adım attı, aradaki mesafeyi kapatmak için tereddüt etti. "Seni başka erkeklerle izlemeyeceğim. Ağzımın seninkinde olmadığı her an aramızdakini inkâr etmeni ve hâlâ kıskanç bir aşık rolü oynamanı izlemeyeceğim."

"Caelum," diye mırıldandım, yüzüm onun sözleriyle çimdiklendi. Haklıydı; bunu en az onun kadar ben de biliyordum. İncinme korkum beni onunla birlikte atılmaktan, kalbimin zaten bildiği şeyi kabul etmekten alıkoydu.

"Benden en ufak bir şey istesen dünyayı yakar, ayaklarının altına sererim ama sen bana hiçbir şey vermiyorsun. Benimle aynı şekilde hissettiğini bana bir kez bile söylemedin." Aramızdaki mesafeyi kapattı, parmak eklemlerini yanağımda gezdirene kadar benim alanıma girdi. Üzerime eğildi, vücudu bedenimi sardı ve ilk gözyaşı parmaklarına değmek üzere aşağı düşerken beni delici gözlerine bakmaya zorladı. Parmak uçlarını çenemden aşağıya doğru kıvrarak gözyaşımı sildi, ta ki çenemi nazikçe kavrayıp beni sabit tutana kadar. "Tek yapman gereken bir kelime söylemek ve ben seninim. Söyle bana yıldızım. Beni istiyor musun?"

Aramızda uzanan sessizlikte kulaklarım çınladı, ışıltılı gözleri yanıtlamı bekliyordu.

"Evet," diye fısıldadım, kelime ruhumdan kopmuş gibiydi, sanki bunu itiraf etmek beni içten içe parçalamış, olduğum kişiyi ikiye bölmüştü. Yarım Krallığın dört bir yanında beni avlayan eşime aitti, ama tanıdığım yarım, Mistfell'li Estrella Barlowe olan yarım Caelum'a aitti.

Dostum lanet olsun.

Boştaki elini başımın arkasına dolayarak beni kendine doğru çekti ve aynı anda hamle yaptı. Ağzı benimkine çarptı, nefesini benimle paylaşırken dudakları ayrıldı. Bizi sarmaladı, kolları beni sardı ve vücudu benimkini tünelin taş duvarına yasladı.

Başımı acımasız duvara yasladım ve Caelum'un dudaklarını dudaklarımdan çekmesine neden oldum. Ağzını çenemde gezdirip boynumun yan tarafına öpücükler bırakırken nefesi derin, kontrollü iç çekişlerle geliyordu. Dişlerini derime batırırken dişlerinin sıkışması, içimdeki bağlar gevşerken morartıcı bir kavramayla sıktı.

Elleri belimde gezinirken ve fethettiği bedenimi keşfederken vücudum teslim oldu, bacaklarımda arasındaki boşluk zonklıyor ve onun dokunuşu için yalvarıyordu. "Beni kıracaksın," diye fısıldadım, kelimeleri yüksek sesle söylemek istememiştim, ama aramızda bir sınır yoktu, kendime saklamam gereken kelimeleri geri almak isteyen hiçbir parçam yoktu.

Boynumdan geri çekildi, derim beni morarttığı yerde zonklıyordu. Dikkatini yüzüme çevirmeden önce bir süre ona baktı, sıkılmış çenesi kalbimin göğsümde durmasına neden olacak kadar hassas bir şeye dönüştü ve yardım edemedim ama her zaman böyle olup olmadığını merak ettim. Aşık olmak her zaman artık yalnız olmadığımızı bilmekle mi gelirdi? Her zaman gecenin içinde çalınan öpücüklerden ve iki bedenin birkaç dakikalığına bir araya gelmesinden daha fazlası mıydı?

"Hayır, küçüğüm. Seni seveceğim," dedi alnını benimkine dokundurarak. Koyu renk gözleri parlıyordu, obsidyende parlayan küçük ışık zerrecikleri, adaşım olan yıldızlar gibi. "Acı çekmenin ne demek olduğunu unutana kadar ve ondan çok sonra. Bir zırh gibi taşıdığın yaraların hafızandan silinene ve geriye sadece biz kalana kadar."

Ertesi sabah kollarına sarılmış bir şekilde uyandım, sıcaklığı beni çevreledi ve katıksız bir rahatlık kozasıyla sardı. Hatta Bedenimin altındaki yatak, evimde uyuduğum topak topak, içi saman dolu şilteden daha rahat görünüyordu. Bu yatak, babam ölmeden ve annem gecelerini sandalyesinde uyuyarak geçirmeden önce aileme ait olan yataktı.

Caelum'un karnı omurgama bastırıyor, uzun, kaslı kolu belimden sarkıp boynuma doğru uzanıyor, göğüslerimin arasındaki vadiye sokuluyor, oraya ulaşmak için elbisemi tenime sürtüyordu. Eli kalbime dayanmış, beni vücuduna sıkıca sararken kalbimin ona karşı attığını hissediyordu.

İçimi çektim, gözlerimin bir kez daha kapanmasına izin verdim ve onun yanında uyanmanın nadir rahatlığının tadını çıkardım. Her zaman benden önce kalkar ve hareket ederdi, o günkü yolculuğumuz için hazırlanırken ve bize yiyecek bulurken benim birkaç dakika daha değerli bir uyku çekmeme izin verirdi.

Yine de tünellerde buna gerek yoktu; yiyecek sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeyken ve sığınmak için aradığımız mağaralardan daha kalıcı bir konaklama yeri varken.

Uykusunda kendini bana daha sıkı bastırdı, parmakları göğsümün üzerinde yayıldı ve uçları boğazımın tabanında gezindi. Bir gece önce bana bıraktığı ısırık, bana verdiği iddia işaretiyle çelişen Fae İşareti ile birlikte karıncalanarak farkındalık içinde zonkluyor gibiydi.

İnledi, derin sesi yanaklarımın kızarmasına neden olurken, boyu neredeyse hırıltıyla aynı anda kıcıma bastırdı. "Günaydın yıldızım," dedi burnunu kullanarak boynumun kenarındaki saçları taradı. Morluğun üzerinde oyalandı, elini yüzüme yaklaştıırken derin bir nefes çekti. Parmakları boğazımın ön kısmına dolandı ve çürüğümü yalamak için daha iyi bir açı elde edebilmek amacıyla başımı geriye doğru eğdi. "Günaydın demeyecek misin?" Dudakları tenime değdi, sesindeki kibir içime bir ürperti gönderdi.

Adam bana zar zor dokunurken bile bana ne kadar eziyet ettiğini çok iyi biliyordu. Aramızda kat kat giysiler olsa bile, yarattığı yanmayı kolayca durdurmak için kalçalarımı birbirine kenetledim.

"Günaydın Caelum," diye iç geçirdim, sesim amaçladığımdan çok daha nefes nefese çıkmıştı. İstedğim şeye boyun eğmişim, aramızdaki duyguların her iki taraf için de geçerli olduğunu kabul etmişim ama yine de bu isteğin ne kadar ileri gittiğini gizleme ihtiyacı hissediyordum.

Hâlâ bir hanımefendi olmakla yeni ben olmak arasındaki çizgide nasıl yürüyeceğimi bilmiyordum; yasaklanan her şeyi kucaklamakla fazla ileri gitmek arasındaki çizgide. Hayatımdaki hiçbir şey beni Caelum'a hazırlamamıştı.

"Kalk ve parla!" diye bir ses avludan seslendi ve ben ondan ne istediğimi anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışırken o anı bozdu. Her şeyden çok istediğim şey, sadece birkaç dakikalığına bile olsa yaşadığımı hissetmek ve Brann'la birlikte ölmediğimi kendime hatırlatmaktı. Gelecek önümde uzanıyor, dünyadaki yerimi bulmamı bekliyordu.

İçini çekti, nefesi tenimi gıcıklayana kadar başını daha da sarkıttı. Sonra ayağa kalktı, köşeye gitti ve bize verdikleri küçük fırça ve macunlardan biriyle dişlerini hızla temizledi. Ben de onu takip ettim, botlarımı çekiştirirken aynısını yaptım ve temiz bir ağza sahip olmanın beni ne kadar daha insani hissettirdiğine minnettar oldum.

Bu iş biter bitmez koridora çıktık ve özel odalar tahsis edilmiş küçük insan kalabalığını takip ederek biraz tereddütlü bir şekilde yürüdük. Caelum'un elini sıkıca kavradım, gün boyunca kendi yoluma gitmekle ilgili daha önce söylediğim tüm kavga sözleri, Jensen'in günlerimi nasıl geçirmem gerektiğine dair düşünceleri karşısında unutuldu, erkeklere hizmet ettim.

Yeni hayatımda gücümün ne olacağını bilmiyordum ama dünyanın bana biçtiğinden daha fazlası olsun istiyordum. Erkeklerin kullanacağı bir şeyden daha fazlası olmak istiyordum.

"Ben Estrella'ya göz kulak olurum," dedi Melian, biz avluya çıkarken yanımıza yaklaşıarak. "Sen Jensen'la birlikte eğitim odalarına git."

Diğer adam bana üstünkörü bir baş selamı verdikten sonra arkasını döndü ve Caelum'un onu takip etmesini bekledi. Caelum hançeri kalçasındaki kınından çıkarıp anlamlı bir şekilde bana uzattı. "Boğazına nişan aldığından emin ol," dedi ve iç çekip muhtemelen öldürmek istediği adamın peşinden gitmeden önce eğilip dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Melian, tünelden dağın merkezine doğru yürümeye başlarken başını sallayarak, "Bu sabah kendini çok kötü hissediyor," dedi.

"Dün Jensen'ın beni Gecenin Leydisi olmam için zorlamasından pek hoşlanmadı," dedim peşinden giderek. "Dövüşebilirim. Caelum olmayabilirim ama iki adamınızı etkisiz hale getirdim."

Adımının ortasında durdu ve hayal kırıklığı içinde iç çekerek bana baktı. "Jensen hiçbir şey söylememeliydi. Burada Gecenin Hanımefendileri diye bir şey yok ve kesinlikle kadınlara böyle olmaları için baskı yapmıyoruz. Hoşlarına gittiği için bu tür hizmetler sunan birkaç kadınıımız var ama bu utanç verici bir pozisyon değil. Bunlar saygı duyulan pozisyonlar. Kadınların belli nedenlerden dolayı özel odaları var. Şımartılıyorlar ve kendiniz için farklı bir hayat istemenizi tamamen anlıyor olsam da, güzel yüzünüz ve onu becermek isteyen erkekler tarafından dikte edilmeyen bir hayat, neyi reddettiğinizi bilmelisiniz." Adımlarına devam etti ve beni peşinden gitmem için bıraktı. "Tünellerin güvenliğinden asla ayrılmak zorunda kalmazsın. Kendini asla tehlikeye atmak zorunda kalmazsın."

"Böyle şımartılmış bir hayat istesem bile Caelum'la olan ilişkim buna asla izin vermezdi. Bunu görmezden gelmek ona hakaret olur. Bir savaşçı olmayı tercih ederim," diye açıkladım.

"Bence Caelum ile arana biraz mesafe koyman faydalı olabilir. Çok fazla bağılısın. Fae'ler eş bağlarıyla sadece bedenlerimizi işaretlemeler. Kalplerimizi de çalışıyorlar. Onlardan önce sahip olabileceğimiz türden bir yaşamı sürdüremeyiz ve eğer Caelum yeryüzünde bir görevde Fae'siyle karşılaşır, onun çağrısına karşı koyamaz. Siz de eşinizle karşılaşsaydınız öyle olurdu."

"İkinizin gerçek eşlerinizi bulma potansiyeli ve ölümün onu senden alma ihtimali arasında, bunu senin iyiliğini düşünerek söylüyorum, Estrella." Ellerimi avuçlarının arasına almak için durakladı. Etrafımızı saran havanın sıcaklığına rağmen ellerim buz gibi soğuktu ve yoğun gri gözleri bana dik dik bakarak beni

Sözlerindeki mantığı görebiliyordum ama o konuşmaya devam ederken kalbim mantığı umursamıyordu.

"Onunla oynayın. Onu bir ya da on tur atın; kimse sizi suçlamaz. Bizim yöntemlerimiz yeryüzündekinden çok daha akıcıdır. Tanrıların gözünde iki insanı birleştirmek gibi arkaik bir kavram için kendimizi kurtarmayız. Artık İşaretli Fae'lerle romantik ilişkilere girmekten herkesin iyiliği için vazgeçmeye çalışıyoruz. Seks sadece seks olabilir ve buradaki erkeklerden istediğin kadarının tadını çıkarabilirsin. Diğer kızların da Caelum'la bir tur atmak isteyeceklerini garanti ederim."

Tüneldeki diğer kadınların benim için fazla iyi olduğuna inandığım adama kendilerini atmak için neler yapabileceklerini sürekli hatırlatan kıskançlık içimde zonkluyor, her şeyi tüketiyor ve bunaltıyordu.

"Yanılıyorsun," dedim, sesim sanki kendimi mi yoksa onu mu ikna etmeye çalıştığımdan emin değilmişim gibi tökezliyordu. "Ona karşı hislerim var. Güçlü duygular. Söyledikleriniz doğru olsaydı bu mümkün olmazdı."

"Sadece kalbini koru. Bu yolda ilerlemeye devam edersen bunun sonu sadece kalp kırıklığı olur." Beni dağın derinliklerine doğru yönlendirdi, kalabalık topluluğun koşuşturmacasını arkamızda bırakarak daha sıcak olan merkezi tünellere doğru ilerledik. Caelum'la olan ilişkimin kalp kırıklığıyla sonuçlanacağına dair sözlerini kabul etmedim. Bunları kendim de defalarca düşünmüşken nasıl karşı çıkabilirdim ki?

Caelum beni mahvederdi. Beni parçalara ayıracaktı. Her şey yerle bir olduğunda beni yeniden bir araya getirmeye yardım etmeye hazır ve istekli olarak hâlâ orada duracağına inanmak zorundaydım ama Melian'ın Fae eşi için beni terk ettiğine dair sözleri peşimi bırakmayacaktı. Her geceyi bunun son gecemiz olup olmayacağını düşünerek geçirdim. Sabah benden kopup gidecek miydi ve daha da kötüsü, sahip olduklarımız ya da kaybettiklerimiz umurunda bile olmayacak mıydı?

"Bana hayatından bahset. Jensen senin hasatçı olduğunu söyledi. Her ne kadar seni bahçelerde çalıştırmak istesem de, kış için işleri bitti ve seni yer üstüne çıkarmak riskli. Yüzeyde sürekli olarak bir yerde çalışan insanların İşaretli olmadığından emin olmaya çalışıyoruz, aksi takdirde..."

"Fae'leri buraya yönlendirebilirler," dedim, sözlerini düşünürken başımı salladım.

"Kesinlikle. Savaşçılarımızın çoğu İşaretli, ancak sadece hareket etmeyi planladıklarında yer üstüne çıkıyorlar. Bu hala bir risk ama

Tarihsel olarak Fae İşaretliler en iyi savaşçılardır. *Viniculum* onları Sis Muhafızlarına karşı korur ve ayrıca insandan daha hızlı iyileşme ve bir tür kas kütlesi ve güç artışı avantajına sahiptirler."

Hamamların bulunduğu mağaranın ötesine yürüdük. Bedenim ılık pınarda ıslanmak için can atıyordu ama Caelum'un oraya tek başıma gitmemi asla onaylamayacağını biliyordum. Onu suçlayamazdım, çünkü diğer kadınların bensiz onu izlediklerini düşünmek beni öldürüyordu.

"Mistfell'de yaşadım," dedim düşüncelerimi yeniden yönlendirmek için. "Ailemin durumu iyi değildi ama Lord Byron bana Mistfell Malikânesi'nde özel ders aldırıldı. Temel aritmetik işlemlerini yapabilir ve okuyabilirim."

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu, yüzünü küçük bir gülümseme kapladı. "Bu gerçekten de çok nadir bir şey. Bir kadına öğretiliyor." Yan tarafa saptı ve kapı görevi gören ahşap bir levhaya gelene kadar beni yan tünellerden birine yönlendirdi.

Onu yana iterek, el yapımı raflarla dolu özel bir mağara açtı. Her birinin üzerine kitap üstüne kitap yığılmıştı. Parşömenler masanın üzerini kaplamıştı, sanki alan kullanılmaz hale gelmiş gibi düzensiz ve gelişigüzel.

"Burası neresi?" İçeri girip parmaklarımı masanın üzerinde duran toz kaplı parşömenlerden birinin üzerinde gezdirerek sordum. Bu bir Nothrek haritasıydı ve ben ona bakarken parmaklarım şehirlerin üzerinde geziniyordu. Calfalls, Tuevine ve Pralis gibi savaşta yok edilen şehirlerin üzeri kırmızıyla çizilmişti. "Bu savaştan mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Atalarımız bu sığınağı savaş sırasında inşa etti. İşaretliler kendilerini güvende tutması için Kral'a güvenemediler, biz de bunu kendimiz yaptık. Çoğunlukla savaşın dışında kalmaya ve bizim şimdi yaptığımız gibi kendi içlerine kapanmaya çalıştılar. Ama her şeyi belgelemeyi seviyorlardı ve hepsini burada sakladılar. Bu kitaplar savaş öncesine ait tarihçelerin tamamı ve o zamandan beri toplayabildiklerimiz," diye cevap verdi ve masadan uzaklaşıp duvarları kaplayan raflardaki kitap sıralarına doğru ilerlememi izledi.

Yavaşça bir tanesini çıkardım, masanın üzerine yavaşça koyduğumda yıpranmış cilt dokunduğumda çatlıyordu. Kitabın ön yüzündeki yazılar bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Alfheimr'ın Yaratıkları.

"Bu yasak bir kitap," dedim kapağı yavaşça çevirerek. İçindeki çizimler dehşet vericiydi, parmaklarım bir adamın resminin üzerinde geziniyordu.

Yarı insan yarı akrep olan korkunç bir yaratıktı. Kıskaçları ve kuyruğundan kan damlarken, ağzı bir kurbanın boğazına doğru kıvrılıyordu.

"Bu tünellerde bulacağınız pek çok şey yasaklanmıştır. Ne yazık ki bu bilgilerin çoğu bizim için boşa gidiyor. Bırakın bu kitapları anlamalarını sağlayacak şekilde okumayı, pek az kişi okuyabiliyor. Eski Dili konuşabiliyor musun?" diye sordu, ben sayfanın en üstündeki yaratığın adına bakarken başını yana eğerek.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Bunların ne kadarını anlayabileceğimden emin değilim. Eğer tüm bu kitaplar Eski Dildeyse..."

"Sadece en eskileri, ama onları elinizden geldiğince iyi tercüme edebilirsiniz çok yardımcı olursunuz. Bu dili konuşan son insanlardan biri olarak bunu yavaş yavaş yapmaya çalıştığımı söylemekten üzüntü duyuyorum, ancak dikkatimi gerektiren diğer her şeyle birlikte ancak bu kadarını başarabiliyorum. Kız kardeşim aile tarihçimizdi ve eski metinleri çevirmek için çalışan da oydu." Yan tarafta, diğerlerinden ayrılmış gibi görünen raflardan birine doğru ilerledi. "Bunlar, aramızdan alınmadan önce bitirmeyi başardığı kitaplar."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Yardıma ihtiyacı olan bir adamla karşılaştığımızda yeni kitaplar toplamak için ikmal gezisindeydik. Yarı aç durumdaydı, biz de ona yemek ve gece için ateşimizin yanında bir yer teklif ettik. Ertesi sabah tünellere dönene kadar onda et yiyen humma olduğunu fark etmedik. Sonraki hafta boyunca sayımızın yarısını kaybettik, kız kardeşim ve diğer tarihçiler de bunların arasındaydı."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandım. Küçük bir kızken köyümü kasıp kavurduğunda hummanın verdiği zararı görmüştüm. Kasabanın dış mahallelerinde yaşamak bir kez işimize yaramış, bizi neredeyse dokunduğu herkesi öldüren kâbus gibi hastalıktan korumuştur.

"Bu bizim için başka bir savaşçıdan ya da bir hasatçıdan çok daha değerli. Belki bir noktada sana öğretmek için birini seçebilirim ve tarihçi sayımızı yeniden inşa edebiliriz. Bilgi güçtür, Estrella. Bize verebileceğin şey, elindeki kılıçtan çok daha iyi bir silahtır," dedi ve kapıya doğru geri adım attı. "Bunu bir düşün. Kitaplarla biraz zaman geçir. Kısa bir süre sonra seni kontrol edeceğim."

İstersem gidebilmem için kapıyı geride bırakarak dışarı çıktı.

Ama ben istemedim. Arkamdaki kitap raflarına döndüm ve en büyük ciltlerden birini bulana kadar sırtlarını inceledim. Beni kendine çekti, çekip çıkarmam ve yavaşça masanın üzerine koymam için beni zorladı. Sayfaların kenarları yıpranmıştı, sanki birisi, bir zamanlar, onları karıştırmak için büyük bir enerji harcamış gibiydi.

Libnor non Diathar.

Tanrıların Kitabı.

İlk sayfayı açarak kelimeleri yüksek sesle okudum ve yavaşça tercüme ettim. Byron'ın öğretmenime artık Eski Dile ihtiyacım olmayacağını ve öğretmeyi bırakması gereken bir kalıntı olduğunu söylemesinin üzerinden yıllar geçmişti. Çok geç kalmıştı; yüzyıllar önce resmi dilimiz olarak kabul edilen Yeni Dil'den çok farklı olan bu sert sesler içimde derinlerde bir yerlerde kalmıştı.

Savaştan önce bile.

"Başlangıçta hiçbir şey yoktu," diye mırıldandım, tanıdık kelimeler içimde bir şeylere dokunuyordu. Caelum'un o gece ateşin başında bana anlattığı hikâyenin başlangıcındaki sözlerin aynısıydı bunlar. İlk sayfadaki çizim girdap gibi dönen bir gölge yığınıydı. O kadar koyu bir karanlıktı ki içinde hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Kadim Primordial Khaos'un ne bir insanı ne de bir yüzü vardı. O hiçbir şeyin içinde var oldu. O hiçbir şeydi ve yalnızlığı onu karısını yaratmaya itene kadar var olan ilk şeydi. Sayfaları çevirdim, her kelime Caelum'un bana anlattığı hikâyeyi doğruluyordu.

İlkeller yanımdan geçip gittiler, on sekiz orijinal Tanrı'nın her biri kendi tarzında çarpıcıydı. Nesiller devam ettikçe, daha insani bir şekle büründüler. Bunlar bizim taptığımız Tanrılar değildi. Bunlar Tanrılarının taptığı Tanrılardı.

Sayfasına gelene kadar ne aradığımdan emin olmadan devam ettim. Mab'ın çizimi çarpıcıydı, uzun kuzguni saçları beline kadar dökülüyordu. Sayfada renk olmamasına rağmen dudakları ve gözleri karanlığın içinde gölgelenmişti. Başında parlak bir taç parıldıyor, gölgeler ondan damlıyor ve saçlarına karışıyor gibi görünüyordu.

Ürperdim, resminin altındaki sayfaya karalanmış kelimeleri yavaşça yüksek sesle okudum.

"Hava ve Karanlığın Kraliçesi, Yaz Sarayı'nın Seelie Kralı Rheaghan'ın kız kardeşidir. Peri efsanelerine göre, iki kardeş çocukken, Elesfast cüceleri savaş zamanında barış teklifi olarak kaleye parıldayan koyu renkli bir değerli taş getirmiş. Mab mücevherden hemen etkilenmiş ve başındaki tacın içine yerleştirilmesini istemiş. Annesi kızını memnun etmek için her şeyi yapardı ve bunun yapılmasını sağladı. Mücevher, Karanlığın İlkeli Edrus tarafından şekillendirilmişti ve Seelie Prensesi'ni yavaş yavaş yozlaştırdı, ta ki her şeyden önce güç peşinde koşan bir kızın soğuk, duygusuz kabuğundan başka bir şey kalmayana kadar."

Gözlerimi tekrar çizime çevirerek dikkatle tacının ortasında parıldayan koyu renkli mücevhere baktım. Midemdeki çukuru yutarak bir sonraki sayfaya geçtim. Mab'ı zaten yeterince okumuştum, yaptığı zulümlere dalmaya bile cesaret edemiyordum.

Fae dehşetini duymuştum. Mab'ın hepsinden daha kötü olması için, gerçekten aşağılık bir yaratık olması gerekirdi.

Bir sonraki sayfadaki benzerlik ciğerlerimden nefesimi çaldı. Ölüler Tanrısı'nın saçları alacalı bir açık gri renkte çizilmişti, sanki omuzlarına kadar inen söylentilere göre küllü gümüş dalgalarının rengini tam olarak tutturamamışlardı. Gözleri aydınlıktı ve sert yüzünden parlıyordu. Başındaki tac da aynı tondaydı, ancak taçtan başına düşen gölgeler hariç. Sivri kulakları saçlarının altında gizliydi, tıpkı zırhının ve deri tuniğinin yakasından sadece uçları görünen beyaz ve siyah dövmeler gibi. Sayfadan sihirli bir titreşimle parlıyor gibiydiler.

Parmaklarım tereddütle işaretinin uçlarında gezindi, dikkatimi çizimden uzaklaştırıp geçmişine ve işlediği zulümlere odaklanamadım.

Benimkilerle aynı renkteydiler, Caelum'unkilerle de.

"Seni kafanı yasak bir kitaba sokmuş bulmayı beklemiyordum, yıldızım," dedi Caelum ve ben Ölüler Tanrısı Caldris'e bakarken beni transımdan çıkardı. Ben kitabın kapağını kapatırken o da kitaba baktı, tartıştığımız Tanrı hakkında bir şeyler okuduğum için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Ayaklarının dibinde diz çökmüş iki kadınla rahatça uzanmış bir benzerini görmüştüm. Onunla ilgili hiçbir şeye bakamıyordum.

o sahneyi hatırlıyordu. Kadınların onu memnun etmek için her şeyi yapabileceklerini bildiği için kendisiyle olan rahatlığı ve rahatlığı.

"Melian nerede? Sana göz kulak olacağını söylemişti," dedi Caelum, karanlık bakışlarını masanın üzerindeki kitaptan kaldırarak.

Kendimi gülümsemeye zorladım ve yanaklarımı boyayan kızarıklığı silktim. "Okumayı bildiğimi keşfettiğinde beni buraya getirdi. Eski Dil'deki metinleri tercüme etmemi istiyor."

Caelum başını düşünceli bir şekilde yana eğerek, "Eski Dilde konuşuyorsun," diye gözlemledi.

"Akıcı konuşmaktan çok uzağım ve bir konuşma yapabileceğimi sanmıyorum ama fırsat verilirse okuyabilirim. Az önce *Diathar olmayan Libnor*'a bakıyordum. Ne kadar çok Tanrı olduğunu hiç fark etmemiştim-"

Caelum beni kollarımdan kavrayıp sandalyemden kaldırdığı anda sözüm kesildi. Sırtımı raflara yasladı ve ağzını zorla dudaklarıma dayadı. Dudaklarımı dudaklarıyla morarttı ama ellerimi boynuna doladığımda umursamadım.

Parmaklarıyla elbisemin kumaşını toplarken, boğazından alçak bir hırıltı çıkarken göğsü benimkine çarptı. Beni öperken elbisemi kaldırdı ve yavaşça yukarı kaldırdı.

"Caelum," diye soludum, parmakları uyluğumun çıplak tenini bulduğunda ağzımı onunkinden çektim. "Durmaliyız. Burası yeri değil." Ağzıma yaptığı ani, açgözlü saldırı dudaklarımı sızlatmıştı, onu neyin ele geçirdiğini merak ediyordum.

"Sana dokunmak istediğim her yer," diye mırıldandı ve ağzını boynumdaki işaretin tepesine götürdü. Dili oradaki hassas deriyle oynadı, parmakları kalçalarımın tepesine yaklaştı. "Eğer gerçekten istersen dururum, Küçüğüm, ama bu sabah başladığım işi bitirmek istiyorum. Ne olacak?"

Başparmağı göbeğime sürtü, basit, zar zor dokunuş beni ateşledi ve ben tedbiri elden bıraktım. Başımı çevirdim, inlerken dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Elbisemin altında gezinen eli kalçalarımın arasına kayd, ben ağzına doğru inlerken beni okşadı.

Parmaklarını içime doğru kayd, birini girişime bastırdı ve önce dikkatlice içeri yönlendirdi. Vücudum bu istilaya hazır değildi, başparmağıyla klitorisimi okşarken ve dilini benimkiyle karıştırırken kaslarım kenetlendi ve bunu protesto etti.

Yavaşça onu içimde karşıladım. Ona yol verdiğimi hissettiğinde homurdandı, acı verici bir yavaşlıkla içime pompalarken ilkinde katılmak için ikinci bir parmak ekledi. Daha hızlı olmasını istedim. Daha sert.

Daha fazla.

Ona ve kendimden esirgemiş dokunuşa açlık çekiyordum, sanki bir kapı açılmıştı ve sadece onun elleri bu kapıyı kapatabilirdi. Yine de beni içimde yükselen orgazmdan mahrum bıraktı, uzman işkencesiyle uçurumdan düşmemi engelledi.

"Sanırım seni böyle hissedenden her erkeği öldürmeye niyetli olduğumu söylemek için uygunsuz bir zaman. Vücudunun ona sarılmasından kim zevk aldı?" diye homurdandı, dişlerini boynumun yan tarafındaki hassas deriye batırmak için öne doğru eğildi ve önceki gece beni ısırdı.

"Bir adamı sırf beni becerdi diye öldüremezsin Caelum," diye karşı çıktım, onu itmek için kendimi zorlayamıyordum. Saçma sapan davrandığı zamanlarda bile onu kendime çekmek için her şeyi yapardım. Onu içime almak ve beni yakmasını sağlamak için. "Kaç kadın öldürmek zorunda kalacağımı bir düşün."

Eliyle beni çalıştırırken sert uzunluğunu kalçama bastırdı, yüzüme bakmak için geri çekildiğinde orgazmımı daha da artırdı. Gözlerimle buluştuğunda bakışlarında kötülük gizleniyordu. "Bunu görmeyi çok isterdim, yıldızım."

"Bu normal değil," diye karşı çıktım, klitorisime daha fazla baskı uyguladığında vücudum sarsıldı.

"Sizi temin ederim, konu siz olduğunuzda neyin normal olduğu zerre kadar umurumda değil. Eğer dünyanın yanışını izlemek istiyorsan, onu senin için ateşe vereceğim. Eğer sana ait olanı alan her kadını katletmek istiyorsan, o zaman memnuniyetle arkama yaslanıp oynamanı izleyeceğim," dedi, dudaklarında çarpık bir gülümseme oynasırken ağzını dudaklarıma bıraktı ve dişlerini dolgun ete batırdı. "Şimdi benim için gel, Estrella."

"Caelum," diye nefes aldım, sonra beni çalıştırırken dokunuşunun altında paramparça oldum, beni tutan desteği ve benimkilerin arasına soktuğu dizi olmasaydı bacaklarım altına çökecekmiş gibi hissediyordum.

"Bu dudaklar benim adımın inletmek için yaratılmış," dedi ve parmaklarını amımdan çekerken eğilerek onları nazikçe öptü. Elbisemi normale döndürdü, düz bir şekilde düşmesine ve beni tatlı bir şekilde öperken beni örtmesine izin verdi.

Bu iyiliğe karşılık vermemi istemek için hiçbir harekette bulunmadı, sadece her ne sebeple olursa olsun bana bir hediye verdi. Bu hediyeı bana hayatımın sonuna kadar her gün verebilirdi ve bundan asla bıkmayacağımdan şüpheleniyordum.

OceanofPDF.com

A Caelum ortak odamızın mahremiyetinde beni öpmekten başka bir şey yapmadan bir gece daha geçti. Odadaki anımızdan sonra Bana dokunduğunda bir yanımda, acele etme duygusunu ortadan kaldıracak bir şey mi oldu diye merak etti. Diğer yanımda ise minnettardı, çünkü henüz seyirciler eşliğinde yıkanacak cesareti toplayamamıştım ve bunun yerine birkaç garip sünger banyosuyla yetinmek zorunda kalmıştım.

Bu bugün değişecekti; Caelum'u eğitim mağarasına kadar takip ederken, sabahki hareketliliğin beni gerçek bir banyoya ihtiyaç duymaya iteceğini biliyordum. Melian'ın buraya gelme kararından memnun olmayabileceğini ve günün sonunda yine de o kitaplara ve içerdikleri bilgilere döneceğimi bilsem bile, bir tür aktivite yapmadan edemezdim.

Ellerimin üzerine oturup Melian'ın bana getirdiği yiyecekleri okurken yiyemez, bedenimin kullanılmaz hale gelmesine izin veremezdim. Mistfell'den kaçmam gerektiğinde kolayca yorulmuş ve koşamaz hale gelmişim.

Bunun tekrar olmasına izin vermezdim.

Tereyağlı ekmekten oluşan hafif kahvaltıyı ve istenmeyen gebelikleri önlemek için bana verdikleri zambak bitkisinden yapılmış çayı kabul ederek avluda yolumuza devam ettik. İçkimi yudumlarken Caelum'un sivri bakışlarını görmezden geldim ve boş fincanımı isteyenlere dağıtan kadına geri verdim.

Yolumuza devam ettik ve savaşçıların eğitim gördüğü mağaralara girdiğimiz anda tüm gözler bana döndüğünde irkildim ve orada

Melian beni metinlere atadığından beri hakkımda konuşuluyordu. Buraya ait değildim; dikkatimi vermem gereken başka bir görev varken olmazdı.

Caelum yanımda, "Bütün gününü o mağarada tek başına kilitli geçirmeni bekleyemez," diye mırıldandı. Sesi alçaldı, tonu sertleşti. Melian'ın bana verdiği görevi onaylamıyordu; daha ziyade, bunu ondan uzakta, tek başıma yapmam gerektiği gerçeğini onaylamıyordu. "Belki de Eski Dil'i de okuyabildiğimi belirtmeliyim. Eğer bu metinleri tercüme etmek onun için bu kadar önemliyse, zamanımı onun savaşçılarıyla antrenman yapmamdan daha iyi bir şekilde harcayacağıma eminim."

"Mümkün olduğunca ayrı tutulmamız gerektiğine inanıyor. Birlikte daha fazla zaman geçirmemizi onaylayacağından şüpheliyim," dedim, Caelum beni eğitim alanının ortasına doğru yönlendirirken alay ederek. Raftan iki alıştırma kılıcı aldı, birini bana fırlattı, ben de kabzasından yakalamak için tökezledim.

Bana kendimi nasıl savunacağımı öğrettiğinde Loris'in kılıcını kaldıramamıştım, bu yüzden hançerlere ve kendi bedenimin silahım olmasına odaklanmıştık. Tahta alıştırma kılıcı ağırdı ama kollarımı ağrıtabilecek kadar değil. Belki de bu, işaretlendiğimden beri bende meydana gelen değişikliklerden kaynaklanıyordu, çünkü artan güç beni bir insandan daha fazlasına dönüştürmüştü.

Caelum kılıcını kaldırdı, saldırmamı beklerken gözleri parlıyordu. İlk hamleyi benim yapmam dövüşle ilgili bildiğim her şeye aykırıydı, çünkü küçük bedenim her zaman dezavantajlı olacaktı. Rakibim beni beceriksiz bulmadığında ve asgari beceri seviyeme bile hazırlıklı olduğunda nasıl dövüşeceğimi bilmiyordum.

Kılıcı elimde döndürdüm, ağırlığını test ettim ve yabancı nesneye alışmaya çalıştım. İlk kez bir kılıçla gerçek anlamda dövüşürken beni yargılayacak bir seyirci olacağını düşünmekten nefret ediyordum ama çaresizliğimin keşfedilmesine izin veremezdim.

Bir daha asla.

"Haydi, yıldızım. Onlara ne kadar parlak olduğunu göster," diye mırıldandı Caelum usulca. Gözlerinin benimkiler üzerindeki yatıştırıcı yoğunluğu güvensizlikleri uzaklaştırdı ve beni destekledi. Bu egzersizin amacı zaten sahip olduğum becerileri göstermek değildi. Kendimden başka kimseye bir şey kanıtlamak değildi.

Öğrenmek içindi.

Vücudumu, Mistfell'deki kışlada eğitim gören adamların sık sık yaptığı gibi hareket ettirerek vurdum. Caelum hızlı bir hamleyle darbeyi engelledi ve kılıcımı yana savurdu.

Tekrar yaptım, elimdeki çok uzun silahla kendimi garip hissediyordum, ağırlığının dengemi bozmaması için bir yol bulmaya çalışıyordum.

"O senin vücudunun bir uzantısı. Kılıcın senin bir parçan, Estrella. En önemli parçan değil, hatta tek odak noktan bile değil. Hareketlerin ve dövüşme yeteneğin senin içinde var. Hiç silahı olmayan adamları etkisiz hale getirdiğini gördüm. Bu sadece başka bir araç. Ne eksik ne fazla. Hayatınız gerçekten tehlikede olduğunda gittiğiniz o yere gömülün" dedi.

Derin bir nefes aldım, Vahşi Av'la savaşmak için ağaç dalını kaldırdığım gün ormanda yaşadığım dehşeti ve kendi silahıyla bıçakladığım hayalet sürücüyü düşünürken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Göğsüme bastırılmış bir kılıçla uyandığım an mağaralarda hissettiğim korkuyu.

Sonra hareket ettim, sahip olduğumdan emin olmadığım akıcı bir zarafetle bedenimi döndürdüm. Bedenim küçüktü ve boşluklarda daha iri bir insanın kullanabileceğinden daha doğal bir ritimle kıvrılabiliyordum. Kılıcı Caelum'un göğsüne nişan alır gibi sapladım, dizlerimin üzerine çöktüm ve göğsüne gelen ama artık gelmeyen darbeyi engellemek için hareket ederken toprakta dizlerimin üzerinde döndüm.

Tahta kılıcımın düz tarafını diz kapağına öyle sert vurdum ki, şak sesi odada yankılandı. Caelum homurdandı, ben ayağa fırlayıp saldırdığım kadar hızlı bir şekilde geri çekilirken sesinde bir kıkırdama yükseldi.

"İşte orada," dedi, sesinden onay ve fiziksel cazibe damlıyordu.

"Sana vurmandan bu kadar hoşlanman gerçekten normal değil," dedim ve bana doğru yavaşça yaklaştığında bir adım geri çekildim. Kendimi yerimde durmaya zorladım, kılıcımın kabzasındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve kendimi geleceğini bildiğim saldırıya hazırladım.

"Bana vurabiliyorsan herkese vurabilirsin," dedi ve hızlı bir yumrukla bana doğru hamle yaptı. Göğsüme çarpmasını önlemek için geriye doğru eğildim. "Ve bir gün benim yanımda düşmanlarımızı kesmeni izlemekten çok keyif alacağım."

İkinci bıçağı bu sözleri vurgulamak için bana doğru geldi ve ben de kılıcımı hızlı bir kavisle kaldırarak onunkini yana ittim. Caelum

Saldırıya geçti, beni o kadar hızlı bıçakladı ve savurdu ki tek yapabildiğim darbelerini savuşturmak oldu. Kendimi onun saldırısına karşı zar zor savunabiliyorken, benim de saldırıya geçecek zamanım yoktu.

"Hadi Estrella," diye itti, daha hızlı olmamı isterken sesini kızgınlık kaplamıştı. Olduğumdan daha güçlü olmam için. "İçine gömül ve *yan*."

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için savaştım, içimde bir yıldızın alevinin parladığı o yeri ve olası bir yaralanmadan korkamayacak kadar ölümden endişelendiğimde kendimi savunma yeteneğini aradım.

İçimde bulduğum şey bir ışık değildi. Gece gökyüzündeki binlerce yıldızın parlaklığıyla yanmıyordu. Vücudumun merkezinde bulduğum şey, kışın derinliklerindeki buzlu suların yaktığı kadar soğuk bir yerdi, yüzeyden o kadar uzaktı ki beni mürekkep gibi bir karanlıktan başka bir şey çevrelemiyordu.

İçimdeki o soğuk boşluğa daldım ve beni tanıdık bir kucakla sarmasına izin verdim. Caelum'un kılıcını kenara iterken parmaklarım kılıcımın kabzasında yanıyordu, ona doğru hızla adım attım ve saldırılarının arasında göğsüne bastırmak için bacağımı kaldırdım.

Bacağımdaki tüm güçle onu ittim ve geriye doğru tökezlemesini izledim. Yüzünde bir sırtış belirirken beni bileğimden yakaladı ve botumun altı göğsüne degecek şekilde tuttu. Bacağımı dizimden büküm, ağırlığımı ona verdim ve bunu onu daha da uzaklaştırmak için kullandım. Bileğimi onun elinden kurtarabilecek ve bir kez daha kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek kadar.

Dengesini kaybetmişken saldırmak için acele ettim, bir kadının kahkahası odada yankılanırken karnının etine keskin bir şaplak indirdim. Caelum durakladı ve dikkatini Melian'ın bizimle yüzleşmek için adım attığı yere çevirdi.

"Tuhaf; burası benim kütüphaneme benzemiyor," dedi ve meydan okurcasına çenesini bana doğru kaldırdı. Dudakları, sanki beni kendince eğlenceli buluyormuş gibi, meydan okumaya cüret edercesine yukarı doğru kıvrıldı.

"Dövüşebilirim. Bir saat sonra hâlâ orada olacak kitaplara çalışırken bu yeteneğimi kaybetmem aptallık olur," dedim. Nefesim derin nefesler halinde geliyordu, içimdeki boşluktan çıkıp gerçekliğe döndüğümde antrenmanımızın verdiği efor beni ağır hissettiriyordu.

"Burada fiziksel aktivite yapmanla ilgili bir sorunum yok, Estrella. Benim için önemli olan tek şey metinlerle çalışmaya devam etmen. Senin değerini düşmanlarımız tarafından kesilip biçilecek bir beden olarak değil, çoğumuzun sahip olmadığı bilgileri barındıran zihnin." Sesi yumuşak ve yatıştırıcı olsa da

Sanki lideri tam olarak kapatamamış gibi, içinde bir komutun hafif tınısı vardı, ama sert ya da acımasız değildi.

"Bu çok komik. Ben değerimin bacaklarımı açıp adamlarınızın beni becermesine izin vermek olduğunu sanıyordum. En azından Jensen'a göre," dedim, kelimeler odanın içinde yankılanıyordu. Kullanışlılığım hakkındaki ilk yargı asla ortadan kalkmayacaktı. Onun değerlendirmesi, birilerinin beni erkeklerin hayatım boyunca denediği şekilde kullanmayı düşündüğünü asla söylemeyecekti.

"Jensen sana karşı uygunsuz davranışları nedeniyle cezalandırılacak. Sana bunun sözünü verebilirim, Estrella. Olmak istemediğin bir şey olman için sana baskı yapılmayacak. Burada olmaz," dedi, sesindeki hüznün içimde bir sızıya neden oldu. Geleceğim olduğuna inandırılarak yetiştirildiğim bir yerde, sevişilecek ya da üreyecek bir bedenden daha fazlası olabileceğimi düşünmek benim için hâlâ akıl almaz bir şeydi.

Beni rahatsız eden adamın icabına bakılacağını bildiğim için akıllıca bir cevap veremedim, tavrımı belli etmek için söyleyebileceğim başka bir şey yoktu.

"Gel. Benimle antrenman yapacaksın," dedi ve başını sallayarak diğer boş alanlardan birine doğru ilerledi. Caelum'a dönüp baktım, bakışlarını onun üzerinde bulunca irkildim.

"Sanırım onu eğitme konusunda gayet yetenekliyim," dedi kadına alay ederek. Jensen'la aramızdaki yanlış anlaşılma geride kalmış ve konuşuluyor olsa bile, ikisinin arasının açık kalacağından hiç şüphem yoktu. Onu sevmek istiyordum, hatta hem kadın hem de erkeklerle dolu bir hareketin başına geçtiği için ona hayranlık bile duyuyordum.

"Kendini tutuyorsun," dedi Caelum'un bakışlarına karşılık verirken kalçasını yana eğip kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bir seferde dört adamımı kestiğini gördüm. Estrella dövüşebilir ve ona uygun şekilde öğretirsek bir gün büyük bir savaşçı olma potansiyeline sahip, ama ona bebek gibi davranarak ona iyilik yapmayacaksın. *Viniculum*'u onu Sis Muhafızları'na karşı koruyacaktır, tabii onu zincire vurmayı başaramazlarsa. Eğitim alması gerekenler Fae'ler ve onlar senden çok daha iyi savaşçılar," dedi ve bir elini uzatıp beni serbest elimden yakaladı. Caelum'un öfkesine göğüs gererek beni ondan uzaklaştırdı ve daha önce işaret ettiği yere götürdü. Kumaştan dikilmiş ve içi samanla doldurulmuş bir kukla orada bekliyordu, başının her iki yanındaki sivri kulaklar ne olması gerektiği konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Seninle mutlu olmayacak," diye mırıldandım Caelum'dan uzaklaştığımız anda. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak bana attığı bakış karşısında yüzüme vuran sırtımayı ve kıkırdamayı bastırmaya çalıştım.

"Umursadığımı düşünmen çok hoş, ama seni temin ederim ki insanların benden memnun olmamasına çok alışkınım. Sonuçları ölüm ya da yaşam anlamına gelebilecek zor kararlar vermek zorunda olan bir liderin hayatı böyledir," dedi ve bana gülümserken ince dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bir Fae'yi öldürmenin iki yolu vardır."

Arkamdan yaklaştı ve alıştırma kılıcımı kaldırıp kör kenarını mankenin boynuna vurdu. "Kafalarını kes ya da kalplerine demir sapla. Bunun dışında her şeyi yapabilirler ve zamanla iyileşeceklerdir," diye açıkladı ve kılıcın ucunu kuklanın hedef tahtası ile işaretlendiği noktaya bastırdı.

"Ama demir de bizi zayıflatır," dedim boynuma geçirilen prangayı düşünerek. Böyle bir şeyi sürekli yanımda taşımayı, kemiklerime batarken hissettiğim ağırlıkla başa çıkmayı hayal bile edemezdim.

"Demir, *Viniculum*'umuzun bizi koruyamamasına neden oluyor," dedi başıyla onaylayarak. "Bazı Fae'lerin onları zayıflatmayan büyü kılıçları var, ama bunlar Fae'lerin kendi aralarında bile çok az. Bizim böyle bir lüksümüz yok ama gümüş bir kılıçla kalplerine saplarsan onları kafalarını omuzlarından ayıracak kadar hareketsiz bırakabilirsin. Amacınız bu ve onlarla başa çıkmanın en kolay yolu da bu."

"Hiç onlardan birini öldürdün mü?" Omzumun üzerinden ona bakarak sordum. Bir tane bile görmemiştim, Vahşi Av dışında onları hiç görmemiştim.

"Bir," dedi, sanki hatırası ona çok ağır gelmiş gibi yüzüne bir gölge geçti. "Peçe düştükten hemen sonra yakındaki bir köye baskına gittiğimizde onu alt etmek için üçümüz gerekti. Trisha bacaklarını kesti. Jensen onu kalbinden bıçakladı. Ben de kafasını aldım. Trisha'nın eşiydi, çok uzun süre dışarıda kaldığımızda onu Krallık boyunca takip ediyordu."

"Hepsi Vahşi Av'a mı benziyor?" Metinlerde ve kaplıcalardaki heykellerde gördüğüm benzerliklerden, benzemediklerinden oldukça emin olmama rağmen sordum. Eşimi tanımak istemesem ve onunla karşılaşma talihsizliğini bile asla yaşamak istemesem de, benim için gelen erkeğin gördüğüm hayalet varlıklardan farklı olacağının onaylanmasına ihtiyacım vardı.

"Vahşi Av'ı ne zaman gördün?" diye sordu, hareketsiz kalarak.

"Peçe düştükten sonra. Kardeşimi ve beni neredeyse buluyorlardı ve birkaç gece sonra tekrar buldular," diye açıkladım. Şüphesiz parçaları bir araya getirirken gözleri kapandı.

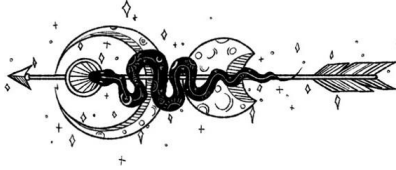
Yanımda bir kardeşim vardı. Artık yoktu.

"Caelum beni kurtardı," dedim, ona yumuşak bir gülümseme verdim ve bunun ona olan bağlılığımı kısmen açıklayacağını biliyordum. Eğer o müdahale etmeseydi Fae'ler tarafından kaçırılmış olacaktım; zaten istemediğim eşimin kollarındaydım.

Başını salladı ve Caelum'a genelde olduğundan daha az sert bir şekilde bakmaya başladı. "Hayır. Vahşi Av Gölge Saray'dan gelir ve Alfheimr'a geri getirmek için İşaretlenmiş Fae'leri toplamakla görevlidir. Eski Tanrılar insansıdır, İlkelerin çocukları ve bazen de torunlarıdır. Eski Tanrıların çocukları Sidhe olarak bilinir. Sidhe ve Eski Tanrılar tıpkı bize benzerler, daha fazlası hariç," dedi, sesi alçalarak.

"Daha fazla ne?" Alıştırma kılıcımı sallarken kolumu doğru hareketlerle yönlendirmesine izin vererek sordum.

"Daha fazla her şey."

S Caelum beni tünellerden geçirirken hava tenimi ıslattı. Daha yükseğe çıktık, yüzeye doğru tırmandık ama farklı bir yoldan Direniş'e ilk katıldığımızda aldığımızdan daha fazla.

"Nereye gidiyoruz?" Ona bakarak sordum. Gizli tünellerden mağaraların içine açılan kapaklardan birine yaklaşırken vücudu hafifçe benimkinin önünde duruyordu. Bu kapakta kaya duvara oyulmuş basamaklar vardı, böylece elimi bırakıp yukarı tırmanarak deliğin üzerindeki taş örtüyü kaldırabilirdi.

"Seyirciler olmadan temizlenebileceğimiz bir yer," diye cevap verdi ve kendini yukarı çekip tünelden çıktı. "Haydi."

Ellerimi duvardaki deliklere soktum, kendimi yukarı kaldırdım ve ayaklarımın da beni takip etmesine izin verdim. Tepeye ulaştığımda Caelum'un eli beni bekliyordu,

beni tuttu ve tünelden çıkardı. Parmaklarımızı birbirine dolamak için bir eliyle bileğimi tutarak kapağı değiştirdi.

Diğeri eliyle bir kılıcı kınından çıkardı ve sol taraftaki mağaralardan mağara canavarlarının uzak gürültüsü gelirken kılıcı sıkıca kavradı. Caelum beni sağı doğru götürdü, adımlarından emin görünüyordu.

Sanki tam olarak nereye gideceğini biliyormuş gibi.

"Güvenli mi? Koruma ne olacak?" diye sordum, endişem beni bunaltıyordu. İsteyeceğim son şey, sırf kendi çıplaklığımdan biraz utandığım için Fae'leri doğrudan bize yönlendirmektir.

"Buraya her gün gelemeyiz, ama arada sırada özel bir ziyafet olarak gelebiliriz," diye cevap verdi ve beni taş a oyulmuş, merkezi bir girişin etrafında kıvrılan bir dizi basamağı yönlendirdi.

Nihayet ay ışığına çıktığımızda, dağın yanındaki bir çıkıntıda gizlenmiş küçük, özel bir kaplıcaya ulaştık. Yere adım attığımızda beni karşılayan hava, yalıtımlı tünellere kıyasla sert ve soğuktu, tek bir rüzgâr anında yanaklarımın yanmasına neden oldu.

Mağaraların kapısının hemen içinde küçük sabun kalıplarıyla dolu bir sepet duruyordu ve Caelum dışarı çıkarken onlardan birini aldı. Onu havuzun kenarına koydu ve bana bakarken tünelinin üstündeki bağcıkları çözdü.

Cevabı beğenmeyeceğimden korkarak yutkundum. "Burayı nereden biliyorsun?"

Parmakları bir an durakladı, dudaklarını bir gülümseme süslerken başı yana eğildi. "Kıskandın mı, Ufaklık?"

Mide bulantısı içimde çalkalandı. Melian kollarımdaki kaslar yorulana kadar benimle çalıştıktan kısa bir süre sonra ayrılmıştım, artık alıştırma kılıcımı kaldıramıyordum, Fae İşaretli olduğumdan beri artan kas kütlemler ancak saatler süren tekrarlarla bir yere kadar gidebiliyordu.

Görünüşe göre günün erken saatlerinde yanından ayrıldığım için beri çok meşguldü. Günün geri kalanını ellerime kramp girene ve parmaklarım tüy kalemi tutmaktan şişene kadar sayfalarca metin çevirerek geçirdim.

"Sanırım şansımı banyo mağarasında deneyeceğim," dedim midemi bulandırma isteğimi bastırarak. Melian'ın tüm sözleri geri geldi; onu tatmin edemeyeceğimi kendime hatırlattığım tüm sözler.

Tam olarak ne olacağını biliyordum ve yine de beni başka türlü ikna etmesine izin verdim.

Caelum kıkırdadı ve bana doğru bir adım atarak tuniği başından çekip yanındaki yere bıraktı. "Başkasının benimle oynamasına izin vereceğimi düşündüğünde sol gözünün altında bir seğirme oluyor," dedi ve uzanıp başparmağını söz konusu noktaya dokundurana kadar ilerledi. "Sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey olabilir."

"Siktir git," diye hırladım, başımı elinden çekerek. Eğer oturup başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeden onun başka kadınlarla birlikte olmasına izin vereceğimi sanıyorsa, başka bir şey düşünüyordu.

Sadık olabilirdik ya da olmayabilirdik. Ama koyduğu standartlar her iki taraf için de geçerliydi, bu mide bulantımı yutmam ve Direniş'teki ilk sevişmem olma teklifini kabul etmesi için Jensen'ı bulmam gerektiği anlamına gelse bile.

Caelum sırtıttı, çenemi iki parmağının arasında kavradı ve bana dikkatle bakabilmek için başımı yukarı kaldırdı. "İlk tanıştığımızdan beri senden başka kimse bana dokunmadı."

"O zaman burayı nereden biliyorsun? Ne için kullanıldığını tahmin edebiliyorum," dedim, çıplak altın teninin dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışarak. Yakışıklı bir yüz ve yontulmuş kaslar beni şaşırtmazdı.

Beyni olmayan bir bedenden daha fazlasıydım.

"Teklifler vardı," dedi ve yükselen öfkemi bir kez daha yutmamı sağladı.

Onu bir şekilde benim bölgem olarak işaretleme fikri, söylediği her kelimeyle daha da çekici hale geldi. "Teklifler. Çoğul olarak. O zaman benimle ne yapıyorsun? Bir üçlü daha yapıyor olabilirsin."

Caelum kıkırdadı. "Olabilirdim ve istediğim bu olsaydı olurdu ama senden başka kimseyle ilgilenmiyorum, yıldızım. Bu konuda daha ne kadar açık olabilirim bilmiyorum. Benim için sadece sen varsın. Kadınlar teklifte bulunabilir ama cevabım her zaman hayır olacaktır. Karşılığında da aynısını beklerim."

Bir elini omuzlarıma koyup parmak uçlarını kumaşın altından geçirerek kollarıma doğru kaydırırken yutkundum. Ön tarafındaki bağcıklar çözüldüğünde, kolları aşağı kaydığı anda ayağıma düşecekti.

"Caelum," dedim ve dudağımı ısırırken onun duraksamasına neden oldum. Elbisem düşerse aramızdaki ilişkinin nereye gideceğinden hiç şüphem yoktu. Bu sefer arkasını dönmeyecek ve sırtımdaki yara izleri dikkatini dağıtmayacaktı.

"Beni içine aldıktan sonra bundan geri dönüş olmayacak, K ü ç ü ğ ü m . Bunu ne kadar içten söylediğimi anlamaya özen göster.

Bu çizgiyi geçtiğimizde benim olacaksın," diye mırıldandı, bana bakarken kumaşla oynuyordu. Cevabımı beklerken odağı hiç değişmedi, bakışlarındaki aciliyete rağmen yüz hatları sabırlı ve rahattı.

"Zaten öyle olduğumu sanıyordum," dedim aptalca, onun tüm yoğunluğu karşısında ne söyleyeceğimi düşünemiyordum. Öne doğru eğildi, kollarımı omuzlarımdan sıyırırken dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Elbise ayaklarımın dibinde birikti ve beni ayaklarımdaki çoraplar ve botlar dışında çıplak bıraktı. Caelum çenemden aşağı öptü, önümde dizlerinin üzerine çökerken dudaklarını boğazımın ön kısmında gezdirdi.

Başı göğüslerimle aynı hizada olacak kadar uzundu, ağzı yumuşakça okşuyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. Parmakları botumun bağcıklarıyla uğraşırken meme ucumun tepesine bir öpücük kondurdu, ağzını açtı ve ıslak sıcaklığını etrafıma sardı.

Botumun bağlarını çözmeyi bitirdiğinde nefesim kesildi ve bir elini dizimin arkasındaki hassas deriye sardı, dili çakıllı meme ucumu yavaşça fiskelerken botu ve çorabı çıkarabilmesi için kaldırdı.

Diğer çizmeye geçerken göğüslerimin arasındaki vadiyi öptü ve diğer meme ucumu daha büyük bir istekle ağzına çekti. O kadar sert emdi ki, sonunda diğer çizmeyi çıkarırken sırtım eğildi, önümde ayağa kalktı ve çıplak gövdesini bana doğru bastırdı.

Beni öptü, dili benimkine karıştı ve beni tüketmekle tehdit etti. O anda onu kaybetmemek için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Geri çekilirken burun delikleri alevlendi, aşağı uzanıp iki eliyle kıcımlı kavradı ve sıktı. "Suya gir yıldızım," dedi, bir adım uzaklaşıp ellerini pantolonunun bağcıklarına götürürken sesi komutla birlikte alçaldı.

Tam da bunu yapmak için harekete geçtim, serin havadan kaçıp kaplıcanın rahatlığını tercih ettim. Kendimi yavaşça havuza bıraktım ve ılık suyun beni sarmasına izin verdim. Başımı yüzeyin altına indirdim ve tekrar yüzeye çıkmadan önce bir süre orada süzıldüm.

Caelum kendini suya bıraktı ve sarı saçları ıslanmaktan koyulaşana kadar başını suya daldırdı. Havuzun kenarından sabunu kaptı, yavaşça bana doğru yürüdü ve elleriyle köpürttü.

"Direniş'in saçlar için özel bir ürünü yok gibi görünüyor," diye homurdandı, sabunlu ellerini başımın tepesine dokundurdu ve metodik bir şekilde saçlarımda gezdirdi.

"Ben buna alışkınım," dedim küçük bir kıkırdamayla. Fakirken sabun evrenseldi. Sadece aramızdaki en zenginler başka bir şey alabiliyordu.

"Sen en iyinin en iyisini hak ediyorsun. Saçlarını yıkamak için özel formüller, yumuşak tutmak için yağlar," diye mırıldandı köpüğü saçlarımda gezdirirken. Parmakları kafa derime masaj yapıyordu ve onun alışkın olduğu şeylere kıyasla ne kadar dağınık göründüğümü düşündükçe kızarıyordum.

Daha önce birlikte olduğu kadınlar genellikle bu tür ürünlere sahip olsalar bile, ben onların yanında bir hiçtim.

Beni geriye yatırdı ve sabunu boynumda ve omuzlarımda gezdirmeden önce saçlarımdaki sabunu dikkatlice durulamama yardım etti. Tenimde iz bırakan her çizgiyi keşfederken dokunuşu yavaş ve tembeldi. Vücudumdaki kiri ve teri yıkarken, dikkati sadece sabunun ve elinin bana dokunduğu yere odaklanmıştı.

Kirlerin temizlenip altındaki tenimin ortaya çıkmasını izlerken, sabunun her geçişinde bir zamanlar olduğum kız biraz daha ortaya çıktı. Kollarımla işini bitirip göğüslerime doğru indiğinde, yanabileceğimi düşündüm.

Onları iyice temizledi, sabunu karnımın üzerinde gezdirdi ve sonunda uyluklarımın tepesine dokundurdu.

"Yapabilirim," dedim, onun en mahrem yerimi temizlediğini düşündükçe kızarıyordum.

"Daha dün parmaklarımı içine soktum, yıldızım. Dilimi içine gömmeden önce amını yıkamakta tereddüt edeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu sabunlanmış parmaklarını üzerimde gezdirerek. Elini üzerimde gezdirip beni temizlerken bacaklarımı daha geniş açmaya zorladı.

İnledim, o bacaklarımın arasını okşadıkça içimdeki sıcaklık artıyordu. Tatmin olur olmaz bacaklarıma geçti, teker teker kaldırıp metodik bir şekilde yıkadı. Beni çevirip sırtımı yıkamaya başladığında, parmakları her bir yara izinin üzerinde duraksadığında ihtiyaçtan mahvolmuştum.

Eğildi ve dudaklarını en kötüsüne bastırdı, ne zaman biri dokunsa karıncalanıyormuş gibi görünen hassas deriyi öptü. Öpücük bir intikam sözü gibiydi, bana zarar veren adamın öldüğünü görmek için ettiği yeminin bir tekrarı gibiydi.

Bir elini kığımın yanağına dokundurdu, sabunu indirirken moraran parmaklarıyla kavradı. Dokunuşuyla sarsıldım ve bana sırtıırken dönüp ona baktım. "Sanmıyorum."

Omuz silkti, sanki sınır onun için önemli değilmiş gibi sabunu göğsüne sürdü. "Bir gün seni orada da becereceğim yıldızım."

Yüzüm kızardı.

Bu mümkün müydü?

Yüzündeki ciddi ifade bana ihtiyacım olan tüm cevabı verdi, ben de sadece başımı salladım ve sabunu alıp kendimi yıkamayı orada bitirdim. Belki normal bir erkekle bu fiziksel olarak mümkün olabilirdi ama zevkli olduğundan şüpheliydim. Ama dizlerine kadar sarkan bir siki olan bir adam için?

Zor pas.

Utanç anımı bir kenara bırakıp ona doğru ilerledim ve sabunu vücuduna doğru kaldırdım. Normalde banyolarımızın her hareketimizi izleyen bir şirketle dolu olacağını bildiğim için bu anın geçip gitmesine izin vermek istemiyordum. Belki de yakın gelecekte, biz ılık suya dalmışken onun vücudunun hatlarını kendi ellerimle öğrenmeye zaman ayırabileceğim tek an buydu.

Parmaklarımı göğsündeki kasların üzerinde gezdirdim ve parmaklarımın altın teninde gezindiği yere baktım. Yüzümü izlerken bakışları ağırlaşmıştı ama içimden bir ses başımı kaldırıp onunla buluşmak için kendimi zorlayamıyordu. Ellerim tenindeyken ona baktığım an, keşfetme zamanımın sona ereceğini biliyordum.

Sabunu omuzlarından geçirdim ve yara izleri, kadınların bakımına yönelik zengin eşyaları bilen bir erkek için beklemeyeceğim bir şekilde neredeyse vücudunu kapladı.

Caelum ve yaşadığı hayat hakkında hâlâ bilmediğim o kadar çok şey vardı ki, ama etrafımızdaki havada buhar varken ve teni avucuma değerken sormaya cesaret edemiyordum.

Elimi karnına doğru götürdüğümde kasları elime karşı seğırdi ve karnından oyulmuş kasların her birinin arasındaki olukları temizlerken sonunda ona bakmamı sağladı. Ancak bu iş bittiğinde elimi daha aşağıya indirdim ve gövdesi ile uyluklarının kordonlu kasları arasındaki çizgileri temizledim.

Elimi yana kaydırıp sabunu şaftının tepesine sürttüğümde tısladı. Parmak uçlarım uzunluğuna değdi ve dişlerini sıkmasını izledim. Diğer elim de birincisine katıldı ve sabunu onun üzerinde geçici olarak gezdirirken sikinin etrafını sardı. Parmaklarım onu kavradığı anda inledi. "*Siktir.*"

Onu yıkadım, sabun onu temizlerken elimi şaftında yukarı ve aşağı kaydardım. Onu elime aldığımda zaten sertleşmişti, ama avucumda daha da sertleştiğini inkar edemezdim, bir kaya gibi olana kadar, affetmezdi ve içime ilk kez ittiğinde beni kıracağını biliyordum.

"Yeter," diye homurdandı ve elimi kendi eliyle kapattı. Bana rehberlik etti, sonunda elimi çekip sabunu alarak kendini yıkamayı bitirmeden önce iki kez daha eliyle kendini okşadı.

Tereddüt ettim, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı ya da bir tür sınırı aşıp aşmadığımı merak ettim. Durumu nasıl yanlış değerlendirmiş olabileceğimi anlamıyordum. "Kenara otur, Estrella," diye emretti ve sinirlerime hakim olmamı sağladı. Söylediğini yapmak için hareket ettim ve havuzun kenarına doğru yürüdüm.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde ona bakarak sordum. Gözlerinde tehlike parlıyordu, bana doğru sinsice yaklaşırken hayvani bir şey yüzeye çıkıyordu. Sabunu havuzun kenarına bıraktı, beni belimden kavradı ve soğuk taşın üzerine oturttu.

Bacaklarımı ayırıp omuzlarını bacaklarımın arasına sokarken ve sanki beni yutmak istiyormuş gibi ortama bakarken ürperdim.

"Yanlış bir şey mi yaptın?" diye sordu, başını yana eğerek kıcımlı dikkatlice kenara o kadar yaklaştırdı ki suya düşecekmişim gibi hissettim. Kocaman ellerinden biri göğsümün ortasına dokundu ve dirseklerime yaslanıp yakışıklı yüzünün sert hatlarına bakana kadar beni geriye itti. "Eğer durmazsan, sen çığlık atarken kendimi taşaklarıma kadar içine gömecektim. Elin sikimin etrafındayken ancak bu kadar kontrol edebiliyorum, yıldızım."

"Ah," diye mırıldandım usulca, bir kolunu her iki kalçamın arkasına kaydırıp onları kavradığını izledim. Sırtım altımdaki soğuk taş a değene kadar beni daha da eğerek onları genişçe itti.

"Oh," diye tekrarladı, sanki onun üzerindeki etkimin tamamen farkında olmadığım için aptalmışım gibi. Öne doğru eğildi ve dilini girişten klitorise kadar içimde gezdirdi.

"Oh Tanrım," diye inledim, ağzının ıslak sıcaklığından sırtım kamburlaşmıştı.

"Her gün senin Tanrın olacağım, yıldızım," diye mırıldandı, yüzünü içime gömdü. Dilini içime sokarak tenimin her santimini yaladı ve okşadı.

ve beni onunla beceriyordu. Elini sokup bir parmağını soktuğunda ve diliyle klitorisimin etrafında döndüğünde patlayacağımı sandım.

Hiç kimse bana böyle dokunmamıştı; hiç kimse bana böyle şeyler hissettirmemişti.

"Caelum," diye inledim.

"Tanrı'ya ne oldu?" diye alay etti, ikinci bir parmağını içime sokarken klitorisimi ısırdı.

"Seni içimde hissetmek istiyorum," diye inledim ve bir elimi bacaklarımın arasına sokarak saçlarını kavradım. Onu *daha* yakına çektim ve sonra ittim, *daha fazlasını* isterken bile ağzını istediğim yere yönlendirdim.

"O zaman gel ki seni sikebileyim," diye homurdandı, klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve diğer eliyle meme ucumu çimdiklemek için uzandı. Parmaklarının etrafında kenetlenerek ve kendi adımı unutarak boşaldım.

Beni çıkıntıdan aşağı çektiğinde, suyun sıcaklığı aynı anda hem donmuş hem de aşırı ısınmış hissedenden tenimi sardığında hâlâ mutluluğun içinde kaybolmuştum. Sığığa doğru ilerledi ve beni havuzun kenarına doğru bastırdı, bacaklarımı beline doladı, amım serin havada asılı kaldı.

Sikinin girişime doğru bastırması beni sersemletti ve yavaşça içime doğru iterken beni kendime getirdi. Kukum onun etrafında sıkıştı, sığması imkansız gibi görünen horozun çok büyük istilasını protesto etti.

Ben kendimi ona doğru kıvrırken kalçalarını geri çekti, beni ikiye ayıracakmış gibi hissederken yüzümü boynuna gömdüm. Yavaş ve sık hamlelerle vücudumu yavaş yavaş ona açıyordu.

Her santimini içimde hissediyordum, şişmiş etimin üzerinde süzülüyordu, ta ki sonunda bana doğru bastırana kadar. Taşakları kırımın kıvrımına yaslanmıştı, duraklayıp içimde dikili kalırken boğuk iniltisi kulağımda gümbürdüyordu.

"Sanki benim için yaratılmışsın gibi. Artık benimsin, ufaklık. Anlıyor musun?" diye homurdandı, bir elini saçlarıma gömdü ve başımı geriye doğru çekti. Yüzüme dikkatle baktı ve hareket etmeye başladığında verebileceğim tek yanıtı bekledi. Kalçalarını yavaşça geri çekerek sertçe içeri girdi ve benden bir inilti çıkardı.

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Bilmiyorsun ama öğreneceksin," diyerek ağzıma sahip oldu. Beni tüketen yavaş, derin itişlerle duvara doğru becerdi. Sırtım

Pürüzlü yüzeye sürtünüyordu ama önemli olan tek şey onun göğsüme bastırması, sikiinin bacaklarımın arasından sert ve derin bir şekilde geçip hayatımda ilk kez içimi doldurmasıydı.

Caelum'un bedeni, beni ele geçirmeden önce var olan kıızdan ayırırken tutunduğum can simidiydi. Kendini ruhuma ve bedenime işledi, ben şiddetle boşalana kadar içimi onunla doldurdu, amım onu içine hapsedecek şekilde üzerine kapandığında çığlık attım.

"Seni kim beceriyor, Küçüğüm?" diye sordu, bir elini boğazımın ön tarafına dokundurdu ve beni tekrar kenara doğru eğdi. Orgazmım boyunca beni sikmeye devam etti, vücudumun içinde kendi boşalmasını ararken daha hızlı bir tempoyla hareket etti.

"Öylesin," diye inledim.

"Peki ben kimim?" diye sordu, o kadar derine iniyordu ki gözlerim kapanırken tüm yaşamın boşluğunu gördüm.

"Caelum."

"Ben senin için kimim, Estrella?" diye sordu, gözlerim bana bakan karanlık kuyulara açıldığında anlamı netleşti.

"Sen benimsin," diye fısıldadım, bu sözleri söylediğim anda içime dolduğunu hissettim. Ürperdi, vücudu hareketsizleşirken derinlere itti ve kendini içime yerleştirdi. Beni hareketsiz tuttu, dudaklarını boynumda gezdirdi ve sanki onun bir parçası olabilirmişim gibi beni içine çekti.

Geri çekilip bana gülümsediğinde, o kara gözler ay ışığında parlıyordu.

Ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Sayfayı çevirip birkaç satır yazdıktan sonra ağrıyı dindirmek için elime bir mola verdim. Parmaklarım her seferinde zonkluyordu. Sadece birkaç gün kullanıldıktan sonra büküldü ve düzeltildi.

Sandalyemden kalktım, parmaklarıma yeniden kan gitmesini sağlamaya çalışırken bacaklarıma hareket etme şansı verdim. Birine nasıl yazılacağını öğretmem gerekiyordu, sırf dönüşümlü yazabileceğim bir kişi olsun diye. Raftaki kitaplara doğru yürüdüm ve Alfheimr'ın yaratılışıyla ilgili şu anki kitabımı bitirirsem, bir sonraki kitabımın hangisi olacağına karar vermek için bir kez daha ciltleri inceledim.

Kapı çalınınca dönüp baktım. Sadece Melian ve Caelum kütüphanede beni ziyarete gelmişti, diğerleri okuyamadıkları kitapları pek kullanmıyor gibiydiler.

Jensen kapının girişinde durmuş, omzunu taşa oyulmuş kemere yaslamıştı. Yüzü, Direniş halkından istediğini elde etmek için yarattığı oyunun bir parçasıymış gibi, pek de içten görünmeyen bir gülümsemeye bürünmüştü.

"Görüyorum ki Melian sonunda senin için bir kullanım alanı bulmuş," dedi odaya girerken. Her gün çalıştığım masaya doğru ilerlerken elini yerdeki kutulara yerleştirilmiş parşömenlerin üzerinde gezdirdi.

"Öyle görünüyor," dedim yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarak. Mesleğimle ilgili ilk teklifini kabul etmemi tercih edeceğinden hiç şüphem yoktu. Talihsiz gerçek şuydu ki Jensen çekici olmaktan çok uzaktı. Eğer Caelum olmasaydı, rahatlıkla rahatlayabileceğim biriydi. En azından, onun daha az çekici yönlerini hiç görmemiş olsaydım.

Kişiliği. Ağzını her açtığında söylediği zehirli ve iğrenç sözlerle rağmen, bir şekilde kadın arkadaşlığından yoksun olduğundan şüpheliydim.

"Şu anda burada erkeklerin kadınlara oranının ne olduğunu biliyor musun?" Jensen kişisel alanıma girene kadar masanın kenarından dolanarak sordu. Ben kitaplıkta kaldım ama kışını masamın kenarına yaslaması, onun etrafından dolaşamayacağım ya da görevime geri dönemeyeceğim anlamına geliyordu.

"Bilmiyorum," dedim başımı sallayarak.

"Kadınlar sayımızın dörtte birinden daha azını oluşturuyor. Yatağınıza başka erkekleri almanızı istememin iyi bir nedeni var. Bu kadar çok erkeğin bu kadar az kadını paylaşmak zorunda kalması sağlıklı değil," dedi Jensen ve arkasına uzanıp kışını dayadığı masayı kavradı. "Çoğumuz Caelum'un seninle tek başına kalmasının adil olmadığını düşünüyoruz. Henüz ortada bir çocuk yok, değil mi?" Karnıma doğru bir bakış attı ve ben soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken gözlerimin kısılmasına neden oldu.

"Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor, Jensen. Caelum'la olan ilişkim ne olursa olsun, bedenim kamusal kullanım için değil. Bedenim üzerinde hak sahibi olduğunu düşünen erkeklerin beni kullanmasına asla izin vermem. Fae'lerle birlikte olsam daha iyi olur," dedim ve kollarımı göğsümde kavuşturmak için durakladım. "En azından paylaşmıyorlar," diye ekledim, ona ve buraya gelip saçmalıklarını kusma ve Direniş'in iyiliği için bacaklarımı açmak benim görevimmiş gibi davranma cüretine ters ters bakarak.

Onun küstahlığına homurdandım.

"Tek eşlilik artık burada işe yaramayacak, çünkü bunu sürdürecektir sayımız yok. Fae İşaretli kızlardan bazıları senin Caelum'la ilişkisini görüp bunu kendilerinin de yapabileceğini düşünürse ne olacağını bir düşün. Geri kalanımız için sikecek bir amcık daha eksilir ve erkekler sikecek bir şey bulamadan bir arada kilitli kaldıklarında savaşıyoruz. Birbirimizi öldüreceğiz, Estrella. Barışı korumak için üzerine düşeni yapmayarak bencillik ediyorsun."

"Siktir git," diye hırladım. "Buradaki bütün kadınları bu şekilde mi taciz ediyorsun? Yoksa sadece ben mi şanslıyım?"

Sorumu duymazdan geldi, daha da yaklaşırken kabalığa odaklandı. "Bunu çok isterim, tatlım. Zoru oynayan sensin. Tek yapman gereken gelip sikimin üzerine oturmak. Bunu senin için de iyi yapacağım," diye mırıldandı, kendini sandalyeme bıraktı ve kucağını sıvazladı. Elini pantolonunun bağcıklarına attı ve sanki gerçekten bir köpek gibi davranıp ona hizmet edeceğimi düşünmüş gibi yavaşça çözdü. "Ben bile

Bu sabah sana ıglık attırdığı için amının h    onun düşleriyle dolu olduğunu aklından ıkarma. B  lesi daha iyi hissettiriyor."

 zerine kusma isteğime karşı koydum ve seçeneklerimi düşünürken tamamen hareketsiz kaldım. Jensen'ı, hayır dersem ya da onu atlatıp dışarı çıkmaya çalışırsam beni zorlayacak kadar ileri gidip gitmeyeceğini bilecek kadar iyi tanımıyordum.

Bildiğim tek şey, ana tünellerin ve ortak alanların, o yardım etse bile başka birinin bana yardım edemeyeceği kadar uzakta olduğuydu.

"Senin iğrenç aletinin bana dokunmasına izin vermektense, kar fırtınasında çırılçıplak yürüyüp donmayı tercih ederim," diye homurdandım ve yüzündeki tüm nezaket ifadesinin kayboluşunu izledim.

Sandalyeden yavaşça kalktı, bana yaklaşırken boyuna kadar uzandı. Sırtım raflara çarptı, bana doğru eğilirken eli başımın yanındaki rafta durdu. "Bu kadar namuslu olma, Estrella. Eğlenceli olacak."

"Hayır dedim," diye tekrarladım, elimi bir kitabın sırtına dolayarak. Konuyu zorlarsa, muhtemelen eski metni yok edecek olmam umurumda değildi.  nemli olan tek şey onun kırılmış burnu olacaktı.

"Ağzın hayır diyor ama vücudunun ne dediğini öğrenelim mi?" diye sordu bir elini belime dokundurarak.

Caelum, "Sanırım onun ağzından çıkan kelime senin için bu işin sonu oldu," dedi, derin sesi kapıda durduğu yerden yankılanıyordu. Eşikten geçti, o bizimle birlikte içeri girer girmez odadaki havanın sıcaklığı d   er gibi oldu.

Jensen bana doğru eğildiği yerden kıpırdamadı, başını Caelum'a doğru çevirdi ama vücudunu benimkine yakın tuttu. "Buradaki kadınların belli bir amacı yerine getirmesi gerektiğini anlıyorsundur. Bizlerin de ihtiyaçları varken sadece seni eğlendirmek pek adil değil."

"Neden koşup Melian'a seni becermediği iin amacına hizmet etmediğini söylemiyorsun? Eminim bu çok hoşuna gidecektir," dedi Caelum ve benden sert bir kahkaha kopardı. Eğer ona seks borcu olduğunu söylerse yaşlı kadın Jensen'ın kıına tekmeyle basardı.

"En azından birkaç erkeği beceriyor. Bir kerede, bana öyle söylendi. Eğer tercihin buysa Caelum'un ikimize katılmasına seve seve izin veririm." Jensen aptalca sordu. Caelum'un vücudunda dolaşan şiddeti, onu insandan çok silaha benzeten zorlukla dizginlenmiş öfkeyi nasıl fark edememişti.

"Kadınımı çözün. Şimdi," diye emretti Caelum, tartışmaya fırsat bırakmadan. Jensen'a yaklaştı ve itaat etmesini bekledi. O da yaptı, ellerini benden çekti ve uzaklaştı.

"Bu zahmete değmez bile. İlk seferinde ona koştuğun için Melian bana bir hafta boyunca yerleri temizletti," dedi Jensen ve ayaklarımın dibindeki yere tükürdü. Bu kaba hareket Caelum için bardağı taşıran son damla oldu ve Jensen'e doğru hamle yaparken bir küfür savurdu. İki adam yere yığıldı, sonra Caelum Jensen'ın kalçalarına sarıldı ve yüzüne yumruk attı.

Diğer adamın burnundan fişkıran kan tünığının kumaşını kirletirken ben öne çıkıp Caelum'u ondan çekmeye çalıştım. "O senin anlayabileceğinden çok daha değerli, seni aşağılık pislik."

"Caelum!" Jensen'a tekrar vururken dikkatini çekmeye çalışarak uyardım. "Dur."

Direnış'in üyeler arasında kavga konusundaki tutumunu bilmiyordum ama Jensen gibi bir yılanın Caelum ve benim tekrar ormanda tek başımıza kalmamıza neden olmasına izin veremezdim. Kalacak güvenli bir yere ihtiyacımız vardı. Bizi koruyan koğuşlara ihtiyacımız vardı.

Sonunda durdu, ayağa kalktı ve beni kontrol etmek için yanıma geldi. Elimi tuttu ve beni kütüphaneden çıkarıp tünellere yönlendirdi. Ortak alana geri dönmek yerine, dağın içindeki oyukların arka tarafına gitmek için döndü.

"Burada insanlara vuramazsın," diye itiraz ettim beni yol boyunca acele ettirirken. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama şiddetinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmadan önce sakinleşebileceği bir yer olduğundan şüpheleniyordum.

"Benim olana dokundu," dedi, sanki bu her şeyin cevabıymış gibi. Benim de aynı şeyi yapmış olabileceğimden şüphelenen bir yanımdan bundan keyif aldı ama bir şey bundan tamamen keyif almamı engelledi.

"Buradaki kadınların hiçbirinin sana dokunmadığını mı söylemek istiyorsun?" Elimi tuttuğu yerden çekerek sordum.

"Hayır kelimesine saygı duyuyorlar. Onun aksine," dedi.

"Ama demek istediğim onlara zarar vermedim. Sizin standartlarınıza göre, şu anda buradaki her kadının burnunu kırmış olmam gerekirdi, ama bununla başa çıkabileceğinize güveniyorum. Sen de bana güvenmek zorundasın. Ben bir mal parçası değilim, Caelum. Ben senin ortağınım. Sadece beni bu şekilde gördüğünü hissetmek istiyorum." Başımı öfkeyle sallayarak söyledim.

Caelum'un kıskançlığı hoşuma gidiyordu. Damarlarımdaki kanı ısıtıyor ve beni kendine saklamak istediğini bilmek bana neşe veriyordu ama bu kılıcın diğer ucunu da hissetmediğim anlamına gelmiyordu. Bu, onun sahipliğinin ağırlığı altında boğulacaktım gibi hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Beni bir mal parçası yapmaya kararlı bir dünyada, yanımda sevdiğim adamla özgür hissetmek istiyordum.

"O hayır cevabını kabul etmedi ve sen benim ondan daha iyi olmadığımı mı iddia ediyorsun?" Başını sertçe salladı. "Sana hiç benim yanımda seçme şansın yokmuş gibi hissettirdim mi? Aslında, beni isteyip istemediğin konusunda seçimini yapmana izin vererek çok uyumlu davrandığımı söyleyebilirim," dedi sabırsızca ve ben ona izin verene ve birbirimize sadık kalacağımızı kabul edene kadar bana asla dokunmadığı gerçeğini hatırlattı. "Ama şimdi bu seçimi yaptın. Bana kalsa, ağabeyin geri gelip seni benden almaya çalışmadan önce seni o ahırda becerirdim."

Bir yanımda bu sözlerle seviniyor, onun da benim ona kapıldığım kadar çabuk bana kapıldığını biliyordu. Ama diğer yanımda özgürlüğümü arzuluyordu ve bir adamın otoritesinden diğerine geçmek istemiyordu.

"Ben seçimimi yaptım ama bir ortak kazanacağımı düşünerek yaptım. Bir bakıcı değil. Bir canavara dönüşmeden ve buradaki yerimizi riske atmadan beni sahiplenmenin bir yolunu bulmalısın," dedim tünelde ilerlemeye devam ederek. Yanımda yürüdü, parmakları tıpkı o gün ahırda samanların üzerinde yan yana uzandığımızda olduğu gibi benimkilere sürtünüyordu.

"Sen benim ortağımsın, yıldızımsın. Benim sana sahip olduğum kadar sen de bana sahipsin." "Burada kalmalıyız. Başka hiçbir yerde güvende değiliz. Bir yer olmalı

Şiddet nedeniyle kovulma riskine girmeden hak talep etmenin bir yolu," diye düşündüm düşünceli bir şekilde. Caelum'un bizi götürdüğü yoldan devam ederken sessizliğe gömüldük.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sadece onu her yerde takip edeceğimi biliyordum.

Caelum bize tünellerde rehberlik etti, hızlıca yürürken alt katların üzerindeki mağaralara çıktık. "Bence yukarı çıkmamalıyız. Tünellerin dışında bizi korumayacak olan korumayı düşünerek, "Bu kadar çabuk tekrar buraya gelmemeliyiz," dedim.

"Sadece bir süreliğine," dedi Caelum, dağın kenarına oyulmuş mağara girişinden içeri süzülen ışığa doğru ilerleyerek. Güneşe çıktık, Krallığı çevreleyen okyanusa bakıyorduk. Su çok aşağıdaki kıyıya çarpıyor, kayalar ve kum Krallığın bu tarafındaki çalkantılı suların gücüyle kabarıyordu.

Mistfell'deki okyanus, Peçe'nin ötesine gizlenmişti, görüş alanından çıkmıştı. Dalgaların kıyıya vuruşunu, Krallık'a çarpma gücünü hiç görmemiştim.

Krallığın etrafındaki su sisin içinde kayboldu, pus duvarı diğer her şeyin görünmesini engelledi, ancak suyun kendisinin görüntüsü melankolinin içimde parıldamasına yetti, kardeşimin kaybı her zamankinden daha yakın hissettirdi.

Kumu en son onu sahilde bulmaya çalışırken tökezleyerek gördüğümde görmüştüm.

Bazen geride bıraktığım hayatı unutmak kolaydı. Geçmişim değilmiş gibi davranmak kolaydı, çünkü yeni hayatımın aciliyeti, en büyük endişemin benden istememesi gereken şeyleri isteyen bir adam olduğu o basit dünyadan çok farklıydı.

Sudan uzaklaştım, ağabeyimin sözleri zihnimde yanıp sönüyordu. Fae'lerin beni ele geçirmesine izin vermeden önce ölmem gerekirdi; ağabeyimin bana verdiği talimatlar açıktı. Uyarısında başka bir şey daha vardı, düşünmeye bile cesaret edemediğim kadar tehditkâr bir şey.

Caelum beni yaşamak için bir nedenim olduğuna ikna etmişti ama zamanı geldiğinde Alfheimr'da olmaktansa ölmemin daha iyi olacağını anlaması gerekiyordu.

Yüzümü göğsüne bastırarak suya daha fazla bakmaya dayanamadım. Suya bakmaya ve gelgitin Brann'ı denize sürükleyip yakınlarda bir yerde bırakıp bırakmadığını merak etmeye dayanamıyordum.

Her zaman onu arayacak olan yanıma aşağıdaki kayalıklarda bir ceset izi aramak istiyordu ama onu bulamayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum.

Onu bir daha asla göremeyecektim.

"Ailemi özledim," diye mırıldandım, gözlerimin yaşardığını hissederek. Annemi özledim ve yokluğumuzda iyi olup olmadığını ve ona iyi davranılıp davranılmadığını merak ettim. Beni sefalet dolu bir hayattan kurtarmaya çalışırken ölen ağabeyimi özledim.

Ben küçük bir kızken öldürdükleri babamı özledim.

Caelum ensemi hafifçe kavradı, parmaklarını hafifçe sıkarak yüzümü göğsünden çekip gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıma baktı, sanki beni inciten her şeyi yok etmek istiyordu.

Başparmağıyla düşen gözyaşımı sildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Ben artık senin ailenim," dedi nazikçe, kelimeler sisin içinde kaybolmuş ve hedefsizce yüzen yalnız bir gemi gibi hisseden küçük bir parçamı yatıştırdı.

Ona bunun aynı şey olmadığını, asla birbirimizin gerçek ailesi olamayacağımızı söylemek istedim; her an alınabileceğimizi ve geride bir çocuk bırakma düşüncesinin akıl almaz olduğunu. Yine de kelimeleri söylemeye kendimi zorlayamadım, onun iddiasına gömülmek ve hayal ürünü olsa da uzaktan mutlu resme inanmak istedim.

Kısa bir süreliğine bile olsa.

"Seni seviyorum, yıldızım. Sanırım boğazıma bıçak dayadığından beri seni seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez," diye mırıldandı, kelimeler içimde bir şeyleri soğuk bir ateşle yaktı. İmkânsızdı ama karşılığında hissettiklerimi inkâr edemezdim.

"Melian eşlerimizden başkasını sevmemizin mümkün olmadığını söylüyor, çünkü İşaretlenmiş olmak bizi değiştirdi," dedim ona bakarak. Ciddi olması için dua ederken bile ona sözlerini geri alma fırsatı verdim.

Yanımda olduğu sadece birkaç kısa haftadan sonra onsuz bir hayat düşünemiyordum, aramızdaki bağ o kadar içime işlemişti ki artık onsuz kim olacağımı bilmiyordum.

Caelum bedenini mağaranın dışındaki duvardan aşağı indirdi, oturup duvara yaslanırken beni de yanına aldı. Suya bakıp başımı omzuna çekerek güneşin teninde yarattığı hissin ve tünellerin dışında olmanın getirdiği özgürlüğün tadını çıkarıyor gibiydi.

"Melian'ın onun söylediklerine inandığından hiç şüphem yok," dedi Caelum, elimi avucunun içine alıp kalbinin göğsünde attığı yere dokunmak için kaldırıarak. "Ama sana söz veriyorum, kalbim senin için atıyor."

Dudakları dudaklarıma değene kadar o obsidyen gözlere bakarken kararlılığım parçalanarak etrafımıza dağıldı. Sanki onun dünyasında değerli olan tek şey benmişim gibi beni usulca, nazıkçe öptü.

Ama içimde yankılansa da henüz o kelimeleri söyleyemiyordum. Aşkımı itiraf etmek, ona benim üzerimde güç vermek, beni incitme gücü vermek demekti ve henüz bu son adıma hazır değildim; son birkaç haftadır çektiğim onca acıdan ve onun hakkında hâlâ bilmediğim onca şeyden sonra değil.

Geri çekildi, bana bilerek gülümsedi, kelimeleri ona geri söylememi beklemedi. "Dünya kadar vaktimiz var, Küçüğüm," dedi ve yüzünde güneşi hissetmek için yerleşti.

"Bana Peçe düşmeden önceki hayatınızdan biraz daha bahseder misiniz?" Bu sorunun ona bana daha fazla açılma fırsatı verebileceğini düşünerek sordum. Eğer bunu yapabilirse, belki o zaman beni inciteceğine dair içimdeki amansız korkuyu bir kenara bırakabilirdim.

Eğer onu tanıyabilirsem, belki onu sevmeme izin verebilirim.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, vücudu bir an için sertleşti ama sonra gevşemeye zorladı. Bacaklarını oynattı, daha da rahatladı ve hayatından bahsetmenin kolaylıkla yapacağı bir şey olmadığından hiç şüphem yoktu.

Onun hakkında bilmek istediğim her şeyi, sondaj sorularıyla ondan öğrenmek zorundaydım. "Herhangi bir şey. Hiç kardeşin var mıydı?" İrkilmesini izleyerek sordum.

"Hayır. Öz annemin başka çocuğu olmadı, babamın da olmadı. Üvey annem başka bir adamdan evlilik dışı bir çocuk doğurdu,

Ama daha birkaç haftalıkken ortadan kayboldu," dedi ve sanki bu onun için önemsizmiş gibi omuzlarını silketti.

"Bu korkunç bir şey. Ona ne olduğunu bulabildiler mi?" Bir çocuğun çalındığı düşüncesinden duyduğum rahatsızlığı yutkunarak sordum.

Hem de bir bebek.

"Hayır, ama onun daha iyi durumda olduğunu düşünmek zorundayım. Üvey annem aşağılık bir kadındı ve o zavallı kız onun annesi olduğu için acı çekti. Ben bilirdim," dedi Caelum, bacaklarını bir kez daha sürüyerek.

"Peki ya öz annen? Onunla hiç tanıştın mı?" Sorduğumda iç geçirdi ve gözleri kapandı.

"Geçerken söyleyeyim. Annem gibi ailem de siyasetin içindeydi. Bu yüzden yollarımız sık sık kesişirdi ama üvey annem yüzünden hep mesafeli dururdu."

"Hiçbir şey beni çocuğumdan alıkoyamaz," diye mırıldandım, kulağa annesinin onu yeterince sevmiyormuş gibi geldiğini düşünmeden. Niyetim bu değildi.

"Bu dünyada sevgiyi size karşı kullanan bazı kötülükler var. Böyle durumlarda mesafenizi korumak çok daha güvenlidir. Umarım hiçbir zaman böyle bir duruma düşmezsin, yıldızım," dedi Caelum, sözlerden alınmamış gibi görünerek. "Geri dönmeliyiz," diye ekledi iç çekerek ve ayağa kalktı. Zor sorularım olmasaydı güneşin altında çok daha uzun süre kalabileceğimiz hissiyle beni terk etti ama beni sevdiğini düşündüğüm adamı tanımak istediğim için özür dileyemezdim.

Elimi tuttu, beni bir kez daha tünellere doğru yönlendirdi ve gün ışığını arkamızda bıraktı. Karanlığa iniş ikinci kez daha sarsıcı görünüyordu, sığınağa dönüyor ama önemli bir şeyi geride bırakıyordu. Acaba dostumdan gelen farkındalığın nabızı mıydı, beni dışarıda bir yerden hissetme yeteneği mi diye merak ettim. Beni avlıyordu. Krallık boyunca beni arıyordu.

Caelum duvardan feneri alırken, bizi koruyacak olan korunaklı tünellere döndüğümüz için birden çok mutlu olarak yutkundum. Alt katlara inmek için en yakın kapağa doğru yöneldik, köşeyi döndüğümüzde mağaraların sessizliği sıra dışı bir şeymiş gibi geliyordu, yürürken ağırlığımı Caelum'un yanına verdim.

İki patikanın kesiştiği noktada donup kaldı, belimi sıkıca kavradı ve ben de onun bakışlarını takip ederek tünele baktım

Tam önümüzde. Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey hissetmedim, ta ki ilerideki gölgelerin arasından pençeli bir ayak belirip mağara bir güçle sarsılana kadar.

Sonra kalın bir bacak ortaya çıktı, Caelum'un meşalesinin ışık çemberine adım atarken karanlıktan bir mağara canavarının iri formu belirdi. Meşaleyi elime tutuşturdu, her zaman sırtında taşıdığı kılıçlardan birine uzanırken parmaklarımı etrafına sardım.

Yaratığın yüzü ortaya çıkarken dehşet içinde baktım, parlak siyah gözleri yüzüne göre çok büyüktü. Dudakları yoktu, sadece burnundan çıkan iki sıra devasa sivri dişleri vardı. Benekli gri deriyle kaplı bir elini uzattı, neredeyse insana benzeyen parmaklarının ucunda sivri ve keskin tırnaklar vardı. İki ayağı üzerinde duruyordu, kalçaları gövdem kadar büyüktü ve kulakları başının tepesinden çıkan saçların arasından gökyüzüne doğru boynuz gibi uzanıyordu. Bir adım daha attığında tüneller sarsıldı, ağzını açıp kükrerken attığı adımın gücüyle beni yana savurdu.

"Koş!" Caelum emrederek beni aşağıdaki Direniş tünellerinin güvenliğine ulaşmamı sağlayacak kapağa giden diğer tünele doğru itti.

"Hayır!" Bedenimi saran korkuya rağmen itiraz ettim. Yeminimiz aklıma takıldı.

Birlikte yaşadık. Birlikte öldük.

"Estrella! *Hemen git!*" Caelum kükredi, bana dik dik bakarken gözlerinde kısa süreliğine başka bir şey parladı. Ayaklarım beni kavgadan uzaklaştırırken yaratık Caelum'a saldırdı. Koşmaya karar verdiğimin farkında bile değildim, yani onunla kalmak istiyordum ama bacaklarım isteğim dışında hareket etti, koridorda hızla ilerlerken içimi dehşet kapladı.

Gördüğüm en iyi dövüşçüydü. Ona yardım ulaşana kadar hayatta kalabilecek biri varsa o da Caelum'du. Köşelerden birinden hızla geçtim, kapağı karıştırırken meşaleyi düşürdüm ve umutsuzca geri kaldırmaya çalıştım. Taş ağırdı, yana itip kendimi içeri bıraktığımda parmaklarımı ezmekle tehdit ediyordu. Tünel kapağına sıkıştığım anda kaçma dürtüsü beni terk etti ve Caelum'u izlemek için döndüğümde nefes nefese kaldım.

Kapağı tutmak için uzandım, her an arkamdan kapatmaya hazırdım. Ben Caelum'dan herhangi bir yaşam belirtisi beklerken mağara canavarının kükremesi mağarada yankılanarak bana doğru geliyordu.

Dinliyorum.

Bir hayvani Kükreme cevap verdi ve canavarın
Bray, gök gürültülü ve öldürücü, etrafımdaki tünel
duvarlarını titretiyor.

Başımı tünelin girişinden dışarı çıkarmış, olduğum yere çakılı kalmıştım ve uzaktaki gölgelerin dansını izlerken hareket edemiyor ve yardım çağırıyordum. Dehşet içinde, koyu kanın mağara duvarlarına sıçrayışını izledim ve attıkları her adımda yere inen ağır ayak seslerini duydum.

Dövüş devam ediyordu, Caelum'un hâlâ hayatta olduğuna dair bana bir anlık umut veriyordu ama bedenim onun yanına dönemiyor gibi görünse de onu terk edemezdim. Tünele sessizlik çöktüğünde, yolun geri kalanında kapağı kenara kaydurdum ve kendimi yukarı çektim, o köşeden gelen şeyin kabuslarıma musallat olacak canavar olma ihtimaline karşı girişe yakın durdum.

Kavga sesleri, yırtılan etin belirgin gıcirtısı içinde kayboldu ve kalbim boğuk bir hıçkırıkla boğazıma fırladı. Kan tünelden bana doğru akarken ve bu ürkütücü manzara zemini boyarken bile kendimi oradan uzaklaşmaya zorlayamadım.

Bir adım öne çıktım, onun gittiğini kendi gözlerimle görmek istiyordum, yeni yaşam nedenimin de elimden alındığına inanamıyordum. Kim olacağımı, onsuz ne yapacağımı bilmiyordum ve bana söylediği sözleri ona söylemediğim, onu kaybetmeden önce nasıl hissettiğimi bilmesine izin vermediğim için hemen pişman oldum.

Tünelin köşesinden sabit, yumuşak ayak sesleri geliyordu. Caelum'un parmakları mağara duvarını kavradı ve kendini virajın etrafından bana doğru çekti. Kana bulanmış, giysileri lekelenmiş ve saçları hayattan daha büyük görünen yaratığın kanıyla kızıla dönmüştü.

Öne doğru koştum, titreyen parmaklarımı yüzünün iki yanına dokundurdum. "Ne oldu?" Ne olduğunu görmek için etrafına bakmaya çalışarak sordum.

mağara canavarından geriye kalanlar.

"Öldü," diye inleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Gözlerimi kanla lekelenmiş tuniğine diktim, gömleğinin kumaşını ön tarafındaki boşluktan sıyırdım. Canavarın ona vurduğu yerden üç büyük kesik elbisesini kesmiş, derisi yırtılmış ve kanamıştı.

"Yaralısın," dedim kolunu omzuma sararak. "Bir şifacıya ihtiyacın var."

"O kadar da kötü değil," dedi Caelum başını sallayarak. "Artık insan değiliz, unuttun mu? İyileşecektir."

"Neye ihtiyacın var?" Ambardan aşağı inmesine ve tünellere girmesine yardım ederek taşı başımın üzerine kapattım. Tünele doğru geri döndük.

Ana mağaralar, Jensen'ı dövdüğü için bizi bekleyen kesin cezaya doğru ilerliyorduk.

"İyileşmeden önce temizlemek için," dedi. Onu banyo mağarasına doğru yönlendirirken bizi nelerin beklediğini düşünmemeye çalışarak başımı salladım. Enfeksiyon riski, diğer kadınların onu çıplak görme riskinden çok daha önemliydi.

Caelum'un kendisinin de iltihaplanıp ölmemesi anlamına gelecektse, içimde kaynayan kıskançlıkla başa çıkmanın bir yolunu bulabilirdim. "Sen nasıl hayattasın? Anlamıyorum," diye mırıldandım yürürken.

"*Viniculum*," dedi Caelum, açıklama bir şekilde mantıklı gelmişti. Benimkinin neler yapabildiğini, bir adamı kar yığınının çevirebildiğini görmüştüm, ama benimkinin kışa bağlı görüldüğü yerde, Caelum'un kinde yaşamı katletmekten zevk alan bir şey vardı.

Parça parça sökerken.

Elleri kana bulanmıştı, sanki vücudu da içinden geçen Peri büyüğü kadar savaşa dahil olmuştu. Belki de derisini boyayan kendi kanıydı, kendi kanı ve tırnaklarının kenarlarına gömülmüş et parçalarıydı.

Yüzme mağarasına girdik, ben onu havuzun kenarına götürürken tüm dikkatler kanlar içindeki adama çevrildi. Yıkık dökük tuniğini önden yırtıp kumaş parçalarını omuzlarından iterken ve ayaklarının dibine diz çöküp botlarını ve çoraplarını çıkarırken insanlar etrafımızda koşuşturuyordu. Pantolonunun bağcıklarını çözerken hafifçe tökezledi, kalçalarından aşağı sıyırdı ve basamaklardan suya indi.

Kanla yıkanmış olsa bile, etrafındaki kadınların gözlerini alamadığı etkileyici bir figür çiziyordu. "Estrella," dedi içlerinden biri, Caelum'un suya inişini izlerken yanıma yaklaşarak. "Yaralandın mı?" diye sordu, kanlı giysilerime ve Caelum'un kanıyla kaplı ellerime bakarak.

Ya da canavarları. Ben bile bilmiyordum.

"Beni korudu," dedim, suyun yüzeyinden çıkıp bana bakmak için döndüğünde başımı sallayarak. Yoğun bir bakışla beni sabitledi ve kanın en kötüsünü silmek için ellerini cildinde gezdirdi.

"Ne oldu?" diye sordu kadın.

"Tünellerin yukarısında bir mağara canavarıyla karşılaştık," dedim başımı sallayarak. Bana kalsa, dağın sunduğu korumanın dışında bir daha asla geziye çıkmazdık. Hayatlarımızı

Yüzeyin üstündeki şiddet olmadan huzur içinde. Onu tekrar kaybetme riskini göze alamazdım.

Kadın başını salladı, dikkati banyo mağarasının ağzında bekleyen adamlardan birine takıldı. Muhtemelen tünel girişlerinin güvenli olduğundan emin olabilmeleri için muhafızları uyarmak üzere oradan uzaklaştı.

"Temizlenmek için yardıma ihtiyacı olacak. Senden başka kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğini açıkça belirtti," dedi ve almam için bir kalıp sabun uzattı.

Mağaranın etrafına, odada toplanan adamlara baktım. Birkaçı kaplıcanın sularının içindeydi, diğerleri ise dağın tepesinden mağaraya inen derenin ağzında yıkanıyordu. Su, havuzun kenarına oyulmuş çentiğin üzerinden yavaşça akarak yıkanma mağarasının kenarından dışarı çıkıyordu.

İç çekerek Caelum'un bakışlarını üzerimde tuttum, bir yandan botlarımı ve çoraplarımı çıkarırken bir yandan da elbisemin bağcıklarını çözdüm. Kollarını omuzlarımdan aşağı ittim, kumaşı bıraktım ve onun uzattığı elindeki sabunu alıp üzerimdeki gözleri görmezden gelmeye çalıştım.

Caelum'un gözleri alev alev yanıyor, beni izleyen adamlara ters ters bakarak meydan okurken tehditle parlıyordu. Suyu yavaşça girdim, Caelum'a yaklaşırken banyonun aşırı ışıltılı tenimi ısıtmasına izin verdim. Bir elimi yaralara dokundurdum, elimle durulamak için su topladım, sonra da yarasını yıkayabilmek için sabunu köpürttüm.

Bileğimi nazik bir mengeneyle yakalayarak tenine dokunmamı engelledi. "Şu anda kontrol bende değil, Küçüküm. Sana karşı nazik olmayacağım."

Mağaranın etrafına ve işlerine devam eden insan topluluğuna baktım. Bazıları hâlâ bizi izliyordu, şüphesiz havuzun ortasındaki kırmızı lekeli muamma adamın çekimine kapılmışlardı. "Burada insanlar var," diye mırıldandım tedirginliğimi bastırarak.

Caelum, "O zaman sana önerim, eğer seyircilerin olmasından rahatsız olmayacaksan kendimi yıkamama izin vermen," diye gürledi. "Ve bu suyun içinde kalmanı. Çünkü eğer vücudunu bir kez daha görürsem, sana baktıklarını bir daha izlersem, sana yaptıklarımdan sorumlu tutulmayacağım. Anlaşıldı mı yıldızım?"

Tekrar yutkundum, etrafıma bir kez daha baktım ve Caelum beni becerirken gözlerimin üzerimde olmasına tahammül edip edemeyeceğime karar vermeye çalıştım. Erkeklerin beni onunla tutkunun sancıları içinde görmelerine izin verip veremeyeceğime.

Kadınların ona bakması fikri beni rahatsız ediyordu ama sadece onu görececeklerini bildiğim için bir şekilde sorun olmuyordu

içime dalmadan önce. O zaman ona sahip olduğumu, onu benim olarak sahiplendiğimi göreceklerdi.

Kesik kesik bir nefes aldım ve gözlerimi kaldırıp Caelum'un yüzümde cevabımın ne olacağına dair bir işaret arayan yoğun bakışlarıyla buluştum.

Elimi göğsüne dokundurdum.

OceanofPDF.com

■ Göğsünden gelen hırıltıyı beklemiyordum, bu da avucumun tenindeki düzlüğüne karşı ürpermesine neden oldu. Sabunlu elimi Elimi gövdesindeki kesiklere daldırarak yarasındaki kan ve irini nazıkçe temizledim. Kalbim göğsümde kontrolsüzce çarparken, dikkatimi iyileşmeden önce onu temizleme işime odakladım.

Kirpiklerimin arasından tekrar ona baktım ve onu yüzüme bakarken, beni izlerken buldum. İnanılmaz derecede acı vermiş olması gereken yarasını temizlerken bile hareket etmedi, en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

Bir insan yarası dikilmeden hayatta kalamazdı ama daha şimdiden etinin tekrar bir araya gelme belirtileri görülmeye başlamıştı. Yaraların kenarlarında pembe bir deri oluşmuş, ben onu temizlerken iyileşiyordu.

Koyu renk gözleri gecenin gölgelerine bürünmüş binlerce yıldızın ışığıyla parlıyordu, bakışları ağırlaşmıştı ve çenesi sıkılmıştı. "Korkuyor musun, Küçüğüm?" diye sordu, sesinde daha derin bir şey yankılanıyordu. Tadı güce benzeyen bir element tenimi kapladı, sanki bir kış fırtınasının soğuğu üzerimden geçmiş gibi etimi çakıl taşlarına çevirdi.

"Senden korkmuyorum," diye mırıldandım usulca, bu sözlerdeki gerçeği hissederek. En azından fiziksel olarak; bedenimin Caelum'un yanında güvende olduğundan hiç şüphem yoktu. Beni asla incitmez, hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermezdi. Güvenli bir yere kaçabilmem için bana zaman kazandırmak amacıyla kendini bir mağara canavarına feda etmeye hazırды.

Eğer daha önce aşk itirafından şüphe duymuşsam, bundan sonra hiç şüphe duyabilir miydim?

Cevabı sessizdi, kelimeler havada nazik bir tehditle asılı duruyordu. "Öyle olmalısın."

Sinirlerimi bastırdım ve yaralarını temizlemeyi bitirdim, dikkatimi cildinin geri kalanındaki kana verdim ve aramızda asılı duran tehdidi görmezden gelmeye çalıştım.

Savaştan sonraki anlarda ne söylerse söylesin, uyarıya kulak vermeyi kendime yediremedim.

Kendini geriye attı, saçlarını suya indirdi, böylece parmaklarımı saçlarında gezdirip yarattığın kanından arındırabildim. Sonunda temizlendiğinde yeni altın gibi parlıyordu. Kendisinden bir yemek yapabilecek canavarla olan savaşımdan sonra onda daha güçlü, daha iyi bir şeyler vardı.

Sanki insani bir şey ile insani olmayan bir şey arasındaki sınırdan dans ediyormuş gibi.

"Elimi güzel kalçalarının arasına soktuğumda, seni benim için çoktan kaygan bulacak mıyım?" Caelum sordu, sözcükler gerçek sesinden çok bir hırıltı gibiydi. Etrafıma bakındım, odada kalan insanların çoğunun bizi dikkatle izlediğini fark ettiğimde sinirlerim yeniden alevlendi.

Caelum'dan yayılan enerjiyle onları suçlayamazdım. Cinsel bir gösterinin mi yoksa bir kurbanın mı parçası olmak üzere olduğuma karar veremiyordum.

Beni sikse ya da kanımı akıtsa.

Bana zarar vermeyeceğine güvenmeseydim kaçabilirdim ama bu haliyle bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Alt dudagımı kaşıyarak ona dokunma kararımı yeniden gözden geçirdim.

Çok fazla göz, çok fazla tanık vardı ve ben onu yıkarken daha fazla insanın banyo mağarasına doluştuğunu dehşetle fark ettim. "Çekip gitmek için şansın vardı," dedi Caelum, yanağıma nazik bir el dokundurarak. Saçlarımı kulağımın arkasına taradı, vücudu ön tarafıma değene kadar tek bir adım daha yaklaştı.

Çoktan sertleşmişti, boyu karnımın etiyile alay ediyordu. "Ama soruma cevap vermedin, Estrella. Benim için ıslandın mı? Seni becerirken beni izlemeleri fikri seni de benim kadar tahrik ediyor mu?"

"Beni görmelerini istediğini sanmıyordum," diye fısıldadım, arzusuyla sahipleniciliğini aynı hizaya getirmeye çalışarak. Mantıklı gelmiyordu ve çok hayati bir şeyi kaçırdığım hissine kapılmama neden oluyordu.

"Seni görmelerini istemiyorum, ama sanki benim için yaratılmışsın gibi sikimi aldığı görmelerinden de hiç gocunmuyorum," diye homurdandı.

izleyen adamları. Bakışları durakladı ve ben onu takip etmek için döndüğümde birine takıldı. Jensen banyonun kenarında durmuş, ben yutkunurken dikkatle onu izliyordu. Burnu yamuk yumuktu, gözlerinin etrafındaki deri kararıyordu. "Çünkü seninle işim bittiğinde, tam olarak kime ait olduğunu bilecekler."

Caelum'un eli izimin üzerinde gezinirken benden irkilerek bir nefes almamı sağladı ve ağzını benimkine yapıştırdığında yutkundu. Beni istediği yere doğru eğdi, ben saldırısının gücüne karşı nefes almaya çalışırken bana manevra yaptırdı.

Dudakları benimkileri morartıyordu. Parmakları, bana hiçbir tartışma bırakmayan kontrol edici bir tutuşla boynumun arkasını kavradığı yerde sertti. Kaçacak yer yoktu, ondan kaçış yoktu.

Eli kalçalarımın arasına girdi ve beni hissedebilmesi için onları yeterince araladı. Söylemek için hazır olmadığım cevabı aldı, parmaklarını içime sokarken ve beni ikiye ayıracak horoz için amımı açmaya çalışırken parmaklarını kaplayan belirgin kayganlığım.

Ağzımın içine doğru hırladı, ses onun içinde ve göğsümde yankılanırken beni yüzme havuzunun kenarına doğru geri götürdü. Beni kaldırdı ve beni ilk kez becerdiği gece yaptığı gibi çıkıntıya oturttu. Etrafımdaki mağara zeminine su dökülürken hareketlerinde sabır yoktu, sırtım taş zemine çarpana kadar eliyle beni itti.

Meme uçlarım serin havanın şokuyla çakıllaştı, vücudumdaki gözlerin hissi beni boğmakla tehdit ederken dikkatim dağıldı. Caelum'un eli beni ittiği yerden tüm göğsümü avucunun içine alıp yoğurmaya başladığında bacaklarımı sıkarak doğrulmaya çalıştım.

Ayağa kalkmak için mücadele ederken boğuk bir inilti geldi benden, o cezalandırıcı kavrama beni olduğum yerde sabit tutmaya yetecek kadar sıkıca bastırıyordu. Yerimde sabitlenmiş ve sergileniyordum.

"Bana lanet olası amcığımı göster," diye emretti ve ben hemen yumuşamayınca boştaki elini kalçamın dışına vurdu. "Onlara asla sahip olamayacakları şeyi göster."

Dişlerimi yanağımın içine gömdüm, sertçe ısırdım ve Caelum'un istilacı bakışları karşısında bacaklarımı yavaşça açarken gözlerimi kapattım. Bana, bacaklarımın arasındaki boşluğa baktı ve yırtıcı tavırla çok çelişen nazik parmaklarını göbeğime dokundurdu.

beni izledi. "Aferin kıızıma," dedi parmaklarını içime sokarken. Öne doğru eğildi, yüzünü rol yapmadan içime gömdü.

O beni yutarken sırtım kamburlaştı, göğüslerim tavana doğru yükseldi. Alçak bir inleme sesi odayı doldurdu ve benden geldiğini fark etmem çok uzun sürdü. Klitorisimi yalarken parmaklarıyla beni öyle acımasızca beceriyordu ki, bir anda orgazmın uçurumuna doğru koşuyordum.

"Caelum," diye soludum, bir elimi saçlarının arasına soktum ve ona tutundum. Kalçalarım hareket etti, dilinin hareketleriyle yükselip alçaldı, beni zevke getirirken yüzüne bindi. Sahip olduğu sinir demetinin etrafındaki eti ısırды ve içime doğru inlemeden önce bir anlığına derimin acımasına neden oldu.

Orgazmım bir kuşatma gibi geldi, ciğerlerimden nefesimi çaldı ve benden her şeyi aldı. Bacaklarım başının etrafında sıkılaştıkça tüm bilinçli düşünceler kayboldu, klitorisimi emerken ve doruğumun sonsuza dek sürmesini sağlarken boğazımdan bir çığlık koptu.

"Benim," diye homurdanarak yüzünü amımdan çıkardı. Altın teni özümle parlıyordu, dudakları kızarmış ve şişmişti, kaba ellerini kığımın altına uzatıp beni yerime çevirdi. Beni kalçalarımıdan kavradığı sırada göğüslerim kayaya sürtündü, parmakları vücudum daha hızlı iyileşmemiş olsaydı moraracağını bildiğim bir şekilde derime saplandı.

Beni taştan kaldırdı ve kendisine doğru çekti, bacaklarım suya geri kayarken önümün taşa değmesine zar zor izin verdi. Beni gittikçe daha aşağıya çekti, beni pozisyonlandırdı, böylece horozu girişime bastırdı.

Beni orada bıraktı, ağırlığımı desteklemek için sadece elleri kalçalarımıda olacak şekilde çıkıntıda asılı kaldım. Göğsünü sırtıma doğru kıvırdı ve ağzıyla kulağımı buldu. "İşte korkman gereken kısım burası, yıldızım."

Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm, gözlerimiz kısa bir an için birleşti, sonra sertçe öne doğru itti ve aynı anda bedenimi aşağı çekti. Beni sikinin üzerine oturttu, içimi öyle bir doldurdu ki çığlık attım ve başımı öne eğdim.

Bir gece önce bana yaptığı gibi yavaş bir ayarlama yoktu, sadece vücudumu onun için ayrılmaya zorlarken kalçalarının keskin itişleri vardı.

Çıkıntıya tutundum, içimdeki her bir itişle vücudum sarsılırken kayaların üzerinde tutunmaya çalıştım. "Lanet olası Tanrılar!" I

inledim, bedenim onunla havuzun kenarındaki kaya arasında sıkıştı. Acımasızlığıyla beni kayaya doğru bastırdı, kalçalarındaki elleri kıcıımı geriye doğru eğerek daha derine inmesini sağladı.

Hafifçe aralanmış kalçalarımın arasından geçerek beni duvara doğru becerdi. Ellerinden biri kalçamı bıraktı, saçlarımı bir yumrukta toplamak ve başımı yana ve arkaya doğru eğmek için kaldırdı, böylece eğilip boynumdaki izi yalayabilir ve orada bana verdiği ısırik izini gösterebilirdi.

"Seni izlediklerini görüyor musun?" diye sordu, kulağıma yumuşak, alaycı bir sesle mırıldanarak bana işkence etti. Sikini içime sokup çıkarıyor, insanlık dışı görünen bir hızla amıma vuruyordu.

Kontrolsüz. Vahşi.

Etrafıma şöyle bir göz gezdirdim, dikkatimi odanın etrafında dolaşan insanlara odaklamaya zorladım. "Evet," diye kısık sesle fısıldadım, boğazımdan daha fazla ses çıkmasını zorlayamıyordum. Sanki saatlerdir çığlık atıyormuşum da farkına varmamışım gibi çiğ çiğ sızlıyordu.

"Bu gece, yatağa girdiğimizde ve sikimi tekrar bacaklarının arasına soktuğumda, yataklarında yatıyor olacaklar ve seni becerdiğimi hatırlayarak siklerini sallayacaklar. Sana benim gibi çığlık attırabilmeyi dileycekler ve ben ne yapacağım biliyor musun?" diye sordu ve kelimeleri içime doğru keskin bir hareketle noktaladı. "Seni o kadar çok dölümle dolduracağım ki yarın kokusunu alacaklar ve tam olarak kime ait olduğunu hatırlayacaklar."

Beni belimden tutan elini klitorisime doğru kaydırıp, ben kollarının arasında "Tanrım" diye inleyene kadar şişmiş eti okşarken nefesim kesildi.

"Eğer ben bir Tanrıysam, o zaman bana bir hediye vermek zorundasın. Kurallar böyle," dedi, içimde daha yavaş hareket ederken alay ederek. Vuruşları hâlâ sertti, muhtemelen beni morartacak kadar sertti, ama yavaşça hareket etti, vücuduma kendi adımı unutturabilecek ikinci bir orgazma doğru inşa etmek için zaman verdi. "Ne istediğimi biliyor musun?"

Ona cevap verecek kelimeleri bulamadım, odağıma içimde oluşan sıcaklıktan uzaklaştıramadım.

"Boşalmanı istiyorum. O daracık amcığını sikimin etrafında sıkmanı ve kalçalarından aşağı damlayana kadar taşaklarımdaki döllerini sağmanı istiyorum. İstedğim tek hediye bu," dedi ve klitorisimin hassas derisini çimdikleyip parmaklarının arasında yuvarladı.

Boşaldım, boğazım sessiz bir çığlığın etrafında kenetlenirken bedenim onun kollarında seğiriyordu. Caelum inledi, içimin derinliklerine doğru itti ve

Orgazm işini yapıyor, ona istediği hediyeıı veriyordu. Beni mutluluğa doğru takip ederken ısı içimi doldurdu, elmacık kemiğime nazık bir öpücük kondururken salıverilmesi içimi kapladı.

Nefesimi tutmaya çalışarak yutkundum. Gözlerim kapalı kaldı, olmasına izin verdiğim ve sonra da zevk aldığım şeyden şüphesiz pişmanlık duymama neden olacak izleyicilerimizin gerçekliğini bir kenara ittim.

Caelum geri çekilmem gerektiğini hissetmiş gibiydi, çünkü orgazmımın ardından beni izleyen gözler çok fazlaydı. "Gel yıldızım," diye mırıldandı Caelum, içimden çıkıp uzaklaşarak. Banyodan merdivenleri çıkarken gözlerimi kaçırmadan onun peşinden gittim.

İnsanlar baktı ve bir kadın bana bir havlu uzattı ama gözlerini Caelum'un sikinin kalçasından aşağı sarktığı yerden ayırmadı.

Bezi vücuduma sarmama yardım ederken bana başıyla onay verdi. Caelum dikkatle kalçalarımın iç kısmına ve gözden kaybolana kadar tenimden aşağı damlayan su ve döl karışımına baktı. Beline başka bir havlu sararak kendini gözlerden sakladı.

Kadın nazıkçe gülümseyerek, "Her biriniz için odanıza yedek kıyafetler getirteceğim," dedi. Kanlar içinde içeri girdiğimizde bana sabun uzatan kadınla aynıydı. "Siz gidin o zaman. Bırakın da geri kalanımız yarattığınız fırtınayla uğraşsın," dedi gülümseyerek ve benden uzaklaşıp odadaki adamlardan birine doğru yürüdü.

Onu belinden yakaladı, elbisesinin kumaşını sıyırdı ve başının üzerinden yırttı.

Ayrıldık, arkamızdan gelen kadın inlemelerinin ilk seslerine erkeklerin zevk homurtuları eşlik ediyordu.

yatağımdan geri çekildim. Uyku benden kaçtı, ayaklarımı botlarımın içine sokmaya ve yedek battaniyeyi omuzlarıma sarmaya itti.

Hamamdaki kadının gönderdiği elbise alıştığımdan daha açıktı, mağaralardaki nemli sıcaklıklar için tasarlanmıştı. İnce askılar omuzlarımdan sarkıyor, kollarımı ve göğüs dekoltesini açıkta bırakıyordu.

Normal şartlar altında bu beni rahatsız etmezdi ama Caelum beni herkesin görmesi için çıkıntıya iterken gözlerin üzerimde olması hissiyle başa çıkmakta hâlâ zorlanıyordum. Bunu kabul etmişim, bundan tahrik olmuşum ama sonrasında gelen utangaçlık çok gerçektir.

Odamıza bir parça mahremiyet sağlayan perdeyi geri çektim ama Caelum gecenin bir yarısı beni uyandırıp sikini bacaklarımın arasına bastırıp kulağıma mırıldandığında sesleri engellemek için hiçbir şey yapmamıştım.

Çok fazla deneyimim yoktu ama doyumsuzluk seviyesinin normal olduğundan emin değildim. Bunu mağara canavarıyla olan savaşından sonraki neredeyse vahşi doğasıyla birleştirdince, Fae tarafından işaretlenmiş olmanın bizi nasıl değiştirebileceği konusunda meraklandım.

Gücümüz dışında başka yönlerden de onlara benzedik mi? İyileşmemiz? Onu her anını içimde geçirmeye iten çılgınlık?

Tünellerden geçtim, ortak kullanım alanından bir fener aldım ve uyanık olduğum zamanların çoğunu tüketen kütüphaneye giderken onu yaktım.

zaman. Kitaplar, elimi acıtıyor olsalar bile, hoş bir mola haline gelmişti.

Bilgi güçtü ve ben de dövüşmek için her fırsatı değerlendirmek istiyordum. Sabahları Melian ve diğer savaşçılarla antrenman yapıyordum ama Caelum çok nadiren bunun aktif bir parçası oluyordu. Bir mağara canavarından kurtulduktan sonra, tıpkı Melian'ın söylediği gibi, benimle ilgili konularda yumruklarını çektiğine şüphe yoktu.

Bu beni aynı anda hem duygulandırdı hem de öfkelenbildirdi ama seks sırasında şiddetini üzerime salmakta tereddüt etmemişti. Beni öylesine sahiplenmişti ki saatler sonra bile içimdeki acısını hissedebiliyordum.

Kütüphaneye girdim, el fenerimi çalıştırdım masanın yanındaki duvara yerleştirdim. Bir gün önce çevirisini yaptığım kitap, Caelum ve ben Jensen'la tartıştıktan sonra aceleyle odadan çıktığımızda bıraktığım yerde açık duruyordu.

Ne araştırmak istediğimi ya da nereden başlayacağımı bilmiyordum ama içimdeki bulantı bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu. Raflara doğru ilerledim, parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim ve bir tanesinin gözüme çarpmasını bekledim. Çevirdiğim ilk kitapları da böyle seçmişim, her seferinde bir tanesine rastgele dalmışım.

Daha az yıpranmış bir kitap dikkatimi çekti ve raftan çekmem için beni çağırdı. Ön yüzündeki isme, Yeni Dilde yazılmış kelimelere baktım.

Peçenin Yaratılışına İlişkin Tarihsel Bir Açıklama.

Lord Byron'ın kütüphanesinde gördüğüm metinle aynı değildi; bu çok daha eskiydi. El yazısıyla yazılmış kitabın ön sayfasını çevirdim, kendimi bunun yaygın bir bilgi haline gelen şeyin orijinal versiyonu olduğuna ikna etmek için kelimeleri gözden geçirdim.

Yine de kitabın içine girdiğimde, bu kitabın Peçe'yi oluşturan cadılar hakkında çizdiği hikaye, çocukken öğrendiğimden çok farklıydı. Bana her zaman cadıların Peçe'yi oluşturmak için hayatlarını feda ettikleri, böylece insanlığı bizi sürüler halinde katleden Fae'lerden koruyabilecekleri söylenmişti.

Bu, Fae'ler ve insanlar arasındaki savaşta tarafsız olan, dünyanın dengesini koruma arayışlarında her iki ırka da kayıtsız kalan cadıların hikayesini anlatıyordu. Peçe'den yüzyıllar önce Fae'lerin üzerine yerleştirdikleri ve onları doğduklarında ruhlarının bölünmesine mahkum eden laneti anlatıyordu. Kendilerinin aynası başka bir insanın içinde var olacaktı, çoğu

Böylece Fae'lerin Nothrek Krallığı'ndaki insanları köleleştirmeyi ve onlara eziyet etmeyi durdurmak için bir sebepleri olacaktı.

Bu ilişkinin dışında çocuk sahibi olmak imkansızdı ve bu da sayılarını artırma fırsatlarını daha da kısıtlıyordu. İlişki içinde doğumun kendisi nadirdi, ırklarının doğal bir özelliği idi.

Ancak bir cadı soyu Faerie topraklarına bağlıydı, büyülerini toprağın kendisinden ve etraflarındaki doğa unsurlarından alıyorlardı. Bunlar, Doğanın İlkeli adına Fae'leri lanetleyen cadılardı. Peçe'yi diktikten sonra hızla yok olmuşlardı, çünkü büyüler Alfheimr topraklarıyla bağlantıları olmadan kaybolmuştu.

Beni tek bir soruyla baş başa bıraktı, uzlaşamadığım ve mantıklı gelmeyen bir şey.

Bu cadı soyu, büyülerinden dolayı karşı tarafta kapana kısılacaklarını bile bile neden Peçe'yi oluşturmuş olsunlar ki? Kitap bunu Gölge Sarayı'ndan çaldıkları bir şeyi korumak için yaptıkları büyük bir fedakarlık olarak kaydetmişti. Ancak çaldıkları şeyin ne olduğundan ya da tarafsız bir tarafın bu nesneyi neden bu kadar önemseydiğinden hiç bahsetmiyordu.

Her zaman bildiğim hikaye, cadıların savaşta insanların yanında yer aldıkları ve Peçe'yi oluşturmak için kendilerini feda ettikleriydi, böylece bizi öldürmek isteyen Fae canavarlarından kurtulma şansımız olabilirdi. Çocukken tarih kitaplarında onların korkunç resimlerini görmüştüm ama *Tanrıların Kitabı*'ndaki çizimlerin hiçbiri o kitaplardaki dehşete uzaktan bile benzemiyordu.

Tanrıların Kitabı'ndaki Fae'ler nefes kesici güzellikteydi. Ruhani ve çekiciydiler. Canavarların olmadığı her şey onlardaydı.

Ulaşamayacağım bir yerde bir düşünce dans ediyor, yakalayamadığım bir görüntü zihnimi gıdıklıyordu.

Çocukluğumdan bir anı. Dişlerimin tenime değdiği bir an.

"Bu tozlu eski kitaplarda ne bulmayı umuyorsun?" Caelum dönüp ona bakmamı sağlayarak sordu.

İrkildiğim için bir elimi göğsüme bastırdım. "Beni korkuttun."

Başını yana eğdi, boşluğa geldi ve sandalyemin yanında durdu. Parmaklarının ucuyla yanağıma dokunarak, gülümsemeden önce bir süre yüzümü inceledi. "Yatağımızdan ayrıldığında beni korkuttun."

Geri dönülmez bir şekilde sahiplenmemizden sonra yatağın bizim olduğu bilgisi üzerime çöktü ve soğuğa rağmen içimi sıcaklıkla doldurdu.

cildime.

"Uyuyamadım," diye itiraf ettim bacaklarımı oynatarak. Aramızda ve ilişkimizde bir şeyler olduğunu hissettiğimi itiraf edemiyordum; açıklayamadığım bir şey beni rahatsız ediyordu. "Senin gibi bir mağara canavarıyla savaşılamayabilirim ama bilgi güçtür. Belki neyle karşı karşıya olduğumu daha iyi bilirim kendimi daha iyi koruyabilirim."

"İşte bu yüzden ben varım," dedi başparmağını alt dudağımda gezdirdikten sonra, "Sana çok sert davrandım." Kıpırdamadan duramadığım kucağıma sivri bir bakış fırlattı.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Belki biraz, ama beni uyardın."

"Yaptım, ama gece seni iki kez daha sikmek zavallı amına iyi gelmedi," dedi başparmağıyla dudağımyı yana doğru çekerek. "Sana bir türlü doyamıyorum. Bazen sikimi almakta ne kadar yeni olduğunu unutuyorum, yıldızım." Yutkundum, ağzım konuşmak için açıldı. Başparmağının ucu içeri battı ve dilimin üzerine sertçe bastırdı. "Senin bu yanını da kullanmam gerekecek. Ben senin amına işkence ederken sen de benim için dudaklarını sikimin etrafına sarar mısın? Artık beni amına alamadığında yüzüme oturup beni emer misin?"

"Tanrılar, söylediğin şeyler," dedim, başımı başparmağından geriye çekerek. Bana sırtıarak baktı ve yanaklarımın kızarmasından zevk aldı.

"Sana Tanrıçammışsın gibi tapmak istiyorum. Günlerimi bacaklarının arasında geçirmek, seninle işim bittiğinde ayağa kalkamayacağın kadar çok boşalmanı sağlamak istiyorum," diye mırıldandı, bana bakarken o sırıtış tam bir gülümsemeye dönüştü. "Ama ben de ağzını sikmek ve sikimi gırtlığına sokmak istiyorum." Omuz silkti, sanki pis konuşmalar onun kimliğinin bir parçasıymış ve benim buna alışmam gerekiyormuş gibi.

Bana dokunmadan önce bana eziyet ettiğini ve benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm, ancak imalarının belirsiz olduğunu ve yatağımda onun altında kıvrılırken söylediği şeylerle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını çabucak öğreniyordum.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Melian kapı aralığından, mekâna adım atarken gülümsemesini bastırarak.

Caelum başını öne eğdi, elini yanına indirip ağzını bükerek mırıldandı. "Hayır, değilsin," diye homurdandı.

"Kitaplardan iyi bir şekilde yararlandığını gördüğüme sevindim, Estrella. Gelecek nesiller için çok faydalı," dedi ve bana kısa bir süre gülümsedikten sonra

dikkatini Caelum'a çevirdi. "Ama aslında bir kez olsun seni arıyorum."

İkisinin hâlâ birbirlerinden hoşlanmadıkları belliydi. Gözlerimi devirerek dikkatimi tekrar kitabıma çevirdim.

"Ne istiyorsunuz?" Caelum kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Kütüphanedeki varlığıma rağmen gecenin bir yarısıydı. Önemli olmayan bir şey için onun peşine düşeceğinden şüpheliydim ve Caelum da aynı sonuca varmış görünüyordu.

"Calfalls'da bir grup Fae İşaretli'nin saklandığı haberini aldık. Günün ilk ışıklarıyla birlikte onları almak için bir ekibe liderlik edeceğim. Başımız belaya girerse senin kılıç kullanma becerinden faydalanabiliriz," dedi Melian, Caelum'a başını sallayarak. Aralarındaki huzursuz ittifak tamamen Caelum'un yeteneklerine ve ekibinin hayatta kalma olasılığını artırabilecek becerilerine dayanıyordu.

"Ben gidiyorum," dedi bana dönerek. "Sen burada kalacak ve beladan uzak duracaksın."

Sandalyeden kalkarak, "Sanki yapacağım da," diye tersledim. "Birlikte kalacağımıza söz vermiştin. İşine geldiğinde bana bu sözleri söyleyip, işine geldiğinde beni kırılğan bir prenses gibi uzakta tutamazsın. Ya her konuda birlikteyizdir ya da değilizdir, Caelum. Hangisi olacak?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

"Burada daha güvendesin. Ya Sis Muhafızları seni zincire vurursa?" Caelum sanki beni mantıklı düşünmeye zorlayabilecekmiş gibi bana bakarak sordu. Sadece dinlemem için.

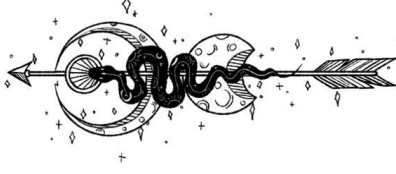
Siktir et.

"Peki ya seni yakalarlarsa? Ya birlikte gideriz ya da hiç birlikte olmayız," dedim ve kelimelerin aramızda asılı kalmasına izin verdim.

Anlamı kaçırmadı, beni erkeklerle dolu bir sığınakta bırakacağının fazlasıyla farkındaydı. "Peki," diye hırladı sonunda, çenesini sıkarak. "Ama dediğimi yapacaksın."

"Sana iyi şanslar," dedim, kolunu sıvazlayıp kapıya yönelirken ona gülümseyerek. Ben yanından geçerken Melian kıkırdadı, yüzüme Caelum'un görmesine izin vermediğim bir gülümseme getirdi.

Eğer sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacaksak, biraz uyumam gerekiyordu.

M Elian söz verdiği gibi benim için geldi. Tüneller, neyin sabah neyin gece olduğunu söylemeyi imkansız hale getiriyordu, her zaman

Karanlıkta yıkanıyor ve duvarda parıldayan meşalelerin attığı gölgelerle gizleniyordu. Diğer savaşçılar da Caelum'u aynı şekilde alıp götürmüş, hiçbirimizin hazırlıklı olmadığından şüphelendiğim kurtarma görevi için onu donatmak üzere cephaneliğe götürmüşlerdi.

Sis Muhafızları tarafından keşfedilme ya da Vahşi Av'ın Alfheimr'a geri götürmek için eşlerin izini sürme tehlikesiyle karşı karşıya olan İşaretli Fae'leri kurtarmak için yapılan diğer görevlerin fısıltılarını duymuştum.

Beni özel odasına götürdü, orada duvara yaslanmış, hiç bilmediğim lüks bir hayatın kalıntısı olan ahşap elbise dolabına baktım. Herhangi bir zamanda en fazla iki elbiseye sahip olmamın muhtemelen onun anlayışından kaynaklandığından şüpheleniyordum. Çekmecedan bir çift siyah pantolon çıkardı ve bana doğru fırlattı.

Bohçayı göğsümde tuttum ve bakışlarımı tünellerin sıcaklığında giymem için verdikleri tüllü, hafif elbiseye çevirdim. "Daha önce hiç pantolon giydin mi?" diye sordu, sanki eğleniyormuşum gibi odanın diğer ucundan bana gülümseyerek. Kalın, siyah bir tunik onu takip etti ve elbisemin askılarını omuzlarımdan itmeden önce kıyafetleri yatağa koymak için döndüm.

Başka birinin önünde çıplak olmaktan duyduğum rahatsızlıkla baş ederken ona sırtımı döndüm, ama Caelum'la bir gece önce sergilediğimiz gösteriden sonra mahremiyet istemeye pek değmezdi.

Yara izlerimi gördüğü anda keskin bir nefes aldı ve botlarımı çıkarıp bacaklarımı bana verdiği kalın, yün astarlı deri pantolonun içine sokmadan önce omzumun üzerinden ona kısa bir süre baktım. "Elbisemin altına tozluk giymiştim," dedim, tuniğin kumaşını başımın üzerine çekebilmek için aceleyle düzenledim.

"Ne oldu?" diye sordu, parmak uçları yara izlerimin hassas derisine hafifçe değdi. Tenime neredeyse hiç dokunmadılar; yanlarında farklı bir kişinin yankısı vardı ve refleks olarak dokunuşundan uzaklaşmama neden oldu.

"Sahiplenilmeyeceğim. Bir daha asla," dedim ona ve sonunda tuniği omuz silkerek giydim. Ağır keten göğüslerimin etrafına yerleşti ve uyluklarımın ortasına kadar sarktı, bana manevra için bolca alan sağlarken, tünellerin dışında beni çok fazla öne çıkarmadı.

Döndüm ve bana acıma dolu bakışlarla bakarken gözleriyle buluştum. "Bir daha asla" dedi, elini yanına bırakırken yutkundu. Şifonyere doğru yürüdü ve üst çekmeceyi açarak küçük bir mor serum şişesi çıkardı. Cam berraktı, üstündeki mantar tıpa uğursuz görünüyordu, uzanıp ellerimden birini avucunun içine aldı. Elime bastırdı ve bir süre öylece tuttu. "Belladonna serumu," dedi, seslendirmedığım soruma cevap vererek.

Şişeye bakınca ölümcül bir doz olduğunu anladım. "Bu bizim üzerimizde de işe yarıyor mu?" Gerekirse nasıl intihar edebileceğimi düşünmemeye çalışarak kahkaha attım. Brann'ın yanında ölmeyi planlamıştım; buraya kadar gelmişken sonumuzun aynı olması ne büyük talihsizlik olurdu.

"Onlar seni Alfheimr'a geri götürmeden ve bağı tamamlamadan önce aldığın sürece, senin için bu hayatı sona erdirecek. Bir sonraki yaşamında yeniden bedenlenmeni engellemeyecek ama belki o yaşamında özgür olma şansın olur," dedi ve elimi bırakıp geri çekildi. Çoktan sıcacık giyinmişti, ağır siyah pelerinini omuzlarında sallayıp kapüşonunu yukarı çekerken ben de önüme attığı sıcak çorapları giydim ve ayaklarımı botlarıma geri soktum.

Odasındaki bir sandalyenin arkasından yedek bir pelerin aldı, omuzlarıma yerleştirmeme ve kapüşonunu yukarı çekmeme yardım etmek için öne çıktı. Bu iş bittiğinde, odanın bir tarafındaki silahlara doğru ilerledi. Bir hançer ve kayışı kavrayarak bana uzattı, böylece deriyi kalçama geçirebildim. Silahı elime aldığım an zevkle iç çektim, sadece birkaç gün önce kaçtığım için çok mutlu olduğum tehlikelere atılırken tamamen savunmasız olmayacağımı biliyordum.

Bu kadar az zaman geçmesine rağmen her şeyin değişmiş olması imkânsız görünüyordu.

"Sana bir kılıç verirdim ama bence sen bu konuda çok daha yeteneklisin," diyerek kılıcını ve kınını beline bağladı.

"Öyleyim. Teşekkür ederim," dedim ve belladonna serumu şişesini pelerininin cebine soktum. Başka bir güvence - istememem gereken başka bir şey

var. Hayatıma son vermenin bir nimet olarak görüldüğü bu dünyanın ne kadar aşağılık olduğu hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Bana dikkatli olacağına söz ver," dedi gözlerime ciddiyetle bakarak. "Caelum'un seni korumak için elinden geleni yapacağını biliyorum ama sen burada kitaplarla birlikte benim için çok daha değerlisin. Bugün bize eşlik etmene izin vermek doğamdaki her şeye aykırı ama sanki başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Bize katılmakta oldukça kararlıydın."

"Hâlâ öyleyim," dedim Caelum'a söylediklerime sadık kalarak. Birlikte yaşamamızı, birlikte ölmemizi, birlikte kalmamızı istiyordu. Bu sözü tutacaktım, çünkü bu hayatta istediğim her şey artık onunla birlikteydi.

"İnatçı," dedi, başını eğlenerek sallayarak. "Gelin. Imelda gitmeden önce her birimizi eşlerimize karşı koruyacak. Endişelenmemize gerek kalmadan önce bize dört gün kazandırır. Yol boyunca herhangi bir sorunla karşılaşmayacağımızı varsayarsak, bu Calfalls'a gidip dönmek için bolca zaman demek."

Başımı salladım, en azından bu güvence için minnettar oldum. "Peki ya Sis Muhafızları ve Vahşi Av?" Başını sallayıp odasından çıkarken onu izleyerek sordum.

"Sis Muhafızlarını öldürürüz ama Vahşi Av'la karşılaşırsak yapacağınız tek şey kaçmak olur. Hiçbirimizin onlara karşı şansı yok." O anlaşılması zor düşünce tekrar içimde dans etti, Av'ın Caelum'un hayatta kaldığı ve imkansız olması gereken bir şey daha olduğunu hatırlattı.

Hepsi beni aradıkları içindi.

Bunun karşısında yapabileceğim tek şeyi yaptım, özellikle bana olan ve benim bile anlamadığım ilgilerinin sırrını korudum.

Lanet çenemi kapalı tuttum.

T Beni soğuktan korumak için tasarlanmış sıcak giysilerime rağmen soğuk kemiklerime kadar işledi. Nemli sıcakta günler geçirdikten sonra

Tünellerden çıktıktan sonra soğuğa bir daha aynı şekilde tahammül edip edemeyeceğimi bilmiyordum. Tüm hayatımı kışla içli dışlı olarak ve asla yeterince ısınamayarak geçirmiştım ama şimdi içime çok daha kolay ulaşan bir şey vardı, sanki merkezimdaki o soğuk oyuk rüzgârı çağırıyordu.

Bütün gün yürüdük, önce Hollow Dağları'nın tamamına yayılan dar tünellerden oluşan labirentte. Direniş kampının içindeki tünellerle aynı değillerdi ama çok daha küçük ve boğucuydular. Sadece tek sıra halinde yürüyebileceğimiz kadar geniş olan duvarlar, biz geçerken üzerimize doğru bastırıyordu. Güneşe çıktığımız anda buz gibi havayı derin, ürpertici bir nefesle içime çekmiş, yanlarımdaki ve başımın üstündeki boşluk için açıklayamayacağım kadar minnettar olmuştım.

Caelum ve benim seyahat ettiğimiz yerden, Ana Kıta ile Harabe Adası arasındaki boğazın derin uçurumunun yanı başımızda olduğu Hollows'un diğer tarafına çıkmıştık. Sıradağlar ve hızla akan su kütlesi arasında uzayıp giden patika, karla kaplı zeminde kayma korkusu olmadan rahatça yürüyebilmemiz için yeterli alan bırakıyordu. Sadece toz halindeydi, çimenlerin üzerinde yaklaşan soğuk mevsimin ilk ipucuydu, ancak kendilerini Hollows'un çoğunlukla terk edilmiş tarafında bulan herhangi biri için ayak izleri bırakmamız için yeterliydi.

Caelum, Melian'ın özel ekibinden bazılarıyla birlikte önümde yürüyor, şehre sızma stratejilerini tartışıyorlardı. Ben de Melian yanımda olduğu halde daha yavaş bir tempoyla arkadan geliyor, bacaklarımı saran alışılmadık pantolon hissi yüzünden komik bir şekilde yürümemeye çalışıyordum.

"Senin şu Caelum'da bir gariplik var," dedi ve öndeki adamlar ilerlerken omzuma omzuyla vurdu. Arkamızda hâlâ Melian'ın muhafızları vardı ve diğerleri Caelum'u bana söylemek istediği şeyden uzaklaştırırken liderlerini tüm tehditlerden koruyorlardı. Sanki yapmamız gerektiğini bildiği konuşma için hazırlık yapmışlardı.

Direnış'e geldiğimden beri, Caelum'un itirazlarına rağmen Melian'la bağ kurduğum birkaç an olmuştu. Çok açık sözlü biriydi ama oyun oynamamasını takdir ettiğimi fark ettim. İyi ya da kötü, bir konuda nerede durduğunu her zaman biliyordum ve duruşuna her zaman katılmasam da, sorumlu olduğu herkesin güvenliği için aldığı bir karara saygı duyabiliyordum.

"Eminim bunun yakınlaştığımızı bilmenle ve fazla bağlanma konusundaki uyarılarına rağmen hiçbir erkeğini yatağıma almamamla bir ilgisi yoktur," dedim ve ona doğru sakarin bir gülümseme gönderdim.

Homurdandı, bir elini kaldırıp burnuma bir fiske vururken kakhahasını geri çekti. "Ne kadar da akıllı bir dil. Bir gün başını belaya sokacak."

"Zaten öyle," diye güldüm.

"Ama ben ciddiym Estrella. Ona güvenmiyorum ve senin de güvenmen gerektiğinden emin değilim," dedi dikkatle, Caelum'un adamlarından birini antrenmanlarında sık sık kullandığı bir hareketle yönlendirmesini izliyordu, bunu yaparken gıpta ettiğim bir koordinasyonla yürümeye devam ediyordu.

"Yapmak zorunda değilsin, çünkü ben yapıyorum. Beni kurtarmak için defalarca kendini feda etti. Bundan sonra ona nasıl güvenmem?" diye sordum.

"Bir mağara canavarını tek başına yok edebilen bir adam tanıdın mı hiç? O dövüşten sonraki katliamı sen görmedin ama ben gördüm. Geriye hiçbir şey kalmamıştı Estrella. Yaratığı güveç için bile uygun olmayan et parçalarına indirgedi," diye tartıştı.

Ağaçların arasında gezinirken serin bir rüzgâr yanaklarımı öptü. Calfalls'a ertesi güne kadar varamayacaktık ve

Onun derslerinden birine daha katlanmak, kulağa Nothrek'in kendisinde yürüyüş yapmaktan daha yorucu geliyordu.

"*Viniculum*'u onu korudu ve bir kılıcı var. Bunlar pek de suç sayılmaz ve işinize geldiğinde bunları kendi yararınıza kullanmaktan çekinmiyorsunuz. Aksi takdirde, Calfalls'a kadar sana eşlik ediyor olmazdık," dedim ona bakarak. "Madem ona bu kadar güvenmiyorsun, bizi neden getirdin?"

"Onu halkımın yanına bırakmaktansa kendim göz kulak olurum daha iyi," dedi yürürken botlarıyla karı tekmeleyerek. "Yanlış adama güvenmenin ve onun aramıza girmesine izin vermenin sonuçlarına katlanması gereken biri varsa, o da en başta bu seçimi yapanlar olmalı. Bu kişi sen ve ben olmalıyız."

Elimi uzattım ve dağın taş yamacından bir tutam kar topladım. Melian'ın bana ödünç verdiği eldivenlerin kumaşında eridi, eşsiz tanecikler çabucak kayboldu. "Tam olarak ne yapacağını düşünüyorsun? Beni öldürecek mi? Elinde yüzlerce fırsat var. Beni Sis Muhafızları'na mı verecek? Biz dağlara varmadan önce bunu kolayca yapabilirdi. Başka bir amacı ya da art niyeti yok. Sadece benimle olmak istiyor. Buna inanmak gerçekten bu kadar zor mu?" Nadir görülen bir kırılma anının ortaya çıkmasına izin vererek sordum.

Başını sallarken yüzü bir anlığına anlayışla yumuşadı. "Seninle birlikte olmak isteyeceğine inanmak hiç de zor değil. Beni endişelendiren bu değil. Tek endişem ona karşı hissettiklerinin gözünü kör etmiş olması ve sağlıklı düşünemiyor olman. Onu korumak için benden bir şeyler sakladığını düşünmeden edemiyorum," dedi ve bana aslında ondan sakladığım bilgiyi hatırlattı. Caelum, Vahşi Av'dan beni bulma arzuları yüzünden kaçtığını söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını söyleyemezdik ama bunu ona itiraf etmenin iyi bir şey olmayacağı kesindi.

Ya imkansızı başardığı için onu kınayacak ya da onlar için oluşturduğum potansiyel tehlike nedeniyle bizi kapı dışarı edecekti.

"Senden ne saklıyor olabilirim ki? Onun hakkında bilinmesi gereken önemli ne olduğunu düşünüyorsun anlamıyorum," dedim, kızgınlığım sesimden sızıyordu. Çarpık çocukluğuyla ilgili sakladığı sırlar bir yana, Melian'ın ona güvenemeyeceğini düşünmesine neden olacak kadar önemli ne olabilirdi ki?

"O zaman bana ondan bahset," dedi dudaklarını büzerek ve yoğun bir bakışla beni s zd . "Peçe düşmeden önce hangi kasabadaydı? Aile adı neydi?"

Duraksadım, bu iki soruya da cevap veremeyince yanaklarım kızardı. Elimdeki tek bilgiyi vererek, "O bir soylunun pi oğlu," dedim.

"Ne soyluluğu?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. S m rd ğ  zayıflığı görmüş, sevgilim olarak aldığım adam hakkında gerçekten ne kadar az şey bildiğimi fark etmişti. "Bunu bile mi bilmiyorsun?"

"Ailesi hakkında konuşmayı sevmez," dedim bir elimi yüzüme sürerek. Bu kadarı doğruydı. Ailesiyle olan hayatına burnumu sokmaya çalıştığımda yüzündeki melankoliyi görmüştüm.

"Sizi tatmin etmek için muğlak bilgi kırıntıları veriyor ama kimliğini tespit etmenize yarayacak hiçbir şey sunmuyor. Bu size onda bir terslik olduğunu göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum" dedi.

"Ne var? G venliğimiz konusunda endişelenmemizi gerektirecek ne sorunu olabilir ki? O Fae değil," diye tersledim.

"Sis Muhafızları'yla çalışıyor olabilir," dedi, adamın omuzlarındaki kılıçlara bakarak.

"Eğer durum böyle olsaydı, biz Hollows'a varmadan çok önce beni öldürmüş olurdu," dedim, inanmayan kıkırdamam aramızda asılı kaldı. "Onlarla bira kez karşılaşma talihsizliğini yaşadım. Genellikle Fae İşaretlilerin öylece çekip gitmesine izin vermezler."

"Ya Sis Muhafızları bir şekilde varlığımızdan haberdar olursa? Sığınmaya ihtiyaı olan bir Fae İşaretili kişiye geri evirmeyeceğimizi bilirlerdi ya da en azından bundan ş phelenirlerdi. Bizden daha fazlasını bulmalarına yardım edeceğine söz vererek kendi hayatı için pazarlık yapmış olabilir. İnsanlar kendi canlarını kurtarmak için her şeyi yaparlar, Estrella," dedi, bu sözler Brann'ın Caelum hakkındaki endişelerinin öyle bir yankısıydı ki kalbim göğsümde durdu.

"Sis Muhafızları'yla alışmıyor," dedim, bu düşünceyle iime saplanan acıya rağmen sözlerimin doğruluğunu ruhumda hissederek.

"ok inatçı. Umarım bu hepimizin ölümü olmaz," dedi ve Caelum omzunun üzerinden bize bakarken konuşmanın bittiğini belirtmek için başını salladı. Kadının güvensizliğini azaltmayan bir bakış attı, gözlerinde bilerek parıldıyan bir şey vardı.

Onu duyması imkânsız olacak kadar uzaktaydı.

Değil mi?

Jensen gecenin karanlığında ağacın kalın dalından aşağı indi, karla kaplı zemine indi ve eğilerek Dizleri şoku emdi. "Çayır Sis Muhafızları'nın üyeleriyle dolup taşıyor," dedi boyuna doğru yükselerek. Dikkatini Melian'a çevirmeden önce bana ters ters bakmak için sadece bir anını ayırdı. Melian ona kaşlarını kaldırarak, eğer ben artık yokmuşum gibi davranmazsa onunla şahsen ilgileneceğini belirtti.

"Calfalls'a gidebilmek için şehrin içinden geçip diğer taraftaki ağaç hattında bulunan tünele ulaşmamız gerekecek," dedi ve göğsünü sıkıntılı bir iç çekişle kabarttı. "Peçe düşmeden önce, Kraliyet Muhafızları'ndan gönderilen teslimatları yağmaladığımız zamanlarda bu çok daha kolaydı."

"Şehrin içinden geçmek zorunda kalacağız da ne demek?" Caelum boğazın diğer tarafındaki kaleye bakarak sordu. "Sis Muhafızları ile kaynıyor olmalı."

"Malum nedenlerden dolayı boğazın karşısındaki köprüleri kullanamayız. Bu da bize buradan geçmekten başka çare bırakmıyor çünkü suyun akışı akıntıyla sürüklenmemizi gerektirecek kadar güçlü değil. Sis Muhafızları şehir surlarını çevrelediğinden, etrafından dolaşamayız. Bu durumda başka ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu ve onun bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi.

İkisi beni öldürebilir.

"Geri dönün. Kendimiz ölürsek kimseye bir faydamız olmaz," diye cevap verdi Caelum ve benden keskin bir soluk aldı. Her zaman güvenliğimize ve bizi avlayan şeylerden korumaya o kadar odaklanmıştı ki, bazen bu iyiliği başkalarına göstermediğini unutmak kolay oluyordu.

"Kendini kurtarmak için yarım düzine İşaretli Fae'yi ölüme mi terk edeceksin?" Jensen sordu, sesindeki çelik beni geriye itiyordu.

"Hayır," dedi Caelum, kanını akıtmak istediği adama beni bile oracıkta solduran sert bir bakışla dönerek. "Ama *onu* kurtarmak için bunu yaparım." Bütün gözler bana dönmüş, cevabımı bekliyordu. Kınamak istedim

Caelum benim uğruma bu kadar çok kişiyi feda etmeye hazır olduğu için, ama onun dünyasındaki en önemli kişi olmakla ilgili bir şey vardı ki, kelimeleri dile getirmemi engelliyordu.

Onları ölüme terk etme isteği yanılttı. İçinde bir şeylerin eksik olduğunu, onları kurtaracak kadar umursamadığını söylüyordu ama bunu kalpsizlikten yapmamıştı.

Bunu beni sevdiği için yaptı. Çünkü önemli olan tek şey benim hayatımdı.

"Onlardan ayrılmak istemiyorum," diye mırıldandım, Caelum'a bakarken yüzümü yumuşak tuttum ve sessizce anlaması için yalvardım. O insanlar da benim gibiydi. Eğer o beni bulup kurtarmasaydı, onlar benim başıma gelebilecek olanlardı.

Onları koruyacak bir Caelum'a ihtiyaçları vardı ve hayatımda bir kez olsun daha büyük bir şeyin parçası olmak istedim. Kurtarılması gereken kişi yerine yardım edenlerden biri olmak istedim.

Caelum çenesini sıktı, hayal kırıklığı yontulmuş kare çene hattını ortaya çıkardı. "Eğer yaralanırsan..." Daralmış bakışları ve yüzünden yayılan öfke, söyleyebileceği herhangi bir söz kadar tehdit ediciydi.

İster Melian ister Sis Muhafızı olsun, olaya karışan herkesi suçlayacaktır. Bu gazabın diğer tarafında olmak istemezdim. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir elini boynumun yan tarafına koydu. Başparmağıyla başımı yukarı kaldırdı, bizi dikkatle izleyen dört kişilik seyirciyi umursamadan.

"Aptalca bir şey yapmayacak ya da kendini riske atmayacaksın. Beni anlıyor musun?" Gözlerimi kısarak boynumu tuttuğu yerden ayırmaya çalıştım ama o beni takip etti.

Sanki onu bu konuda fazla zorlamak ölümcül bir hata olacakmış gibi gözleri uyarıyla parladı. "Caelum," dedim, sesim karşılık olarak alçak bir uyarıya dönüştü.

"Ya dediğimi yaparsın ya da seni tünellere geri sürüklerim, seni taşımak zorunda kalsam bile," dedi, üzerimde yükselirken bedenini bedenime sıkıştırarak. "Ve eğer bana bir daha hırlarsan, oraya vardığımız anda ne yapacağımızı sana *tam olarak* söyleyebilirim."

Alçak tehdidinin yarattığı arzuyu yutkunarak geçiştirdim, kendimi kabul etmeye zorlarken boğazım kurudu. "Peki." Calfalls'ta saklanan İşaretli Fae'lere ek olarak, efsanevi Harap Şehir'in kendisi hakkındaki merakım da beni ilerlemeye itti. Savaş sırasında Ölüler Tanrısı'nın neden olduğu yıkım, Fae'lerden korkmamızı sağlamak için mükemmel bir ibret hikâyesi olmuştu.

Jensen yüzünü buruşturarak, "Hepimizi Tradesholde'dan canlı çıkarma konusundaki kararlılığı hakkında iyi hislerim yok," dedi ve sanki manzarayı izlemeye daha fazla dayanamayacakmış gibi bizden uzaklaştı. Melian'ın özel muhafızları Beck ve Duncan da soğukkanlı bir sessizlik içinde onun peşinden giderek kıyı şeridindeki bir ağaca bağlı tekneyi gizleyen çalı yığınına tuttular.

"Geliyorsan bin, gelmiyorsan geri dön, ama yolumdan çekil," diye bağırdı Melian Caelum'a. Üç adam kayığı döndürüp kıyıda sabit tutarken. Büyük kayığa tırmandı, ön koltuğa oturdu ve boğaza baktı.

"En azından gün ışığını beklememiz gerekmez mi?" diye sordum.

"Ağaçlar bizi örtene kadar gece hareket etmek daha iyi. Tradesholde'un diğer tarafında geceyi geçirecek bir yer buluruz," diye cevap verdi Beck, Melian'ın arkasından tırmanarak. Ben de onun peşinden orta koltuğa geçip Caelum'u yanıma aldım. Jensen ve Duncan arkaya geçip tekneyi kıyı şeridinden iterek aceleyle içeri girmeye çalıştılar. Melian kürekleri arkaya geçirdi, birini Caelum'a diğerini de Jensen'a verdi, böylece iki adam karşılıklı olarak kürek çekebileceklerdi.

Akıntı, boğazın genişlediği ve daha az güçlü hale geldiği yerde bile bizi sürüklemekle tehdit ediyordu. Parmaklarımı teknenin kenarına doladım ve yan taraftan altımızdaki karanlık sulara baktım.

Sanki dibi yokmuş gibiydi ve Baba ile Anne'yi hoşnut etmeyen işkence görmüş ruhların evine bağlanan bir uçuruma dalıyordu. Boğazın karşısındaki köprü beni rahatlatacak kadar uzakta değildi, güçlü bir akıntının bizi aşağıda bekleyen Sis Muhafızlarına maruz bırakacağını biliyordum.

Boğazın diğer tarafındaki surlarla çevrili şehir daha önce gördüğüm her şeyden daha büyüktü, çorak araziden taşları aydınlatmak için parıldayan meşalelerle yükseliyordu. Evdeki Sis Muhafızları kalesini bir oyun evi gibi gösteriyordu ve burası başkent bile değildi.

Diğer taraftaki kıyıya dokunduğumuz anda teknedeki aceleyle çıktık, adamlar kumsal alanın kenarındaki çalılarla üzerini örtmek için acele ediyorlardı. Biri bileğinin derisini yakaladığında Jensen yemin etti ve karda kırmızı bir leke bırakmadan önce kan akışını durdurmak için bileğini ağzına çekti.

"Hadi gidelim!" Melian ön kolumu kavrayarak fısıldadı. Beni şehrin taş duvarına doğru çekti, yosun kaplı bir taş iterek dar bir geçidi ortaya çıkardı. Karanlık tünelin içine adım attık,

Adamlar arkamızdan gelip girişi gizlemek için kapağı kapatırken duvarlar bunalıcıydı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sesimi alçaltarak sordum. "İşaretlerinizi kapatın," dedi ve Caelum, Jensen ve beni işaretlerimizi çekmeye çağırdı. O da aynısını yaparken kukuletaları boyunlarımıza daha sıkı geçirdi. Beck ve Duncan Fae İşaretli değillerdi ve yakalanırsak Sis Muhafızları'nın yapacağı herhangi bir teftişten çok daha kolay geçebilirdik. "Gecenin Kadınları'na yüzeyde iyi davranılmıyor olabilir ama onlar her şeyi görürler. Tradesholde Lordu afyonu sever ve bu da onu şehre gizlice sokmanın yollarından biridir."

Lord Byron tam tersini yapmış, arkadaşlarının ön kapıdan girmelerine ve ona hizmet etmeye giderken oturma odasındaki karısının yanından geçmelerine izin vermişti. Ben onun tek kirli sırrıydım; saklamaya zahmet ettiği tek sır.

Başrahip benimle zaten oynadığını düşünseydi benimle evlenemeyeceği için mantıklı geliyordu.

Caelum kolunu destekleyici bir şekilde sırtıma doladı, başını şehrin temeline oyulmuş alçak tünelin çatısına çarpmamak için eğildi. Şehrin içindeki sokaklar için bir drenaj görevi gören bu tünelden su akıyor, biz yavaşça ilerlerken kaya tabanın üzerinden damlıyordu. Melian önden giderken ve adamları arkamızdan gelirken, elimi uyluğuma bağlı hançerin yanında tuttum, ilk kavga belirtisinde çekmeye hazırdım.

Melian tünelin sonuna ulaştığında arkasına döndü, yumuşak bir sesle konuşmadan önce bakışları bir anlığına her birimizin üzerinde gezindi. "Tradesholde'dan çıkış tüneli diğer taraftaki ahırların yanında. Eğer ayrılırsak, sağ kenarda gelinciklerle oyulmuş bir taş kapak arayın. Lord'a afyon tedarikini ulaştırmanın bir başka yolu da bu."

Beck ve Duncan yanıımızdan geçip onun yanına çıktılar ve omuzlarını şehrin girişinin önündeki örtünün içine soktular. Örtü yana doğru kayarak yavaşça açıldı ve geceleyin şehrin sessiz caddesini ortaya çıkardı. Duncan dışarı çıkarken ayaklarının dibindeki kaldırım taşları yürüme yolunu kaplıyordu, bir el sallayıp Melian ve Beck'i takip etmeleri için çağırmadan önce etrafına dikkatle baktı. Jensen bizimle hiç vakit kaybetmeden aceleyle onu takip etti. "Kımıldayın," diye emretti, Caelum ve ben karanlık şehre çıkarken kapağı kapatmaya başladı. Melian bir kez başını salladı, sonra o ve diğer adamlar sanki yolu çok iyi biliyorlarmış gibi aceleyle şehrin içinde ilerlemeye başladılar.

"Benimle kalın," diye homurdandı Caelum biz takip etmeye çalışırken, sesini alçaltarak emredici bir şekilde hatırlattı.

Melian'ın endişeleri aklımı kurcalıyor, bir gece önce kendime sorduğum ve beni daha fazla bilgi almak için kütüphaneye sürükleyen sorularla birleşiyordu. Melian'a verdiğim güvenceye rağmen, yanımdaki adamı merak etmekten kendimi alamıyordum. Beni bulmaya nasıl gelmişti, Vahşi Av'ın Brann ve bana saldırdığı o gece neden beni takip edecek kadar önemsemişti ve Direniş'ten nasıl haberdar olmuştu.

Başımı kaldırıp Caelum'a baktım, beni dikkatle incelerken bakışlarının yüzümde yoğunlaştığını fark ettim. Beni sokaklarda çekerken elimi tuttu, sanki her an bir şeyin fırlayıp saldırmasını bekliyormuş gibi ilerliyordu. Yine de gözlerinde hâlâ şüphe vardı, sanki verdiğim güvenceleri görebiliyor ve mağara canavarını öldürdüğünden beri savaştığım şüpheyi biliyordu.

O anda ilişkimizde bir şeyler değişmişti ve Caelum bunu çok iyi biliyordu.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var yıldızım?" Caelum nefes alırken başını yana eğerek sordu.

"Sadece gerginim," diye yalan söyledim, düşüncelerimi ondan koruma ihtiyacı hissediyordum. Caelum'un niyetini ve bana olan takıntısını merak ettiğimi öğrenirse ne yapacağını bilemiyordum ama her ne olursa olsun, bunun iyi bir şey olacağını sanmıyordum ve etrafımdaki duvarlar biraz daha kapandı.

"Direniş'in güvenliğinde kalabilirdin," dedi, Melian ve diğerleri uzaktaki ara sokaklardan birinde erirken beni bir köşeye çekerek. "Orada sıcak ve rahat olur, seni sikimle uyandırmamı beklerdin."

"Şimdi tek önemsedığın bu mu? Ben senin için sikilecek bir şeyden daha fazlasıyım," dedim, sesim alçalarak. Onun imalarını ve bana olan arzusunu seviyordum ama ilişkimizin yoğunluğunu merak ettiğim anlarda, istediğim son şey bacaklarımın arasındaki deliğin ötesinde bir önemim yokmuş gibi hissetmekti.

Ara sokağın ortasında durdu ve aşağı bakarak beni uyardı. "Senin değerini çok iyi bildiğimi söylediğimde bana güven, Küçüğüm. Yerinin ne kadar doldurulamaz olduğunu çok iyi biliyorum. Bu yüzden seni tünellerde, hiçbir şeyin seni benden alamayacağı güvenli ve sağlam bir yerde beklerken görmeyi tercih ederim," dedi ve öne doğru eğilerek dudaklarını şefkatle alnıma dokundurdu.

Melian'ın endişelerini ve bu endişelerin benimkilerle birleşerek içimde bir endişe senfonisi yaratmasını görmezden gelmeye çalıştım. Bir şeyin kıyısında dans ettiğimi, gözümün önündekini kaçırdığımı hissediyordum.

"Beni boş zaman kadını sanmana neden olacak ne yaptım bilmiyorum Caelum, ama kesinlikle değilim," dedim dudaklarım yukarı kıvrılırken, ani küstahlığım karşısında kaşlarının yumuşamasını ve bir an önceki gerginliğin dağılmasını izledim.

"Henüz değil, her neyse. Bir gün rahat bir hayat yaşadığını görmeyi çok isterim," dedi ve bir ara sokağın köşesine doğru adım attı. Etrafindan baktı, Melian ve adamlarının uzaktaki gölgelerini takip ederken beni ana caddeye yönlendirdi. Ben açık alandan geçerken arkamdan yürüdü, meşale ışığının çemberlerinin dışındaki gölgelere sarıldı. Hançerimi kınından çıkarıp elime aldım ve bir kılıçtan daha az dikkat çeken küçük bıçağın verdiği rahatlıkla onu kavradım.

Sokağı çevreleyen evlerin pencerelerinden bana bakan her bir göz, sanki alarm çalacakmış, özgürlüğümüzün sonuçlarına katlanmaktan korktukları için bizi ihbar edeceklermiş gibi geliyordu. Başka bir dar sokağa daldık ve daha az maruz kaldığım için rahat bir nefes aldım.

"Benden sakladığın şey hakkında konuşacak mıyız?" Caelum fısıldadı, arkamdan yürürken sesi kısılmıştı. Ona dönüp bakmaya cesaret edemediğim için ciğerlerime dolan soğuk havayı hırıltılı bir şekilde içime çektim.

"Senden hiçbir şey saklamıyorum," dedim, sokağın karanlık bir köşesine doğru bakarken ve bana bakan hiçbir şeyin olmamasının tatlı rahatlığını hissederken.

Kavşağın ağzına geldik, Caelum omurgasını arkasındaki duvara bastırarak başka bir ana yola baktı. İki parmağını kaldırarak bana acele etmemi, arnavut kaldırımlı yolu geçip karşı taraftaki ara sokağa girmemi işaret etti. Oraya vardığımda bekledim, Caelum'un eğilip arkamdan yetişmek için acele etmesini izledim.

"Eğer benden bir şey saklamıyorsan, neden bazen bana baktığında hayalet görmüş gibi davranıyorsun, yıldırım? Son iki gün içinde bir şekilde düşmanın mı oldum?" diye sordu, ana caddeler arasındaki karanlık patikada ilerlerken yanımda yürüyordu.

"Neden benim düşmanım olasın ki Caelum? Biz aynı taraftayız."

"Öyle miyiz?" diye sordu, ben Melian ve diğerlerinden bir iz ararken bana bakıyordu. "Taraf olduğum tek şey seni ve beni güvende tutan taraf. Bunun ötesinde, bu dünyaya ne olduğu umurumda değil, bunun benim hakkımda ne söylediğini düşünürsen düşün."

"Diğer İşaretlileri kurtarmak hiç umurunda değil mi?" İzlerimde durarak sordum. Güvende kalmamı istemelerini anlıyordum ama hiç umursamamak çok acımasızcaydı.

"Sadece seni önemsiyorum," diye tekrarladı. "Bu göreve geldim çünkü bunu yapmamı isteyeceğini biliyordum. Bu insanlar senin için önemli, bu yüzden üzerime düşeni yapacağım. Ama bunu sadece *sana* olan sadakatimden dolayı yapıyorum, Küçüğüm. Direniş'e değil."

"Onlar da bizim gibi. Nasıl olur da onlara yardım etmek istemezsin?" Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak sordum, çünkü tek bir yerde kalmak çok riskli olacaktı.

"Bizim de onlar gibi olmamızın, kendi postlarını kurtarmak için bizi Sis Muhafızları'na atmalarına engel olacağını mı sanıyorsun? Sadakat iki tarafa da yayılmıyorsa sahip olmaya değmez," dedi ve sanki mağara canavarından beri düşüncelerimin nasıl dağıldığını hissedebiliyormuş gibi bana bir kaşını kaldırdı. Sanki ondan uzaklaştığımı, onu sorguladığımı hissedebiliyormuş gibi.

"Bu dürüstlük için de geçerli mi?" Beni boğazımın ön tarafından yakaladığında sinirlerimi bir kenara bırakıp yutkunarak sordum. Beni duvara doğru bastırdı ve taş yüzeyin beni yakalamasına izin verdi.

Bana sırtarak bakarken uzandım ve hançerimin sivri ucunu boğazına dayadım. "Bu değişir. Bir insanın duymaya hazır olmayabileceği bazı gerçekler vardır. Bazı ihmallere ya da yalanlara senin korunman için söylenir. Bu pek çok şey için geçerli, yıldızım," dedi, derisini parçalayana ve boynundan aşağı ince bir kan damlayana kadar keskin uca doğru eğildi. "Güven gibi, ama bıçağını boğazıma dayama eğilimin bana güvenmediğini düşündürüyor. Karşılığında sana güvenmemem gerektiğini mi anlamalıyım?"

"Mağara canavarını nasıl öldürdün Caelum?" Aklıma tüm soruları getiren olaya tutunarak sordum.

"Ölmemi mi tercih ederdin?" diye sordu, sesi acı doluydu.

"Tabii ki hayır! Sadece *nasıl olduğunu* anlamak istiyorum. *Viniculum'unuzun* gücü nedir ki yarattığı bir hiç haline getirebildiniz?"

"Görüyorum ki Melian yine konuşmaya başlamış," diye iç geçirdi, başını salladı ve bıçağımın derisini çizmesini umursamıyormuş gibi göründü. "Aranızdaki mesafenin sebebinin o olduğunu bilmeliydim."

"Bu doğru değil mi?"

"Bu doğru. *Viniculum*'umuz aynı," dedi ve bir eliyle boynumdaki beyaz ve siyah girdaplı çizgilerin tepesine dokundu. "Bu, içimizde aynı büyü'nün aktığı anlamına geliyor. Senin yapamadığın hiçbir şeyi ben yapamam, Küçüğüm."

"Benim sihrim bir adamı kara çevirdi," diye karşı çıktım, kahkaha atarak. "Et ve kemik yığınının değil."

"Beyaz Kış Sarayı içindir." Bir parmağını kendi boynundaki beyaz çizginin üzerinde gezdirdi ve dokunuşuna karşılık olarak hafifçe parıldayan çizgiye dikkatimi çekti. "Siyah Gölge Sarayı içindir. Bu, Fae'lerimizin her iki Saray'dan da bir ebeveyne sahip olduğu ve içlerinden her iki büyü türünün de aktığı anlamına gelir. Senin *Viniculum*'unun Kış tarafına doğru bir eğilimin var gibi görünüyor, ama ben Gölgeler'e doğru sapıyorum ve onlar en şiddetli büyü türlerini kontrol ediyorlar. Yani evet Küçüğüm, *seni tehdit ettiği için* bir mağara canavarını et ve kemik yığınının çevirdim."

Viniculum'un bu şekilde çalıştığını düşünmemiştim ama beni tehdit etmesine rağmen Caelum'un da hayatı için savaşması gerekmişti.

Sorularımın en kötüsünü geri püskürtmek için yeterince mantıklıydı, ama hala bir şey kaldı, adını koyamasam da bana baskı yapıyordu.

Alnımı göğsüne yasladım, elinin hâlâ boğazımın önündeki baskısı bana her şeyin bu kadar kısa sürede ne kadar değiştiğini hatırlattı. Hançerimi boğazından çekerek iç çektim. "Özür dilerim."

"Seni bana karşı kışkırtmalarına izin verme. Bunu senin iyiliğin için değil, kendi çıkarları için yapıyorlar. Her zaman senin iyiliğini düşüneneğim Estrella," dedi ve boğazımı bırakıp başımın arkasını kavradı.

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum. Çünkü seni her zaman seveceğim. Bu kadar basit."

"Bu an ne kadar dokunaklı olsa da, bunun akıl almaz derecede imkânsız olduğunu belirtme ihtiyacı hissediyorum," dedi bir erkek, ara sokağın ağzına adım atarak.

Yüzü köşeliydi, lekesizdi ve gözleri gecenin içinde kehribar renginde parlıyordu. Vücudu, Tanrıların çizimlerini inceledikten sonra beklediğimden daha inceydi ama kulaklarının sivri uçları fener ışığında görüldüğünde ne olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmıyordu.

Fae.

OceanofPDF.com

W Sis Muhafızları'nın Tradesholde'da olduğunu biliyordum ama tahmin edildi ve Fae olabilir olmak PUSUDA içinde ve Gölgeler kendilerini, demir silahlarıyla onları öldürmek için eğitilmiş muhafızlar tarafından fark edilmeden.

Caelum sırtındaki kından bir kılıç çıkararak beni arkasına itti ama Fae'nin dikkati benim üzerimdeydi, sanki Caelum onun için önemsizmiş gibi, boynundaki benimkiyle aynı olan işarete rağmen.

"Söylentiler doğruymuş demek ki. Bir insan eşi var," dedi Fae bana, bize doğru ilk adımı atarken sesi sempatikti. "Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin seni teslim ettiğinde çok mutlu olacağını sanmıyorum."

Yutkundum, bu ifadenin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin benimle ne ilgisi vardı? Mührüm farkındalıkla karıncalanıyor gibiydi, sanki Fae erkeğinin sözlerindeki tehdidi hissedebiliyormuş gibi tenimde uğulduyordu.

"Aynı İşarete sahibiz," diye fısıldadım, kelimeler aramızda dolaşıyordu. Fae gözlerini bir an için Caelum'un Mührü'ne dikti, onu düşünürken başını yana eğdi.

"Demek öyle," dedi, tehditkâr bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırarak.

"Git," diye emretti Caelum, beni ara sokağa geri itmek için arkasına uzanarak. Bir mağara canavarıyla savaşılabilecek güce sahip olabilirdi.

ama Fae'lere karşı koruma sağlamıyorlardı. Onu bırakamazdım.

Ben olsam yapmazdım.

Hançeri kalçamdaki kınından çıkardım, Fae dünyayı umursamadan bize doğru yürürken Caelum'un arkasında kaldım. Caelum beni daha da arkasına itti ve geniş gövdesiyle görüşümü engelledi.

Vücudu ileri doğru hareket etti ve kılıçları birbirine çarparken Fae erkeğinin saldırısına kendi saldırısıyla karşılık verdi. Caelum Fae ile dövüşmek için ileri doğru adımlar atarken, vücudunu diğeriyle birlikte hareket ettirmesini izledim.

Ona dövüşmeyi kim öğretmişse, iyi öğretmiş. Sis Muhafızı'nda hiç görmediğim akıcı bir zarafetle hareket ediyor, havayı tehlikeli bir güzellikle bıçaklıyordu. Bıçağı Fae erkeğini kolundan yakaladı, kesik hemen iyileşmediği için yarayı çevreleyen deri cızırdadı. Ağzım açık kaldı, Caelum'un altın kabızalı büyüleyici kılıcının demir bıçakları olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Fae kolundaki kesiğe bakıp yüzünü buruştururken bir adım geri çekilerek, "Şimdi bu demir kılıcı nereden buldun, evlat?" diye sordu. Caelum'un duruşunu ve silahının kabzasını tutuşunu incelerken onu çok daha büyük bir saygıyla izledi.

"Babam," diye cevapladı Caelum, Fae erkeğinin göğsüne saldırırken çenesini yukarı kaldırdı. Erkek, Caelum'un kılıcından zar zor kaçarak yan tarafa geçti. Uyum içinde hareket ettim, Caelum'un bacaklarının etrafında döndüm ve Fae'yi uyluğunun etli kısmından kestim, sonra geri çekildim. Dikkatini tekrar bana çeviremeden eğilip Caelum'un arkasına geçtim, Fae bir adım geri atıp bacağından fişkırان kana bakmak için durakladı.

Ben izlerken kanama saniyeler içinde yavaşladı, pantolonunun kumaşının altındaki et kendini tekrar bir araya getirdi çünkü bıçağım demirden dövülmemişti.

Caelum Fae erkeğinin dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek bana doğru döndü ve beni kollarımın altından yakaladı. Beni ayağa kaldırdı, yanımda koşarak beni ara sokakta ters yöne doğru itti. Sokaklarda dolanarak ve mümkün olduğunca karanlık olanlardan uzak durmaya çalışarak son sürat koştuk.

Bir el ağzımı kapattı ve biri beni yanıımızdaki ara sokağa çekti. Caelum yanımda homurdanarak karanlık yola düştü.

yanımda. Dirseğimi bana dokunan adamın karnına sapladım ve Melian'la birlikte bana bakarken kanlı hançerimi Jensen'in yüzüne doğrultmak için döndüm.

"Bir Fae var," dedim, Caelum bir elini enseme dolayınca nefesim kesildi. Bu bir sahiplenme gibiydi ama onun yanında güvende olduğumu ve Caelum'un yoluna çıkması dışında onunla hiç ilgilenmiyor gibi görünen erkeğin merhametine kalmadığımı bilmesi gerekiyordu.

Jensen dişlerini sıkarak, "Şehir onlarla kaynıyor," dedi.

"Bu normal mi? Şehrin çok sıkı korunmadığını düşünemiyorum," dedim. "Burada olmalarını beklemiyordum, hayır," diye cevap verdi Melian. "Biz

Calfalls'da kaç tane İşaretli hapsolmuş olursa olsun, ben olsaydım buradan geçmezdim. Uzun yoldan giderdik." Omzunun üzerinden Beck'e baktı.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Jensen, ara sokağın ağzına bakıp Fae dostumuzun bizi takip edip etmediğini görmek için beklerken.

"Yolu göster," diye kabul etti, yüzü acı dolu bir maskeye dönüşmüştü.

"Peki ya Duncan?" Etrafta hiçbir yerde bulunamayan diğer adamı ararken sordum. İşaretli değildi; şehri arayan Fae'ler için değerli değildi.

"Öldü," dedi, bir elini omzuma dokundurdu ve beni Jensen'ı takip etmeye itti. Caelum yanımda hareket etti ve durup ne olduğunu sormam için yeterli zaman yoktu.

Eğer Duncan çoktan gitmişse, Melian'ın yüzündeki acı çizgilerine rağmen, biz güvende olana kadar bekleyebilirdi. Jensen'ı takip ederken kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim, Fae'nin bana bakışı yüzünden kulaklarım çınlıyordu.

Sis Muhafızları ve Vahşi Av'ın bana bakışlarıyla.

"İşaretlerimiz sadece Fae'lere mi özgü?" Tünellerdeki diğerlerini hatırlamaya çalışarak, aynı renklere sahip bir başkasını hatırlamaya çalışarak sordum. Beyaz işaretler vardı. Siyah işaretler de vardı ama beyaz ve siyahın iç içe geçtiği tek işaret Caelum ve benimkiydi.

Melian ve Beck arkamızdan gelirken Caelum koluma girerek beni Jensen'ın arkasından takip etmem için yönlendirdi. "Zamanı değil. Gidelim, Küçüğüm," diye mırıldandı, ilerlememi sağlamak için elini sırtımın küçük kısmına koydu.

Tanrılar Kitabı'ndaki Fae'lerin yüzlerindeki işaretlere yeterince dikkat etmemiştim, yüzlerindeki ruhani çizgileri incelemekle çok ilgilenmiştim, ama

Bir tanesi aklımda kaldı. Bacaklarım altımda bükülecekmiş gibi hissederken içimden inkâr akıyordu.

Ara sokaklardan geçtik, cesaret edebildiğimizde şehrin sokaklarında gezindik. Jensen ahırların yanındaki tüneli kapatan taş levhayı bulup kenara çekti ve Melian ile Beck aceleyle yetişmeye çalışırken hepimize içeri girmemiz için işaret etti. Duraksadım, Melian ve Beck'in dar geçitte önden gitmelerini bekledim. İçeride birbirimizin yanından geçemeyeceğimiz kadar küçüktü ve karanlık bir köşeden kıvrılınca şehre girdiğimizden çok daha uzun olduğuna inandım.

Demirin geldiğini hiç görmedim; çok geç olana kadar havadaki kıpırtıyı hiç hissetmedim.

Ateş kolumu yardı, pazumun etli kısmını kesti, ben yana ve Caelum'un çerçevesine doğru sarsılırken etimi yaktı. Fırlatılan bıçak önümdeki taş duvardan sekerek bir takırtıyla ayaklarımın dibine düştü ve midem bulantıyla altüst oldu. Beni yakaladı, vücudunu sırtıma doladı ve beni kollarının beşiğine sıkıştırdı, o sırada ona vurmuş olması gereken şeyle homurdandı.

Daha fazla demir benim içindi.

"Gir şu lanet tünele!" diye emretti, tekrar sarsılırken beni ileri itip kendisinden uzaklaştırdı. "Git!"

Melian önüme geçip beni daha derine çekerken kolumu sıkıca kavrayıp kan akışını durdurmaya çalışarak aceleyle girişe doğru ilerledim. Omzumun üzerinden bakıp Caelum'un beni takip etmesini bekledim. O ve Jensen kısa bir an için göz göze geldiler, aralarında bir anlayış geçti. Bir düzine Sis Muhafızı köşeyi dönüp tünele doğru ilerlemeye başlayınca Jensen kapağı kapatarak bizi askerlerden gizledi.

"Hayır!" Melian'ın elinden kurtulup kendi başıma hareket ettiremeyeceğim kadar ağır olan taşa vurarak çığlık attım. "Açmama yardım et! Parmaklarımla taşı parçalayarak bağırdım. Tırnaklarım pürüzlü yüzeyde kırıldı, çılgınca çabalarken parmaklarımın uçları yırtıldı.

"Estrella, dur," dedi Melian arkamdan yaklaşarak. Elleri omuzlarımın üst kısmına indi ve beni Caelum'a ulaşmamı engelleyen taştan uzaklaştırdı. "Gitmek zorundayız."

"Onu bırakmayacağım!" İtiraz ettim, nefesim kesilirken ondan uzaklaştım. "Onu geride bırakmaya bu kadar istekliysen sen git. Bırakmayacağım."

"İnatçı aptal," dedi hayal kırıklığıyla başını sallayarak. Beck kolundan çekerek onu tünellerde ilerletti ve ben beklerken beni geride bıraktı. Eğer Caelum bir şekilde başarır, onlara yetişebileceğimize inanmak zorundaydım çünkü Direniş'e geri dönmenin başka bir yolunu bilmiyordum ve gidecek başka yerimiz de yoktu.

Eğer başaramazsa ne yapacağımı düşünemiyordum.

Taş bariyerin diğer tarafından kavgaya sesleri geliyordu ve ben beklerken iki adama karşı yığılmış olan ihtimaller aşılamaz görünüyordu. Yine de, acı dolu homurtular ve dehşet çığlıkları beklerken her an taşın kenara itileceğini ve Sis Muhafızlarının benim için geleceğini düşünerek her şeyi tüketiyordu.

Tehdit karşısında kolum zonkluyordu, beni yakalayan demir bıçağın açtığı yara etimi asit gibi yakıyor gibiydi. Ben Fae değildim. Sadece ruhlarımızı birbirine bağlayan eş bağı sayesinde bir insan bedenine hapsolmuş bir Fae ruhunun yankısıydım. Demir bana bu kadar zarar veriyorsa, bir Fae'nin kendisine ne yaptığını hayal bile edemezdim.

Havada dolaşan kötülük kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Son bir haykırış gecenin içinde çınlarken ellerim titredi. "Estre-"

Adımın başlangıcı havada yankılandı ve kalbimin boğazıma fırlamasına neden oldu. Beni çağıran Caelum'un sesi değildi.

Ama Jensen'ın.

Yutkundum, biri diğer taraftaki taşla vurunca geriye doğru bir adım attım. Taş aniden yana kayd, tünelin girişine adım atan bir adamın gölgesi tüneli arkasından kapattı.

"Caelum?" Yüzünü saran gölgeler onu benden gizlerken sordum. Bana doğru adım attı, ışığa çıkarken gölgeler onu serbest bıraktı. Kıyafetlerine ve yüzüne kan sıçramıştı, kılıcını kaldırıp elinde tuttuğu bir kumaş parçasını sürüklerken gözleri normalden daha açık görünüyordu, kını içine geri soktuğu kılıçtaki kanı temizliyordu. "Jensen nerede?" Korku beni tüketirken alt dudagım titreyerek sordum.

Aşık olduğum adam bu değildi. Bu, bir mağara canavarını yok eden, peri büyüyle lekelenmiş bir adamdı.

"Öldü," dedi başını yana eğerek. "Umurunda mı yıldızım?"

Duraksadım, gerçekten umursayıp umursamadığıma karar vermeye çalıştım. Bir insan olarak Jensen için değil ama bir İşaretli'nin daha hayatının boşa gitmesi için. "Onu sen mi öldürdün?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlık duyarak sordum.

Caelum sırttı, yüzünde kötücül bir şey parlıyordu. "Hayır, ama onu ben de kurtarmadım."

OceanofPDF.com

W Melian ve Beck'e tünelin sonunda yetişti ve onları gizli girişin hemen ötesindeki ağaçlık alanda beklerken buldu. Şehirde. "Jensen?" diye sordu ama yüzündeki kederli ifadeden diğer adama ne olduğunu zaten biliyordu.

Gerçi Caelum'un buna kendi isteğiyle izin verdiğini bilseydi ölmüş olacağından şüpheleniyordum. Sırf benimle bir sınırı aştığı için başka bir adamın ölmesine izin vermiş olabileceği düşüncesi kafamı kurcalıyordu. Yine de, öldürdüklerinin kanıyla lekelenmiş olsa bile Caelum'un yanımda olmasından duyduğum rahatlamayla yüzleşmeye başlayamadım. Ama yaptıklarının idraki, sanki şoktaymışım da gerçekliğin içime işlemesini ve beni bütünüyle yutmasını bekliyormuşum gibi, ulaşamayacağım bir yerde duruyordu.

Kaçış tüneline çıktıktan sonra bir saat boyunca yürüdük, ormanın içlerine doğru ilerledik ve şehri arkamızda bırakarak uyumak için güvenli bir yer aradık. Burada bizi sıcak tutacak mağaralar yoktu, sadece Harabe Adası'nın çorak tarlaları ve ormanlık arazileri bizi barındıracaktı.

"Dinlenmemiz gerek," dedi Melian, büyük ağaçlardan birinin altına sıkışmış açık bir noktadaki karı tekmeleyerek. Beck ağacın gövdesine yaslandı ve Melian'ı onun açık bacakları arasında kendini yere bırakıp sırtını onun göğsüne yasladı. İkiisi arasındaki pratik ve samimi anı merakla izlerken bir an sessiz kaldım.

"Geri dönmeliyiz," dedi Beck sessizliği bozarak, Caelum kardan başka bir yeri temizleyip Beck'in yaptığı gibi otururken. Beni belimden kavradı ve aşağı çekerek karların içine gömülmemi sağladı.

kucaklamasının beşığı. Vücudunun sıcaklığı içime işliyor, bir daha ısınacağından emin olmadığım yerlerimi ısıtıyordu.

Keşke beni mağaralara geri dönmeye, Calfalls'da saklananları ve acı çekenleri görmezden gelmeye ikna etmesine izin verseydim.

"Buraya kadar geldik. Calfalls'daki insanlara ulaşmalıyız," dedi Melian, evin aksi yönüne bakarak. "Belki de Beck şehrin etrafındaki uzun yoldan geri dönmeli ve diğerlerini nöbet tutmaları konusunda uyarmalı, böylece acil bir durum dışında kimse tünellerden ayrılmamalı. Eğer Fae'ler bu kadar kuzeydeki şehirlere çoktan sızmışlarsa, hiçbir yer güvenli değil demektir."

"Seni burada korumasız bırakmayacağım," dedi Beck, kolunu Melian'ın beline daha sıkı dolayarak. Aralarında sıradan bir ilişkinin ötesine geçen bir şeyler vardı ama Melian ile Duncan arasında da benzer bir ilişkinin ipuçlarını görmüştüm.

Direnış'te her şey farklıydı.

Melian içini çekti ama başını salladı, Fae'ler her yerdeyken onun yanından isteyerek ayrılmayacağını kabul etti.

"Harap Şehir'i hiç gördün mü Estrella?" Melian sordu.

"Hayır" Başımı sallayarak, cevabı zaten bildiğinden emin olduğumu hissettim. Calfalls'u kendi gözleriyle gören pek fazla insan olduğunu sanmıyordum. İnsanların terk edilmiş ve yıkılmış bir şehre gitmesi pek sık rastlanan bir durum değildi.

"Hepimiz hayatımız boyunca bir kez görmeliyiz. Son savaş sırasında Fae'lerin yarattığı yıkıma tanıklık etmeliyiz ki şimdi neyin tehlikede olduğunu gerçekten anlayabilelim. İkiniz de aranızdaki her neyse ondan daha büyük kaygılar olduğunu anlamalısınız," dedi ve Beck'e dönüp onaylarcasına başını salladı.

"Neden Harap Şehir'deler?" diye sordum. Tüm yaşamdan yoksun olan bu yer, yaşayan, nefes alan insanlardan oluşan bir koloni için tuhaf bir seçim gibi görünüyordu.

"Kimse oraya bakmayı düşünmüyor," dedi başını öne eğerek. "Ama eğer Fae'ler Sis Muhafızlarıyla dolu şehirlere sızmaya istekliyse, hiçbir yer güvenli değildir."

İçimi bir korku kaplarken başımı Caelum'un omzuna yasladım. Başka bir katalizöre ulaşmıştık, güvenliğimiz elimizden alınmıştı. Ancak bu kadar istikrarsızlığı kaldırabilirdim. Gözlerim kapanırken ancak bu kadarına tahammül edebilirdim.

Caelum'un kış kokusunu içime çektim, Fae İşareti'nin uğultusu kış yeşilinin nefesiyle aramızda süzülüyordu. Başkasına ait olduğu bilgisi - eğer Fae bizim için gelirse asla gerçekten benim olamayacaktı - diğerleri uykuya dalarken ona daha sıkı sarıldığımda aramızda dolaştı.

İlk nöbeti Caelum aldı, nazik parmakları ve mırıldandığı sözlerle beni uyumaya ikna ederken başımı nazikçe kucakladı. Gözlerim kısa bir an için açıldı ve onun karanlık gözlerini sanki dünyasında başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana bakarken buldum.

Gözlerim son kez kapanırken, "Cevapları aramaya devam edersen, yıldızım, muhtemelen onları bulacaksın," diye mırıldandı.

Uyku beni ele geçirdi, o uğursuz sözler ve içlerindeki uyarı beni dokunulmaması daha iyi olan rüyaların derinliklerine taşıdı. Peri'nin canavarlarını, Peçe'nin ötesindeki canavarların sisin ötesine geçip insanlar âleminde yeni evlerini kurduklarını hayal ettim. Yıkımı, Brann'ın rüzgârda savrulan küllerini ve dünyayı yerle bir ederken bana doğru ilerleyen bir Fae erkeğinin iri cüssesini hayal ettim.

Uykumda çırpındım, yanağıma değen soğuk toprak beni sarsıp uyandırana kadar bir o yana bir bu yana yuvarlandım. Caelum altımdan gitmişti, bedeninin sıcaklığı uyuduğum yerde yoktu. Kendimi yukarı doğru ittim, etrafımdaki karanlığa baktım ve ateşin etrafındaki yoldaşlarımın uyuyan bedenlerini saydım.

Melian. Beck. Ama Caelum yok.

Ayağa kalkarak gece için kamp kurduğumuz ağaçlık alana baktım. Ağaçların arasından çıkıp yanlarındaki karla kaplı çimenlere bastığımda soğuk hava yanaklarımı öptü. Diğerlerini uyandırmamaya dikkat ederek, gecenin bir yarısı yanımdan ayrılan adamı aramak için ormanın derinliklerine doğru ilerledim.

"Caelum?" Seslendim, sesim ormanın sessizliğinde cesaret edebildiğim kadar yüksekti. Ona bir şey olmuş olabileceği korkusu beni tüketti ve ellerim pelerinime diktiğim ceplere soktuğum yerde titredi. Umutsuzca bulmam gereken adamdan herhangi bir iz bulmak için patikanın etrafına bakarak döndüm. Eğer ben uyurken ona bir şey olduysa kendimi asla affetmeyecektim.

Ona güvenme konusundaki tereddütlerime rağmen birlikte gitmemiz gerekiyordu. Aramızda bilmemi istemediği şeyler varken kendimi ona tüm kalbimle veremezdim ama gitmesine de izin veremezdim.

Ağaçların arasından bir figür çıktı, gölgeler ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Önümdeki açıklığa çıktı, yukarıdaki ay sadece Caelum kalana kadar karanlığı kovaladı.

Bana baktı, çenesi hafifçe göğsüne gömülmüştü ve gözleri bir an için normalden daha hafifti. "İşte buradasın," dedim, yarı rahatlamış bir iç çekişle. O yaşıyordu. Güvendeydi.

Korkunç biri olsa bile.

"Her şey yolunda mı?" Ona masumca gülümserken başımı yana eğerek sordum, sanki derisinin yüzeyinin altında gizlenen canavarı hissedemiyormuşum gibi: eş bağının onu dönüştürmek istediği canavarı.

Ama onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu biliyordum. İçimde sallanırken ne kadar nazik olabileceğini ve uyuduğumu sandığında, sanki gerçek olduğuma kendini tam olarak ikna edememiş gibi tenimi ne kadar tatlı bir şekilde okşadığını biliyordum.

Ve ben de onunkiydim.

"Uyuyor olmalıydın," dedi, bana doğru bir adım atarken derin sesi aramızda yuvarlanıyordu.

"Sen de öyle yapmalısın," dedim. Nöbet sırasının Beck'te olması gereken zamanı geçirdiğimizden şüpheleniyordum ama Caelum ormanda tek başına dolaşırken diğer adam uyuyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Her zaman çok meraklısın," diye yanıtladı parmaklarını çenemin altına sokarak. "Bu soruların cevaplarını almaya hazır mısın yıldızım?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, sözcükler amaçladığımdan çok daha kısık bir sesle çıkmıştı. Karşımdaki adamla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum; canavar sanki gölgelerle dolu gökyüzüne ayı asmışım da beni bütünüyle yutmaya niyetliymiş gibi bana bakıyordu.

Elimi yanımdan tuttu ve göğsüne, kalbinin hemen üzerine yaslamak için kaldırdı. Mırıldandı, bana bakarken sesi elime çarparak gürlledi. "O zaman neden sana o güzel kafanda dans eden tüm o soruları unutturmuyorum?" diye sordu, pelerinini serdi ve beni karla kaplı zemine doğru çekti. Onu takip ettim, bana bu şekilde baktığında onu her yerde takip edeceğimi biliyordum.

Beni pelerininin üzerine yatırdı, sonra pantolonumun bağcıklarını çözdü, kalçalarımın üzerinden çekiştirerek soğuk havanın beni irkiltmesine neden oldu. Gülümseyerek pantolonumu bacaklarımdan sıyırdı ve botlarımı da onlarla birlikte yere bıraktı. Ben şok içinde ona bakarken bacaklarımı iki yana açarak kalçalarımın arasına yerleşti.

"Henüz iyileşmedin mi, Küçüküm? Çünkü seni tekrar kıracağım," diye mırıldandı ve kendi bağcıklarını çözmek için uzandı. Aletinin başı bana doğru sürüklendi, klitorisime defalarca çarptı ve içime bir zevk sarsıntısı gönderdi.

Caelum beni korkutuyordu ama yine de onu istiyordum.

Yavaşça içime girip beni saldırısına açtı, içimi doldurduğu anda inledi, taşakları kıcıma yaslandı ve vücudu benimkinin üzerine eğildi. Beni kavrayarak yavaş ve sert bir tempo tuttururken bir kolunu omuzlarımın altına kaydırды.

Aletinin içime doğru her sürüklenişi ruhumda yankılanıyor, göğsümden zevkli bir inilti çıkarıyordu. "Bunun için ne gerekiyor, Küçüküm?" diye sordu, ışıltılı bakışları benimkine odaklanmıştı. Beni esir aldı, yüzündeki ifadenin yoğunluğu ciğerlerimin işlevini yitirmesine neden oldu.

"Neye mal olacak?" Ellerimi sırtına dolayarak sordum. Tırnaklarım gömleğine batıyor, onun sahip olmasıyla birlikte zevk içime yayılıyordu.

"Benim sana aşık olduğum kadar senin de bana aşık olduğunu kabul etmen için ne gerekiyor? Kalbinin benimkiyle birlikte attığını kabul etmen için?" diye sordu, elini kalbimin göğsümden attığı noktaya dokundurarak.

Beni hareketsiz tuttu, parmaklarını moraracaklarını bilene kadar tenime batırды.

"Caelum," diye nefes nefese kaldım, kelimelerine karşı gözlerimi sıkarak kapattım. Onları vermek istemiyordum, bu son parçamdan vazgeçmek istemiyordum.

O da sahip olduğunda ne olacaktı?

"Söyle yıldızım," diye emretti, bir parmağını klitorisime dokundurarak. Dikkatlice daireler çizdi, asla beni orgazma ulaştıracak kadar vermedi ama kalçalarıyla derin, yavaş itişler yaparak içime girip çıkarken beni çılgına çevirdi.

Aletinin etime sürtünen her çıkıntısı, içimdeki o zor noktaya yaptığı her baskı beni çılgına çeviriyordu. Diğer elini göğsümden kaldırdı, karnımın alt kısmına bastırды ve içimdeki ağrının artmasına neden oldu. "Tanrılar," diye inledim.

"Ben senin Tanrınım," dedi sırıtarak, yüzünde muziplik dans ediyordu. "Şimdi bana beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye hıçkırdım, kelimeler içimde var olduğunu bilmediğim bir yerden kopup gelmişti. Sanki her zaman aramızda, dışarıda asılı kalmaları gerekiyordu.

dünyanın bilmesi için açık.

"İsteddiğini biliyorum, Küçüğüm," dedi nazikçe, klitorisimi daha sert çalıştırıp içime daha hızlı girerken bakışlarını sempati dolduruyordu. "Şimdi Tanrın için geliyorsun."

Yıldızları gördüm, bedenim onun emrini yerine getirirken görüşüm gecenin karanlığıyla doldu. O anda ona sahipti. Bedenime. Kalbimin.

Ben.

Peşimden gelirken içimi ısıttı, göğsü benimkine inerken ve ağırlığıyla beni sararken kulağıma tatlı sözler mırıldandı.

İçimi hemen bir korku kapladı, dile getirmek istemediğim her şeyi hatırlattı. Hırpalanmış amımdan kurtulurken nazikti, bacaklarımın arasında dölün serbest kalıp kalçalarımı kapladığı boşluğa bakıyordu.

Elini indirdi, iki parmağıyla topladı ve yüzünde muzaffer bir ifadeyle tekrar içime bastırdı. Ürpererek yutkundum, bakışlarındaki canavar yüzeye o kadar yakındı ki sonumla yüzleşebileceğimi düşündüm.

Ama pantolonumu ve botlarımı giymeme yardım etti, sanki tüm dünyamı bir kez daha alt üst etmemiş gibi beni Melian ve Beck'in uyumaya devam ettiği yere geri götürdü.

Sırtını ağaca yasladı, nefesi boynumu gıdıklayacak şekilde beni kendine doğru çekti.

Bir daha asla uyuyamadım, etrafımızdaki gölgelere bakmakla meşguldüm, etrafımda döndüğünü hissettiğim kötülüğün beni bulmasını bekliyordum.

■ Calfalls'un tepesindeki nehre yaklaşırken Beck ve Melian önümüzde, Caelum'un yanında yürüyorlardı. Nehre hızlı bir bakış Uçurumun kenarı, bir zamanlar beyaz ve gümüşten pırıl pırıl kulelerin yerinde moloz yığınının başka bir şey olmayan müreffeh bir şehrin kalıntılarını gösteriyordu. Binaların metal ve taşları bükülmüş ya da parçalanmış, bize aşağıdaki yıkımın mükemmel, panoramik bir görüntüsünü veriyordu. İnce bir kar örtüsüyle kaplıydı ve güneşin yansımasıyla yüzyıllar öncesinin dehşetini maskeliyordu.

"Bunu ne yapmış olabilir?" İçten içe cevabı zaten biliyor olsam da sordum. Efsaneleri duymuştum.

Peçenin ardındaki canavarlara dair ibretlik bir hikâye olarak adının fısıldandığını duydu.

O Fae'lerin en kötüsüydü. Düşünmeden öldürebilen ve tüm şehirleri dize getirebilen yaratıkların en kötüsü. Tıpkı bir zamanlar parlayan bir şehre yaptığı gibi.

"Caldris. Ölülerin *Tanrısı*," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Melian. Harap Şehir'in içinden akan devasa şelaleyi besleyen nehre yaklaşırken ayaklarının dibindeki yere tükürdü. "Tanrıymış, hadi oradan. Böyle bir şeyi yapabilecek bir canavarın kutsal hiçbir yanı yok."

"Ama... nasıl? *Neden*?" Böyle korkunç bir şey yapmak için gereken öfkeyi düşünerek sordum. Caelum yanımda sessiz duruyordu, yüzyıllar öncesinden kalan katliamın kanıtlarına bakıyordu, gözlerinde nefret gibi bir şey yanıyordu.

Bu duyguyu çok iyi anlıyordum.

"Burası onun şehriydi," diye açıkladı Melian, nehir boyunca uzanan bir patikaya yaklaşıırken. Akıntıdan kayalar yükseliyordu, Beck ilk kayaya atlayarak önden giderken Melian bana doğru döndü. "Burada yaşadı, burada yaşayan insanların ona iddia ettiği Tanrı gibi tapmasına izin verdi. Kral Bellham onların ne olduğu hakkındaki gerçeği ortaya çıkardığında, Fae'lerin çoğu gerginlikler yatışana kadar Alfheimr'a geri kaçtı. Atalarımız tarafından yazılan metinlere göre, Caldri insanların aleminde, insanların ona baktığı değerli şehrinde kalmayı seçti," diye açıkladı Beck nehir boyunca ilerlerken ilk taşın üzerine atlayarak. "Ama Calfalls ona sırt çevirdi ve bir zamanlar ona tapan insanlar ona saldırdı. Onu demirle bıçakladılar ve zaferlerini dalgalandırmak için şehrin üzerindeki darağacına astılar."

"Ama onu demirle bıçakladılarsa nasıl hayatta kaldı?" O ilerlerken ben de ilk taşın üzerine atlayarak sordum. Caelum arkamda durup düşüp şelalenin ölümcül damlalarında kaybolmadığımdan emin olurken, onun sözlerine olan ilgimi inkâr etmeye çalışarak dengeme odaklandım.

"Demirin onlara karşı kullanılabileceği bilgisi yeniydi ve kalbinden bıçaklanması gerektiği açıkça bilinmiyordu. Vücudunda bıraktıkları bıçaklarla onu zayıflattılar, böylece cesedi olduğuna inandıkları şeyi parçaladıkları sırada saatlerce bilincini kaybetti. Ancak o gece tekrar uyandı ve kurtulmayı başardı, yaralarının en kötüsünü iyileştirmek ve etini tekrar bir araya getirmek için karanlık bir köşeye süründü. Ertesi sabah onun kayıp olduğunu fark ettiler ve o da tüm şehri ve içindeki herkesi yerle bir ederek yaptıklarının intikamını almaya çalıştı."

Göğsümü titreten acıma duygusunu görmezden geldim ve bu durumda ne yapacağımı merak ettiğim anı bir kenara ittim. Ona sırtlarını dönmeden önce zalim bir Tanrı olup olmadığını bilmek imkansızdı, ama parçalanmış bir bedenle uyanmak...

Bir sonraki taşla atarken ürperdim. "Ama en başta neden ona düşman oldular? Onlara karşı zalim miydi?"

"Böyle bir şeye layık olmadığını bildiği halde kendisine tapınmalarına izin verdi. Fae'ler ayaklarının altına kurbanlar sermemize izin mi veriyor? Onların önünde kendimizi kanıtlamak için; bu bir aldatmacaydı. Onlar İlkelerin çocukları olabilirler ama biz de aynı şekilde bir İlkel tarafından yaratıldık. Neden onlar bizden üstün olsun ki?" Melian dedi ki.

Yüzyıllardır süregelen gerginliğe yol açmış olması gereken açık güç dengesizliğini görmezden geldim. "Ona ne yaptılar?" İçimde dönen mide bulantısını bastırmak için yutkunarak sordum.

"Belki de bazı şeylerin geçmişte kalması daha iyidir, yıldızım," dedi Caelum nazikçe, nehrin karşısındaki patikayı oluşturan düzinelerce yolda ilerlerken arkamdaki taşın üzerine atlayarak.

"Onu bir et parçası gibi asmak dışında mı?" Melian, tüm insanlığın gurur duyması gerektiğine açıkça inandığı hikâyesine memnuniyetle devam ederken acı bir kıkırdamayla sordu.

Ölüler Tanrısı'nı alt ettikleri zaman, ama ne pahasına?

"Bacaklarını vücudundan ayırdılar ve çok sevdiği horozunu testereyle kesip domuzlara yedirdiler. Bağırsaklarının asılı olduğu yerden yere sarkmasına izin vererek karnını deştiler ve kuşların göz çukurlarını gagalamasına izin vermeden önce delici mavi gözlerini kafatasından kopardılar."

"Bu korkunç," dedim, bana yönelttiği bakışlara karşı sabit durarak.

"Bunu yapabilecek bir adamın daha azını hak ettiğini nasıl düşünebilirsin?" diye sordu, son taştan nehrin diğer tarafındaki kıyıya atlayarak. Melian'la başlangıçta umduğum kadar çok ortak noktamız olup olmadığını merak ederek peşinden gittim. Fae'ler düşmanım olsa da, benim için ne hazırlamış olurlarsa olsunlar, ben böyle bir zalimlik yapamazdım ve asla yapamazdım. "Artık ölülerimizi yakmamızın sebebi o. Onları mezarlarından kaldırdı ve yaşayanlara saldırmalarını emretti. Ordusu her ölümle daha da büyüdü ve yaşayan kimse kalmadığında, onlara tüm binaları yok ettirdi. Kendilerini birer birer molozların içine gömdüler ve şehri bir mezar haline getirdiler."

"Eğer öldüğünü düşündüğümüz bir erkeğe böyle bir şey yapabiliyorsak, gerçekten daha iyi miydik?" Caelum sessiz bir destekle elinin sıcaklığını omzuma koyduğunda iç geçirerek sordum.

Melian genellikle Caelum'a sakladığı en sert bakışlarından biriyle beni delip geçtiğinde solmak istedim ama gözlerini devirdi ve topuklarının üzerinde döndü. "Senin gibi birinin senden daha güçlü biri tarafından yenilmenin ne demek olduğunu anlayacağını sanırdım," dedi, güven içinde gördüğü yaralarımın atıfta bulunarak. "Sana haksızlık eden adamdan intikam almak için ne yapardın?"

Duraksadım, Lord Byron'ın elinden çektiğim onca acıyı ve onun bir uzantısı olan emrini düşündüm, bir zamanlar hissettiğim intikam ihtiyacı üzerine kafa yordum.

Bana yaptığı her şey için onun acı çekmesini izlemekten başka bir şey istemediğim zamanlar olmuştu.

Şimdi bu fikir bile beni yordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, bu açıklama karşısında şok olmuşum. "Özgürüm. İhtiyacım olan tek intikam bu." O ve Beck uçurumun kenarındaki patıkaya doğru ilerlerken kelimeler aramızda asılı kaldı; şelale burada kaybolup aşağıdaki dalma havuzuna dökülüyordu. Kayalık uçurumun yamacından zikzaklar çizerek inen patikanın dikliği nefesimi kesiyordu.

Patika dardı, tepeden inip şehrin vadisine doğru yol alırken bizi tek sıra halinde yürümeye zorluyordu. Elimi yanımdaki kayaların üzerinde gezdirdim, onlara cesaret edebildiğim kadar sıkıca sarıldım ve diğer taraftaki dik düşüşten uzak durdum. Melian önümde yürürken o da hızlı ve kendinden emin adımlarla Beck'i takip ediyordu. Vücudu, hayatı boyunca aldığı eğitimin bir kanıtı gibiydi; ince ayarlı kasları ona, bende olmasını dilediğim kendinden emin duruşu veriyordu.

"Eğer o kenara doğru en ufak bir seğirme yaparsan, Tanrılara yemin ederim ki seni bağlar ve arkamdan sürüklerim, Estrella," diye emretti Caelum, arkamdan yakından takip ederek.

"Bugün ölmek istemiyorum," dedim ve omzumun üzerinden bakarak onun alaycı olmayan yüzüne gülümsedim.

"Bunu tanıştığın her uçurum ya da tepeye söyle," diye homurdandı, eli benimkinden sadece birkaç santim uzakta duruyordu, sanki gerçekten uçmaya karar verirsem beni yakalayıp düşmekten kurtarabilecekmiş gibi.

"İkinizin yanında olmak kesinlikle çıldırtıcı," diye homurdandı Melian. "Birbirinizle konuştuğunuz her kelimenin çapkınca olması gerekmiyor."

"Ben flört etmem," dedi Caelum, sesi samimiyetsizce alçalarak. "Bu Estrella ile benim aramda olanlar için çok çocukça," diye ekledi kendini beğenmiş bir tavırla.

"Kes şunu ve acele et. Imelda'nın koruması geçmeden tünellere geri dönmeliyiz ve Tradesholde'dan kaçınmak istiyorsak uzun yoldan gitmemiz gerekecek." Uçurumun dibine yaklaşırken Melian şehre göz gezdirdi. Şehrin kalıntıları her yerdeydi, binalar moloz yığınları halinde yerle bir olmuştu. Ayakta kalanlar ise yan tarafları tamamen yok olmuş, sanki kendilerini yok eden şeyden kurtulmak istercesine gökyüzüne doğru yükselen taş devleriydi.

Yıkık şehre doğru ilerlemeye devam etti, Caelum geçidin çıkıntısından inmeme yardım ederken bir binanın köşesinde kayboldu. "Bizi öldürtecek," diye homurdandı, ben acele ederken bana ayak uydurarak

Melian'a ayak uydurmak. Burada ayrı düşmek bizim için güvenli değildi, hele ki bu macerada Fae'lerle bir kez karşılaşmışken.

"Yas tutuyor ve Fae'lerin bizden daha fazlasını almamasını sağlamaya çalışıyor. Biraz dikkatsiz olduğu için onu suçlayabilir misin?" Yıkık şehrin dört bir yanına bakarken yüzünün yan tarafına bakmak için dönerek sordum.

"Davranışları seni riske atıyorsa, onu her şey için suçlayabilirim," dedi ve o kare çenesini, kara gözleri beni yerime mıhlıyana kadar çevirdi.

"O kadar da kırılğan değilim," dedim binanın yan tarafına doğru aceleyle ilerlerken.

Caelum beni kolumdan yakaladı ve sırtım arkamdaki binanın kararmış gümüşüne değene kadar döndürdü. Üzerime eğildi, ben dokunuştan kaçarken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne kadar kırılğan olduğun hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Eli boğazımın ön tarafına gitmeden önce boynumun yan tarafına ve oradaki ize dokundu. Hafifçe kavradı, parmaklarını deriye hafifçe bastırdı, sanki bir el hareketiyle onu koparabileceğini düşünüyormuş gibi.

Yüz hatlarını derin bir ürperti kaplarken gözlerine baktım. Birlikte geçirdiğimiz haftalar boyunca çok aşına olduğum karanlık gözlerinin arkasından kadim bir şey bakıyordu. "Henüz hazır olmadığın cevaplar aramayı bırak, yıldızım," diye uyardı, dudakları boynumun kenarına değene kadar öne eğildi.

Mırıldandığı kelimelerle içimdeki her şey dondu, bir panik sarsıntısı uzuvlarıma yayıldı. Dilini izimin üzerinde gezdirerek hepsini sildi, dokunuşunun altında dans ediyor gibi görünen kıvranan dalların tepesini buldu.

Dişlerini etime batırdı, beni tekrar morartacak kadar sert kavramak için kullandı, ama deriyi kırmadı. Direncim kayboldu, bedenim isteğim dışında tutuşun altında sarktı. Geri çekildi ve tek bir odakla yüzüme baktı, bu da benden bir inilti çıkardı, onunla ilgili tüm korkularım yeniden yüzeye çıktı.

"Benden ne saklıyorsun?" Elimi sıkıca tutup beni aniden köşeye doğru çekince irkilerek sordum. Yüzü çıldırmış gibiydi, sanki benim hissedemediğim bir şeyi hissediyordu. İleride, Melian'ın sarı saçları yıkık şehrin gölgeleri arasından parıldarken elimi Caelum'un elinden çekip aceleyle peşinden gittim.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu iliklerime kadar hissettim ve Caelum'un vücudundaki gerginlikten onun da hissettiğini anladım.

Caelum'dan kaçmak için acele ederken çıkardığım gürültü umurumda değildi, ama onun arkamdan geldiğini hissediyordum, varlığı bitmemiş bir itirafın ağırlığını taşıyordu.

Ama neyin itirafı?

Yüzündeki başka bir şey geri çekilirken aceleyle yanıma geldi, bir o yana bir bu yana bakarken endişeden başka her şeyin izi kaybolmuştu. Kolumdan tutarak beni durdurdu ve bir parmağını dudaklarına götürerek uyardı.

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakarak fısıldadım. Dikkatini Melian'a çevirdiğinde yüzünde uğursuz bir ifade vardı. Bakışlarını takip ettim ve Melian'ın arkasını dönüp kaşları çatılmış bir halde harabe şehre bakmasını izledim.

Beck gitmişti.

Melian dönmeye devam etti, sadece birkaç dakika önce önünde olan adamı arıyordu. Adamdan hiçbir iz yoktu ve elinin yavaşça belindeki kılıca doğru uzanışını izledim.

"Duydunuz mu?" diye sordu, yüzünü bize dönerek. Yanındaki binalardan birinin enkazıyla kırık dökük arnavut kaldırımli sokağa baktı. Caelum beni sıkıca kavrarırken nefes almamaya çalışarak dinledim.

Hiçbir şey yoktu; ne uzaktaki ağaçların hışırtısı, ne de bir zamanlar Ölüler Tanrısı'na adanmış müreffeh bir haraç olan küllerin arasında koşuşturan kuşlar ya da diğer yaban hayat bile yoktu.

"Melian..." Aramızdaki mesafeden ve Caelum'un beni ona gitmekten alıkoyan tutuşundan nefret ediyordum. Direnişe liderlik eden cesur kadına doğru hızlı adımlarla ilerlemeden önceki anlarda vücudu bir heykel gibi kaskatı kesilmişti.

Melian'la aramızdaki mesafeyi kapatmak için acele ederek onun yanına gittim, böylece gelecek olana karşı birlikte durabilecektik. Bunun İşaretli Fae'ler ve uyguladıkları her türlü güvenlik olduğunu ummak zorundaydım ama yüzündeki endişe bana aksini düşündürdü.

Bizden birkaç adım uzaklaştı, takip etmemizi engellemek için başını salladı ve eliyle beklememizi işaret etti. Caelum emre uyduğunda onun yanında durdum.

Ayaklarına baktı, enkazın ani bir rüzgârla caddenin karşısına savruluşunu izledi. Sonra gözleri benimkilere kayd, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "İnce bir ses duyuyor olmalıyım-" sözleri aniden kesildi.

Melian göğsüne doğru bakarken ağzının kenarından sızan ve çenesinden aşağı damlayan kanla homurdandı.

Onu yavaşça canlı canlı şişleyen, göğüs kafesini delip geçen ve ayaklarının dibinde yere damlayan kanının lekesiyle güneş ışığında parıldayan kılıcın ucuna.

Göründüğü kadar yavaş bir şekilde geri çekildi ve onu altındaki taş ve enkaza çarpmaya bıraktı. Bir kadının çılgılığı havada patladı ve ölümün bir ölüm perisinin feryadını andıran sesine dönüştü.

Ama bulunacak bir banshee yoktu.

Sadece ben vardım.

OceanofPDF.com

"E strella!" Caelum bağırdı, Sis Muhafızları'ndan biri yavaşça Melian'ın cesedinin üzerinden geçerken sesi sisi yardı ve bize doğru ilerledi. Caelum'un eli tekrar ön koluma indi, beni sıkıca kavrayıp yana çekerken tokat attı.

Calfalls'un içinden geçtiğimiz sokakları düşündüğümüz kadar terk edilmiş değildi, Sis Muhafızı üniforması giyen diğer adamlar zaten yürüdüğümüz sokaklardan çıkıyordu. Caelum beni bir köşeye doğru itti, ayaklarımız engebeli arazide doğal olandan daha hızlı hareket ediyordu. Bana kılıcını fırlattı, ben de sokaklarda koştururken yakalamak için beceriksizce davrandım.

Yolumuza bir adam çıktı ve Caelum'un ikinci kılıcını çekmek için aniden beni bırakmasına neden oldu. Silahlarının çarpışma sesi havada çınlarken eğildim ve kılıcımla adamın dizlerine vurdum, yere düşene kadar uyluğunun etli kısmını dışarı çıkardım.

Caelum'un mantrası kafamın içinde tekrarlanıyordu. Kılıcım sadece benim avantajıma kullanılacak bir uzantımdı.

Her zaman kasıtlı olarak bir can alma zamanı geldiğinde tereddüt edeceğimi ve kimsenin zarar görmesini istememe arzusun beni kendi çıkarlarım doğrultusunda hareket etmekten alıkoyacağını düşünmüştüm. Ama Melian'ın yere düştüğünü gördüğüm an umursamayı bırakmıştım ve onun ölümüyle Direniş'in uğradığı kaybı hissettim. Caelum ve ben Boşluk'ta ona katılmayacaktık.

Benim söz hakkım olsaydı olmazdı.

Caelum bir sonraki Sis Muhafızı'na doğru ilerledi, beni teşvik ederken onu hızla doğradı. "Koş, Estrella!" diye bağırdı, onu beklemek için durakladığımda sesi panik doluydu. Bu emirdeki bir şey içime işledi ve beni ilerlemeye zorladı, her ne kadar onun yanında kalıp savaşmak istesem de.

Birlikte yaşamamız gerekiyordu. Birlikte ölmemiz.

Öyleyse neden ayaklarım beni caddede sürüklüyor, onu arkamda bırakıyor, sanki onu feda etmeye istekli değilmışim gibi davranıyordum?

Yine de durmadım, pürüzlü kaya yolunun üzerinden hızla geçtim ve enkazın üzerinden atladım. Taşlardan birinin üstünden atladım ve bacaklarım koşmaya devam ederken kendimi havaya fırlattım, yere çarpacağım an için hazırlandım.

Darbe solumdan geldi, boynumun yan tarafına o kadar sert vurdu ki beni sağa doğru itti. Boynuma dolandı, demir derimi yaktı ve ciğerlerimdeki nefesi çaldı.

Yana düştüğümde ayağımın üzerinde durmaya çalıştım, elim boğazıma dolanmış demir zinciri kavrarken ayağa kalkmaya çabaladım. Genelde Mark'ımın içinden geçen büyüünün uğultusu kaybolmuştu, tıpkı Melian'ın şu anda olduğu gibi benim için de kaybolmuştu.

İstemediğimi düşündüğüm büyüünün yokluğunda hiçbir şey yoktu. Bedenim, hayatım boyunca sahip olduğum insanlığın ağırlığını taşıyordu. Ama içimdeki *başka* bir şeyin notasına alışmışım ve kılıcımı kaldırmaya çalışırken nefesim göğsümde kabardı.

Önüme bir adam çıkarken bir çizme elime çarpıp tekmeledi. Ciğerlerim çalışmayı bıraktığında dizlerimin üzerine çöktüm ve bir daha nefes alamadım.

Adamın botu göğsüme çarparak beni geriye doğru tekmeledi ve vücudum yere dikildi, sonra üzerimde durup başını yana eğerken ona baktım.

Köyümdeki pek çok çocuğa benziyordu, beni incelerken acı verecek kadar insandı. "Ne yazık. Her zaman güzel olanları seçiyorlar," dedi ve beni öldürmenin ne kadar büyük bir kayıp olacağını kabul ederken dudaklarını büzdü.

Lanet yüzüm yüzünden.

Ona hırladım, sonra kılıcını başının üzerine kaldırdı ve ben ölümle yüz yüze bakarken kılıcını bana doğru savurmaya hazırlandı. Gözlerimi demir kılıcından ve doğru yaptığını düşündüğü her şeyi ima eden genç yüzündeki manyak ifadeden alamıyordum.

Ölümümün önemli olacağını düşündü. Bir fark yaratabileceğini.

Acıyı bekledim, kendimi ona hazırladım ve benim için gelen sonu kabul ettim. Tek pişmanlığım Caelum'un da muhtemelen onu takip edeceği, öfkesine yenik düşeceği ve savaşamayacağı bilgisiydi.

"*HAYIR!*" Caelum kükredi, sesi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Sis Muhafızı kılıcını aşağı doğru savurdu.

Ama göğsümün bir karış üzerinde durdu, Harap Şehir'i saran mutlak güç dalgası tarafından yerinde durduruldu. Sağ tarafımdaki merkez üssünden patlayarak üzerimde duran adamın dikkatini dağıttı.

Dehşete düşmüş bakışlarını gücün geldiği yere, Caelum'un diğer Sis Muhafızlarıyla savaştığı yere doğru takip ettim.

Caelum ikinci bir bakış atmadan üzerlerinden geçerken hepsi ayaklarının dibinde ölü gibi yatıyordu. Caddede olabildiğince hızlı adımlarla ilerledi ama asla koşmadı, dikkatleri sadece ona odaklanmış, hızla yoluna çıkan askerleri umursamadan.

Büyü üzerinden yuvarlandı. Gölge eller bedenini terk etti ve ayaklarının dibindeki cesetlere dokundu. Yüzüne baktım, güç ondan akıp ayaklarının dibine düşen gölgelere dönüşürken içimi korku kapladı.

Korku başının tepesinde başladı, havanın kendisi değişip yeni bir şeyi ortaya çıkarmak için ayrılırken parıldayan gümüş bir taç belirdi. Ya da çok eski bir şeyi. Gümüş taç karanlığı akıtıyor, siyah mürekkebi metalden aşağıya ve saçlarının tepesine damlıyordu. Bir zamanlar küllü bir sarı olan saçları, omuzlarının üzerinde bittiği yerde biraz daha uzun, daha tüylü bir şekle dönüşürken küllü gümüşe dönüştü.

Yüz hatları değişti, daha keskin ve daha çarpıcı hale geldi, kulakları uzadı ve gözleri parlak, buz mavisi bir renkle parladı. Boyu uzadı, yüz hatları daha acımasızlaştı ve güzel yüzü zalimlikle bükülürken tuniği ve pelerini soluk mavi kumaş, siyah zırh ve deri kaplamaların bir karışımına dönüştü. Dev gibiydi, yoluna çıkmaya çalışan Sis Muhafızlarını kesip biçerken tanıdığım Caelum'u zayıf bir çocuk gibi gösteren müthiş bir figürdü.

Kılıcını sırtındaki kınına geri sokup ellerini kaldırdığında boynundaki İşaret'in dönen siyah mürekkebi güçle kıvrılıyordu. Ellerinden karanlık bir dürtü akıyor, öldürdüğü adamların cesetleri bir kez daha yükselirken mürekkepli büyüünün siyah dalları kıvrılıyordu.

Altımdaki toprak sarsıldı, başımın yanındaki topraktan bir iskelet eli çıktı. Çılgılık attım ve iskeletin kendini topraktan çıkarışını izledim.

Yere düştüm ama kıpırdıyamadım, parçalarını eski haline getirip üzerimde duran Sis Muhafızına döndüğünde olduğum yere mihlandım. Saldırdı, tüm vücudunu adamın üzerine fırlattı ve onu yere düşürdü.

Sonunda felçten kurtuldum, sırtım arkamdaki binanın duvarına değene kadar ellerim ve ayaklarım üzerinde geriye doğru çabaladım. Dizlerimi göğsüme doğru kıvrarak, Caelum ve ölüler ordusunun bana doğru ilerleyişini dehşet içinde izledim.

Elini kendisiyle dövüşmeye çalışan bir adamın göğsüne soktu, parmaklarını kalbine doladı ve organ parmaklarının arasında hâlâ kan pompalarken çekip çıkardı. Cesedi yere bıraktı ve arkasından tekrar yükselen cesedin üzerinden geçerek, bana doğru ilerleyen canavara karşı bir şansları olabileceğini düşünecek kadar aptal olan kalan Sis Muhafızlarıyla savaşmaya başladı.

Aşık olduğum adam aslında hiç var olmamıştı; Caelum gerçek değildi, bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Onun gerçek formunun benzerini daha önce görmüştüm. O güzel, korkunç yüzün ve ölüler üzerindeki gücünün dehşetinin çizimlerini ve heykellerini görmüştüm.

Caldris.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlarken etrafımda daha fazla iskelet yükseldi, içimdeki her şey pes etmek istese bile kendimi yukarı çekmek için ellerimi sırtımdaki taş duvarda kullandım.

Etrafımı saran iskeletlerin ötesinde, daha fazla çatışmanın ve bana doğru yaklaşan Caldris'in ölüler ordusundan kaçmak için enkazdan çıkan insanların belli belirsiz farkındaydım.

İskelet cesetler etrafımda bir koruma çemberi oluşturarak kaçma şansımı ortadan kaldırdı. O önümde belirdiğinde yavaşça ayrıldılar ve oluşturdukları baloncuğa girmesine izin verdiler.

Bu kadar yakından, insan boyunu aşan bir büyüklükte görünüyordu. Formu iskelet kalıntılarının hepsinden daha uzundu, önümde durduğunda hepsinin üzerinde yükseliyordu. Boynumdaki işaret yanıyordu, Fae'nin gücünü bu kadar yakınımda hissediyordum.

Bana dokunmak için o mükemmel, güçlü ellerinden birini uzattığında başımı salladım. Cazibesi gitmiş, vücudunun her çizgisi vahşilemişti; yüzünün keskin hatları da hareketleri kadar hayvansıydı.

Duvara doğru geri çekildim, elim beni koruyan iskeletlerden birinin parmak kemiğine sürtündü ve ciğerlerimden dehşet dolu bir çığlık yükseldi.

Tanrım saf, vahŖi güzellikten baŖka bir Ŗey değildi ve onunla kesinlikle hiçbir Ŗey yapmak istemiyordum; bir daha asla.

"Sana zarar vermeyecekler, Küçüğüm," dedi, baŖını yana eğerek bana bakarken. Sesi bile daha derindi, o mavi gözler parıldarken içinde eski bir Ŗey dinleniyordu.

Gözlerimi ondan kaçırıp iskeletlerin arasından,  l  Sis Muhafızlarının cesetlerinin enkazdan kaçmak için çıkan İŖaretlilerle savaŖtıęı yere baktım. Kurtarmak için geldiğimiz insanları bulmuŖtuk ve bunu yaparken de Fae'leri onlara doğru y nlendirmiŖtim.

Ölüler ordusu onları silahsızlandırdı, diz çökmeye zorladı ve ben dehŖet içinde izlerken onları gruplar halinde zapt etti.

"Kes Ŗunu," diye yalvardım, dikkatimi beni bekleyen Caldri's'e çevirdim, eli hâlâ uzanmıŖtı, sanki tekrar kuşağına g m lmeyeceğime inanamıyormuŖ gibiydi.

Yaptıklarından ve bana her fırsatta yalan söylemesinden sonra bana dokunmasına asla izin vermezdim.

Adını bile bilmiyordum. İnsan bile değildi.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi, bana dikkatle bakarken yüzünde muhtemelen piŖmanlık olmayan bir Ŗey g lgeleniyordu. Dikkati benden hiç ayrılmadı, etrafımızda devam eden savaŖla tamamen ilgisizdi.

"Bırak gitsinler, ben de seninle geleyim. İstediğin bu, değil mi? Tüm bunların amacı bu muydu? Bırak gitsinler." Alfheimr'a götürülme ve orada beni nelerin beklediği d Ŗ ncesi karŖısında duyduğum dehŖeti bastırarak yalvardım.

"Ah, yıldızım," dedi hüzünle, eli boynuma sarılı demir zincire giderken bakıŖlarını sempati dolduruyordu. YavaŖa  z d , parmak uçlarının eti, zinciri kenara fırlatana kadar korumalı metalin dokunuŖuna karŖı yanıyordu. "Yine de benimle geleceksin."

M Bedenime geri dönen gücün etkisiyle dizlerim neredeyse çöküyordu. İşaretim yeni yağmış kar gibi bembeyaz parlıyordu, mürekkep gibi

Gölgeler, boynundaki hareketli İşaret ile birlikte içinde dönüyordu.

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım, tenimde onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum, hepsinin bir yalan olduğunu biliyordum. Aşk iddiası. Bana olan arzusu. O beni aptal yerine koyup Direniş'e ulaşmak için kullanırken, ben tüm bunlara kanacak kadar aptaldım.

İnatçı parmaklarıyla beni çenemden yakaladı, başımı yana eğerek boğazımda demirin derimi kavurduğu yerdeki yanık izlerini inceledi. Kaşları bir an için çatıldı ve sonra beni yakaladığı gibi aniden bıraktı.

Hançerini bileğine doğru kaldırarak, bıçağın keskin kenarını derisine doğru kaydırды. Hançeri bana doğru kaldırırken yaradan kan fışkırdı, derisinin üzerinden aktı ve yere damladı. Bileğini ağzıma dayadı, kolunun dudaklarıma yaptığı baskıdan geri çekildiğimde irkildim. "İç," diye emretti, başımı sallayıp duvara daha fazla bastırdığımda dudakları hırıltıya dönüştü.

Bileğini dudaklarıma bastırdı, o kadar çok baskı uyguladı ki dudaklarımı ayırmaktan başka çarem kalmadı, yoksa dişlerime çarpıp yırtılacaklardı. Onun tadı içime işledi, dilimi kapladı ve erimiş bir sıcaklıkla boğazımdan aşağı damladı. Aynı anda hem damarlarımda lav akıyor hem de ölümcül bir soğukluk hissediyordum.

Beni içten içe ısıttı, kanı karnıma battı ve ilk kez kendimi tamamlanmış hissetmemi sağladı. Kalçalarımı birbirine kenetledim, mantıken bana yaptığı şey için onu öldürmek istediğimi bilsem de içimde bir arzu oluşuyordu.

Sonunda bileğini ağızımdan çektiğinde ona doğru sallandım, beni hiç bilmediğim bir coşkuyla dolduran maddeden daha fazlasını arzuluyordum. Bedenim uyandı, üzerimizdeki güneş biraz daha parlak görünürken tenim farkındalıkla uğuldadı. Geri çekildi ve demir zincirle vurulduktan sonra molozların üzerine düştüğümde elimi kaplayan yaralara baktı. Elimde hafif pembe bir renkten başka bir şey kalmayana kadar, kesiklerin kendilerini dikmelerini, yeni derinin kanlı kesikleri doldurmak için büyümesini hayranlıkla izledim.

Yaralarımın iyileşmesi için bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, gözleri dudaklarıma takılmıştı. Onları yaladım, üzerlerini kaplayan kanın en hafif tadını buldum ve daha iyi kararına karşı onu içime çektim. "Siktir," diye inledi Caelum ve beni boynumun yanından yakaladı. Avucu Mühür'ün üzerine indiği anda damarlarıma güç doldu.

Kışın soğuk nefesi. Güneşi kovalayan gölgeler.

Yüzümü yukarı kaldırıp ağızıyla ağızımı fethederken karşımdaki Tanrı'nın egemenliği. Dili içeri girdi, beni yutarken kanının tadına baktı ve beni daha önce öpmüş olabileceğine dair tüm hayallerimi yok etti. Bir centilmenden başka bir şey değildi, olabildiğince medeniydi, şimdi bedenlerimizi birleştirmeye çalışarak beni duvara sabitlemeye çalışıyordu.

Kim ve ne olduğu gerçeğiyle iç içe geçen kucaklamasının tanıdık kenarını hissederek ona doğru eridim. Gerçeğin ortaya çıkmasıyla, sonunda kendisi olmakta özgürdü.

Bu düşünceyle her iki omzuna birer elimi koydum ve onu geri ittim. Bunu talep ettiğim anda benden ayrıldı, ağızını benimkinden çekerek bana soru soran sinirli bir bakış attı.

Başımı salladım ve gözyaşlarımın tehdidiyle yanan gözlerimi başka tarafa çevirdim. Beni ağlarken görmesine izin veremezdim. Beni ne kadar mahvettiğini görmesine izin veremezdim.

Onu sevmiştim. Yalanlarının her birini sevmiştim.

"Nasıl yapabildin?" Sonunda sordum, burnumdaki yanmayı yutkunarak geçiştirdim ve ona ters ters baktım. "Beni daha bağımsız olmaya teşvik ettin. Çünkü

Ne? Seninle seçim yapmaktan bahsettikten sonra mı? Gerçeği bilmiyorsam, bu nasıl bir seçim olabilir ki?"

"Daha iyiyim çünkü beni seviyorsun," dedi çenesini meydan okurcasına kaldırarak ve ikimizin de doğru olduğunu bildiği sözlere karşı çıkmam için bana meydan okuyarak. "Bunu bizim için yapacağım. Sahip olacağımız gelecek için, her ne kadar türünün bize duyduğu kör nefreti göremeyecek kadar genç olsan da."

"Kitapları okudum. Türünüzün yaptığı zulümleri ve dostlarınızla neler yaptığınızı biliyorum! *Burada* ne yaptığınızı biliyorum. Katlettiğiniz insanların sayısını," diye hırladım, boynumu kavrayışından kurtulmaya çalışarak.

"Kitaplar yalan söyledi. Peçe insanları onlara sahip olmak isteyen canavarlardan kurtarmadı; senin lanet ruhunun yarısını kesti, seni aptal kız. Savaşı asla istemedik, ama bildiğin her şey üzerine bahse girebilirsin ki sonunda savaşı bitiren Fae'ler oldu," dedi ve beni bir anlık sessizliğe boğdu.

"Cadılar-"

"Hayatını ona adayan bir Fae'nin yardımı olmadan Peçe'yi oluşturmazdım. Ve yüzyıllar sonra onu yıkan bendim," dedi, boşluğuma doğru eğilerek. Yüzü benimkinin üzerine geldi, sadece birkaç santim üstümde duruyordu. "Eğer *bunun* aramıza girmesine izin vermediysem, beni senden uzak tutabilecek bir şey olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

Alay ettim. "Beni tanı mıyordun bile."

Caelum, *Caldris*, sırtıttı. Yüz hatlarında tehdit dans ediyordu, çarpık ve acımasız. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ inkâr ediyorsun. O yüzden sana açıklayayım yıldızım." Yüzündeki acımasız ifadeyle çelişen alaycı bir nezaketle dudaklarını yanağıma dokundurdu. "Seni tanımama gerek yoktu, çünkü seni *hissede biliyordum*." Elimi kavradı ve göğsünün içinde kalbinin attığı noktaya bastırmak için kaldırdı.

Benimkinin ritmini yankıladı, göğsümde çarpanla birlikte pompaladı.

Hay sikeyim.

Hayır.

"Seni yüzyıllardır bekliyorum," dedi, başımı sallayıp geri çekilmeye çalıştığımda parmakları elimi göğsüne daha sıkı **b a s t ı r d ı** .

"Hayır," dedim, söyleyeceklerini duymamak için çaresizliğimden yüksek sesle itiraz ettim.

"Sayısız hayat boyunca yaşadığını ve öldüğünü hissettim, her bir yaşam döngünün sona erdiğini hissettim ve hiç tanışmadığım kadının yasını tuttum. Seni tanıyorum, çünkü

Sen benim diğerk yarımsın." O yabancı mavi gözler bana bakarken siyaha döndü ve büyüü aramızda mırıldandı. "Sen benim eşimsin Estrella ve artık yanımda olduğun için aramıza *hiçbir şey* giremeyecek."

Son... şimdilik.

Gölgelerin İçinde Avlananlar: Of Flesh & Bone İkinci Kitap 30 Ağustos 2022'de yayınlanıyor.

[Şimdi ön sipariş verin.](#)

Caelum'a doyamıyor musunuz? Peçe'nin düşüşüne giden anların onun bakış açısından anlatıldığı özel alternatif POV sahnesini indirin

Bak.

[Şimdi indirin.](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Kelly, Arin ve Renae'ye, bu hikayeyi tam potansiyeline ulaştırmama yardımcı olmak için yukarıda ve öteye giden ve istemediğimde beni dinleyen

işbirliği yapmak.

Sheri'ye, yaslanacak bir omuza ihtiyaç duyduğumda her zaman yanımda olduğu ve kelimelerimi parlayana kadar parlattığı için.

Carla'ya, onsuz asla yaşayamayacağım en iyi arkadaşım olduğu ve ben inanmadığımda bile bana inandığı için.

Bir şans verip beni başka bir dünyaya kadar takip eden okuyuculara.
Benimle bu yolculuğa çıktığınız için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Her zaman
sevgiler,
Adelaide

OceanofPDF.com

AYRICA ADELAIDE FORREST TARAFINDAN

Adelaide Forrest, Harper L. Woods olarak

fantastik romantizm yazıyor:

Peçenin Ardında Ne Yatıyor

Gölgelerin İçinde Avlananlar - 30 Ağustos'ta geliyor

Adelaide Forrest karanlık romantizm yazıyor:

Lütfen her kitap için tetikleyici uyarıları dikkate alın.

BELLANDI WORLD SYNDICATE UNIVERSE

Bellandi Suç Örgütü Serisi

Kanlı Eller

Affedilebilir

Günahlar Kederli

Kayıplar Korunmuş

Yanlışlar Yaralı

Pişmanlıklar

Hesaplar Kapatıldı - Çok Yakında

Katledilen Düşler Serisi

İntikamcıların Rüyaları

Ölümcül Rüyalar - yakında

Yalanlardaki Güzellik Serisi

Yarın Gelene Kadar

Sonsuzluk Bitene Kadar

İntikam Yanana Kadar

Ölüm Bizi Ayırana

Kadar

DIĞER KARANLIK ROMANTİZM

Kara Kalp Romantizm Cennet ve Cehennemi Sunar

Yanlış

ROMANTİK GERİLİM ROMANLARI

Awe Dağı'nın Adamları Serisi

Beni Kötülükten Kurtar

Fetih Kralları - Lyric Cox ile birlikte yazıldı

Prensesine Sahip Çıkmak

Prensesini Çalmak

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.